

Giới thiệu Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn

Thể loại: Xuyên không, hài, sủng, HE

Cover: yellow072009

Edit: Từ chương 2-49.1 do Yến Tử Phương, bắt đầu từ chương 49.2 do phuongkimchi edit

Phượng Khuynh Hoàng là truyền nhân duy nhất của võ thế gia ở thế kỷ 21. Nàng vốn thông minh xinh đẹp lại vô cùng giỏi giang lại bị xuyên không về thời cổ đại. Mà khi nàng xuyên không lại chẳng được dịu dàng nâng đỡ còn bị người ta đập cho một cước bay lên.

---Đây chẳng phải là không muốn sống sao?

Thái tử của Bắc Minh quốc là Quân Kinh Lan, tính khí thất thường, đã vậy còn mắc bệnh cuồng sạch sẽ.

Nữ nhân này dám vấy bẩn nước tắm của hần, lại còn đốt tắm cung cả hần. Lá gan đúng thật là không nhỏ.

Cái gì? Hóa ra vị yêu nghiệt này lại là thái tử điện hạ tôn quý. Khụ! Mặt mũi tuy đáng quý nhưng tính mạng vốn quan trọng hơn. Nàng vẫn nên thu dọn hành lý chạy trốn

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trên trời giáng xuống mũ nhân, một cước bay lên:

“Phật tổ a, thỉnh ngài nhất định phải phù hộ ông chủ của ta bị sét đánh chết!” nữ tử mặt trái xoan, lông mi lá liễu, ngũ quan tinh xảo, tóc dài đến thắt lưng quỳ gối giữa chùa, đáng vóc tiêu tụy cầu nguyện với tượng Phật!

Phía sau nàng, một nữ tử tuổi bằng nàng không nói gì! hít một hơi, quay đầu nhìn thoáng qua miếu Thương Sơn, nhìn sau một lúc lâu, bỗng nhiên có một loại xúc động rơi lệ! Người ngồi trước đang nguyên rửa ông chủ, là đồng nghiệp của nàng, cũng là người nàng ngầm bảo vệ, Đại tiểu thư, truyền nhân của cổ võ thế gia hàng đầu Phượng Khuynh Hoàng.

Chính là, ai có thể nói cho nàng, vì sao đầu năm nay bảo vệ một người lại gian khổ, phải cải trang thành đồng nghiệp đi theo nàng cùng tan tằm thì thôi, cuối tuần còn muốn cùng nàng đến đi lên núi nguyên rửa ông chủ?!

Đang lúc nàng ở trong lòng hồi trời xanh là lúc, người nọ rốt cục nguyên rửa xong, đứng dậy, hai tay tạo thành chữ thập, đem ba cây hương vái! Sau đó quay đầu, đã không thấy đáng vóc tiêu tụy vừa rồi, cười mở miệng nói: “Từ lăng, chúng ta đi thôi!”

Mục Từ Lăng ai oán hít một hơi, mở miệng khuyên nhủ: “Khuynh hoàng, chúng ta thật sự không cần cuối tuần đều đến nguyên rửa ông chủ, người có biết không đi lên núi một mẻ quá a!” Nói xong, nàng lại là một trận rơi lệ đầy mặt! Nữ nhân này, lái xe đi lên còn không đáp ứng, muốn đích thân đi, nói như vậy mới có thể biểu đạt thành ý cầu Phật!

Phượng Khuynh Hoàng nghe vậy, ngẩng đầu, nhìn trời, thật dài hít một hơi, mở miệng: “Nhưng là không nguyên rửa hần, ta thật sự trong lòng khó chịu. Hơn nữa gần đây, đã đến nông nổi không thể nhận được!”

Ông chủ chó chết, không có việc gì chạy tới tìm nàng thổ lộ, nàng còn chưa kịp cự tuyệt, đã bị vợ hần hất một cốc cà phê! Mà kết quả nàng cắn răng hành hung vợ ông chủ, chính là bị ông chủ giáng cấp trừ tiền lương! như vậy sao? Hoàn toàn không phù hợp khoa học!

“Chính là Khuynh Hoàng, người như vậy không ngại cực khổ đến nguyên rửa, thật sự có ích sao? Chúng ta đều nguyên rửa ba tháng, người xem ông chủ có một chút dấu hiệu bị sét đánh sao?” Mục Từ Lăng thập phần thực sự cầu thị mở miệng.

Phượng Khuynh Hoàng quét ngang nàng liếc mắt một cái: “Ta đương nhiên biết nguyên rửa là vô ích!”

“Vậy người còn...” Mục Từ Lăng kinh ngạc há mồm, nàng nguyên vốn tưởng rằng đối phương là nào tàn nghĩ đến nguyên rửa thật sự hiệu quả, cho nên mới đến. Nhưng, biết rõ vô dụng còn... Đây là càng thêm nào tàn sao?

“Hần là lãnh đạo của chúng ta. Xin hỏi, ta có thể đánh hần sao?” Phượng Khuynh Hoàng thân nhiên mở miệng hỏi.

Mục Từ Lăng lắc đầu: “Không thể!” Lần trước đánh chủ tịch phụ nhân còn suýt bị khai trừ rồi, còn đánh chủ tịch, đây không phải là không muốn đi làm nữa?

“Nếu như không có công việc này, trong vòng ngắn hạn, ta có thể tìm được công việc rất tốt sao?” Phượng Khuynh Hoàng hỏi tiếp.

Khách quan nói đến, công việc hiện nay của các nàng, tương đối mà nói đãi ngộ vẫn là rất tốt, chỉ sợ trong lúc nhất thời khó có thể tìm được việc tốt hơn. Vì thế Mục Từ Lăng lại lắc đầu!

“Kia, oán hận trong lòng nên như thế nào biểu đạt?” Phượng Khuynh Hoàng rốt cục đã hỏi tới trọng điểm

Vì thế, Mục Từ Lăng hiểu được! Đại tiểu thư là vì biểu đạt oán hận! Chính là, hiểu được là hiểu được, hiểu được nàng trong lòng bị thương cũng càng sâu, về mặt cầu xin nói: “Biểu đạt oán hận không thể dùng biện pháp khác sao? cuối tuần trèo non lợi suối, không xa ngàn dặm, ngàn dặm xa xôi tiến đến nguyên rửa, thật sự mệt chết đi a!”

Phượng Khuynh Hoàng nghe vậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nàng một cái, xoay người, đang muốn mở miệng giải thích: “Nhưng...”

Chỉ nói ra một chữ, bỗng nhiên cảm giác ngực một trận đau nhức! Cúi đầu vừa thấy, một con dao xuyên qua ngực, Phụng Khuyết Hoàng quay đầu lại, nhìn dao của nam tử xa lạ, thấp phần bình tĩnh nói: “Vì sao muốn giết ta?”

Cơ hồ không có người ngoài biết nàng là người của cổ võ thế gia, nàng cũng không kết thù kết oán. Cho nên cảm giác có người từ sau đi tới, vẫn chưa nghĩ nhiều, nào biết...

Mục Tử Lăng cũng không dám tin tưởng lớn mắt! Nam hài tử thoát nhìn còn chỉ là một đứa nhỏ mới vừa lên đại học, nàng hoàn toàn thật không ngờ hắn sẽ ra tay giết người, cho nên...

Mà nam hài bị Phụng Khuyết Hoàng hỏi, nhìn mặt Phụng Khuyết Hoàng lúc sau, lộ ra thất kinh biểu tình, hé ra gương mặt vận vẹo, đè ép, rốt cục trong miệng nghẹn ra thanh âm: “Thực xin lỗi, tôi giết sai người! Tôi... Tôi nghĩ đến người là bạn gái của tôi, bạn gái của tôi nàng...”

“...” Phụng Khuyết Hoàng thật sự rất muốn chửi ầm lên, nàng bất quá là đến nguyên rùa lão bản, thế nhưng phải tham gia một hồi án hãm hại giết người tình! Cứ nhiên bị nhận sai!

Nam hài tử hiển nhiên cũng chưa từng giết người, nhìn nàng cả người đầy máu, còn có sắc mặt khủng bố, lại nhìn một chút chính mình còn nắm trong tay dao nhỏ, tựa hồ là rất cục hiểu được cái gì, nhảy từng bước, sau đó cầm lấy tóc, thét chói tai chạy như điên!

Mục Tử Lăng rốt cục phản ứng lại, chạy nhanh tiến lên giúp đỡ Phụng Khuyết Hoàng, thất kinh mở miệng: “Khuyết hoàng, người chóng đỡ, tôi lập tức đưa người đi bệnh viện!” Mà nhìn về phía nam hài tử ánh mắt lạnh lẽo như băng, tràn đầy sát khí!

Phụng Khuyết Hoàng nhìn thoáng qua lồng ngực mình, cầm lấy tay mục tử, dặn dò: “Về sau, nguyên rùa lão bản liền giao cho người!”

Nói vừa xong, liền mất tri giác. Bên tai mục tử lắng vội vàng gào thét...

...

Trong cung điện nguy nga, đứng đầy cung nhân, sắp xếp đến ngoài cửa, thành đường cong thẳng tắp. Mà các cung nữ, trên mặt mang theo nét cười, không nhiều cũng không ít. Mỗi người xinh đẹp, là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Nhưng, lại không ai dám vì mỹ mạo mà kiêu ngạo, bởi vì trong phòng, có một nam tử, tựa vào tháp thượng, nhân nhả chọn lựa quần áo sắp mặc sau khi tắm rửa.

Người nọ, nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, thân hình thon dài như ngọc. Ngón tay ngọc, hé ra gương mặt tình mỹ tuyệt luân, mi mục như kiếm, trong mắt mang mị, thân hình thì triển hết sức hoàn mỹ. Để cho người lấy làm kỳ lạ chính là, giữa mi tâm hắn có chu sa, phương hoa tuyệt đại, như đốt sáng lên ngàn dặm núi sông, mà lại chiếm hết thiên địa chỉ huy, xinh đẹp đến làm cho người ta không dám nhìn gần, mang nhiều điểm mị hoặc, kinh động lòng người.

Người này, chính là Thái tử điện hạ Bắc Minh tôn quý vô cùng, Quân Kinh Lan!

Giờ phút này, hắn cả người đều lộ ra một loại lười biếng hương vị, mắt xếch hẹp dài hơi hơi nhếch, nhìn mỹ nhân cầm quần áo từng bước từng bước trước mặt đi qua.

Mà trong điện mỗi người, cũng không dám phát ra nửa điểm thanh âm. Sợ phá hỏng tâm tình tốt của gia chọn lựa quần áo, bởi vì bọn họ không ai có dũng khí gánh vác hậu quả!

Mỹ nhân thứ bốn mươi ba bụng khay, mồm đi qua, nam tử rốt cục không còn giấu nhủ mi, thanh âm cũng chậm rãi vang lên: “100 tú nương Tô Châu xuất sắc nhất, thế nhưng cũng chế không ra quần áo gia thích. Tiểu mâm, người nói, gia có phải rất kén chọn?”

Lời này vừa ra, trong điện mọi người sắc mặt tái nhợt, nhanh quỳ xuống: “Gia, thỉnh ngài bớt giận!”

Mà bốn mươi ba vị tú nương, còn có 57 vị tú nương chưa kịp bụng thành phẩm đi qua trước mặt hắn, vừa nghe lời ấy, nháy mắt sắc mặt trắng bệch, trong tay khay, mồm cũng đã cảm không xong. Chân mềm nhũn, liền quỳ rạp xuống đất, phía sau đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. “Gia, chúng ta đã cố hết sức, thỉnh ngài cho chúng ta một ít cơ hội!”

Tiểu mâm liếc mắt nhìn các tú nương, cung kính mở miệng trả lời: “Gia, đều không phải là ngài kén chọn, mà là các nàng vô năng!”

Lời này, tự nhiên là cực hợp tâm ý Quân Kinh Lan. Hắn chậm chậm vận thất lung, động tác cũng là mây bay nước chảy lưu loát sinh động, hoa lệ tao nhã, rồi sau đó, lơ đãng nói: “Người vô năng, còn sống làm cái gì?”

Giọng nói rơi xuống, bóng đen chợt lóe, mấy trăm Hắc y nhân xuất hiện ở trong điện. Tú bà còn chưa kịp thét chói tai, đã bị những hắc y nhân này che miệng mang đi, biến mất trong tầm mắt Quân Kinh Lan. Đương nhiên, cũng vĩnh viễn biến mất ở thế giới này!

Thái tử điện hạ, chưa bao giờ lưu người vô năng!

Mà phòng trong cung nhân thấy vậy, lại không có người nào lộ ra khác thường biểu tình, tựa hồ họ đã nhìn quen.

Cũng ngay tại lúc này, một thanh y nam tử chậm rãi bước vào, cung kính cúi đầu: “Gia, nước đã xong, thỉnh ngài tắm rửa!”

Lời này vừa ra, Quân Kinh Lan nhủ mi, mặt mang chờ đợi. Thanh y nam tử ngăn ra, nhanh mở miệng bổ sung nói: “Gia, thỉnh ngài yên tâm, thùng tắm đã tẩy trừ quá bốn mươi chín lần, không có nửa điểm không sạch.”

Ai cũng biết, Bắc Minh Thái tử điện hạ, có khiết phích nghiêm trọng. Mỗi ngày chắc chắn tắm rửa mấy mươi lần, mà mỗi lần tắm rửa, đều ở ôn tuyền từ Thiên Sơn chảy xuống, nhưng lúc này đây, bọn hắn rời Bắc Minh, đến Đông Lăng dự lễ đăng cơ của Đông Lăng tân đế Hoàng Phủ Hiến (chắc anh này là con Hoàng Phủ Hoài Hàn á), tự nhiên cũng sẽ không có phương tiện như ở Bắc Minh.

Nghe đối phương vừa nói như thế, Quân Kinh Lan lúc này mới vừa lòng. Chậm rãi đứng dậy xuống giường, thân hình thon dài, lâm phong ngọc thụ. Mà mới vừa rồi kia một thân lười biếng nháy mắt biến mất không thấy, ngược lại thấp phần sắc bén mà cuồng tứ, đi nhanh vào sau bình phong, cởi áo tháo – thất lung, hoa phục rơi xuống đất. Chân dài bước vào thùng tắm, nhân nhả mà ngồi.

Trên nóc nhà, Phụng Khuyết Hoàng đầu đầu mở mắt ra, từ phía một mảnh trống trải, mà nhìn xuống vừa thấy, nàng giắt ở giữa không trung! Vừa quay đầu lại, liền nhìn

thấy quần áo mắc vào nhánh cây. Cúi xuống, là một tòa phòng ốc, nàng còn không có kịp phản ứng đây là tình huống gì, nhánh cây bỗng nhiên gãy!

Mà nàng cả người rơi xuống nóc nhà!

“Phanh!” một tiếng, nóc nhà bị nàng phá một lỗ lớn! Lọt vào trong tầm mắt, đó là mỹ nam tử ngồi ở bên trong thùng tắm, thấy nàng như vậy từ trên trời giáng xuống, hắn cũng chỉ là ngửa đầu, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng, gọn sóng không nổi, không sợ hãi.

Phượng Khuynh Hoàng lúc này quát to một tiếng: “Anh đẹp trai, phiền toái tiếp ta một chút!”

Đồng thời, giữa không trung xuất hiện một Hắc y nhân, bay lên một cước, đem Phượng Khuynh Hoàng đạp đi ra ngoài! Khiến nàng cả người giống như một quả cầu tròn, theo cửa sổ bắn ra, lại treo trên ngọn cây! Mông một trận đau nhức!

“Mẹ kiếp!” Phượng Khuynh Hoàng nhịn không được chửi, không tiếp nàng coi như xong, còn để người ta cho nàng một cước, không muốn sống nữa hả!

Nam tử trong thùng tắm, coi như còn có chút bất mãn, nhìn thù hạ một cước kia đem người bay ra, còn có cửa sổ hư hao, miễn cưỡng mở miệng: “Lực đạo nhẹ chút, còn có cửa sổ!”

Một câu nói kia, lại làm Phượng Khuynh Hoàng học máu! Hung hăng tổn hơi thừa lời, trong mắt đờ đờ sát khí...

Hắc y nhân kia bay nhanh, đem vải vóc chặn ngói, tro bụi rơi xuống ở giữa không trung, mới vừa rồi rơi xuống đất, đối với Quân Kinh Lan cung kính mở miệng: “Gia! Nếu có lần sau, thuộc hạ ổn thỏa chứ ý!”

Quân Kinh Lan gặp phòng ốc hư hao, cũng không có tro bụi rơi xuống, vừa lòng câu thần, cũng không tính toán trách phạt. Nhưng, rất nhanh, khỏe môi cứng lại rồi. Bởi vì trong thùng tắm, trên nước trong, nổi lơ lửng một sợi tóc (chị: ôi trời ôi) mà tóc dài, hiển nhiên không có khả năng là của mình. là của người đàn bà kia!

Cung nhân theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nháy mắt, mọi người đều cứng ngắc, cả người như nhũn ra! Bọn họ gian nan nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm sợi tóc phiêu bạt. Thái tử điện hạ thích sạch sẽ, khắp thiên hạ cũng biết chuyện tình, này... Xong rồi! Bọn họ mọi người trong lòng đều chỉ còn lại có hai chữ —— xong rồi!

Mà Quân Kinh Lan kịp phản ứng, mắt hẹp dài bỗng dâng lên một trận tức giận, hung hăng trừng mắt. Rồi sau đó, một trận nước gọn theo thùng tắm bắn nhanh ra, hình thành một đạo nước đem thân thể hắn che khuất, thùng tắm cũng đồng thời vỡ tan! Dương tay một vòng, quần áo Tử Sắc đã mặc trên người, chỉ là một ánh mắt hướng hắc y nhân đảo qua, hắc y nhân kia liền bị người dẫn xuống!

Làm cho tóc rụng trong thùng tắm, đó là biểu hiện vô năng! Mà ai cũng biết, Thái tử điện hạ, chưa bao giờ lưu người vô năng! Bất luận là tú nương, hay là ám vệ.

Tiếp theo, ánh mắt lạnh liệt nhìn đến cửa sổ bị phá hủy một nửa, còn có trên ngọn cây kia pháp phĩnh bóng người, khỏe môi mang cười, giọng điệu lại như băng: “Mang nàng vào cho Gia!”

—— lời nói với người xa lạ ——

Tính cách Tiểu Kinh Lan... Khụ, vẫn là rất giống Quân mỹ nhân ha!

Quân Kinh Lan: chào đón gia đi! Chào đón gia đi! Chào đón gia đi!

Quân Lâm Uyên: chào đón con ta đi, chào đón con ta đi, chào đón con ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hùng Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Gia lẫn qua đây

Tiếng nói vừa dứt, vài Hắc y nhân giống như ám dạ quỷ mị, theo các góc phòng thoáng hiện ra, cung kính hành lễ trước chủ tử trong lòng bọn họ, rồi sau đó bay hướng ngoài cửa lao đi, nhanh như điện giật.

Mà Phượng Khuynh Hoàng đang phiêu đảng ở trên ngọn cây, ôm mông đau nhức đến nhe răng trợn mắt, thái dương gân xanh không ngừng giật giật!

Hỗn đản! Đá đầu không đá, cổ tình đá mông, quả thực khinh người quá đáng! Thù này không báo không phải nữ tử!

Trong lòng kêu gào báo thù, khỏe mắt dư quang lại chợt phát hiện một tia dị sắc, không đúng! Đây là nơi nào? Kinh ngạc ngẩng đầu đảo qua, chỉ thấy nàng đang ở một rừng đào, cuối xuân tháng ba, hoa đào nở, kiều diễm ướt át, đẹp không sao tả xiết. Mà không trung đều là cánh hoa tung bay. Nhưng, đó cũng không phải trọng điểm!

Trọng điểm là —— nàng xuyên thấu qua cành lá cây đào nhìn ra bên ngoài, có phòng ốc cao ngất, hiển nhiên không phải kiến trúc hiện đại, như là cung điện cổ đại! Cúi đầu vừa thấy, trên người nàng, mặc cũng là tầng tầng lớp lớp cẩm tú hoa phục, thấp phẫn tình mỹ.

Đây là tình huống gì?!

Nàng nhớ rõ mình bị người giết sai rồi đâm một dao tới, vô ý thức sờ soạng ngực, lại một chút cảm giác đau đớn đều không có. Đôi mi thanh tú nhú lại, làm một người theo thuyết vô thân, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin tưởng xuyên qua loại chuyện vớ vẩn này, hiện nay đây là tình huống gì? Chẳng lẽ lại là lão gia trong gia tộc ăn no rửng mỡ tới trêu chọc nàng?

Trong Án tượng, bọn họ lần đầu tiên trêu chọc, là vì làm cho nàng quay về đi học võ. Lần thứ hai trêu chọc, là vì bức nàng học binh pháp. Lúc này là vì cái gì? Trong đầu linh quang chợt lóe, chợt nhớ tới mấy ngày hôm trước ông nội trong lúc vô ý nói câu nói kia —— người tuổi cũng không nhỏ, mấy ngày nữa để thúc thúc bá bá, an bài cho người một chút, xem mặt!

Xem mặt, trong đầu bỗng nhiên dần hiện ra nam nhân tuấn mỹ trong phòng, biết vậy nên nhưc đầu, chẳng lẽ thật sự là xem mặt?! Bất quá bọn hần lần này ánh mắt cũng không tệ lắm, không biết sao tìm được loại mặt hàng cực phẩm này! Chính là, cực phẩm mỹ nam tử, có thể để người ta đá mộng Phượng Khuyhn Hoàng nàng sao?

Đang nghĩ ngợi, vài Hắc y nhân đã đến dưới tàng cây, bọn họ tự nhiên không có thuật đọc tâm biết ý tưởng kì diệu trong lòng Phượng Khuyhn Hoàng, chính là lạnh lùng ngẩng đầu nhìn nàng, khăn đen che mặt, màu quang lạnh lẽo. ánh mắt giống như đang nhìn một người chết! Bởi vì bọn họ hiểu được, Phượng Khuyhn Hoàng hôm nay phạm sai lầm lớn, đã đủ để chủ tử đem nàng thiên đao vạn quả một vạn lần! Nàng căn bản không có khả năng còn có đường sống.

Thanh âm của ám vệ chậm rãi vang lên: “Người là chính mình xuống dưới, hay chúng ta đem người xuống?”

Phượng Khuyhn Hoàng nghe vậy, sắc mặt không tốt cúi đầu, nhìn đám Hắc y nhân, đi xuống? Vừa mới đáp nàng một cước, hiện nay nữa điểm xin lỗi đều không có coi như xong, còn dám mệnh lệnh nàng đi xuống? Bọn họ nghĩ nàng Phượng Khuyhn Hoàng là quả hồng mềm, tùy ý chà xát bóp nắn?

Cười lạnh một tiếng, mắt mang hàn khí: “Người đặc biệt bảo ta đi xuống ta liền đi xuống, người cho là mình lớn lắm hả?”

Đi xuống là muốn đi xuống, nhưng là nàng Phượng Khuyhn Hoàng không tiếp thụ mệnh lệnh bất luận kẻ nào! Hơn nữa những người này vẫn là đồng lõa của hắc y nhân không lâu trước nhắc chân đá nàng!

Lời này vừa ra, hai Hắc y nhân, sắc mặt lạnh lùng, thẳng trên mặt đất nhảy lên, thân thủ đối nàng chớp tới. Nàng khốc mắt ánh sáng lạnh chợt lóe, bay ra một cước, tình chuẩn rất đúng vào hai người kia —— đá!

Hai người không nghĩ tới nàng đột nhiên ra tay, bắt ngờ không kịp đề phòng, “Phanh!” hai tiếng, rơi xuống trên mặt đất!

Người phía dưới liếc nhau, lại là hai người bay vọt lên. Mà Phượng Khuyhn Hoàng hai chân vừa chuyển, ở giữa không trung xuất ra cổ quái trận pháp, hai gã ám vệ dưới thủ pháp kì lạ của nàng, hoảng hốt chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, mơ mơ màng màng trong hai người một người trên mặt in dấu chân, bị trắng rơi xuống đất!

người còn lại linh cơ vừa động, đang chuẩn bị rút kiếm chém đứt nhánh cây, làm cho nàng rớt xuống, còn không đợi hần ra tay, mọi người thấy hoa mắt, Phượng Khuyhn Hoàng hai chân dĩ nhiên rơi xuống đất! Nhàn nhã vỗ vỗ bụi trên tay, mắt phượng khơi mào, kinh thường quét bọn họ liếc mắt một cái, cũng có chút kiên nhẫn mở miệng giáo dục: “Lần sau để người ta từ trên cây xuống dưới,phải mời, hiểu chưa? Đây là lễ phép! nghe các người nói mới là ngốc!”

Tiếng nói vừa dứt, trước mặt nàng một Hắc y nhân lại bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, vung tay lên, mọi nơi bóng đen chợt lóe, mấy trăm ám vệ đem nàng bao quanh!

Mọi nơi trống trải, Hắc y nhân san sát.

Ở giữa, duy độc Phượng Khuyhn Hoàng một người, đứng dưới tàng cây. Hai phe giằng co, sau một lúc lâu, chỉ nghe nhẹ nhàng tiếng hô hấp cùng tiếng gió.

Ám vệ nếu hành động, Phượng Khuyhn Hoàng nhất định bị bắt. Nhưng, nữ nhân này chiêu pháp quá mức quý dị, bọn họ lại không thể không phòng! Thái tử gia nói qua, đối đãi địch nhân, nếu không đủ nắm chắc, liền tùy thời cơ mà động, tìm kiếm thời cơ, một kích phải giết, để tránh thương vong không cần thiết! bọn họ đều hết sức chăm chú nhìn Phượng Khuyhn Hoàng, tìm kiếm sơ hở!

Lại là ngốc đứng đó một lúc lâu, Phượng Khuyhn Hoàng kiên nhẫn rốt cục hết, đánh cũng không đánh, không nhúc nhích, đây là muốn làm gì? Rốt cục, một cước nâng lên, thật mạnh đứng trên tảng đá, không kiên nhẫn hết lớn: “Ngây ngốc làm cái gì? Gọi chủ tử các người lên ra đây! Lão nương không nhân rồi cùng các người đùa!”

Không biết nàng mấy tháng trước mới bị khấu trừ tiền lương sao? Làm sao còn có thể bỏ bê công việc? Hiện nay còn tìm nhiều người như vậy vậy nàng, xem mặt mà thôi, nhanh lên chạy lấy người, biểu diễn cái gì!

Một tiếng rống, làm cho ám vệ sắc mặt lạnh lùng! Vũ nhục bọn họ không quan hệ, nhưng vũ nhục Thái tử gia, muốn chết! Đang muốn ra tay hào hảo giáo huấn một chút nữ nhân không biết sống chết, cửa tầm cung bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân.

Còn có một đạo thanh âm, trong lời nói mang theo ý cười mỏng manh, lười biếng nói: “Gia lẫn ra đây! Người muốn như thế nào?”

Vừa nghe thanh âm này, từ phía đằng đằng sát khí Hắc y nhân nháy mắt thu lại sắc mặt giận dữ, cung kính cúi đầu, cũng lấy tốc độ nhanh nhất bước vững vàng đến bên thái tử,

Phượng Khuyhn Hoàng nâng mắt, nhìn người cách đó không xa chậm rãi đi tới. Lúc bị người đâm một dao, đều có thể bình tĩnh đích nắm tay mục tử lẳng truyền di ngôn, hiện nay nhìn nam nhân này, mặt cũng hiện lên một tia không bình tĩnh kinh diễm, hô hấp cũng hơi hơi ngưng trệ!

Hần một đường đi tới, như là một đạo ánh mặt trời xé rách hư không, bốn phía cảnh trí cũng theo cước bộ của hần âm đạm, tựa hồ thiên địa vạn vật, đều chỉ vì hần một người mà sinh! lại khiến người phảng phất thấy phía sau hần sáng mờ vạn trượng, từng bước một, đập nát ánh trăng, ngân hà xa xôi. Giống như mặt trời chói chang, đẹp mắt đến làm cho người ta không mở mắt ra được.

Mà chu sa giữa mi tâm cùng bên môi hiện ý cười lười nhác, làm trên người hần lại nhiều thêm vài tia nhân khí. Người này, thật là Vô Song tao nhã, diễm tuyệt tứ phương!

Vì thế, Phượng Khuyhn Hoàng trong lòng xuất hiện hai chữ to —— hối hận! Sớm biết rằng nam nhân này bộ dạng yêu nghiệt, mới vừa rồi trên nóc nhà ngã xuống, phải tranh thủ xem vài lần!

Lúc nàng đánh giá đối phương, Quân Kinh Lan đã đánh giá nữ nhân trước mặt mình này. Mặt mày như họa, khéo léo tinh xảo, môi anh đào xinh đẹp. Tóc dài tới thắt lưng, eo nhỏ nhắn ôm không vừa một vòng tay, một thân hoa phục. Cũng coi là tuyệt mỹ nữ nhân, nhưng, nhìn lên hần tắm rửa còn lấm dơ nước tắm, hiện nay còn tuyên bố làm cho hần lẫn ra đây?

A, là gan lớn lắm! Chung quanh ám vệ, lại bị sợ đến ra mồ hôi lạnh, không có người nào dám phát ra nửa thanh âm.

Phượng Khuyhn Hoàng từ trên xuống dưới liếc mắt một cái, mở miệng hỏi: “Mới vừa rồi người đá ta đâu?”

Quân Kinh Lan hai tay khoanh lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, cũng không quay đầu lại nói: “Đem người mang đến!” Nữ nhân này, lại vẫn dám nhìn thẳng hần, gan lớn! Xem như đứng cảm, đối với kẻ đứng cảm, phải tôn trọng! Nhưng, tôn trọng xong, tự nhiên là có oan báo oan, có thù báo thù!

Ám vệ nguyên bản bị tha xuống xử tử, liền như vậy bị che đầu dẫn đi lên.

Trên đầu miếng vải đen bị lấy ra, thấy ánh nắng chói mắt, còn cho là mình đã chết, sợ hãi than nói: “A, địa ngục cũng giống nhân gian!”

Mọi người khỏe miệng giật giật, không ai phản ứng.

Phượng Khuynh Hoàng đi nhanh lên, một phen nhéo áo đối phương “Mới vừa rồi đá ta chính là ngươi?”

Ám vệ mở trừng hai mắt, lúc này mới phản ứng mình thì ra không chết. Nhìn nữ nhân trước mặt hung ác, theo bản năng gắt gỏng đầu: “Đúng vậy!”

“Phanh!” Phượng Khuynh Hoàng bay lên một cước, nhắm mông hấn đá!

Một người theo mặt đất bay lên, hướng về nóc nhà, lại từ trên nóc nhà lặn xuống dưới! Nhưng, Phượng Khuynh Hoàng lại hoàn toàn không có buông tha hấn, đi nhanh qua, lại là một cước nâng lên, đá tiếp! Nổi giận mắng: “Lão nương hôm nay là thay mẹ ngươi giáo huấn ngươi, nhớ kỹ cho ta! Chưa cho phép, vĩnh viễn không thể sờ loạn ngực nữ nhân, cũng tuyệt đối không thể đá loạn mông nữ nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Dạy dỗ cấp trên của các người

Lời này vừa nói ra, mặc dù anh minh, bình tĩnh và tàn nhẫn như Quân Kinh Lan cũng không nhịn được, khỏe miệng giật giật vài cái. Đây là lời mà một nữ nhân có thể nói sao? Trước mặt mọi người, không hề e dè nói ra ngực với mông.

Mà Phượng Khuynh Hoàng vẫn chưa nguôi cơn giận, nàng cảm thấy nỗi sỉ nhục này thật sự rất lớn. Nàng đã lớn từng này tuổi rồi vậy mà còn bị người ta đá vào mông. Sau này bước ra cửa chắc nàng phải mang theo vật phẩm -- túi ni lông đen!

Để che mặt!

Một trận “Bình lách cách bành” xong, ám vệ bị đánh hoàn toàn thay đổi. Ở trước mặt hấn mẫu thân đại nhân tuyệt đối không có khả năng nhận ra hấn, Phượng Khuynh Hoàng rốt cục tiêu khí, thu chân! Mà ám vệ mông bị nàng đá liên tục, đá đã tê rần, cũng sưng to lên rất nhiều!

Không phải là hấn không đánh trả, mà là gia đình ở đó không nói một lời nhìn mình bị đánh, cũng không có ý ngăn lại, cho nên hấn không dám đánh trả! Bị đánh xong, mặt thành đầu heo, bị thương ôm mông to thêm một vòng, mắt nước mắt lưng tròng, nhìn Thái tử vì đại nhà mình. —— chủ tử a chủ tử, thuộc hạ đều bị đánh cho từ người biến thành heo, ngài tạm tha tôi một lần đi.

Quân Kinh Lan mắt hẹp dài nhìn hấn, một giây, 2 giây, ba giây.

Rốt cục hít một hơi: “Ngươi đi xuống trước đi!”

Làm thành viên số một của “Long Hồn vệ đội” nổi tiếng thiên hạ, bị đá mông bay lên trời, so với giết hấn còn khó chịu hơn!

Ám vệ ôm mông nửa vui sướng nửa ưu thương nửa may mắn nửa khổ sở đi xuống.

Những Long Hồn vệ còn lại nhìn bóng lưng của hấn, bưng bình đại ngộ, không hèn mà cùng ở trong lòng cảm thán —— ục, nguyên lai bị đánh thành heo có thể lưu lại một cái mệnh! Trở về nhớ kỹ, lần sau phạm vào sai...

Báo thù xong, Phượng Khuynh Hoàng tức giận rốt cục tiêu, người cũng bình tĩnh. Nàng kỳ thật không có gì khác, chính là có cừu oán không báo, phá lệ hung ác không muốn sống! Ánh mắt hướng mọi nơi đảo qua, ám vệ tiếp xúc đến ánh mắt nàng, không hèn mà cùng nhớ tới đồng loại mới vừa rồi bị đá ôm mông chạy, biết vậy nên hoa cúc ăn ăn co rút đau đớn, tràn đầy xúc động muốn ôm cúc chạy trốn! (há ha, bỏ cúc chạy là ôm mông chạy đó mọi người)

Nữ nhân này hung hấn! Ít nhất bọn họ lớn như vậy, từ trước đến giờ chưa thấy qua!

Vừa lòng nhìn đến những người này ánh mắt kinh sợ, Phượng Khuynh Hoàng phải bụi trên chân, tà tà nhìn Quân Kinh Lan liếc mắt một cái:

“Tiểu tử, cô nải nải hôm nay tâm tình hảo, cho nên ngươi mới vừa rồi bỏ đá xuống giếng, ta liền chuyện cũ sẽ bỏ qua! trở về đi nói cho đám lão gia kia, sông băng đang tan chảy, chim cánh cụt sắp tuyệt chủng. Cho nên bảo bọn họ không có việc gì làm thì cống hiến cho thế giới, quan tâm nhiều hơn xã hội cùng môi trường sinh thái, đừng không có việc gì tìm lão nương trêu chọc! Còn có, ta đối với thân cận ngươi không có hứng thú! Đi đi!”(chị chỉ quan tâm đến môi trường quá ha!)

Dứt lời, tiêu sái xoay người, chuẩn bị rời đi!

Thân cận? Quân Kinh Lan mày kiếm nhíu, mắt mang cười, nữ nhân này là từ đâu rút ra kết luận? Thân cận? Thiên hạ này có ai không muốn sống, dám tìm một nữ nhân hung hấn mạnh mẽ cùng hấn Quân Kinh Lan thân cận? Đáp án, tự nhiên là không có khả năng! Như vậy, liền chỉ có một kết luận —— nàng là giả ngu!

“Đứng lại!” Một tiếng quát mắng truyền đến, như sấm sét!

Từ phía Hắc y nhân chạy nhanh tiến lên, nện bước vững vàng mà nhanh chóng hình thành một vòng vây, đem Phượng Khuynh Hoàng ngăn lại!

“Như thế nào?” Phượng Khuynh Hoàng kinh ngạc quay đầu, không rõ cho nên nhìn. Cái gọi là thân cận, không phải là chứng mắt, không thân cận là xong sao? Dù sao nàng chứng mắt nam nhân yêu nghiệt này, bởi vì hấn toàn thân đều tản ra một loại hơi thở trêu chọc. Mà hấn rõ ràng cũng là không vừa ý bộ dáng của mình, kia... Vì sao không cho đi?

“Dơ nước tắm của gia, gia không đồng ý, người cũng dám đi?” Thanh tuyền nhẹ nhàng chậm chạp, ngữ điệu ôn hòa, giống như xuân phong phất qua hai má.

Chính là càng ôn hòa, mọi người trong mắt càng kinh sợ. Gia xưa nay là càng tức giận, nói chuyện càng nhẹ nhàng!

“Vậy người muốn thế nào?” Một chậu nước tắm mà thôi, một người nam nhân hẳn là không nhỏ mọn cùng nàng so đo đi?

Nhưng, nàng hiển nhiên sai lầm rồi!

“Muốn thế nào? Tiểu mâm, người tới nói cho nàng, gia muốn thế nào!” Hắn cười nhạt nhìn nàng, khí độ tao nhã, nhưng nụ cười kia thấy thế nào ác liệt, thấy thế nào mê người như vậy! Đương nhiên, đây đều là cảm thụ trực quan của một mình Phụng Khuyết Hoàng

Tiểu mâm cung kính tiến lên mở miệng: “Gia, theo nô tài thống kê chưa đầy đủ, tháng này, nàng là người thứ ba trăm hai mươi tám mưu toan rình coi ngài tắm rửa. Mà trước nàng, 327 nữ tử không thực hiện được, có lột da, có lóc xương, có nướng chín. Dùng nhiều biện pháp, nhưng đại đa số là 3 dạng này!”(ôi trời ơi! Ta đi chết đây)

“Khụ...” Phụng Khuyết Hoàng suýt nữa bị lời hắn làm tức chết!

Người thứ ba trăm hai mươi tám mưu toan nhìn lên hắn tắm rửa? Nam nhân này tuy rằng bộ dạng thực yêu nghiệt, nhưng không khoa trương như vậy chứ?

Được rồi, nàng đối sắc đẹp không có hứng thú, quả thật không thể lý giải nhóm sắc nữ nội tâm xúc động. Nhưng, nếu dựa theo hắn nói, chẳng lẽ là nàng hiểu lầm, không phải thân cận?

Đang lúc nàng suy nghĩ, tiểu mâm lại thập phần trung thành tiếp theo mở miệng:

“Nhưng nô tài nghĩ đến, nữ nhân này không chỉ có dùng ánh mắt đáng khinh khinh nhờn nhìn thân mình tôn quý của ngài, còn to gan lớn mật làm dơ nước tắm, lại không biết sống chết đối ngài bất kính, cho nên gần là lột da lóc xương, xa là tiêu diệt! Chính vì vậy, phải đem nàng trước tiên ở ao phân phao ba ngày ba đêm, làm cho nàng hảo hảo cảm nhận một chút không sạch sẽ! Sau nướng nàng trên lửa, khiến người huyết nhục tương liên, nướng chín, tất nhiên thịt vị ngon, tin tưởng ven đường chó hoang đều sẽ thích!”

Phụng Khuyết Hoàng run rẩy khoe miệng nghe tiểu mâm nói, nàng dùng ánh mắt khinh nhờn thân mình tôn quý của hắn? Nay thái giám có phải mù không? Nàng mắt to thuần khiết, làm sao đáng khinh?

Lại nghe bọn họ kia không biết là đối xử với người hay là nướng lợn sữa, không cho là đúng nhún vai, có chút khinh thường nói:

“Đây là xã hội pháp trị, đừng tưởng rằng lão nương là ngọc tử sẽ bị các người dọa thật! Nói cho các người biết, chiều này đã sớm quá hạn!” Nàng Phụng Khuyết Hoàng để bị dọa sao?

Xã hội pháp trị? Mọi người đều ngẩn đầu, kỳ quái nhìn nàng một cái, trước mặt Thái tử điện hạ nói pháp trị, nữ nhân này đầu óc không bệnh đi?

Quân Kinh Lan nghe vậy, cũng không tức giận. Ngược lại câu thần cười yếu ớt, ác liệt mở miệng:

“Vậy tại đây xã hội pháp trị, trước mang nàng đi ao phân tắm, hảo hảo thanh tỉnh! Ô uest nước tắm, gia bây giờ còn cảm thấy thực không thoải mái!”

Lời này vừa ra, vài Hắc y nhân lúc này cố nén hoa cúc run rẩy tiến lên bắt nàng!

Phụng Khuyết Hoàng nhú mồm nhìn hắn, đã thấy trong mắt hắn không có nửa điểm nói giỡn, cảm thấy cả kinh, biết vậy không ổn, chẳng lẽ phát rồ đùa thành thật? Nhiều người như vậy, nàng rõ ràng đánh không lại, nếu thực bị người thả xuống ao phân, thành quỷ cũng mất mặt!

Vì thế, nàng quyết định thật nhanh, bay nhanh tiêu sái đến trước Quân Kinh Lan, cười gượng vài tiếng, tươi cười ra vẻ thân thiết nói:

“Hắc hắc! Vị này khí vũ hiên ngang đại soái ca, thỉnh cầu người hảo hảo ngăn lại, giết chết ta đây một vô danh tiểu tốt, hại người bị cảnh sát truy nã có ích gì? Ta cho người một cái đề nghị, làm xong người có thể nổi danh, có năng lực giết người! người có thể đi giết ông nội của ta, cũng chính là Phụng gia chủ nhân, giết hắn xong người tám phần còn có thể đi lên trang nhất báo, thế tất danh dương thiên hạ, như vậy cho dù là bị truy nã cũng có lợi! A ha ha ha! Người không nói lời nào, người không nói lời nào ta coi như người đồng ý, có lên giết! Ta đi!”

Bay nhanh nói xong, rất nhanh xoay người, trước khi đối phương phản ứng liền bỏ chạy! từ lâu đầu cũng không phải dễ giết, ít nhất bị người ám sát vài thập niên cũng chưa chết, cho nên Phụng Khuyết Hoàng quyết đoán cung cấp đề nghị bán đứng ông nội nhà mình để thoát hiểm!

Giết gia của nàng? Quân Kinh Lan khoe môi co rút. Vung tay một cái, một đạo kinh phong đem Phụng Khuyết Hoàng vừa chạy tới cửa hút trở về!

Phụng Khuyết Hoàng ánh mắt ngưng trọng, sắc mặt biến hóa. Đây là nội công! Nội công cực kỳ cường đại, nàng hoàn toàn không phải đối thủ!

Lúc đang hậm hực, vài Hắc y nhân cảm thấy hoa cúc không khoẻ, đã muốn bay nhanh tiến lên đem nàng chế trụ! Nàng mảy liễu nhú chặt, thập phần cảm tức trừng mắt yêu nghiệt mỹ nam: “Ta nói! Không phải là nhìn người tắm rửa, lại dơ nước tắm sao? Ta không phải cố ý, hơn nữa ta cũng còn không thấy rõ, chim lớn nhỏ cũng không biết! Ta...” (phụt, ta không nhịn nổi cười a)

Lời này vừa ra, bọn hạ nhân khoe mắt rút gân khoe miệng run rẩy trong lòng hốt hoảng da đầu run lên đùi đánh cảm cập lòng bàn chân lạnh cả người!

Chim lớn nhỏ cũng không biết?!

Quân Kinh Lan nghe vậy, ý cười mông manh bên môi rốt cục biến mất không thấy! Sắc mặt chợt lạnh, ánh mắt băng hàn, chu sa giữa mi tâm trong phút chốc xinh đẹp như máu!

Tiến lên mấy phần, gần sát bên tai nàng, thập phần lạnh lẽo nói: “Không thấy rõ? Kia, muốn gia coi hết, hảo hảo cho người xem? Ân?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tình gia vạn người mê

Khụ khụ! Có ai nghĩ đây là một nam nhân tuấn mỹ không? Ta edit chương này cười đau cả bụng luôn.

Ánh mắt lạnh lẽo, ngữ điệu sâu kín, tựa hồ chỉ cần Phụng Khuyết Hoàng đáp một câu được, sau một giây đồng hồ chính là tử kì của nàng!

Ách... Xong đời! Nói sai rồi! Phụng Khuyết Hoàng dùng sức ở trong lòng tát mình hai tát tai, đây là nói cái gì! Hoàng hốt loạn liền nói loạn! Còn không phát hiện chim lớn nhỏ, chết tiệt! Nói như mình khát khao lắm!

Ngay lúc giương cung bạt kiếm, ngoài đào viên, một cung nữ đi tới. Nàng mỗi một bước đều thập phần đều đều, khoe môi cũng mang ý cười vừa phải, hiển nhiên là trải qua huấn luyện. Đi đến trước mặt Quân Kinh Lan, mềm giọng mở miệng bẩm báo:

“Gia, Tình gia đã trở lại!”

Tình gia? Phụng Khuyết Hoàng trong phút chốc quên tình cảnh không ổn của mình, kỳ quái quay đầu nhìn về phía cửa, tình gia? Chẳng lẽ là Châu Tình Tri?!

Mà Quân Kinh Lan nghe lời này xong, sắc mặt cũng hơi dịu đi. Bên môi gợi lên ý cười mỏng manh, thân nhiên nói: “cho nó tiến vào.”

Tiếng nói vừa dứt, bốn cung nữ xoay người ngồi xổm xuống, ở cửa trái thâm hồng, hướng bên này kéo ra. Sắc mặt hết sức cẩn thận trịnh trọng!(khoa trương quá)

Phụng Khuyết Hoàng nhìn cửa, khoe miệng nhin không được co rút, người đến thôi mà! long trọng như vậy, chẳng lẽ thật là Châu Tình Tri?(chỉ: trời ơi chị này còn nghĩ Tình gia là ông vua hài sứ Trung mới sợ chứ!)

Đang lúc nàng trừng lớn hai mắt hung trí nhìn về phía cửa là lúc, một vật thể không xác định màu bạc xâm nhập tầm mắt của nàng, vật ấy nâng cao cằm, khí thế hiên ngang theo cửa đi đến!

Vì cái gì nói vật thể không xác định, bởi vì nó mang thân mình cừu vĩ hồ, cùng một cái mặt, làm cho người ta phân không rõ rốt cuộc là hồ ly hay là sói. Lông màu bạc, chi có cái lỗ tai, cổ cùng phần đuôi có một vòng lông màu trắng. Mặt vốn nên hung ác, nó lại có một đôi mắt hồ ly, giống mỗi nam yêu nghiệt dụ người!

Mà nó, thái độ hưởng thụ hạ nhân kính ngưỡng, ánh mắt chăm chú nhìn chủ tử nhà mình tao nhã Vô Song, rồi sau đó ở trong nháy mắt hóa thành một tia chớp, lao một cái vào Quân Kinh Lan! liền tới trong lòng ngực, mà kia sắc mặt cao cao tại thượng cũng nháy mắt trở nên nịnh nọt vô cùng, ánh mắt hồ ly ngập nước nhìn chủ tử nhà mình! —— ta đã trở lại!

Phụng Khuyết Hoàng miệng trong nháy mắt há hốc, đây là... Tình gia? Quả nhiên chủ tử dạng gì, liền nuôi sủng vật dạng đó, giống nhau dụ người, giống nhau kiêu ngạo!

Quân Kinh Lan ngón tay ngọc khẽ vuốt bộ lông bạch ngọc, kia “Tình gia” cũng chậm chậm lộ ra vẻ hưởng thụ. Vài giây sau, nam tử ung dung đẹp đẽ quý giá tao nhã vô cùng chậm rãi cất lời: “Làm tốt?”

“Tình gia” kia miệng xả ra một cái xem như cười biểu tình đáng khinh, thập phần đắc ý gật gật đầu —— làm xong! Tình gia xuất mã, vô sự bất thành!

Tiểu mâm ở một bên chần chờ nói: “Gia, làm như vậy, sẽ bị Hoàng Phủ hiền nhìn ra đi?”

“Gia chính là muốn hấn nhìn ra! Đến Đông Lăng, không để cho Hoàng Phủ hiền chút lễ vật như thế nào được?” Quân Kinh Lan ý cười đáp lời, vỗ về sủng vật, cũng càng thêm mềm nhẹ

Tiểu mâm không yên cú đầu, lễ vật này, sợ là sẽ bị Hoàng Phủ hiền ghi hận cả đời! Chủ tử ra tay, luôn không lưu tình!

Gặp mấy người kia không e dè nàng, Phụng Khuyết Hoàng bắt đầu bức thiết kiểm tìm cảm giác tồn tại: “Cái kia, nếu chuyện của các người đều làm xong, người tâm tình cũng có thể tốt lắm, hơn nữa ta lại thật không phải là cố ý, vậy người liền tha ta một mạng đi?”

Cửa cửa miệng nói làm người lưu một đường, ngày sau hảo gặp lại nha!”

Mây kiếm hơi nhíu, nhìn Phụng Khuyết Hoàng kia sắc mặt còn hơi khuyên bảo, đang muốn nói chuyện, tay lại coi như đụng đến một tia dị vật, cúi đầu vừa thấy. Trên sủng vật, có một chút tro, mà tay hấn, vừa sờ soạng vào. Sắc mặt bỗng lạnh lùng, nói:

“Sau khi trở về, không tắm rửa?”

“Tình gia” gian nan nuốt một chút nước miếng, không yên lắc lắc đầu! Trong lòng biết chính mình gây đại họa, đầu cũng nháy mắt cúi xuống dưới, đem sự tình làm tốt mà đắc ý vênh vao, không đi tắm. Đúng vậy, không tắm..

“Hư!” một tiếng, lại là một trận ngấn quang chợt lóe.

Nguyên bản ở trong lòng chủ nhân được cưng chiều, bị một phen ném ra đất bùn ngoài cửa, còn trên mặt đất lăn vài vòng, bị thương phát ra một tiếng “Ngao!”

Người áo lam đứng sau bay nhanh chạy đi, nửa phút sau, bùng một chậu nước trong tiến vào, đứng trước Quân Kinh Lan: “Gia! Nước đây!”

Nam tử tẩy trừ ngón tay ngọc, mắt hẹp dài hàm chứa lệ khí nhìn vật cưng, mở miệng nói: “Lần sau không tắm rửa chạy đến trên người gia, gia lột da của người!”

“Tình gia” cúi đầu, chân sau đặt trên đất, hai chân trước chống ở sau người, mặt biểu tình mười phần nịnh nọt, giống như mèo Tôm trong truyền thuyết, tỏ vẻ tuyệt đối không có lần sau! Ngao ô, quá hưng phấn mà quên mất bệnh kiết phích của chủ tử, thảm!(kiết phích là thích sạch sẽ)

Cái này, Phụng Khuyết Hoàng hoàn toàn cảm miệng! Ngay cả vật cưng mình yêu chiều hàng này cũng có thể trực tiếp văng ra, kia người không quen ô ử nước tắm, còn

có đường sống sao?

Nghĩ như vậy, người nọ tay đã muốn tẩy trừ xong. Lập tức có cung nữ bưng khay tiến lên, trên đó là —— lụa cảm vân, chế thành khăn tay.

Lau xong, ném về khay. Tiếp theo, ánh mắt ngoan lệ nhìn Phụng Khuynh Hoàng, hiển nhiên là muốn đem nàng làm nơi trú ẩn!

“Gia mới vừa nói, cời cho người xem rõ ràng, ý của người thế nào?”

Phụng Khuynh Hoàng khòe miệng rút rút, ý như thế nào, xem chính là chết, không xem chính là ngậm ao phân! Lại cân nhắc một chút chết cùng ngậm ao phân, quyết đoán cảm thấy được chính là chết nàng cũng không đi ngậm cái gì ao phân. Vì thế cắn răng mở miệng:

“Vậy người liền cời đi!” Chết thì chết đi, chết cũng không ngậm ao phân! Nói không chừng còn có thể trước khi chết hảo hảo nhìn xem mỹ nam tử!

Cũng không nghĩ đến, một ngày bị vật ghê tởm hai lần đụng chạm, hiện nay thật sự tâm tình khó chịu. Lạnh lạnh nói:

“Nhưng, gia không muốn! Cời cho người xem, người cầu mà không được, nhất định tự sát mà chết. Gia cũng không muốn lại sai lầm!”

“...” Trên đời lại có người tự tin đến tự kỷ lại thắng hoa đến vô sỉ không biết xấu hổ?! Nàng xem cầu không được còn muốn tự sát mà chết? Hắn có phải hay không nghĩ quá nhiều!

Mà Quân Kinh Lan giờ phút này cũng là thái độ đương nhiên, bọn hạ nhân cũng đều là về mặt đồng ý. Nhiều năm như vậy đối gia cầu mà không được, số lượng nữ tử tự sát mà chết cực kỳ khả quan!

Kia còn là rất xa nhìn gia liếc mắt một cái, nữ nhân này nếu thật sự rành mạch nhìn thân mình gia, không chết mới là lạ!

“Thả vào ao phân đi, nhìn chương mắt!” Lạnh lùng phản phó một tiếng, liền không hề xem nàng.

Mắt thấy tiền đồ đã bị đặt ra, mà nam nhân cũng đúng là đùa thật, Phụng Khuynh Hoàng nhăn chau- xoay động, quyết định thật nhanh, ngửa mặt lên trời hô to một tiếng: “Ai nha, không tốt! Ta té xiù!” Nói xong, mặt trơn trắng, ngã xuống! Mặc kệ, trước té xiù nói sau!

Tiếng hô rất thật, mặc dù là anh minh cơ trí thần võ giống như “Tinh gia”, cũng nhịn không được rút một chút miệng. phản ứng mọi người liền càng không cần phải nói!

Quân Kinh Lan một đôi mắt hẹp dài nhìn nữ nhân ngã xuống đất, khòe môi gọi lên một tia như có như không, đang muốn mở miệng cho người tha xuống, lại tiến vào một cung nữ, cung kính xoay người bẩm báo: “Gia, đại điển đăng cơ của tân hoàng bắt đầu rồi, ngài nên đi ra ngoài!”

Tân hoàng đăng cơ? Đây... Phụng Khuynh Hoàng đuôi lông mày nhích một chút, nhanh híp mắt nhìn thoáng qua tay của mình, tay phải nàng mới trước đây để lại một vết sẹo, vẫn không tiêu, nhưng hiện nay, cũng là trơn bóng!

Cái này, một ý niệm làm cho nàng thập phần hoảng sợ hiện ở trong lòng, chẳng lẽ nàng thật sự xuyên qua trong truyền thuyết?! Cúi đầu nhìn xem cổ của mình, ngọc bội mang theo cũng không có!

Tân hoàng, đăng cơ, cổ trang, cung điện, vết sẹo biến mất, ngọc bội không có, chính mình từng bị đâm một dao, còn có này một phòng cung nữ thái giám, cùng với nam nhân biến thái này không kiêng nể gì cho nàng ngậm ao phân còn muốn nàng trở thành lợn sữa nướng...

Xong rồi! không muốn thừa nhận, nàng không thừa nhận cũng không được, nàng là thật xuyên qua! kì lạ như vậy?! Trên thế giới này thế nhưng thực sự có xuyên qua!

“Thái tử điện hạ, ngài vẫn là trước tắm rửa thay quần áo đi, nước đã chuẩn bị tốt lắm, nữ nhân này, nô tài xử trí là được. Đừng để muộn giờ!” muộn giờ, liền thất lễ

Còn Thái tử điện hạ?! Cái này Phụng Khuynh Hoàng hoàn toàn trơn tròn mắt, lòng tràn đầy hào khí cũng nháy mắt tắt! Không làm đi, xuyên qua đắc tội người đầu tiên chính là Thái tử?! người thừa kế vương vị? trên mặt tất cả đều là lệ a!

Quân Kinh Lan nhìn nữ nhân nằm trên mặt đất giả chết liếc mắt một cái, lạnh lạnh nói: “Nếu té xiù, sẽ chờ gia trở về tự mình lột da lột xương! Tiểu tinh tinh, canh chừng nàng, cơ hội cho người lập công chuộc tội!”

“Tinh gia” vừa nghe lời này, bay nhanh gật đầu, tỏ vẻ mình nhất định đem chuyện này làm tốt.

Té trên mặt đất giả chết Phụng Khuynh Hoàng nghe vậy, đầu tiên là khòe miệng vừa kéo, Tiểu Tinh tinh, tên này thực ác tục! Sau, lại là một trận mừng rỡ, một động vật coi chừng nàng, đây không phải là vui đùa sao? Cơ hội tốt, có thể chạy trốn!

Nhưng, nàng lòng tràn đầy vui mừng, rất nhanh bị rút vào đáy cốc. Chỉ nghe thanh âm truyền đến: “Đã quên nhắc nhở người, tiểu Tinh tinh rằng nanh có độc, nếu bị nó cắn, chính là đại la thần tiên đều cứu không được. Người, muốn chạy thì chạy đi!”

Nói xong, là một trận tiếng bước chân truyền đến. Đôi phòng tắm rửa thay quần áo, hiển nhiên ngay cả viện này hắn đều ngại ô uế.

Phụng Khuynh Hoàng lại là một trận nghiêng răng nghiêng lợi, khôn khiếp! nói rằng nanh có độc, còn cho nàng trốn, lòng dạ hiểm độc, vô sỉ, cảm thú, súc sinh... Từ dễ mắng chửi người Phụng Khuynh Hoàng trong lòng đều dùng qua một lần, dùng để hình dung yêu nghiệt kia!

Đám người đều đi hết sạch, Phụng Khuynh Hoàng rốt cục không hề giả chết, ngồi dậy. Mà kia không biết là hồ ly hay là sói, cũng bay nhanh đến trước mặt nàng, không tình nguyện ngồi, ánh mắt thập phần kiêu căng, chuyên nghiệp thay chủ nhân coi chừng nữ nhân này.

Biểu tình lại ần ần ai oán, làm cho nó vĩ đại thập phần anh minh ngàn phân dừng mảnh vạn phần siêu cấp vô địch suất tinh gia, đến trông một nữ nhân ôn nhu yếu yếu, đây không phải là tìm cô thụ làm cây tắm —— đại tài tiểu dụng thôi!

Nhưng phạm vào sai, chỉ có thể nghe chủ nhân. Bi thương thay đời sói!

Mà Phụng Khuynh Hoàng, nhìn biểu tình cao ngạo, còn có đầy mặt khinh thường, đáng khinh sờ sờ cằm, nháy mắt nghĩ tới đối sách! Đương nhiên, đối với tên hỗn đản thiếu chút nữa thật sự đem nàng tha đi ngậm ao phân, trước lúc chạy trốn, phải chứa chút lễ vật chia tay để biểu đạt lòng biết ơn!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hùng Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tư thế này rất đẹp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Gia, không tốt! Cháy!”

Mọi nơi yên tĩnh, các quốc gia khách ngồi trong long lân điện, chờ đại điển đăng cơ Đông Lăng bắt đầu. Một Người áo lam lại vội vã tiến vào, quì trước Quân Kinh Lan bẩm báo một tin tức kinh thiên động địa.

Nguyên bản Thái tử gia đang nhàn nhã ngồi, cùng sở quốc: Sở hoàng tử chuyện trò vui vẻ, nghe lời ấy, bên môi ý cười chậm rãi cứng đờ, trong mắt hiện lên ba phần hiểu rõ cùng bảy phần khó hiểu. Buồng chén ngọc, nghiêng đầu hỏi:

“Nữ nhân kia đâu?”

“Trốn... Chạy thoát!” Người áo lam thấp phần gian nan trả lời. Tĩnh gia ở trong phòng nhìn nữ nhân kia, cho nên bọn họ đều thấp phần yên tâm canh giữ ở sân bên ngoài, dù sao mười mấy năm qua tĩnh gia trông coi người chưa bao giờ sơ sót, ai ngờ...

Chạy thoát? Mày kiểm nhủ, trong mắt hiện lên không vui. Lạnh lạnh hỏi:

“Như thế nào trốn thoát?”

Người áo lam mở môi lạnh trả lời:

“Không... Không biết!” Trời biết nữ nhân kia như thế nào trốn thoát! Theo lý thuyết nàng căn bản không có khả năng tránh được rãng độc của tĩnh gia, mặc dù tránh được, tĩnh gia tùy tiện kêu hai tiếng, bọn họ cũng hỗ trợ bắt. Đáng tiếc, nàng liền như vậy thần không biết quỷ không hay chạy, còn phóng hỏa, còn...

Quân Kinh Lan cười nhạt đứng dậy, gạt đầu cùng mọi người, liền xoay người giẫm chân tại chỗ mà ra. Trong đại điện, hần tay áo rộng thùng thình trên không trung vẽ ra độ cong tao nhã, từng bước không vội không hoãn giống một đám mây phiêu dật. Người này, mặc dù tâm cung cháy, vẫn là nửa điểm phong độ cũng không mất.

Nhưng thật ra những người ở lại chờ đại điển, trong mắt hiện lên đủ loại cảm xúc phức tạp. Có hứng thú, có hoài nghi, hiển nhiên đều cho rằng đây không phải là một vụ cháy đơn giản.

Vòng qua cung đình, trở lại tẩm cung, ở cửa thị vệ chỉnh tề xếp thành hai đội, cũng cung kính cúi đầu, nghênh đón Thái tử điện hạ quay về tẩm cung đã bị cháy sạch một mảnh tối đen thấy không rõ nguyên trạng.

Một mảnh phế tích, mọi nơi đều là Đông Lăng cung nhân cùng Bắc Minh hộ vệ vừa cứu hỏa xong.

Tuyệt mỹ nam tử chậm rãi đứng lại. Mắt sâu thăm, mọi nơi xem kỹ, rất nhanh, liền phát hiện chỗ có vấn đề.

Sau Tẩm cung, có một phiên cửa sổ. Mà ngoài cửa sổ còn bùn đất chưa bị đại hỏa thiêu: hỏa hoạn lan đến nửa dẫu chân, hiển nhiên là có người đạp qua, phương hướng nàng chạy trốn tìm được rồi. Nhưng, khiến cho hần khó hiểu chính là, nàng như thế nào tránh được rãng độc của tiểu tình tình?

Mười mấy năm qua, mặc dù là võ lâm cao thủ, dưới miệng tiểu tình tình đào thoát một người đều không có, mà nữ nhân kia lại chạy được!

“Tồn thất những gì?” Nhân nhân mở miệng hỏi, theo lý mà nói, không có tồn thất quá lớn. Bởi vì đồ của hần, phần lớn là tốt, lửa tẩm thường khó có thể thiêu hủy.

Người áo lam không yên nuốt một chút nước miếng, gian nan nói: “Bọn thuộc hạ rửa sạch phế tích, phát hiện trong cung ngọc sức, vàng bạc cơ hồ toàn bộ bị nữ nhân kia cuốn đi. Còn có... Còn có lúc ấy ngài tắm rửa gỡ xuống đoạt mệnh thiên châu...”

Đoạt mệnh thiên châu, thiên hạ ám khí đứng đầu! Bất luận là các quốc gia hoàng thất, hay là người trong giang hồ đều coi là thiên hạ chí bảo, lại đại lễ hần thu được. Liền như vậy bị nữ nhân kia, lấy đi?

Mắt Hạp dài rớt cục hiện lên một tia lệ khí, thanh tuyến cũng lạnh không ít:

“Tiểu tình tình đâu?” Làm cho nữ nhân kia vô thanh vô tức chạy cũng không sao, còn lấy đi đồ trong phòng, nó là đã chết sao?

Này vừa hỏi, bọn hạ nhân cúi đầu, không dám đáp lời.

Mà một mảnh phế tích, phát ra một tiếng “Ngao ô”... Lập tức, trên một tấm ván gỗ động đậy, chui ra một cái vật thể bị cháy đen, nếu không phải kia một đôi mắt hồ ly linh động, căn bản không có khả năng làm cho người ta nhận ra nó chính là tĩnh gia.

Vật ấy trong mắt hàm chứa lệ quang, run rẩy thân mình đi đến trước chủ nhân.

Sau đó bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi miêu tả nữ nhân kia đủ loại đề tiện hạ lưu vô sỉ, lửa gạt nó đưa nhô tâm linh thuần khiết, trong mắt khi thì thỉnh thoảng hiện lên ưu thương, phi nhỏ, cùng căm thù đến tận xương tủy! Tồn hơi thừa lời soạn soạn, tò vò phải gặp.. nữ nhân kia, nhất định phải cắn chết đối phương!

Nhưng người cùng động vật luôn có chương ngại, Quân Kinh Lan xem nó múa may nửa ngày, cũng không hiểu được nó muốn biểu đạt ý tứ gì, càng không hiểu được nó là như thế nào làm cho nữ nhân kia chạy thoát. Xoay người, ngồi xổm xuống, cùng nó nhìn thẳng. Chậm rãi nói: “Người nói, ta nên như thế nào phạt người?”

Lời này vừa ra, tình gia, rốt cục dừng cáo trạng, hai chân trước vạch vạch chỗ lông bị cháy đen, rốt cục tìm được một chút lông màu trắng, rồi sau đó đem đầu của mình tiến đến chủ nhân, xem——

Lập tức, ngừng đầu, mắt nước mắt lưng tròng nhìn hần. Chủ nhân, tôi đều bị thương sinh ra đầu bạc, ngài tạm tha tôi đi!

Nhưng, Quân Kinh Lan sắc mặt cũng không nửa phần dịu đi, hẹp dài mị mầu vẫn thản nhiên nhìn nó, lệ khí rất là kinh người.

Tình gia nuốt một chút nước miếng, xem chủ nhân cũng không bỏ qua cho nó, đột nhiên nhớ tới nữ nhân kia lúc ấy dạy cho nó tư thế kinh điển!

Bay nhanh xoay người đưa lưng về phía Quân Kinh Lan, rồi sau đó, đứng thẳng, chân phải trước cùng thân thể nghiêng ba mươi độ chỉ hướng không trung, chân trái trước cùng thân thể nghiêng ba mươi độ chỉ hướng đất, đầu sói hơi hơi hướng cúi, vẫn không nhúc nhích!

Maicon Jackson tư thế kinh điển phiên bản Tiểu Tinh Tinh! ☐

Chủ nhân, tôi suất đi, tư thế suất đi, xem tôi đây suất, ngài tạm tha tôi đi!

Quân Kinh Lan nhìn bóng dáng nó, sau một lúc lâu, mị mắt lạnh lẽo, sâu kín thờ dài: “Người đứng là vẫn còn điên rồi!”

Tiểu tinh nghe vậy, bay nhanh lắc đầu tỏ vẻ chính mình không có điên, xoay người lại lúc lắc, sau đó lại quay lại một lần nữa trình diễn tư thế!

Quân Kinh Lan rốt cục miễn cưỡng hiểu được ý tứ. “Người là nói, tư thế này, là nữ nhân kia dạy người?”

Nhanh gật đầu.

“Nàng nói, tư thế này rất tuần tú?” Lại là một câu hỏi

Tiểu Tinh tinh lại nhanh gật đầu. Hé ra miệng sói hơi hơi bứt lên, hắc hắc, ngài cũng hiểu được tư thế rất tuần tú, chủ nhân, người có hay không tha tôi?

Mắt Hẹp dài tối như mực, nhìn quỹ dị tư thế của sủng vật một lúc lâu, thản nhiên nói:

” tư thế này, rất đẹp!”

“Ngao ô!” Hấp dẫn, chủ nhân không phạt nó?

“Người liền ở chỗ này làm như vậy ba ngày đi!” Nhân nhân phun ra lời vô tình

“Ngao ô!” Không cần!

“Bốn ngày!”

“Ngao ô!” Chủ nhân, tôi thật sự sai lầm rồi!

“Năm ngày!”

“Ô ô ô...” Bị thương nhận mệnh! chẳng lẽ này tư thế không suất sao, chủ nhân vì cái gì còn muốn phạt nó...

Tiểu mẫn cung kính mờ miệng nói: “Gia, muốn hay không phái người đem nữ nhân kia bắt trở về?”

“Đương nhiên phải!” Đoạt mệnh thiên châu cảm đi, đốt tẩm cung thù cũng phải báo.

Đương nhiên, trọng yếu hơn là, hần thật sự thực muốn biết, người đàn bà kia rốt cuộc là như thế nào cho tới bây giờ đều mọi việc đều thuận lợi dưới mắt tiểu tinh tinh, cuốn đi nhiều đồ vật này nọ chạy thoát, còn bắt nó cùng phòng ở đốt thành cái dạng này! Tinh tinh khoa tay múa chân không rõ ràng lắm, hần liền tự mình hỏi một chút nữ nhân kia.

Người áo lam đang muốn dẫn người đi ra ngoài bắt Phượng Khuynh Hoàng, hần lại chậm rãi đưa tay ngăn lại.

Lập tức, miễn cưỡng nói:

“Đây là địa bàn Hoàng Phủ hiên, tìm người tự nhiên cho hần đi tìm. Cho người đi nói cho hần biết, ở trên địa bàn của hần, bản Thái tử nhưng lại suýt nữa bị hỏa thiêu chết. Bốn cung cảm thấy phi thường khổ sở! Nếu là không thể bắt được kẻ cấp, vậy nhất định là có người có tâm muốn mệnh Bốn cung, cho nên, xin Đông Lăng tân hoàng thật trọng bắt người!”

Người có tâm, tự nhiên chính là Hoàng Phủ hiên.

Người áo lam khước miệng cơ rút, gia của ta, cháy lúc ấy ngài ở long lân điện, là như thế nào thiếu chút nữa bị chết cháy? Đây không phải là hãm hại sao? Nhưng là gia nếu nói như vậy, liền nhất định có đạo lý của hần, cũng không có nói nhiều, cúi đầu lên tiếng "Dạ “, liền lui ra ngoài.

...

Trong hoàng cung viện, Phượng Khuynh Hoàng tiêu sái lưng đem một đồng tài phú, tránh né thị vệ tuần tra. Trước một sủng vật tự kỷ thói đam mê đùa giỡn đào thoát, đối với nàng mà nói thật sự rất dễ dàng!

Bất quá nàng nghĩ muốn, cái tên yêu nghiệt vừa thấy đã biết hần quen đem hết thảy đều nắm trong tay, giờ phút này nhất định khó hiểu, không nghĩ ra nàng như thế nào chạy thoát!

Nói không chính xác còn đặc biệt muốn hỏi một chút nàng chạy như thế nào, đương nhiên, nói hay không nói, xem tâm tình nàng!

Lấy đi tài phú, là vì ra cung, có dùng tới bạc. Mà hóa thiêu tằm cung, thứ nhất là vì chạy trốn chết, thứ hai là vì giáo huấn yêu nghiệt nam nhân, bắt nàng Phụng Khuynh Hoàng đi ao phân?

Nhưng hoàng cung thật sự quá lớn, nửa ngày đều không tìm được đường đi ra ngoài. Muốn bắt thị vệ hỏi một chút, nhưng không được! nàng thập phần nhỏ giọng van phần bi thương khiêng hành trang, hát 《 độc thân tình ca 》cải biên

“Bất không được thị vệ, luôn tro mắt nhìn hân trốn, trên thế giới người nơi nơi đều có, mà ta bất không được một người...”

Sắc trời tối dần, trong cung thị vệ càng ngày càng nhiều, nghĩ chắc là bắt nàng. nàng chạy nhanh trốn đến sau núi già, khỏe mắt dư quang lại bỗng nhiên thấy cách đó không xa, một người ngao nghể đứng, mà bên cạnh hẳn một người đều không có, giờ phút này đưa lưng về phía nàng.

Cười gian một tiếng, rốt cục tìm được người moi tin tức!

****lời bài hát độc thân tình ca gốc là: thế gian này người hạnh phúc ở đâu chẳng có, có sao trong đó lại không có ta**

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Giả mạo hoàng thượng? Tắt thôi hầu hạ

Phụng Khuynh Hoàng đáng khinh rình người nọ cách đó không xa, vòng qua núi già trộm ngắm vài lần, tìm kiếm thời cơ có lợi nhất! Ánh mắt chung quanh đảo qua, cũng trùng hợp cách đó không xa nhìn thấy một sợi dây thừng, mừng rỡ trong lòng, thật sự là trời cũng giúp ta!

Lặng lẽ đi đem dây thừng nhặt lên, mà ngay tại lúc này, ngoài núi già truyền đến một trận tiếng bước chân. Xem ra, người nọ là muốn đi rồi! Nàng nín thở ngưng thần, nháy mắt ra khỏi núi già, đi đến cách người nọ nửa thước là lúc, nàng lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai, bay nhanh khỏi núi già!

Thuần thực, bắt lấy tay của đối phương trời, liền lôi về sau núi già!

có người tới gần, Hoàng Phủ Hiên liền phát hiện. Nhưng vẫn chưa cảm giác được sát ý, liền dù bạn vẫn ung dung chờ nhìn đối phương muốn làm cái gì, đối phương trời tay mình, hẳn cũng không có phản kháng! Dù sao nội lực của hân thâm hậu, có thể gãy mở ra!

Vì thế, liền như vậy bị Phụng Khuynh Hoàng kéo tới sau núi già!

Ngưng mắt vừa thấy, là một tuyệt mỹ nữ tử, nàng ánh mắt ngưng ngừng, biểu tình đáng khinh, đem chính mình thả vào, còn ra bên ngoài mắt nhìn chung quanh, một bộ dáng có tạt giặt mình! Hoàng Phủ Hiên cảm thấy giễu cợt, hay lại là thiên kim tiểu thư, tìm cách câu dẫn hân?

Mà Phụng Khuynh Hoàng chung quanh vừa thấy, xác định không ai phát hiện mình bắt người, rốt cục yên tâm! Lúc này mới quay đầu lại quan sát chiến lợi phẩm, này vừa thấy, khỏe miệng nhện không được co rút một chút! Ánh trăng vừa lúc, có thể rõ ràng tướng mạo đối phương. Nam nhân này, một đôi đôi mắt dĩ nhiên là màu vàng.

Cho dù bị chính mình trời lại, một thân ngao nghể một chút cũng không chịu ảnh hưởng, long chưởng phụng tư, tuấn mỹ giống như thần mặt trời Apollo!

Tuy rằng không yêu nghiệt như nam nhân Gay sáng nay, nhưng cũng đủ suất cho người máu mũi giàn giụa!

Xem diện mạo tiểu tử này, Phụng Khuynh Hoàng biết vậy nên nhử đầu, này sẽ không lại là hoàng tử và vân vân đi? Thật sự là không hay ho, tùy tiện bắt, lại là nhân vật khó đối phó!

Liền trong lòng than thở là lúc, Hoàng Phủ Hiên kiên nhẫn cũng bị dùng hết!

Hôm nay trong cung, đầu tiên là Mạc Bắc công chúa Đạm Thai Hoàng mất tích, Mạc Bắc đại hoàng tử tìm hân đòi người, sau là Quân Kinh Lan tẩm điện cháy, phải bắt được hung thủ!

Hôm nay là đại điển đăng cơ, các đại thần cùng sứ thần các quốc gia cũng chờ hân đi dự yến, hân lại một mình một người đi ra giải sầu ngắm trăng!

Hiện tại thế nhưng còn có nữ nhân không biết sống chết đem hân trời lại lại nhìn hân ngăn người?! Đang muốn dùng nội lực tháo dây trời ra, lại phát hiện mình càng tránh càng chặt! Mây kiếm nhẫn lại, không hồn giận nhìn nữ nhân trước mặt:

“Nữ nhân, ngươi lập tức buông ra, trẫm còn có thể tha cho ngươi một mạng!”

Trẫm?! Phụng Khuynh Hoàng đưa hân từ trên xuống dưới đánh giá một lúc lâu, hôm nay đã thấy yêu nghiệt Thái tử, dựa theo nguyên tắc mà nói, hoàng đế phải là cha Thái tử, mà trước mặt người nam nhân này rõ ràng so với yêu nghiệt ít hơn hai tuổi, như thế nào sẽ có cha so với con còn trẻ hơn?

Hơn nữa lúc ấy đều nghe nói, hôm nay tân đế đăng cơ, một hoàng đế vừa mới đăng cơ, nào có thời gian rồi một người chạy đến ngắm trăng?

Vì thế Phụng Khuynh Hoàng trên cơ bản xác định hàng này là nói dối! Vì thế, nàng vỗ vỗ vai Hoàng Phủ Hiên, mở miệng nói:

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng giả bộ! Giả mạo hoàng đế chính là từ tội! Gặp nhau chính là duyên phận, ngươi nếu bị ta bắt giữ, chúng ta chính là bạn tốt! Ngươi chỉ cần thành thành thật thật nói cho ta biết như thế nào ra cung, ta sẽ không thương tổn ngươi!”

Làm cướp, Phụng Khuynh Hoàng tự cho là giọng điệu đã thập phần hòa ái, van phần dễ thân! Nếu hàng này còn không nể tình, vậy đừng trách nàng không khách khí!

“Vớ vẩn! Trẫm làm đế vương, không cần giả mạo! Ngươi tốt nhất lập tức buông ra, nếu không trẫm đem Ngự lâm quân gọi tới, đem ngươi cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ

phạm tội!” Lạnh lẽo thanh tuyến mang theo bùng bùng tức giận, nữ nhân chết tiệt, nếu không phải hôm nay là ngày tốt hán đăng cơ, hán hiện đã kêu người đến đem nạng bắt! Còn bạn tốt? Ai cùng nạng là bạn tốt?!

Nhìn hán lớn tiếng như vậy, Phụng Khuyết Hoàng kiên nhẫn rốt cục bị dùng hết! Nhìn hán trong chốc lát, hút vài hơi khí, ở trong lòng trấn an chính mình, tuy rằng hàng này là giả mạo hoàng đế, nhưng mặc dù không phải hoàng đế cũng là một hoàng tử, tám phần chính là đệ đệ yêu nghiệt kia! Đã đắc tội một Thái tử, không đáng tái đắc tội một đại nhân vật!

Nhưng là hàng này lại thật sự không biết điều! Vì thế, nạng nhanh xuất ra một con dao, đặt ở cổ hán, quát một tiếng, cảnh cáo nói:

“Nếu ngươi không dồn ép ta, chúng ta vẫn là bạn tốt! Lập tức nói cho ta biết như thế nào ra cung, bằng không...”

Nhưng sự uy hiếp của nạng, không chỉ không thể làm cho Hoàng Phủ Hiên cảm thấy sợ hãi, ngược lại một trận lửa giận đột ngột từ mặt đất mọc lên! Nữ nhân này quả thực không biết sống chết! Giận quát một tiếng:

“Ngươi lập tức buông ra!”

Mắt thấy hán kêu vài tiếng, thật sự đem thị vệ gọi tới, Phụng Khuyết Hoàng quyết định thật nhanh, nhanh cời giày, lột tất!

Hoàng Phủ Hiên mắt màu vàng lạnh nhìn nạng, nữ nhân này là muốn làm cái gì? Có thể nào cho là mình nhìn chân nạng, liền nhất định phải thú nạng? Cười lạnh một tiếng, ở Đông Lăng, nhìn chân nữ nhân chẳng khác nào phá hủy danh tiết, bình thường là phải thú làm vợ, nhưng là hán Hoàng Phủ Hiên nếu là không nghĩ thú, nữ nhân này có cời hết cũng không có cơ đâu!(Chỉ mõ khâm phục trí tưởng tượng của huynh)

Vì thế cũng không gọi người, lạnh lùng nhìn hành vi của nạng, ngay lúc hán suy nghĩ, Phụng Khuyết Hoàng một cái tất đã cời xong, cười tủm tỉm nhìn hán: “Ngươi thật là hoàng đế?”

“Làm...” Một chữ chưa kịp nói ra, ngay lúc hán há mồm, nháy mắt, một cái tất thôi hoặc nhanh nhét vào miệng hán!

Hoàng Phủ Hiên dừng lại, lặng im vài giây, rốt cục kịp phản ứng! Trong phút chốc trợn mắt, biết vậy nên khí huyết dâng lên, đầu vầng mắt hoa! Mắt màu vàng hung hăng trừng mắt chết tiệt nữ nhân, thái dương gân xanh không ngừng bạo khởi, hán nhất định phải đem nạng thiên đao vạn quả, bầm thây vạn đoạn!” Ngươi này...”

Thấy hán mồm miệng không rõ còn muốn biểu đạt, Phụng Khuyết Hoàng không kiên nhẫn lột tiếp chiếc tất còn lại, lưu loát nhét vào trong miệng hán! Miệng rộng nha, một chiếc tất đều nhét không hết, liền nhét hai!

Nguyên bản muốn hoàng đế đã bị một chiếc tất tức giận đến suýt nữa học máu, hiện tại lại trở mặt nhìn nạng bỏ thêm một chiếc, suýt nữa tức giận bỏ mình! Nếu nói là hán Hoàng Phủ Hiên cả đời này chuyện hối hận nhất, tuyệt đối chính là lúc ấy khinh địch, cam tâm tình nguyện bị nữ nhân này trói lại, lại tự cho là đúng, gặp nữ nhân này cời tất cũng không có gọi người, thế nên bị vũ nhục thật lớn!

Tất không có, đeo hải vào, Phụng Khuyết Hoàng cầm một con dao, trên cao nhìn xuống hán:

“Cuối cùng là im lặng, tốt lắm! Ngươi hiện tại nói cho ta biết như thế nào ra cung, ta liền tha thứ ngươi mới vừa rồi không hợp tác làm về ta đây! Hơn nữa ta cam đoan, hôm nay ngươi bị người nhét tất thôi, cũng sẽ không có người biết!”

Chính là, nạng nói cho hết lời, đối phương cũng chỉ là dùng ánh mắt giết người trừng mắt nạng, không có ý đồ chỉ đường!

Đang lúc Phụng Khuyết Hoàng nghĩ mình phải nghiêm hình bức cung, tra tấn một chút, một trận tiếng bước chân truyền đến, tiếp theo là cung nhân tìm người:

“Hoàng Thượng!”

“Hoàng Thượng!”

Phụng Khuyết Hoàng trong lòng lộp bộp một chút, chẳng lẽ, hay là, người này cùng yêu nghiệt Thái tử không cùng một quốc gia?

Thật là hoàng đế? Hơn nữa hai người bọn họ bộ dạng một chút cũng không giống, hán là không có quan hệ huyết thống, đột nhiên nhớ tới lúc ấy yêu nghiệt còn nói một câu “Đến Đông Lăng, không lưu lễ vật sao được...” Nghĩ đến đây, nạng gian nan nuốt một chút nước miếng, này... Không thể nào?

Lúc nạng suy nghĩ, Hoàng Phủ Hiên nhanh đá một cước vào núi giả, một trận động tĩnh, tự nhiên làm cho cung nhân chạy lại đây!

Không bao lâu, vài thái giám đi ra núi giả, hướng bên trong vừa thấy, sợ tới mức nói đều không rõ: “Hoàng...” Hoàng Thượng bị người trói lại, miệng còn nhét gì? trên tay kẻ cắp còn cầm một con dao!

Nội thị sợ tới mức hét lớn một tiếng: “Lớn mật, ngươi còn không thả Hoàng Thượng!”

Phụng Khuyết Hoàng nhất thời cảm giác chân đều mềm nhũn, đắc tội một Thái tử, lại đắc tội một hoàng đế, nạng nửa đời sau chỉ sợ chỉ có thể lăn trốn!

Nhanh cúi đầu, đối với Hoàng Phủ Hiên mở miệng: ”hôm nay chuyện tình kỳ thật là một hiểu lầm, ta chỉ là vì giáo dục ngươi, nói cho ngươi biết làm người vĩnh viễn không cần tự cho là đúng, cũng không phải đại ý khinh địch, nếu không muốn chịu thiệt, ta hôm nay làm hết thấy đều là vì tốt cho ngươi, cho nên ngươi ngàn vạn lần không cần phải người bắt ta, ta đi trước! Tái kiến, a, không cần tái kiến!”

Nói xong cầm dao nhỏ bỏ chạy! Nạng nhìn ra được nam nhân này là đánh thắng được nạng, lúc ấy không có phản kháng đã bị trói lại, nhất định là đại ý khinh địch! Bọn họ Phụng gia gia truyền thủ pháp trói người, chỉ có thể cời bỏ, cạy mạnh càng gậy càng chặt. Cho nên hôm nay, coi như là vì Hoàng Phủ Hiên luyện tập nha?

“Người tới! Bất thích khách, bất thích khách!” Bọn thái giám điên cuồng hét chói tai, rồi sau đó nhanh tiến lên đem dây thừng cời bỏ.

Hoàng Phủ Hiên một tay lấy tất thôi trong miệng ra, thu vào trong tay áo, chưa cho bọn thái giám thấy ở miệng mình là vật gì!

Rồi sau đó nhìn nữ nhân kia đã muốn chạy xa gầm lên: “Ngươi làm quân ở đâu, chỗ nào!”

Một tiếng rống, mọi nơi đều là tiếng bước chân hướng nơi đây tụ tập. Ngự lâm quân thống lĩnh vội vàng chạy tới, toát mồ hôi lạnh nhanh quỳ xuống: “Cố Thần!”

”Bắt lấy nữ nhân kia cho trẫm, sinh tử bất luận!” Một tiếng hét to, con giận lôi đình

Dạ!”...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cuộc chạm trán bất ngờ trên quốc yến

Phượng Khuynh Hoàng chạy trốn nhanh, người phía sau đuổi theo cũng không chậm. Ngẩng đầu thấy phía trước cũng có một đội Ngự lâm quân bọc đánh mà đến, nàng biết vậy nên một trận mồ hôi lạnh toát ra, trước sau truy kích, vậy —— chuyển biến hướng bên phải!

“Lớn mật, còn không đứng lại!” Ngự lâm quân thống lĩnh hét to!

Phía trước cách bọn họ còn có hơn một trăm thước Phượng Khuynh Hoàng, một bên chạy một bên quay đầu nói:

“Đứng lại, đứng lại cho các người bắt, người cho lão nương ngồi?” Vừa mới nói xong, phía trước lại có một đội Ngự lâm quân chạy tới! Quyết đoán quẹo! Năm đó lão gia bức bách, nàng chính là thành công lấy giải quán quân quốc tế chạy Ma-ra-tông, người bình thường muốn đuổi theo nàng, cần bản người si nói mộng!

Cửu chuyển thập bát loan, gặp phải các loại chặn đường, Phượng Khuynh Hoàng rốt cục chạy trốn mau không còn thờ nổi, mẹ nó, chạy Ma-ra-tông cũng chịu không được thiên quân vạn mã đuổi giết! Trong cung toàn bộ Ngự lâm quân cũng đi theo nàng chạy hơn phân nửa cái hoàng cung! Rốt cục phía sau nàng Ngự lâm quân thống lĩnh không thể nhìn được nữa, cao giọng nói: “Bản tên!”

Hoàng Thượng nói qua, chỉ cần bắt được, sinh tử bất luận!

Chết tiệt! Bản tên! Phượng Khuynh Hoàng suýt nữa tan nát cõi lòng, phía trước nửa thước lại là một khúc ngoặt, bay nhanh vừa chuyển, đụng vào một người! Lập tức còn không đợi nàng kịp phản ứng, đã bị người kéo vào trong phòng, phanh! Trước cửa, Ngự lâm quân truy đến nơi đây phát hiện người không có, cao giọng hô: “Bốn phía mở ra, phân công nhau đuổi bắt!”

Sau đó chính là chạy về phía chung quanh! Lòng bàn tay lúc này mới vỗ vỗ ngực, trán đập! Nguy hiểm thật nguy hiểm thật! Ngực vỗ xong, liền nghe được một trận kinh hô vang lên: “Cung chúa, ngài chạy đi nơi đâu, Đông Lăng quốc yến sắp bắt đầu rồi, đại hoàng tử điện hạ nơi nơi tìm ngài, đều sắp điên!”

Cung chúa? Phượng Khuynh Hoàng ngẩng đầu, nhìn nữ tử mới vừa rồi đem nàng kéo vào phòng. Nàng mảy mảy mắt to, ngũ quan thâm thúy, thoát nhìn trung hậu thành thật, võ công không có, cật sức khỏe, cho nên mới có thể đem nàng kéo vào. Mà giờ khắc này, nàng trên mặt tràn đầy lo lắng cùng may mắn.

Kia thị tỷ thấy nàng không nói lời nào, nhanh đem nàng nâng dậy: “Mau! Mau! Mau! trang điểm mặc y phục cho công chúa, cho người thông báo cho đại hoàng tử điện hạ, chậm nữa không còn kịp mất!”

Đem Phượng Khuynh Hoàng giao cho thị tỷ thay y phục, lại nhân tiện đem hành trang trên lưng nàng dỡ xuống, mò ra xem xét xem xét, hết sức kỳ quái, công chúa là ở nơi nào lấy nhiều trân bảo vậy?

Vì thế, Phượng Khuynh Hoàng liền như vậy bị mơ mơ màng màng trang điểm! trang điểm xong, xem nữ nhân trong gương, cùng mình bộ dạng kiếp trước không có gì khác nhau, chính là trẻ hơn 4, 5 tuổi. Ai nha, cũng không tệ lắm, xuyên qua là một công chúa! Lúc sau, cánh cửa bỗng nhiên bị người đẩy ra!

Lập tức, một trận hoa lệ tảo nhả lại mang theo ba phần tức giận thanh âm truyền đến: “Hoàng nhi, nói người bao nhiêu lần! Nơi này là Đông Lăng, không phải Mạc Bắc, người lại chung quanh chạy loạn, nếu là cái gì ngoài ý muốn, người bảo ta như thế nào hướng phụ vương công đạo!”

Phượng Khuynh Hoàng quay đầu, chỉ thấy trước cửa một nam tử mặc cẩm bào màu lam nhạt, hấn dáng người cao ngất, dáng vẻ tảo nhả, toàn thân tản ra quý khí. Hé ra mặt xinh đẹp bức người, đứng là so với nữ tử còn muốn đẹp hơn ba phần, dưới mày kiếm là một đôi mắt hoa đào câu hồn đoạt phách, mà khóe mắt lại có lệ chí, càng rõ ràng tươi đẹp!

Mà cung nữ thấy Đạm Thai Kịch, đồng loạt quỳ xuống, cao giọng nói: “Cung nghênh đại hoàng tử điện hạ!”

Đại hoàng tử? là thân ca ca. Bộ dạng cùng yêu nghiệt Thái tử, còn có hoàng đế bị nàng nhét thối câu hồn a! Phượng Khuynh Hoàng đang muốn nói chuyện, đối phương lại chưa cho nàng cơ hội, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nàng, không hồn giận nói: “Trước theo ta đi tham gia quốc yến, trở về tái phạt người!”

Dứt lời xoay người liền đi, Phượng Khuynh Hoàng chỉ phải theo sau, cảm thấy không yên, nàng phải cẩn thận một ít, đừng bị người nhìn ra manh mối, nếu như bị biết là Tả Thị Hoàn Hôn, nói không chừng đem nàng trở thành yêu quái mà đốt! Ngay tại lúc nàng nghĩ loạn thất bát tao là lúc, bọn họ đã đến Hiên Viên điện!

Mà trong hiên viên điện, Hoàng Phủ Hiên đen mặt, ngồi ở long ý! Hôm nay hấn đã súc miệng mấy chục lần, trong lòng ghê tởm hậm hực còn không có biến mất, mà đám kia đồ vô dụng, tại hoàng cung bắt nữ nhân đều bắt không được! Hấn gắt gao nắm lấy cặp tát thối, tựa hồ đem nó trở thành Phượng Khuynh Hoàng bóp nát một ngàn lần! Chết tiệt nữ nhân, người nếu là dám xuất hiện trước mặt trẫm, trẫm phải lấy mạng của người!

Đại điện, các quốc gia không yên nhìn Hoàng Phủ Hiên, Đông Lăng tân hoàng đăng cơ, như thế nào một chút sắc mặt vui mừng cũng không có? Khiến cho bọn họ đến chúc, cũng trong lòng sầu lo!

Mà cửa đại điện, mấy người đi tới, người cầm đầu một thân hoa phục, diện mạo tuấn tú, nhưng cũng không quá xuất sắc. Hấn thấy nhóm người Phượng Khuynh Hoàng, lúc này mở miệng cùng Đạm Thai Kịch chào hỏi: “Mạc Bắc đại hoàng tử! Hạnh ngộ, hạnh ngộ!”

Đạm Thai Kịch cũng là cười yếu ớt, thập phần tảo nhả đáp lễ: “Đông Tấn tam hoàng tử, nghe danh đã lâu!”

Phượng Khuynh Hoàng trong lòng lộp bộp một chút! Từ từ, quốc yến, Mạc Bắc, Đông Tấn, kia... Nghĩ, nàng thập phần không yên ra về khờ dại mở miệng hỏi: “Vương huynh, quốc yến là tất cả các quốc gia, đều phải tới tham gia sao?”

Đạm Thai Kịch không nghĩ tới vấn đề đơn giản như vậy nàng cũng muốn hỏi, nhưng nàng lại là khó được thành thật, cho nên hẳn cũng thập phần ôn hòa nói: “Đó là tự nhiên!”

Chết tiệt! phải nói, trận yến hội này, nàng sẽ gặp yêu nghiệt thái tử bị nàng đốt phòng ở, còn có thể gặp băng lãnh hoàng đế bị nàng nhét tất thối?! Công chúa đối chiến Hoàng Thượng thêm Thái tử, tình huống rất không tốt! Vẫn là chạy đi: “Cái kia, Vương huynh, ta bỗng nhiên cảm thấy được có điểm choáng váng đầu, yến hội ta sẽ không đi, ta đi về trước!”

“Đứng lại!” Đạm Thai Kịch đích thân tuyên truyền tràn đầy không hồn giận, “Trở về? Người lại muốn gây tai họa gì, theo ta đi vào!”

Thanh tuyến ôn hòa, giọng điệu cũng là chân thật đáng tin.

Ta không thể đi vào a! Sau khi đi vào tám phần dữ nhiều lành ít, hai người kia một cái liền đủ nàng chết vài lần, còn hai người! trong lòng kêu rên, thái giám đã muốn cao giọng bẩm báo: “Mạc Bắc đại hoàng tử, Tam công chúa đến! Đông Tấn tam hoàng tử thập phần khách khí mở miệng.

“Mạc Bắc đại hoàng tử, ngài trước hết mời!” Đông Tấn tam hoàng tử thập phần khách khí mở miệng.

Đạm Thai Kịch cũng thập phần có lễ đáp lời: “Vẫn là tam hoàng tử trước hết mời!”

Phượng Khuynh Hoàng, không, bây giờ là Đạm Thai Hoàng, hậm hực nhìn hai người này nhường cho nhau, khóe mắt dư quang lại bỗng nhiên thấy phía tây cách đó không xa, tuyệt mỹ nam tử cầm bảo mâu bạc chậm rãi mà đến. Người nọ, bất luận xuất hiện ở nơi nào, cũng đều là trắng giữa bầy sao, vạn chúng chú mục. Phong hoa tuyệt đại, không người nào có thể đụng vào!

Đạm Thai Hoàng nuốt một chút nước miếng! Lại là yêu nghiệt! Mắt thấy hẳn muốn đi tới, ở cửa hai người này còn người trước hết mời, nàng vươn hai tay, đem hai vị hoàng tử điện hạ hướng hai bên: “Các người chậm rãi thỉnh, ta đi vào trước!”

Mà cách đó không xa quân kinh lan, lại chẳng biết tại sao, hướng cửa nhìn thoáng qua, không thấy dị thường, lại chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Đạm Thai Kịch sắc mặt có chút biến thành màu đen, Đông Tấn tam hoàng tử họ Chung Ly Thành sắc mặt cũng có chút cứng đờ! Đã sớm nghe nói Mạc Bắc Tam công chúa, chính là công chúa ngang ngược nhất trong thiên hạ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, so với hẳn tưởng tượng còn hơn nhiều!

Mà Đạm Thai Hoàng tiến điện, ngẩng đầu đảo qua, thật hút một hơi lạnh khí! Chúa vị ngồi kia đúng là vị hoàng đế bệ hạ bị nàng nhét tất thối! Lúc nàng nhìn Hoàng Phủ Hiến đồng thời, Hoàng Phủ Hiến tự nhiên cũng nhìn thấy nàng, nhất thời, mắt màu vàng ánh lên sát khí, môi mỏng lại dấy lên một tia ý cười lạnh khi thấy con mồi

Đạm Thai Hoàng sau đầu trượt xuống mồ hôi lạnh, xấu hổ đứng ở tại chỗ, trong điện là băng hàn hoàng đế, ngoài điện là yêu nghiệt Thái tử, thật sự là ngày chết của ta!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đã lâu không gặp, thái tử phi của ta

Hoàng Phủ Hiến mặt vàng bình tĩnh nhìn nữ nhân một thân mặc cẩm bào lửa đỏ, thắt lưng tơ vàng, eo nhỏ nhắn, chân thon dài. Búi tóc cài một cây trâm vàng cừu vĩ phượng hoàng! So với lúc ấy thấy nàng, nàng giờ phút này ăn mặc càng hoa lệ hơn.

Trâm vàng cừu vĩ phượng hoàng, chính là thái hậu, hoàng hậu mới có thể đeo! Mà trong các đại lục, nàng tuổi trẻ không thể làm hoàng hậu, thái hậu liền càng không cần phải nói. Nhưng thật ra có một vị công chúa, sinh ra liền nhận hết quang vinh cung chủ, cũng có lời tiên đoán, cô gái này trời sinh phượng cách, có được cả thiên hạ! Mạc Bắc hoàng đế ban cho nàng tên “Hoàng”, cũng phong làm Khuynh Hoàng công chúa. Nhưng công chúa này, theo tuổi lớn lên, càng ngang ngược, cường thủ hào đoạt, không từ bất cứ việc xấu nào, thấy mỹ nam tử nước miếng giàn giụa. Vì thế, mọi người đều nghĩ lời lão nhân là một câu nói đùa,

Mà ngay lúc này, Đạm Thai Kịch đã vì Đạm Thai Hoàng vô lễ, hướng họ Chung Ly Thành nhận xong, đi nhanh bước vào trong điện, cảnh cáo nhìn Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái, rồi sau đó đi đến trước nàng, một tay đặt ở ngực, xoay người nói: “Đạm Thai Kịch đại diện Mạc Bắc chúc mừng Đông Lăng hoàng đăng cơ!”

Đạm Thai Hoàng lập tức cúi đầu, làm cho chính mình không còn cảm giác tồn tại. Phía trước một đạo tầm mắt ép tới nàng, phía sau lưng còn sợ nổi da gà, thật sự là dày vò! Sớm biết rằng nhanh như vậy lại gặp được yêu nghiệt kia, nàng sẽ không đốt phòng của hắn, cũng không lấy đồ của hắn, hiện tại tốt lắm, trước có lang sau có hổ!

Hoàng Phủ Hiến khóe môi lạnh như băng nhếch lên, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Mạc Bắc đại hoàng tử quá khách khí, không biết sau người vị này chính là?”

“Chính là xá muội, Khuynh Hoàng công chúa!” Đạm Thai Kịch cười đáp lời, khóe môi mang cười, trong mắt đã có chần chờ, chẳng lẽ nha đầu kia chạy đi một ngày, lại đắc tội Đông Lăng hoàng?

Quả nhiên là Đạm Thai Hoàng! Hoàng Phủ Hiến cười lạnh, mở miệng nói: “Khuynh Hoàng công chúa bộ dạng thập phần nhìn quen mắt, hôm nay trầm gặp chuyện, cái kia thích khách...”

Nói đến chỗ này, Đạm Thai Hoàng chợt ngừng đầu nhìn hẳn, ám sát hoàng đế, cho dù nàng là công chúa chỉ sợ cũng không thể may mắn thoát khỏi tội danh, nói không chừng còn ảnh hưởng hai nước bang giao! Vì thế, ngẩng đầu nhìn đôi mắt vàng của đối phương, nàng giống như lơ đãng lung lay một chút chân mình!

Này nhao lên một cái, Hoàng Phủ Hiến sắc mặt lập tức liền thanh tỉnh! Nữ nhân này ý tứ rất đơn giản, nếu mình nói ra nàng bắt cóc mình, nàng sẽ đem chuyện tình tất thối công bố mọi người! Thích khách nếu liên lụy tới công chúa của một nước, sách sử tất ghi lại, như vậy tính cả chuyện tất thối... Nói cách khác, hẳn hiện nay nếu tiếp theo chỉ ra chỗ sai, hẳn Hoàng Phủ Hiến quang huy khi còn sống, sẽ ở sách sử lưu lại chuyện bị nhét tất thối vào miệng! Cho đời sau nhạo báng!

Hơn nữa nơi này các quốc gia đều có mặt, chỉ sợ không cần đợi đến đời sau, ngày mai hần sẽ thành trò cười cho người trong thiên hạ!

Vì thế, hần nói đến một nửa, liền dừng lại, nhìn về phía Đạm Thai Hoàng ánh mắt càng càng thêm đáng sợ, này chết tiết nữ nhân cực phẩm kiêu ngạo!

Đạm Thai Kích thấy hần nói đến một nửa dừng lại, kỳ quái ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Hiên liếc mắt một cái: “Cái kia thích khách như thế nào? Chính là cùng Hoàng Nhi có quan hệ gì?”

Hoàng Phủ Hiên xanh mặt nhìn Đạm Thai Hoàng một lúc lâu, rốt cục quyết định tạm thời nệgh oán khí này! Mở miệng nói: ” thích khách chạy trốn là lúc, đừng ngã một nữ tử, bị đừng ngã thật là giống như Khuyên Hoàng công chúa!”

“Đúng là bản công chúa! Thích khách hung thần ác sát, lúc ấy hù chết Bồn cung!” Đạm Thai Hoàng nhanh chóng nói, cảm thấy hơi đắc ý, người này sẽ không thể cùng nàng so đo chuyện thích khách! Nhưng nàng cũng biết, người nam nhân này không có khả năng từ bỏ ý đồ!

“hung thần ác sát, tội ác tày trời, trăm lần chết không đủ để tạ tội!” Mắt màu vàng lạnh lẽo nhìn nàng, cắn răng gần từng tiếng.

Mọi nơi tân khách đều nhìn thấu hai người này bầu không khí không tầm thường, đều tự vui đầu uống rượu, tả hữu nói chuyện phiếm, việc không liên quan mình, không nên bắt quai. Chính là ánh mắt lại nhìn trộm tình thế phát triển, cái lỗ tai cũng không tự giác dựng thẳng lên...

Ngay tại lúc này, thái giám lạnh lạnh truyền đến: “Hoàng thái hậu giá lâm!”

Hoàng Phủ Hiên giờ phút này cũng đành phải thu lại tức giận, mở miệng nói: “Mạc Bắc đại hoàng tử, Tam công chúa, mời ngồi!”

“Tạ ơn Đông Lăng hoàng!” Đạm Thai Kích lễ tiết đáp lời xong, liền mang theo Đạm Thai Hoàng ngồi xuống một bên.

Mà lúc này, Đạm Thai Hoàng mới bắt đầu nhìn cung điện. Xanh vàng rực rỡ, trang nghiêm đại khí. Hoàng kim tạo ra long ý, hai hàng sứ thần các quốc gia cùng Đông Lăng đại thần ngồi, mà đại điện trong góc, sau các đại thần, lẻ loi vài cung nữ đứng cầm bình hoa, trong bình có chút hoa đào.

Đông Tấn tam hoàng tử lễ vật xong, Đông Lăng hoàng thái hậu liền vào. Mà Đạm Thai Hoàng giờ phút này lại không rảnh đi trông nom, bởi vì nàng thực bị thương phát hiện, toàn bộ phòng đều ngồi kín, duy độc bàn đối diện nàng vẫn là trống không!

Mà cái kia yêu nghiệt còn không có vào! Nói cách khác, vị trí kia tám phần chính là của yêu nghiệt, chờ đối phương hướng nơi đó ngồi xuống, chỉ cần vừa nhấc đầu, liền thấy nàng!thật đau khổ!

Hoàng thái hậu vào, toàn bộ trong điện không khí thay đổi không ít, mà Hoàng Phủ Hiên ánh mắt giết người vẫn đặt ở Đạm Thai Hoàng, ngay tại lúc này, thái giám lại là một trận cao giọng bẩm báo: “Bắc Minh Thái tử đến!”

Lời này vừa ra, trong điện nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh! Tĩnh lặng đến hô hấp đều nghe thấy, mọi người quay đầu nhìn cửa, Bắc Minh Thái tử Quân Kinh Lan,, đã là nhân vật trong truyền thuyết!

Một tuổi làm Thái tử, bảy tuổi rung trời, mười một tuổi độc dẫn hai vạn đại quân bình định ngũ vương chi loạn, mười ba tuổi nhiếp chính độc tài Bắc Minh vương quyền! Mười lăm tuổi đoạt lại quyền độc lập cho Bắc Minh, không hề hướng Đông Lăng triều cống, cũng mấy lần đại phá Đông Lăng biên thành. Mà mười tám tuổi, Bắc Minh ở trên tay hần, đã trở thành cường quốc số một!

Người này, thay đổi như chong chóng, mưu định thiên hạ, chỉ điểm giang sơn, gần như không gì làm không được!

Những chuyện đó, có người cả đời đều khó làm được! vậy mà một thiếu niên mười tám tuổi, lại dễ dàng làm được! Thiếu niên thành danh, kinh điểm thiên hạ. đứng đầu trong thiên hạ mười đại mỹ nam tử, thành tình nhân trong mộng của vô số nữ tử!

Cho nên, ai chưa từng thấy qua hần, giờ phút này đều nhìn cửa, muốn xem phong thái Bắc Minh Thái tử! Mà ai đã gặp qua, dù bận vẫn ung dung chờ xem cuộc vui, Quân Kinh Lan cùng Hoàng Phủ Hiên hai người này, chính là kẻ địch vốn có xưa nay! Duy độc Đạm Thai Hoàng một người đem đầu liễu mạng cúi xuống, xem những người này phản ứng, chỉ biết yêu nghiệt không phải một người đơn giản, năng thật sự là mệnh khổ!

Mà lúc này, người mặc cẩm y ngọc bào, cũng đã chậm rãi bước vào. Hần khóe môi mang ý cười, từng bước một đi trên mặt đất, lại làm cho lòng người không tự giác thất lại. Mà Đạm Thai Hoàng giờ phút này, nghe được phía sau nâng thanh âm quan gia tiểu thư hút lạnh khí, còn có người nhỏ giọng kinh hô:

“Trời ạ, Bắc Minh Thái tử mới vừa rồi nhìn tôi liếc mắt một cái!”

“Không biết xấu hổ, rõ ràng là nhìn ta!”

“Nói bậy, rõ ràng là nhìn ta!”

Vì thế, Đạm Thai Hoàng rốt cục hiểu được yêu nghiệt lúc ấy nói mình đối hần cầu mà không được, nhất định tự sát mà chết là từ đâu mà đến!

Mà Quân Kinh Lan vừa tiến đến, đối mọi người chú mục, sớm thành thói quen. mắt xéch hẹp dài, hướng phương hướng kia vừa thấy, đó là chỗ ngồi của Mạc Bắc vương thất! Mà bên kia, có một nữ nhân, cúi đầu, ánh mắt chột dạ nhìn loạn xung quanh. Mông thần gọi lên, thật sự là không uống công! Nguyên lai nàng ở trong này!

Nhưng, hần cũng chưa lộ ra dị sắc, chậm rãi thu hồi ánh mắt. Nếu là công chúa, hóa thiêu tâm cung hần, mà bản thân hần lại không có gì trở ngại, Mạc Bắc bởi cái lễ là được, dễ dàng như thế, chẳng phải là rất tiện nghi người đàn bà kia? Cho nên, phải đối loại phương thức. Đi nhanh tới trong đại điện, nói: “Chúc mừng Đông Lăng hoàng đăng cơ!”

“Bắc Minh Thái tử mời ngồi!” Hoàng Phủ Hiên biểu tình cũng thập phần xa cách mà bình tĩnh. Nhìn ngoài mặt, cũng nhìn không ra hai người này giương cung bạt kiếm

Mà Quân Kinh Lan cũng không động, chính là cười mở miệng: “Không biết hung thủ hóa thiêu tâm cung của bản Thái tử, Đông Lăng hoàng tìm được không?”

Lời này vừa ra, Đạm Thai Hoàng đầu càng hạ thấp! Nhìn không thấy tôi, nhìn không thấy tôi, đều nhìn không thấy tôi!

Hoàng Phủ Hiên nhú mày, hít một hơi, nói: “Tạm thời còn không có tin tức, xin Bắc Minh Thái tử kiên nhẫn một chút, trăm chắc chắn cho người công đạo!”

“Như thế, liền đa tạ Đông Lăng hoàng! Mới vừa tới Đông Lăng mấy ngày, liền gặp cướp, bản Thái tử cảm thấy thật khổ sở. Mà Đông Lăng cùng Bắc Minh còn có xung đột, lại làm cho cuộc sống hàng ngày của bản thái tử khó khăn, gần đây còn không cần thận trọng phong hàn, khụ khụ...” Nói xong, còn ho khan vài tiếng trợ hứng. (ta khám phục cách diễn xuất của anh rồi))

Cái này mọi người mới chú ý, cuối xuân tháng ba, Bắc Minh Thái tử trên người thế nhưng mặc áo lông cừu. từ lời của hần xuôi ra chút ý tứ, cảm thán, Bắc Minh Thái tử quả thực danh bất hư truyền! Về sau kiên quyết không thể dễ dàng cho người này đến quốc gia của mình!

Hoàng Phủ Hiên tự nhiên cũng có thể hiểu được hần ám chỉ, tức hung thủ có thể không cần tìm, trao đổi điều kiện, là chính mình rút binh lính khỏi lịch dương.

Vì thế, hần giờ phút này thật sự không thể không bắt đầu suy nghĩ lựa có phải Quân Kinh Lan chính mình đốt! Nhưng, người là ở Đông Lăng gặp chuyện không may, hiện nay còn bị bệnh, nếu mình không chịu trách nhiệm, tới đầu cũng ăn nói không được, còn có thể để người trong thiên hạ chê cười! Dù bắt được hung thủ, Quân Kinh Lan bị bệnh chuyện này cũng không thể dễ dàng cho qua!

Ngoài Lịch dương là côn châu, từ trước tới nay, đều là Đông Lăng cùng Bắc Minh chiếm một nửa. Mà rút binh lính, chẳng khác nào đem nửa côn châu chấp tay dâng cho hần!

Nhưng, các quốc gia sứ thần đều ở đây, trước mắt bao người, đối phương giả bộ bệnh cùng bức, hần nếu không cam nguyện, cũng đành phải cắn răng, mở miệng nói: “Trẫm cũng hiểu được lịch dương quá mức hỗn loạn, đang chuẩn bị rút binh lính, xin Bắc Minh Thái tử yên tâm!”

Vì thế, Đạm Thai Hoàng liền hiểu được, yêu nghiệt vì cái gì không cáo trạng nàng, nguyên lai là nghĩ như vậy! Kia có tính là, mình coi như đánh bậy đánh bạ giúp hần một phen, vậy sẽ không so đo với nàng đi?

Nàng đang nghĩ ngợi, Quân Kinh Lan lại nói với Hoàng Phủ Hiên: “Như thế, liền đa tạ Đông Lăng hoàng tương trợ!”

Nói xong, quay đầu nhìn Đạm Thai Hoàng, cười yếu ớt nói: “Đã lâu không gặp, Thái tử phi của ta!”

Bật mí: trước sau rất gay cấn, hai nữ nam của chúng ta tranh nhau tiểu Hoàng nhá!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hùng Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Tín vật đính ước, cuộc chiến tranh thê

“Phốc!” Lời này vừa ra, những người khác đều không kịp phản ứng. Đạm Thai Hoàng mới uống một ngụm rượu liền phun hết ra ngoài, suýt nữa phun vào người Quân Kinh Lan!

Các sứ giả thấp phần nghi hoặc, Bắc Minh cùng Mạc Bắc đám hỏi? Bọn họ như thế nào một chút tiếng gió đều không nghe được? Tiếp theo, bọn họ lại bắt đầu nghiêm trọng hoài nghi thường thức của vị thái tử danh chấn thiên hạ, uy vọng cực cao, Đạm Thai Hoàng, đây chính là công chúa trơ trên ương ngạnh, hần thế nhưng cũng có tâm tư thú!

Đạm Thai Kích cũng hết sức kỳ quái quay đầu, kinh ngạc nhìn Đạm Thai Hoàng, trực giác Quân Kinh Lan nói những lời này không đơn giản.

Phun một phát, yêu nghiệt không những không tức giận, bên môi ý cười yếu ớt càng sâu: “Làm sao vậy? Công chúa thấy bản Thái tử nói vậy nên rất cao hứng?”

“Khụ...” Lời này vừa ra, Đạm Thai Hoàng lại bị sặc! Ta là rất cao hứng, ta rất rất cao hứng, ta cao hứng cái đầu mẹ ngươi!

Mọi nơi đều là quan gia tiểu thư, các công chúa ánh mắt giết người nhìn chăm chú, giống như Đạm Thai Hoàng đã gây tội ác tày trời xâm chiếm nam thân của các nàng, ánh mắt sắc bén âm độc tàn nhẫn, một đạo một đạo cắt qua hừ không, đối với Đạm Thai Hoàng bay tới. Nếu là ánh mắt có thể giết người, nàng hiện nay đã muốn bị giết một vạn lần!

“Bắc Minh Thái tử, người có phải hay không nhận sai người?” Nàng một chút đều không tin yêu nghiệt, bị mình đắc tội xong, nào bị sét đánh, đối nàng vài phần kính trọng, nghĩ muốn lấy nàng làm thê tử. Như vậy chỉ có hai cái giải thích, giải thích nhất, là hướng về phía Mạc Bắc liên minh. Giải thích nhị, hiện nay nàng là công chúa, hần còn đắn đo, chờ gả cho hần, không phải hần muốn nàng chết vài lần nàng sẽ chết vài lần sao?

Nam tử nghe vậy cười nhẹ, trên mặt ý cười so với hoa đào các cung nữ trong tay đang cầm còn tươi đẹp hơn vài phần, khiêu khích tâm vô số cô gái, thiếu phụ, duy độc Đạm Thai Hoàng không chịu ảnh hưởng. Lập tức, hần hơi nghiêng đầu, ngượng ngùng nói: “Thái tử phi ngay cả thân mình Bôn cung đều nhìn, còn không nghĩ phụ trách sao?”

Một câu, giống như sét đánh giữa trời quang! Đừng nói là các công chúa, liền là nam nhân cũng không dám tin nhìn qua, Đạm Thai Kích cặp mắt hoa đào yêu mị cũng tràn đầy không dám tin! Nhìn Đạm Thai Hoàng, thất vọng, xấu hổ, khó hiểu, tức giận đan vào! Từ trước nhà đầu kia chính là không biết đứng mực, nhưng cũng sẽ không quá phận, cũng không nghĩ nàng hôm nay thế nhưng đi nhìn thân mình Thái tử, đây quả thực... Không ra thế thống gì!

Nhìn mọi nơi đều là hoặc khinh bỉ, hoặc không có hảo ý, hoặc trào phúng cười, hoặc ghen ghét. Mà Đạm Thai Hoàng đã nhìn thấy dưới vẻ ngượng ngùng của yêu nghiệt, rõ ràng là sát ý, kết luận đã ra! Tất nhiên là vì tìm nàng báo thù! Bắc Minh Thái tử sợ là nhận sai người, bản công chúa không...”

“Quả thật, Khuynh Hoàng công chúa hôm nay tất nhiên không thể nào thấy được thân mình Bắc Minh Thái tử, bởi vì nàng hôm nay vẫn đều cùng trầm ở một chỗ!” thanh tuyến lạnh lẽo, mang theo một cỗ tựa tiểu phi tiêu, mà mắt màu vàng, nhìn về phía Đạm Thai Hoàng tràn đầy nhu tình, coi như nàng là thê tử hần nhiều năm

Quân Kinh Lan thật ra thức tỉnh hần! Người khác không biết Quân Kinh Lan, hần Hoàng Phủ Hiên làm đối thủ làm sao có thể không biết? Vừa thấy bộ dáng này, chỉ biết nữ nhân không biết sống chết hôm nay cũng đắc tội Quân Kinh Lan. Mà thú nàng, thú xong, chính mình muốn nói nàng bệnh đã chết, muốn nói nàng vô ý trượt chân ngã chết cũng có thể, đây không phải là tùy ý hần sao? Thật là một ý kiến hay! Nếu là ý kiến hay, tự nhiên cũng muốn lợi dụng, hần Hoàng Phủ Hiên báo thù không thích mượn tay người khác, cho nên vẫn là chính mình làm

Hoàng Phủ hiên lời này vừa ra, phía trên liền càng thêm náo nhiệt! Một đoạn tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, nháy mắt biến thành một đoạn vương giả cùng công chúa, thái tử làm tam giác tình yêu, quả thật phi thường có thể khiến cho người bất quá *, từ phía các nam nhân đều nhìn không được châu đầu ghé tai, về mặt kích động, nhìn chuyện xấu hoàng gia trăm năm khó cầu

Mà lúc ấy những nữ nhân không bị lời Quân Kinh Lan làm bị thương, hiện Hoàng Phủ hiên nói những lời này, đã đau lòng đến hồ hấp đều nghe không được! Không còn sống! Không còn sống! Tan nát cõi lòng!

Quân Kinh Lan nghiêng đầu, nhìn Hoàng Phủ Hiên liếc mắt một cái, trên mặt ý cười càng phát ra biến hoá kỳ lạ, mà chu sa lại đỏ bừng như máu. Không khó nhìn ra nữ nhân này còn đắc tội Hoàng Phủ Hiên, nhưng thù của hãn Quân Kinh Lan, tự nhiên là chính mình báo, có thể nào làm cho người khác nhúng tay?"Đồng Lăng hoàng, xác định?"

"Tự nhiên!" Hoàng Phủ hiên ánh mắt thập phần kiên định, điều này làm cho hoàng thái hậu, cũng nhìn không được đánh giá cẩn thận vài lần Đạm Thai Hoàng. Thấy Đạm Thai Hoàng cau mày, tựa hồ đối với trạng huống này cực kỳ không hờn giận, ở trong lòng chậm rãi gật gật đầu, vị công chúa tuy rằng thanh danh bất hảo, nhưng cũng biết hoàng đế cùng Bắc Minh Thái tử, ở đại điện tranh năng là không tốt, còn có chút nhân giới, làm Đồng Lăng hoàng hậu, cũng không phải là không thể được.

Đạm Thai Hoàng đầu cũng không nâng, chỉ biết con chó hoàng đế cùng biến thái Thái tử chủ ý giống nhau! Nàng ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: "Hai vị sức tưởng tượng thật sự là rất phong phú, bản công chúa hôm nay chưa từng thấy qua các người nhị vị!"

trong lòng ghen khuất đã đến cực hạn! Chó nóng nảy vượt tường, hai tên khốn khiếp nếu từng bước bức nàng, cũng đừng trách nàng không khách khí!

Đạm Thai Hoàng lời này vừa ra, đạm thai kích cũng thập phần không hờn giận mở miệng: "Xin Đồng Lăng hoàng cùng Bắc Minh Thái tử nói cẩn thận, không cần tổn hại danh dự Mạc Bắc công chúa. Phụ hoàng biết Hoàng Nhi bên ngoài bị người bỏ trí, cũng nhất định sẽ phi thường mất hứng!"

Thiên hạ này, có hai khối đại lục. Một khối đại lục có Đồng Lăng, tây võ, Bắc Minh, Mạc Bắc tứ quốc. Mà ngoài Nam Hải, còn có một khối đại lục, là đại sở, Đông Tấn, Bắc Tề. tứ quốc thế chân vạc, Đồng Lăng địa đại, tây võ binh cường, Bắc Minh quốc phú, tam quốc chia cắt Trung Nguyên. Mà Mạc Bắc tuy rằng bị vây trên thảo nguyên, thiết kỵ cũng là độc bộ thiên hạ! Cho nên Đạm Thai Kích lời này, coi như là cấp Đạm Thai Hoàng hậu thuẫn.

Quân Kinh Lan nghe Đạm Thai Kích vừa nói như thế, dù bận vẫn ung dung cười cười. Lập tức không để ý nhíu mi, mắt hẹp dài nhìn vào cổ tay Đạm Thai Hoàng: "Khuyên hoàng công chúa trên cổ tay mang theo, chính là tín vật đính ước của bản Thái tử, Bắc Minh chỉ báo —— đoạt mệnh thiên châu! Kia không biết Mạc Bắc đại hoàng tử phải giải thích như thế nào?"

Nếu nói là tùy ý bỏ trí, tự nhiên là hãn Quân Kinh Lan vô lễ trước. Ý vào có thể đánh, cũng không thể bị người chê cười.

Cái này, tất cả mọi người nhìn về phía cổ tay của nàng, đó là một chuỗi nhỏ vụn tiểu phát châu, nhưng là mỗi hạt dát vàng, thoát nhìn ánh vàng lóng lánh. Nếu là người không biết hàng, đều chỉ biết đó là đồ vô giá. Mà Đạm Thai Hoàng chính là thuộc loại không biết hàng, lúc ấy hành trang thu thập xong, dự bị chạy lấy người, ở bàn nhìn thấy, vừa thấy chính là thứ tốt, cho nên vòng đeo trên cổ tay, lúc ấy trang điểm ăn mặc cũng đã quên gỡ xuống! Hiện tại đã bị chỉ ra!

Đạm Thai Hoàng đang chuẩn bị nói là của mình, kia trên đài cao Hoàng Phủ hiên lại ngồi không yên! Tự trong tay áo chậm rãi lấy ra một đồ vật, chậm rãi mở ra, đúng là một đôi... Tất?"Không khéo, trăm cũng thu đỉnh ước tín vật của công chúa, còn nhìn chân nàng! Ô Đồng Lăng, nhìn chân nữ tử, liền thú làm thê, trăm nguyện cưới khuyên hoàng công chúa, không biết Mạc Bắc đại hoàng tử ý như thế nào?"

Cái này tốt lắm, hai nhà đều có tín vật đính ước!

Nhìn tất trong tay Hoàng Phủ Hiên, Quân Kinh Lan mắt hẹp dài hiện lên ý cười, trực giác cho thấy chuyện tình trong đôi tất không đơn giản! Mắt thấy mình liền rơi xuống hạ phong, hãn lại mở miệng bổ sung nói: "Nhưng là thu tín vật của bản Thái tử, lại nhìn bản thân mình Thái tử, Mạc Bắc cũng không thể không phụ trách a! Mạc Bắc đại hoàng tử, người nói đi?"

"...!" Đạm thai Kích lặng im không nói, hãn nói? Hãn nói như thế nào?

Sờ poi chap sau Tiểu Hoàng Hoàng pk yêu nghiệt thái tử vs lạnh lùng hoàng đế, ai thắng đây *cười gian*

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thật Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ta mệnh khắc phu

Làm một nhân vật chính trong chuyện này, Đạm Thai Hoàng biểu tình càng khó coi, mắt thấy hai khốn khiếp nếu lại nói bậy bạ, đừng nói là tín vật đính ước, tám phần nàng quần lót màu gì đều nói ra! Nàng nâng tay áo một chút, lại thỉnh linh thấy trên cánh tay phải, có điểm đỏ tươi, môi đỏ mọng khẽ nhếch, đứng dậy!

Đạm Thai Kích đang bị hai người này bức không biết nên đáp lời thế nào, khoe mắt dư quang đã thấy Vương muội đứng lên. Còn không đợi hãn thân thủ ngăn đón, đối phương chạy tới trong đại điện!

Nàng đứng dậy cười lạnh, ngoài điện gió thổi vào, thổi trúng sa y trên người nàng nhẹ nhàng tung bay, cực kỳ giống một đoàn lửa cháy, đẹp mắt chói mắt đến mức tận cùng. Mọi người ngậm miệng không nói, dù bận vẫn ung dung xem nàng ứng đối, không nói đến hai vị vương giả tranh thê, chính là hôm nay hai kiện "Đính ước tín vật", cũng hủy đi danh tiết nàng, thiên hạ không ai dám thú nữa!

Nhìn mọi người biểu tình như không có gì, nàng thanh âm trong suốt mà lãnh liệt vang vọng đại điện:

"Bắc Minh Thái tử nói, bản công chúa trên tay có đoạt mệnh thiên châu, là của Bắc Minh, vậy nhất định là của Bắc Minh? Hãn nói bản công chúa nhìn thân thê hãn, bản công chúa liền tất nhiên nhìn? Đồng Lăng hoàng nói trên tay mình cặp tất thối kia là của bản công chúa, cũng nhất định là của bản công chúa? Chứng có đâu?"

Lời này vừa ra, Quân Kinh Lan cùng Hoàng Phủ Hiên, ánh mắt đều ngưng một chút. Ánh mắt nhìn Đạm Thai Hoàng, trừ bỏ đờ đờ sát khí, còn nhiều một tia tán thưởng. Tầm thường nữ tử thấy có chuyện tổn hại danh tiết, chỉ sợ đều trực tiếp đâm đầu ở đại điện chết, nàng lại dũng cảm đi ra biện luận!

“Bắc Minh Thái tử, người có thể có chứng cứ chứng minh bản công chúa nhìn thân thể của người? chớ nói thù hạ của người đều nhìn thấy, bọn họ tất cả nghe theo người, người nói nhìn thấy, bọn họ tự nhiên cũng nói nhìn thấy!” Đạm Thai Hoàng lạnh lẽo nhìn hắn, ánh mắt đã không hề chột dạ như lúc hắn tiến điện. Tránh không khỏi, liền nghiêng đầu!

Quân Kinh Lan cười khẽ, lười biếng nói:

“Bản Thái tử không có chứng cứ? Bản Thái tử không chỉ không có chứng cứ chứng minh công chúa nhìn thân mình bản Thái tử, cũng không có chứng cứ chứng minh kia đoạt mệnh thiên châu là của bản Thái tử!” Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Cho nên hắn thu được đoạt mệnh thiên châu, vẫn chưa hướng người trong thiên hạ công khai kia là đồ của hắn

Chột, Đạm Thai Hoàng ánh mắt lại nhìn vào đài cao, trên người Hoàng Phủ Hiên.” Đông Lăng hoàng có chứng cứ chứng minh tất chính là của bản công chúa, còn nhất định chính là bản công chúa đưa cho người làm đỉnh ước tín vật sao?”

Hoàng Phủ Hiên cười lạnh lắc đầu, tất có lẽ có thể chứng minh là của nàng, nhưng đỉnh ước tín vật này nguyên vốn là giả dối hư ảo, như thế nào chứng minh?

Mắt màu vàng hiện ánh sáng ngọc, nhưng lơ đãng. Mặc dù nàng có thể quý biện thì sao, chỉ bằng những lời trước đó, danh tiết cũng đã bị hủy, các nam nhân trong lòng, chỉ cần tâm còn nghi vấn, ai còn dám thủ nàng làm vợ?

“Tốt lắm!” Nàng ngửa đầu mà cười, vài bước đi đến cạnh thị vệ mang đao, tay vừa kéo, ánh đao chột lóe, đại điện mọi người đều là cả kinh!

“Công chúa, không thể!” Từ phía sứ thần cùng Đông Lăng đại thần, đều nhìn không được mở miệng kinh hô. Hiên nhiên nghĩ Đạm Thai Hoàng muốn tự sát! Đạm Thai Kích lại đứng lên, muốn tiến lên ngăn đón.

Quân Kinh Lan mày kiếm nhíu, mắt bắt gặp hiện lên một tia xem thường. Thế nhưng muốn tự sát chứng minh trong sạch sao? Không thú vị!

Nhưng, “Tê!” một tiếng, tiếng y phục đứt vang lên! Lập tức, tay áo bào đỏ tung bay, mọi người, đều cho rằng sẽ thấy máu chảy

Cả điện yên tĩnh.

Duy độc trong đại điện, một người cầm trường kiếm mà đứng, tay áo bào lửa đỏ rơi xuống trên mặt đất, mà trên cánh tay phải, một điểm đỏ tươi, thu hút ánh mắt mọi người. Lập tức, nàng chậm rãi mở miệng: “Hai vị không có cách nào chứng minh vật kia chính là tín vật đỉnh ước, nhưng bản công chúa lại có thể chứng minh trình tiết của mình!”

Ở đây nam tử ngược đều cứng lại, chưa từng nghĩ công chúa Mạc Bắc thanh danh không tốt, cư nhiên có tính cách mãnh liệt như vậy! Cánh tay phải có thủ cung sa đỏ tươi loá mắt, còn có ai có thể nói nàng không trong sạch? Nhưng, bên trong điện loà lổ cánh tay, đã là hành vi cực kỳ lớn mật, có thể nói là do vô cùng tức giận

Mọi người nghĩ, lại không tự giác giật đầu. Khuê nữ trước công chúng, bị hai nam nhân chỉ vào nói cùng mình có tư tình, có thể không giận? Nghĩ, lại cùng Đạm Thai Hoàng sinh ra vài phần đồng tình, ánh mắt chỉ trích bắt đầu hướng Quân Kinh Lan cùng Hoàng Phủ Hiên, thân là vương giả, thế nhưng vu hãm khó xử một cô nương, thật sự là...

Một bên Đạm Thai Kích cũng rất cực kíp phản ứng, thần thủ nhanh nhẹn, ngoại bảo trên người liền choàng lên Đạm Thai Hoàng, chột, mắt hoa đảo lạnh lẽo, thanh tuyến nén giận: “Đông Lăng hoàng cùng Bắc Minh Thái tử, chớ không phải là khi dễ Mạc Bắc không người?”

Quân Kinh Lan nhìn Đạm Thai Hoàng một lúc lâu, nhìn nhìn, thần sắc xem thường thu liễm, lại không tự giác nở nụ cười. Nữ nhân này thật thực có chút ý tứ, tầm thường nữ tử mặc dù là tự sát ở trong này, cũng có thể bị người ta nói thành xấu hổ tự sát mà chết, mà nàng, không hề tổn thương, chẳng những chứng minh được “Trong sạch”, còn làm cho mọi người ánh mắt chỉ trích đều hướng vào hắn cùng Hoàng Phủ Hiên, thật là có chút ý tứ! A, nữ nhân thông minh gan lớn...

Nghĩ, Bắc Minh tôn quý hoàng Thái tử điện hạ, vinh viễn như đám mây cao xa tựa hồ là ai đều không lọt vào mắt Quân Kinh Lan, mắt hẹp dài, chiếu ra một bóng dáng lửa đỏ, ánh mắt mỉm cười mà nghiền ngẫm, giống như xuân thủy, lay động lòng người.

Nữ nhân này, gan lớn, cơ trí, trí tuệ, càng biết lấy hay bỏ, bỏ cánh tay mà giữ trong sạch! Lập tức, trong mắt sát khí chậm rãi trừ khử, thanh tuyến cũng chậm rãi vang lên:

"Đúng vậy bản Thái tử thật không phải! Bản Thái tử sẽ cho Mạc Bắc một cái công đạo, cũng nguyện ý phụ trách công chúa!"

“Trẫm cũng sẽ cấp Mạc Bắc một cái công đạo!” Hoàng Phủ Hiên mở miệng, mắt màu vàng sáng mờ ánh ngọc, nhìn Đạm Thai Hoàng, hai mắt không tự giác nhắm chặt. Nữ nhân thông minh làm cho người ta nghĩ muốn bóp chết nàng!“Nhưng, trẫm đối công chúa là thật tâm, xin hoàng tử hảo hảo cân nhắc!”

“Thương!” một tiếng! Đạm Thai Hoàng ném kiếm trong tay, nhìn hai người kia tràn đầy khiêu khích. Cùng là xin thủ nàng, lúc ấy bọn hắn gây sự, bức Mạc Bắc không thể không cấp một cái công đạo! Hiện nay là bọn hắn ăn nói khép nép, có đáp ứng hay không toàn bộ xem tâm tình của nàng!

Nàng ánh mắt khiêu khích, làm cho Quân Kinh Lan trong mắt hiện lên một tia ý cười mị mà không hiểu, mà Hoàng Phủ Hiên mắt vàng nén giận khi.

Tuyệt mỹ nữ tử cất bước, trở về vị trí của mình ngồi, hiên nhiên là một bộ dáng nhận hết khi dễ, ném khổ sở của thế gian hiểm ác. Dẫn tới mọi người đồng tình nhìn qua, thế gian hiểm ác, một công chúa mười sáu tuổi, sao có thể thừa nhận?

Nghĩ đến lời đồn đãi về nàng cũng đều là tung tin vịt, là có người hãm hại nói không chừng! Nhưng thật ra Bắc Minh Thái tử cùng Đông Lăng hoàng hai người này... Thật sự là làm cho người ta xấu hổ khi nhắc tới!

Công chúa đối chiến hoàng đế thêm Thái tử, Đạm Thai Hoàng thắng!

Đạm Thai Kích cười lạnh một tiếng, hôm nay bị vũ nhục không chỉ có Hoàng Nhi, còn có Mạc Bắc! Nhưng hai người kia đều tỏ vẻ sẽ cho một cái công đạo, hắn cũng không thể làm khó dễ, trọng yếu hơn là, kia đoạt mệnh thiên châu người khác không biết, hắn lại nghe phụ hoàng nói qua là nam nhạc hoàng trước đây đưa Quân Kinh Lan. Hắn cũng biết có chút kỳ quái, cho nên mở miệng nói:

“Hoàng Nhi hôn sự, tự nhiên có phụ vương quyết định, bản điện hạ không làm chủ được!”

“Vây thỉnh Mạc Bắc hoàng tử sau khi trở về, bẩm báo Mạc Bắc hoàng, biểu đạt thành ý của Bắc Minh!” Quân Kinh Lan nói tiếp rất nhanh.

Hoàng Phủ Hiên cũng không cam yếu thế: “tâm ý của trẫm cũng rõ tựa nhật nguyệt!”

Ngay tại lúc này, người bị hại ngồi nửa ngày không hé răng Đạm Thai Hoàng, ôn hoà mở miệng:

“Hai vị vẫn là không cần!”

Chợt, trước ánh mắt nhìn chăm chú, mở miệng nói:

“Ta mệnh cứng rắn, khắc phu!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương mọi người cùng nhau hát High song

Lời này, nếu đặt ở những nữ tử bình thường khác, cái danh khắc phu này chắc chắn sẽ biến họ thành con rệp sống, người người tránh còn không được.

Nhưng khi Đạm Thai Hoàng nói ra nhưng lời này, thì khiến mọi người nghĩ nàng đang tức giận với hai người muốn thú nàng mà không từ bỏ mọi thủ đoạn, nói hươu nói vượn...

Nàng là người như vậy, một khi nàng đã không thích thì nói ra những lời này cũng là bình thường!

Tiếng nói của nàng vừa dứt, trong đại điện liền vang lên một trận cười nhẹ phát ra từ Bắc Minh thái tử lười nhác, cao ngạo hơn người kia, thanh âm từ trong miệng Quân Kinh Lan nhẹ nhàng phát ra:

"Bản thái tử cũng là mệnh cứng rắn khắc thế, quốc sư nói phải tìm được người có mệnh cứng rắn khắc và phải lập nữ tử khắc phu làm phi thì mới có thể trấn được. Bằng không bản thể từ cưới ai liền khắc chết người đó, Khuynh Hoàng công chúa cũng nên vì an nguy của nữ tử trong thiên hạ mà gả cho ta. Hôn nữa mệnh cách của ta với công chúa giống nhau, như vậy chẳng phải là trời xanh đã an bài sao?" (Anh thật đúng là vô sỉ, mặt siêu cấp dày)

Đạm Thai Hoàng khoe miệng hơi hơi run rẩy vài cái, yêu nghiệt, thật giỏi! Còn thú nữ tử khắc phu mới tốt, ngại mệnh dài sao! Nhưng thật ra Đạm Thai Kịch nghe vậy, xem Quân Kinh Lan ánh mắt thâm mật một ít, Hoàng Nhi nói như vậy, hẳn đều nguyện ý thuận theo, có lẽ sau khi thành thân cũng có thể dung được Hoàng Nhi kiêu ngạo ương ngạnh!

Nhưng các công chúa, quý nữ, thiên kim, đều đang ở trong lòng kêu gào! Khó trách các nàng không thể đạt được ái mộ của Bắc Minh hoàng Thái tử, nguyên lai là bởi vì mệnh thật tốt quá! Phật tổ a, ban thưởng tôi một cái khắc phu mệnh đi! Nghe nói, tự sau ngày hôm nay, suốt mười năm, thiên hạ nữ tử lấy ngày sát cô tính cho mình, lấy mệnh cách khắc phu làm quang vinh, khiến thiên hạ cha mẹ đau đầu không thôi. Đương nhiên, đây là nói sau.

“Trẫm là Thiên tử, mệnh khắc phu, không làm gì được trẫm, xin công chúa yên tâm!” Hoàng Phủ Hiên cũng lập tức nói tiếp, Quân Kinh Lan đều biểu đạt, hẳn há có thể rơi xuống thế hạ phong?

hoàng thái hậu, nhìn nhìn trận này, cười nói: “Ai gia vừa thấy khuynh hoàng công chúa, thập phần hợp ý, có thể thỉnh khuynh hoàng công chúa đến bên người ai gia ngồi?”

Lời này vừa ra, cả điện liền yên tĩnh trở lại. Nghe đồn vị hoàng thái hậu, chính là thứ nữ của tể quốc công nam nhạc trước đây, nam nhạc quy về Đông Lăng, có người bất bình tạo phản, Đông Lăng tiên hoàng Hoàng Phủ hoài hân liền cưới một vị thế tộc chi nữ làm hoàng hậu, trấn an dân ý. Nhưng, nghe đồn là, nàng cùng với biểu tỷ, cũng chính là tiền nam nhạc hoàng hậu Nam Cung Cẩm có vài phần tương tự, mới có thể lấy thứ nữ như vậy làm mẫu nghi thiên hạ. Cũng bởi vì nghe đồn, mọi người vừa nghe thấy nàng nói chuyện, đều cảm thấy có vài phần xấu hổ, dù sao tại thời đại phi thường chú ý dòng dõi, với một hoàng thái hậu xuất thân thứ nữ vẫn là có vài phần xem thường

Đông Lăng hoàng thái hậu đều nói như vậy, tự nhiên phải nề tình. Vì thế, chỉ phải đứng dậy mở miệng: “Hoàng thái hậu quá đề cao khuynh hoàng, có thể được thái hậu thưởng thức, là vinh hạnh của bản công chúa!”

Dứt lời, trên đài cao lập tức có cung nữ ở cạnh hoàng thái hậu, đặt một cái ghế dựa. Đạm Thai Hoàng mừng cũng liền ngồi lên, ngồi xuống, liền cảm giác được bên phải truyền đến tầm mắt giết người của Hoàng Phủ Hiên, trong phút chốc hồi hận! Ngồi nơi đây không phải để người ta dùng ánh mắt mưu sát sao?

Đạm Thai Hoàng ngồi lên, Bắc Minh Thái tử gia tự nhiên không thể đứng ở trong đại điện, chậm rãi đi đến chỗ của mình ngồi, ly rượu bùng lên, một đôi mắt hẹp dài tựa tiểu phi tiêu nhìn Đạm Thai Hoàng, thần sắc rất là tối.

Hoàng thái hậu vươn tay, nắm tay Đạm Thai Hoàng, mở miệng nói: “Khuynh hoàng công chúa quả thực quốc sắc thiên hương, cùng hoàng nhi đúng là tuyệt phối!”

Vì thế, Đạm Thai Hoàng hiểu được, lão thái bà này là muốn đánh bài thân tình! Tám phần thấy con của mình thật thích nàng, cho nên hỗ trợ cướp cô dâu! Nàng nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Hiên ánh mắt giết người, bất động thanh sắc nuốt một chút nước miếng, không nói. Hoàng thái hậu quay đầu nhìn thoáng qua, cũng đang chống lại tầm mắt khủng bố của con mình, không hồn giật nhủu mày: “Hoàng đế, người đây là ánh mắt gì? Mặc dù thích khuynh hoàng công chúa, cũng không thể nhìn người ta vậy, sẽ đem người ta dọa!”

Hoàng Phủ Hiên ngoài cười nhưng trong không cười trả lời một câu: “Mẫu hậu giáo huấn phải, nhi thần ngày sau ôn hòa chú ý!”

Giáo huấn xong đứa con, hoàng thái hậu lại quay đầu lại, nắm tay Đạm Thai Hoàng lời nói thâm thúy vì Hoàng Phủ Hiên khuyên: “Công chúa a, hoàng đế chính là một người biểu đạt không tốt, hẳn ánh mắt cũng không phải không thích người, hoàn toàn là bởi vì rất thích! Người ngàn vạn lần không cần hiểu sai ý!”

Đạm Thai Hoàng cười gượng gật đầu: “Thái hậu nói phải!” Là rất thích, thích đến muốn đem nàng xé xác!

“Đông Lăng hoàng tính tình lãnh ngạo, khó hiểu phong tình. Nửa đêm cũng không giống như bản Thái tử am hiểu ý người, công chúa cần phải hảo hảo suy nghĩ, chớ để chọn sai!” Một thanh âm mang theo vài phần không đứng đắn, mà trong không đứng đắn lại mang theo nghiêm túc chậm rãi vang lên, tuyệt mỹ nam tử cầm trong tay bạch ngọc

chén uống rượu, tùy ý mà phóng đảng. Mắt hẹp dài, ánh mắt lại càng phát ra lãnh liệt!

Đạm Thai Hoàng đương nhiên biết hàng này là cảnh cáo chính mình, giải thích chính là công chúa a, người làm một miếng thịt sắp lên thớt, cần phải chọn một cái thớt gỗ tốt mà nhận lấy cái chết! Mẹ kiếp, thớt gỗ nào cũng bị băm thây vạn đoạn? Nàng phải thủ vững trận địa, một cái thớt gỗ cũng không lên, vẫn là mặt đất có cảm giác an toàn!” Bàn công chúa còn nhỏ, tạm thời không nghĩ lo lắng việc này!”

Non nớt là vương đạo!

Mà lúc này, trong quan gia tiểu thư, một nữ tử thập phần không hồn giận đứng lên! Chỉ vào Đạm Thai Hoàng, cao giọng nói: “Nàng có cái gì tốt? Thanh danh bất hảo, Hoàng Thượng biểu ca như thế nào coi trọng nàng?”

“Khi La, câm miệng!” Một người mặc quan phục, cau mày lớn tiếng quát! nha đầu chết tiệt kia, thật sự là bị hấn chiều quá hóa hư, Mạc Bắc công chúa là người nàng có thể khoa tay múa chân sao? Giáo huấn xong ái nữ, lại quay đầu quỳ xuống đối với Hoàng Phủ Hiền mở miệng, “Hoàng Thượng, cựu thần giáo nữ vô phương, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!”

Khi La quận chúa, là con gái Thừa tướng. Thiên tư thông minh, giỏi ca múa, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, chính là Đông Lăng đệ nhất tài nữ, xưa nay mắt cao hơn đầu, từ nhỏ đã được chuẩn bị trở thành hoàng hậu. Hôm nay đột nhiên nhay ra một Đạm Thai Hoàng, nàng tự nhiên là lòng tràn đầy hờn giận! Nhất thời nhịn không được, cho nên...

Hoàng Phủ Hiền còn chưa nói, chính là “Phanh!” một thanh âm vang lên, bàn trước người Đạm Thai Kịch bị ném đi! Mặc dù là tức giận, cũng không tổn hại quý khi cùng tao nhả! Cười lạnh một tiếng: “Đông Lăng đạo đãi khách, thật sự làm cho Bồn cung mở mang! Hoàng Nhi, chúng ta đi!”

Hoàng Phủ Hiền vội vàng mở miệng: “Mạc Bắc đại hoàng tử chậm đã!”

Thừa tướng đại nhân cũng nhanh đứng dậy, ba bước đi đến trước Đạm Thai Kịch, xoay người hành đại lễ, liên tục giải thích: “Tiểu nữ vô trạng! Thỉnh đại hoàng tử điện hạ bớt giận, đây đều là tiểu nữ ngu ngốc, lão hủ nguyện ý gánh vác trừng phạt của đại hoàng tử cùng công chúa điện hạ!” Nếu Đạm Thai Kịch thật sự đi rồi, nói không chừng ngày mai binh đến, hấn thành tội nhân!

Tất cả mọi người khẽ nhú mày, duy độc Quân Kinh Lan thấy vậy, mỉm cười hơi hơi nhếch... một cái, sáng sủa cười, tươi đẹp rạng rỡ. Đông Lăng đắc tội Đạm Thai Kịch, nữ nhân này, nười phần phải rơi xuống tay mình đây. Chuyện tốt!

Khi La quận chúa mới biết mình gây đại họa, gương mặt, dĩ nhiên bị sợ trắng. Nhưng thật ra Đạm Thai Hoàng thấy Đạm Thai Kịch phản ứng như thế, nhịn không được cười cười, lúc này mới gấp hấn vài canh giờ, mà Vương huynh lại đối nàng mọi cách giữ gìn, thật là có chút cảm giác thân nhân! Nàng mở miệng nói: “Vương huynh không cần sinh khí, vị cô nương này nói đúng, bản công chúa đúng là không đúng tí nào, không có gì hay!”

Chỉ cần không phải lấy hai người kia, phi báng ra sao nàng đều nhận!

Đạm Thai Kịch nghe Đạm Thai Hoàng nói, mày kiếm nhíu, hoa đào trong mắt hiện lên một tia cổ quái. Nha đầu kia, khi nào thì học được khiêm tốn?

“Ai nói vậy? Bản công chúa thật nghe nói, khuyh hoàng công chúa giỏi ca múa, thiên hạ không người có thể sánh. Bản công chúa xưa nay cũng thích khiêu vũ, chẳng biết có được thỉnh khuyh hoàng công chúa hôm nay thể hiện kỹ thuật nhảy, cũng chỉ điểm một chút bản công chúa?” Lời này, là Đông Tấn trưởng công chúa Chung Ly Hàm nói

Đạm Thai Hoàng tuy rằng thanh danh bất hảo, nhưng giỏi ca múa là thiên hạ đều biết. Cho nên Đạm Thai Kịch nghe vậy, mắt cũng hiện lên một tia kiêu ngạo!

Quân Kinh Lan nghe vậy, nhíu mày, dù bận vẫn ung dung nhìn, nữ nhân này, giỏi ca múa? Đáng hoài nghi!

Quét mắt Đông Tấn trưởng công chúa một cái, thấy nàng trên mặt biểu tình hiền lành, trong mắt lại dấu điểm cay nghiệt. Nghĩ vũ kỹ xuất sắc, cho nên cố ý trước đem chính mình nâng đến bầu trời, mình nhảy xong, nàng lại nhảy cao hơn một bậc. Nghĩ có thể bị hủy thanh danh, nàng Đạm Thai Hoàng, cố gắng lực mượn mình đến nâng nàng lên! Nghĩ thấu, Đạm Thai Hoàng ngược lại nộ nữ cười, muốn chơi đùa nàng? Vậy nhìn xem, là ai chơi ai!” Nếu công chúa đã nói như vậy, bản công chúa lại như thế nào có thể không nề tình?”

Dứt lời, đứng dậy, mở miệng: “Bản công chúa muốn đi thay quần áo, không biết...”

Hoàng thái hậu nhanh mở miệng: “Mau dẫn công chúa đi!”

Mà giờ khắc này, Đông Lăng Thừa tướng đối với Đạm Thai Kịch ăn nói khép nép, xin lỗi liên tục, Hoàng Phủ Hiền cũng hạ lệnh, đem khi la quận chúa tha đi ra ngoài đánh thượng hai mươi đại bản rần đê, lúc này Đạm Thai Kịch mới tiêu tức giận.

Trong đại điện bắt đầu đàm tiếu, cũng đều chờ Mạc Bắc công chúa thay quần áo trở về. Ước chừng nửa canh giờ, tất cả mọi người chờ không kiên nhẫn là lúc, rốt cục lên đây một đội vũ cơ. Các nàng trong tay căng màn, hình thành hai hàng, chậm rãi đi tới. Mà ở giữa, Đạm Thai Hoàng mặc một thân “Áo quần lỗ lằng”, đi nhanh bước vào!

Toàn trường yên tĩnh, vừa thấy chỉ biết một hồi biểu diễn kinh thiên địa quỷ thần khiếp rung động lòng người khiến người vui vẻ thoải mái! Đông Tấn trưởng công chúa cũng khần trương!

Quân Kinh Lan cùng Hoàng Phủ Hiền cũng nhíu mày, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng.

Ngay tại thời khắc tất cả mọi người nín thở ngưng thần chờ đợi, một giọng nữ cao vút suýt nữa đem bọn họ sợ tới mức tiểu trong quần!

“mountain, top! cùng đi nào, không có gì ngăn cản tương lai!” Đạm Thai Hoàng ghen cười, cổ họng cao giọng hét! 《high song 》của Hoàng Linh, xem ta xử lý các người!

“Phốc —— “

“Khụ khụ —— “

Chung quanh đều là tiếng nước cùng tiếng hô khan! Đây thật sự là màn biểu diễn kinh thiên địa quỷ thần khiếp rung động lòng người khiến người can đảm sợ hãi! Bọn họ có thể căo từ sao? Chính khi bọn hấn nghĩ có nên liều chết chạy trốn. Lại là một tiếng rống, sợ tới mức bọn họ suýt nữa té lăn ra đất!

“Day, and, night! Ta cùng người yêu, không có gì ngăn cản tương lai!”

Mọi người đều đồng loạt ở trong lòng kêu rên: “Cha, nương, cứu mạng a —— “

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thật Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ca khúc siêu đặc biệt, tiêu diệt vạn người

Đây là vậy? Cái gì “Mao sừn “, “Đây ền nà”?!

Bọn họ cảm thấy mình sắp điên rồi, nhưng Đạm Thai Hoàng còn chưa hát xong! Ngửa mặt lên trời lại gào một câu: “mountain, top! cùng nhau đi, không có gì ngăn cản tương lai!”

Mọi người cả người run lên, biết vậy nên tinh thần đại chấn! Ở trong lòng an ủi mình, không có việc gì, không có việc gì, nhìn một chút liền qua! mọi người ở chỗ này đây, bọn họ ngàn vạn lần không thể luống cuống! Lập tức, đều tự gắt gao cắn răng, trong tay bùng ly rượu, nắm chặt! Tôi nhẫn, tôi nhẫn nhẫn nhẫn!

Mới vừa rồi thoáng bình tĩnh một ít, lại là mỗ nữ kia ngửa mặt lên trời một tiếng sói rống!”day, and, night! Ta yêu người, không có gì ngăn cản tương lai!”

Mọi người cảm thấy vô cùng sợ hãi, suýt nữa che mặt mà khóc! còn không để yên! Nghĩ, ánh mắt chỉ trích đều nhìn vào Đông Tấn trưởng công chúa, các quý tộc có tu dưỡng, giờ phút này đều ở trong lòng mắng to Chung Ly Hâm đây đều là con mẹ nó ý kiến hay của người! Vô liêm sỉ!

Đông Tấn trưởng công chúa cũng là một bộ muốn khóc vừa muốn cười, muốn cười vừa muốn khóc. Nàng nào biết đâu rằng Đạm Thai Hoàng sẽ hát như vậy!

Mà đang tra tấn mọi người Đạm Thai Hoàng, coi như một chút tự giác đều không có! Lại lấy hơi gào thét: “mountain, top! cùng đi, không có gì ngăn cản tương lai! day, and, night! Ta yêu người, không có gì ngăn cản tương lai!”

Nàng rống, các quốc gia vương công ngược lại bình tĩnh! Làm ra một bộ bát phượng bất động, bùng cái chén uống rượu, cảm thấy vui mừng! A ha ha ha! Tôi chịu đựng được, nàng hát hai câu này là xong, tôi miễn dịch, a ha ha ha!

Nhưng, còn không có cao hứng xong! Âm thanh giống như tiếng động qui mị đêm khuya sâu kín vang lên: “yì, yì, yì! Người không ở, tôi không ở! yì, yì, yì! Ai sẽ ở!”

Mọi người bị nàng “yì” đặc đầu văng mắt hoa, đầu cũng lên rồi xuống, cuối cùng còn vòng vo vài vòng! Phục hồi tinh thần, nhìn nhìn người bên cạnh, một câu bật thốt lên: “Ta đang ở nhân gian sao?”

Mấy chục người cùng nhau hỏi, thập phần đều nhip!

Mà Đạm Thai Hoàng phảng phất chút bất giác, cổ họng bắt đầu đợt thứ hai “yì”: “yì, yì, yì! Người không ở, tôi không ở! yì, yì, yì! Ai sẽ ở!”

Nàng “yì” xong, mọi người đều không hẹn mà cùng đưa tay, lau mồ hôi lạnh vài giọt, mẹ của con ơi, cuối cùng yì xong rồi! Bọn họ còn chưa kịp cao hứng, lại là một trận quý dị tiếng nói vang lên “ồ yeah ô ô yeah~ ô yeah~!”

“...” Khóc! Đây là gì?! Mạc Bắc công chúa hôm nay không điên đi? Nàng đầu óc không có việc gì đi? Nàng hết thấy mạnh khỏe đi? Nàng... Nàng...

Mà Đạm Thai Hoàng hát đến đây, do cảm thấy được không hài lòng, dương tay một cái, vãi dẹt trong tay cũng nở bay ra! như là một khối màn trời rũ xuống, chặn tầm mắt của người!

Lập tức, một tiếng “Ai u!” kêu đau vang lên! Mọi người lại không để ý, cũng chỉ là trợn to mắt, nhìn vài đốm bay tứ tung, giống như trong biển hoa đào, dòng nước xiết gọn sóng, chọt cao chọt thấp, khiến người thấy không rõ dưới sân khấu chuyện gì xảy ra! Mà màn sân khấu phi thường cao, khi thì thỉnh thoảng xẹt qua đỉnh đầu họ, một trận gió to, quét qua cơ thể cứng ngắc của họ!

Lập tức, lại là sói tru vang lên: “mountain, top! cùng đi, không có gì ngăn cản tương lai! day, and, night, ta yêu người, không có gì ngăn cản tương lai!”

Mà tiếng sói tru này, không ít người vỗ công cao cường, nội công thâm hậu, tai đều hơi hơi giật giật, nghe ra dưới sói tru có tiếng kêu đau!

“yì, yì, yì! Người không ở, tôi không ở! yì, yì, yì! Ai sẽ ở! yì, yì, yì! Người không ở, tôi không ở! yì, yì, yì! Ai sẽ ở!”

“Ồ yeah ô ô yeah ô yeah~!”

“Ồ yeah” xong, đại diện hoàn toàn yên tĩnh! Chỉ còn lại tiếng màn sân khấu bay, mọi người ngửa mặt lên trời mà xem, a, rốt cục xong rồi sao?

còn không có cảm thán xong, lại là một tiếng hô to, còn lớn hơn mấy phần!”mountain, top! cùng đi! mountain, top! cùng đi!”

Mọi người chỉ cảm thấy thập phần choáng váng, dạ dày co rút, đỉnh tai nhức óc!

Cuối cùng lại là một tiếng lang rống, bừng tỉnh sấm sét, suýt nữa đem nóc nhà hất bay!”mountain, top! cùng đi!”

Mọi người đã hết hy vọng! Mặt biểu tình cũng rốt cục chết lặng, buông tha cho chống cự, buông tha cho cứu vớt tri giác, vẫn không nhúc nhích!

Đạm Thai Hoàng cuối cùng một tiếng hát xong, rốt cục yên tĩnh trở lại! Mà trong tay màn sân khấu cuối cùng đảo qua, “Phanh!” một thanh âm vang lên, là một trận thét chói tai...

Nhưng, hiện nay đã không ai có hứng thú nhìn rốt cuộc chuyện gì xảy ra, bọn họ chỉ biết là, bọn họ đã muốn sắp chết, a! Có lẽ đã chết đi? còn sống không?!

Lại là im lặng nửa ngày sau, mọi người rốt cục hiểu được Đạm Thai Hoàng ca xướng xong rồi! Bọn họ suýt nữa mừng đến phát khóc, muốn cùng người bên cạnh ôm đầu khóc rống! Bọn họ biểu tình đau khổ, giống như vừa mới bị Điện Mầu cường gian tám trăm lần, lại bị Thiên Lôi bạo cục chín trăm lần!

Ca khúc này, quả nhiên là trên trời mới có, có thể tiêu diệt vài trăm người nhân gian!

Hoàng Phủ Hiên cùng Đạm Thai Kích biểu tình trống rỗng, về mặt đại ra, sau một lúc lâu nói không nên lời! Đồng Lăng hoàng thái hậu lại ôm miệng, hô hấp càng phát ra dồn dập, cũng không biết là bị dọa ra bệnh tim hay là cao huyết áp, hay là rõ ràng lựa chọn giả ngốc!

Mà đại điện, duy độc một người, thần nhiên ngồi. Xa xa hướng hán nhìn lại, trong thoáng chốc lại gặp một mảnh sương khói lượn lờ, mà hán cũng làm như không có gì, không chịu ảnh hưởng mà âm, ngược lại bên môi ý cười càng sâu

Mới vừa rồi, người bên ngoài không thấy, hán chính là thấy rất rõ ràng, Nữ nhân này lúc tung màn sân khấu, chặn tầm mắt của người, sau đó ở dưới màn sân khấu, đem Đồng Tấn trường công chúa đánh một chút, đánh thẳng tắp đến hôn mê, mới vừa rồi ả ả có tiếng kêu đau! Mà cuối cùng nàng kia dùng sức, đem Khi La quận chúa vừa mới chịu trọng hình, một phát đá ra ngoài.

Àn, khi la quận chúa, phỏng chừng còn bay xa mấy thước!

Thực thật là có ý tứ!

Mà, Hoàng Phủ hiên cùng Đạm Thai Kích tuy rằng cũng nhìn thấy, nhưng là bọn hán thật sự khó có thể bình tĩnh trong tiếng ca này! Mặt còn đại ra...

“Ba! Ba! Ba!” Tiếng vỗ tay vang lên, đem mọi người hoàn toàn bùng tỉnh! Tất cả mọi người nhìn về phía người vỗ tay, đứng là Bắc Minh hoàng Thái tử Quân Kinh Lan, nguyên bản còn đối Quân Kinh Lan thiếu niên thành danh có chút hoài nghi, giờ phút này đều hoàn toàn tin người này thật sự có tài mưu định thiên hạ, chỉ điểm giang sơn! Đối mặt với tiếng ca cùng vũ đạo như vậy, còn có thể bình tĩnh cười yếu ớt, thần nhiên vỗ tay, không có nửa điểm dấu vết, hoặc hán chính là kẻ điếc, hoặc là người có thể nhẫn nhịn mà người thường không thể nhẫn nhịn!

Nhưng, người có thể nói người đứng đầu thiên hạ mười đại mỹ nam tử Bắc Minh Thái tử là kẻ điếc sao? Sau khi nói xong cũng đừng sống đi ra đại môn! Đánh giá xong, đã bị thiên hạ nữ nhân dùng nước miếng làm chết đuối! Cho nên, tất cả mọi người bất giác cảm thán, thật sự là anh tài a anh tài! Bắc Minh hoàng Thái tử, nếu là tới Chiến quốc, đây tuyệt đối là nhân vật nằm gai nếm mật cũng không sờn! Nghĩ, mọi người cũng vỗ tay theo, không có biện pháp a, tốt xấu là Mạc Bắc công chúa, cấp chút mặt mũi đi?

Vỗ tay sấm dậy, một thanh âm trầm thấp, còn mang theo vài phần ý cười chậm rãi vang lên, vang vọng đại điện!“Khuyết hoàng công chúa tiếng ca cùng kỹ thuật nhảy, quả nhiên danh bất hư truyền! Trong đó dấu vết huyền cơ, bao quát thiên địa vạn vật, thực là thế gian ít thấy, bản Thái tử bội phục!”

Ách? ý tứ gì? Các quốc gia sứ thần cùng Đồng Lăng đại thần đều mừng một chút, bọn họ như thế nào không nhìn ra huyền cơ cùng cái gì bao hàm toàn diện?

Ngay lúc này, Đồng Tấn tam hoàng tử Chung Ly Thành cao giọng nói: “Hoàng muội, người làm sao vậy? Hoàng muội!”

Mọi người nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy mới vừa rồi còn xinh đẹp động lòng người, điềm đạm đáng yêu Đồng Tấn trường công chúa, khuôn mặt đã trở nên đáng thương! Không biết là bị ai đánh sưng lên.

Mà cửa lại là một trận kinh hô: “Khi la quận chúa, ngài không có việc gì đi? Ngài...”

“Bản quận chúa chân đầu gãy! Có thể không có chuyện gì sao?!” Một tiếng sư tử rống!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Sự quan sát tài tình của tuần mã thái tử điện hạ

Thấy Đồng Tấn trường công chúa té xỉu, bên ngoài Kinh La quận chúa ngã gãy chân, Hoàng Phủ Hiên rốt cuộc cũng phản ứng: "Truyền ngự y!"

"Mau! Truyền ngự y!" Nội thị được lệnh sai thái giám bên cạnh ra ngoài truyền lệnh vì vậy mà cả điện đều luống cuống tay chân.

Mà Đạm Thai Hoàng giờ phút này cũng ôn hòa nhìn Quân Kinh Lan.

Vừa rồi người này nói, đằng sau sân khấu đều bị hán nhìn thấy hết, nói như vậy cũng có nghĩa là mình đánh Đồng Tấn trường công chúa cũng bị hán nhìn thấy đi.

Vậy mà người này không những không vạch tội cô mà còn giúp cô thoát khỏi nghi ngờ, xem ra lần này cô phải chịu trách nhiệm.

Quân Kinh Lan thấy nàng trừng mắt nhìn mình thì khoé môi mỉm cười, đối với nàng ở đằng xa nâng chén.

Tư thế thư thái, phảng phất hán là một người sống chết mặc bay, mọi việc trước mắt hán lúc này giống như một vỡ tuồng. Tuy Đạm Thai Hoàng tốn không ít tâm tư nhưng cũng không thể nào thoát khỏi mắt hán.

Nam nhân nguy hiểm! Nàng tin tưởng hôm nay có thể nhìn ra huyền cơ, không chỉ mình hán! Cho nên mới cố ý chọn bài hát này, hy vọng người nhìn thấu huyền cơ, sẽ bị bài hát này làm cho thật sự là không mở miệng được cũng không nguyên mở miệng, tỷ như Hoàng Phủ hiên cùng Vương huynh Đạm Thai Kích! Chính là yêu nghiệt lại bình tĩnh vỗ tay, còn giống thật mà giả khen ngợi nàng! khiến nàng rất nhanh cho ra kết luận —— bất luận hôm nay có thể hay không đấu với yêu nghiệt, về sau thấy hán đều phải đi đường vòng, an toàn!

Thái y rất nhanh đã tới rồi, khi la quận chúa hét chói tai một trận, hiển nhiên là nuông chiều từ bé, chưa từng nếm qua đau khổ lớn như vậy! Nói Đạm Thai Hoàng một câu,

bị đánh hai mươi đại bản, nguyên bản liền suốt nửa gãy chân, hiện nay còn bị đá bay ra ngoài, suốt nửa gãy chân rốt cục biến thành hoàn toàn gãy chân!

Mà trong điện thái y, cách một tầng khăn tay, ấn vào nhân trung Chung Ly hàm, ấn cả buổi, nằng rớt cục thập phần gian nan tình lại! Còn hung hăng ho khan vài tiếng, vươn một bản tay chỉ vào Đạm Thai Hoàng, hai mắt trừng trừng, hung tợn nhìn nằng, muốn nói cái gì lại thủy chung cũng không nói rõ ràng: “Khụ... Khụ khụ... Đạm Thai Hoàng, ngươi... Ngươi...”

“Ta làm sao vậy?” Đạm Thai Hoàng gãi đầu, một bộ thập phần ngây thơ xem xét nằng, coi như phi thường khó hiểu.

Chung Ly Thành cũng nghiêm mặt nhìn Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái, trong lòng cũng ấn ấn hiểu, tâm tư hoàng muội, trong lòng hắn cũng hiểu được! Hoàng muội thích vị Bắc Minh hoàng Thái tử nhiều năm, hôm nay có phản ứng như thế cũng là bình thường, lại không nghĩ rằng Mạc Bắc Tam công chúa cũng quả thật không phải lương thiện, thế nhưng lập tức liền tìm cơ hội động thủ báo thù! Cúi đầu, đối với Chung Ly Hàm ôn thanh nói: “Hoàng muội, có chuyện hảo hảo nói, là ai đánh ngươi, hoàng huynh tất nhiên sẽ giúp ngươi làm chủ!”

Đạm Thai Kích cười lạnh một tiếng, cũng đứng lên, mở miệng nói: “Không biết Đông Tấn trưởng công chúa như vậy chỉ vào Hoàng Nhi làm cái gì? Như thế nào? Đây chính là lễ nghĩa của Đông Tấn hoàng gia?” Mới vừa rồi màn sân khấu hạ đủ loại hắn đúng là nhìn thấy, nhưng ai đúng ai sai, sau khi trở về có thể cùng Vương muội đi thảo luận. Nhưng ở ngoài, bất luận kẻ nào đều đừng nghĩ khi dễ muội muội Đạm Thai Kích!

Nói xong, rồi hướng Đạm Thai Hoàng mở miệng: “Hoàng Nhi đừng sợ, có Vương huynh, bất luận kẻ nào bụng dạ khó lường nghĩ muốn hướng trên người ngươi hất bát nước bẩn, Vương huynh cũng sẽ không làm cho bọn họ thực hiện được!”

Lời này, ám chỉ y tứ hàm xúc mười phần. Tức, cho dù thật sự là muội muội của hắn đánh đập, bọn họ Mạc Bắc cũng tuyệt đối không thừa nhận, hơn nữa người cử báo muội muội của hắn, đây không phải là cử báo cũng lại càng không là chỉ chứng, mà căn bản là bụng dạ khó lường nghĩ muốn nói xấu!

Cái này, Đạm Thai Hoàng đối Vương huynh ấn tượng cũng rất tốt! Lúc này làm ra một bộ thực sợ hãi, trốn sau Đạm Thai Kích

Mà Đông Tấn trưởng công chúa một hơi, rớt cục thuận khí, chỉ vào Đạm Thai Hoàng mở miệng: Đúng vậy nằng, chính là nằng vừa mới đánh bản công chúa!”

khi la quân chúa cũng dất cổ họng hét lớn một tiếng: “Phụ thân đại nhân, là Mạc Bắc công chúa đem nữ nhi đá ra, nữ nhi chân đều gãy, ai u, chân gãy...”

Trong điện mọi người nghe tiếng thét chói tai, chán ghét nhủ này, bất luận việc này có phải Đạm Thai Hoàng làm không, khi la quân chúa ở cửa hô to gọi nhỏ cũng là... Không có giáo dưỡng! Đông Lăng đệ nhất tài nữ? Chỉ sợ có tiếng không có miếng! Lão Thừa tướng cảm thấy mặt mũi không nhịn được, lại đau lòng hòn ngọc quý trên tay, cho nên cũng nhìn Đạm Thai Hoàng, coi như là muốn nằng cấp ra một cái công đạo.

“Khuyên hoàng công chúa, ngươi giải thích thế nào?” Chung Ly Thành mở miệng đó là chất vấn, hắn là có khả năng nhất đi lên ngôi vị hoàng đế Đông Tấn, khi thế tự nhiên cũng không phải là nhỏ.

Đạm Thai Hoàng nhìn cách đó không xa yêu nghiệt thái tử nhìn mình, còn có cầu hoàng đế ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt không phục mở miệng: “Giải thích cái gì? Bản công chúa ôn nhu yếu đuối, hơn nữa vị công chúa còn so với ta lớn hơn, bản công chúa làm sao có thể ở trước mắt bao người, một bên khiêu vũ còn một bên đánh nằng? Đây, ta...”

Nói xong hốc mắt đều đỏ, giống như là bị ủy khuất lớn lao.

Điện này không ai là ngu xuẩn, kia trong lòng đều như gương sáng, tất cả mọi người nhìn thấy, nhưng Đạm Thai Hoàng cũng không phải người dễ bị khi dễ! Nhưng hiện nay bọn họ quả thật không thấy dưới màn sân khấu xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không thể làm chứng “Chắc hẳn vậy”, cho nên nghĩ muốn giúp đỡ chỉ chứng cũng là bất lực!

“Nhưng bản công chúa ngay cả ai đánh bản công chúa cũng không biết sao?” Đông Tấn công chúa hung tợn chia về phía nằng.

Đạm Thai Kích mất yêu mỹ hoa đào neho lại, không hồn gần mở miệng: “Kia chiếu theo Đông Tấn công chúa nói như vậy, có phải hay không chỉ cần bản hoàng tử mặt mũi bầm dập hiện tại đứng trước các vị, là có thể chỉ chứng là Đông Tấn tam hoàng tử đánh Bản cung, cũng không cần chứng cứ, đơn giản là bản điện hạ rõ ràng là ai đánh mình? Công chúa có thể chỉ chứng Hoàng Nhi, nhưng, thỉnh công chúa xuất ra chứng cứ, bất luận là nhân chứng hay là vật chứng, Mạc Bắc đều nguyện ý gánh vác trách nhiệm, tuyệt không hai lời!”

Vật chứng là không có khả năng? Mà nhân chứng... Người ở chỗ này, mặc dù ngồi bên Chung Ly Hàm là Chung Ly Thành, đều bị ma ám của Đạm Thai Hoàng làm cho không phát hiện người bên cạnh bị đánh, những người khác liền không cần phải nói!

Này trong đại điện, thấy được, chỉ có Hoàng Phủ hiên, Đạm Thai Kích cùng Quân Kinh Lan ba người này! Hoàng Phủ hiên cũng rõ ràng Đạm Thai Kích nhìn thấy, nhưng đại đa số mọi người không phát hiện, Đạm Thai Kích phải bảo vệ Đạm Thai Hoàng lập trường cũng thập phần kiên định, hắn cũng không tất yếu vì Chung Ly hàm xuất đầu, làm chính mình cùng Mạc Bắc đối đầu, hướng chỉ hiện nay Quân Kinh Lan rõ ràng thực nguyện ý chỉ ra chuyện này, cho nên hắn lựa chọn giả câm vô tri, không nói được một lời.

Đạm Thai Kích lời này nói được hợp tình hợp lý, Chung Ly hàm cũng không thể phản bác, hé ra mặt bị đánh đỏ bừng! Nhưng thật ra Chung Ly Thành phản ứng, quay đầu nhìn Quân Kinh Lan: “Bắc Minh Thái tử mới vừa nói khuyên hoàng công chúa kỹ thuật nhảy, dấu điểm huyền cơ, bao quát thiên địa vạn vật, tất nhiên là nhìn thấy cái gì! Nếu là Bắc Minh Thái tử nhìn thấy, xin Thái tử nói một câu công đạo!”

Cái này, ánh mắt mọi người đều bỏ vào Quân Kinh Lan. Người nọ giờ phút này thập phần nhàn nhã ngồi ở vị trí của mình, bình thản dùng bữa, không một chút quan tâm, nghe được lời này, động tác bị kiềm hãm, khẽ ngừng đầu, rồi sau đó để đĩa xuống.

Đạm Thai Hoàng khẩn trương nhủ này nhìn chăm chú tình hình, Thái tử câu thần cưỡi, thập phần ác liệt. Chợt nhìn Đạm Thai Hoàng, mở miệng từng chữ: “Bản Thái tử mới vừa rồi đúng là thấy khuyên hoàng công chúa kỹ thuật nhảy... Dấu điểm huyền cơ!”

Mọi người đều nín thở ngưng thần chờ nói tiếp, Chung Ly hàm ánh mắt ẩn tình xem xét hắn, lại hận không thể ngay cả ánh mắt mang theo người mình cùng nhau quán quyết si mê trên người Quân Kinh Lan

Mà, ngay tại lúc mọi âm thanh yên tĩnh, hắn lại tiếp theo mở miệng: “màn sân khấu bay, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, giống như sóng vỗ dập dềnh. Cũng như cuồng phong nổi lên, thật sự đẹp không sao tả xiết! Bản Thái tử càng xem, cảm giác như là dải ngân hà, còn bày ra đầy trời tinh tú, trong đó huyền cơ làm cho người ta tán thưởng! Đúng rồi, Đông Tấn tam hoàng tử, ngươi mới vừa nói cái gì?”

“...” Chung Ly thành lặng im. Hắn nói cái gì? Hắn còn có thể nói cái gì?!

Từ phía người hoặc cúi đầu, hoặc nhìn trời, hoặc sờ râu. Trong lòng thầm than, Bắc Minh hoàng Thái tử quả nhiên có một ánh mắt tinh tường, tiếng ca dạng khủng bố, cũng có thể phát hiện “Huyền cơ” tốt đẹp, thật sự là tâm tư xảo diệu, còn giải thích độc đáo, khiến người bội phục sát đất!

Nhưng thật ra Đạm Thai Hoàng rất là kỳ quái theo dõi hắn, này yêu nghiệt thế nhưng không có vạch trần năng, vì cái gì? Lương tâm phát hiện? ngay lúc Đạm Thai Hoàng nhìn hắn đồng thời, hắn cũng thần nhiên giờ ly rượu, cười yếu ớt, nhìn năng, ý cười không rõ.

Mất thấy Chung Ly Hàm chuyện tình xử án không thành, Chung Ly thành tự nhiên không phục, nhưng lại không thể làm gì! Mà ngay tại lúc này, khi la quận chúa một chân chạy vội tiến vào, đối với Đạm Thai Hoàng vọt tới: “Tiện nữ nhân! Người dám một vốn một lời động thủ, ta giết ngươi, ta giết ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thái tử gia bị bội tình bạc nghĩa

Khi La liền nổi điên lao xuống, mọi người đều cả kinh! Đạm Thai khách đang định giờ tay bắt nàng lại thì đột nhiên có một trận gió to nổi lên ở trong điện.

Đạo kinh phong sắc bén như là nhữ lưỡi dao sắc nhọn đảo qua mặt người phát đau, một trận rít. Khi La quận chúa đang chạy vội đến chỗ Đạm Thai Hoàng liền bị kinh phong hung hăng thổi hất văng ra ngoài điện. Lúc này Kinh La quận chúa cách Đạm Thai Hoàng không xa, đủ biết được người ra tay có công lực thâm hậu như thế nào!

“Á!” hét thảm một tiếng, lại là một chiếc đĩa bay ra ngoài.

“Đông!” một tiếng, không biết đánh tới nơi nào, bên ngoài rớt cục im lặng!

Ra tay bá đạo, nửa điểm không lưu tình. Trong thiên hạ, sợ cũng chỉ có vị kia là tử hơn người, cuồng ngạo hơn người Bắc Minh hoàng Thái tử làm như vậy! Trong điện người nghĩ, hơi hơi quay đầu, nhìn về phía kinh phong nổi lên

Mà giờ khắc này, Quân Kinh Lan gương mặt tuyệt mỹ mang theo ba phần tức giận cùng bảy phần không kiên nhẫn, mắt hẹp dài hàn quang lạnh thấu xương, nhìn cửa đại điện, lạnh giọng mở miệng: “Làm cái gì, không thấy bản Thái tử đang dùng bữa sao?”

Mọi người trầm mặc! Toàn bộ đại điện, trừ bỏ Đạm Thai Hoàng, những người khác, đều nghĩ hắn đột nhiên ra tay, là vì Đạm Thai Hoàng xuất đầu. Nghe hắn nói, chỉ một thoáng hiểu được, là khi la quận chúa lúc tiến vào kêu quá lớn, đã quấy rầy lão nhân gia hắn dùng bữa!

Không ít người lại không khỏi ở trong lòng oán thầm, điện này đang giương cung bạt kiếm, tình thế gấp gáp, duy độc ngài lão nhân gia một người còn có tâm tình dùng bữa! Cũng không biết là rất không đem chuyện hiện nay để vào mắt, hay là kiên thức rộng rãi, cho nên bình tĩnh, không giống bọn họ éch ngồi đây giềng bình thường thấy sự tình liền kích động!

thái y, chạy nhanh đi ra ngoài. Một lát sau đình đầu đầy mồ hôi tiến vào, bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, khi la quận chúa nguyên bản bị đánh hai mươi đại bản liền bị thương gần chết, lại bị khuyinh hoàng công chúa vung lên, chân trái gãy xương! Hiện nay bị Bắc Minh Thái tử đảo qua... Đùi phải cùng tay phải cũng gãy xương! Còn bị bắn trúng á huyết, không thể nói chuyện...”

Đông Lăng Thừa tướng nữ nhi không ít, nhưng Khi La xuất sắc nhất, vẫn luôn kiêu ngạo. Hôm nay bị biến thành như vậy, thể diện mất hết, đừng nói làm hoàng hậu, hiện nay chọn một người môn đương hộ đối chỉ sợ đều gian nan, Trương thừa tướng quý xuống, đối với Hoàng Phủ Hiên mở miệng: “Hoàng Thượng, khi la là quận chúa Đông Lăng, khuyinh hoàng công chúa và Bắc Minh Thái tử làm vậy, cũng không tránh khỏi rất không đem Đông Lăng để vào mắt! Cựu thần cả đời trung quân ái quốc, mà nay nữ nhân bị người khi dễ lại vô năng vô lực, nếu Hoàng Thượng không muốn vì thần nói lời công đạo, cựu thần Thừa tướng cũng không còn mặt mũi để làm, xin Hoàng Thượng định đoạt!”

Lời này cũng là ngoan độc, đủ để chứng minh lão Thừa tướng bị chọc tức không nhẹ, đều lấy từ quan uy hiếp hoàng đế!

Hoàng Phủ hiên còn không có mở miệng, Đạm Thai Hoàng liền mở miệng trước: “vị đại nhân, bản công chúa lúc ấy đem quận chúa ra ngoài, tất cả mọi người nhìn thấy, là lúc bản công chúa thu màn sân khấu, bản công chúa đây là vô tình! Huống chi, lúc trước quận chúa đối bản công chúa bắt kính, đại nhân người không phải cũng nói sao, tùy ý bản công chúa cùng Vương huynh xử trí. Mặc dù bản công chúa không phải vô ý mà là cố ý, Bản cung là công chúa, vì mình đòi lại một chút công đạo cũng không gì đáng trách đi?”

Lời này, nói được hợp tình hợp lý, đừng nói là lão Thừa tướng, ở đây nhiều quốc gia anh tài, cũng không ai có thể cãi lại. Đạm Thai Hoàng thân phận, so với khi la không chỉ là cao hơn một điểm, công chúa và quận chúa, một chữ kém, cách biệt một trời. Trong điện lâm vào yên tĩnh.

Lập tức, Đạm Thai Kích thanh âm phong lưu hoa lệ vang lên: “Đông Lăng quận chúa bị đánh hai mươi đại bản, vẫn không biết hối cải, dám nói nhục mạ Hoàng nhi, bản điện hạ cũng còn không có hối tội, Thừa tướng trước nhìn không được?” Nói vừa xong, lại có chút kỳ quái nhìn Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái, nha đầu kia hôm nay biểu hiện rất khác thường, vừa mới năng trình bày và phân tích, cũng không giống như là năng từ trước có thể nói.

Đạm Thai Hoàng tự nhiên nhận được ánh mắt của hắn, sắc mặt bình tĩnh, bưng bình bất giác, cảm thấy lại ần ần có chút khẩn trương.

Lão Thừa tướng, nhất thời sau lưng toát ra một trận mồ hôi. Hắn nhìn ái nữ bị tội, lập tức đầu mưng, đã quên chuyện này, là nữ nhi của hắn không đứng trước!

Mà Đạm Thai Kích đang nói, lại là một tiếng nói vang lên: “Ồ Bắc Minh, ai nếu nhục mạ Thái tử gia, hừ, đừng nói là một quận chúa, chính là công chúa, sợ cũng tránh không được lột da lột xương! Khi la quận chúa hôm nay chính là gây tay cùng chân, Thái tử điện hạ đã là khách khải!”

“Tiểu mâm, người lời này, là nói bản Thái tử tính nết không tốt, thị huyết tàn nhẫn?” Quân Kinh Lan hơi hơi nghiêng đầu, hỏi, làm như không hờn giận.

Tiểu mâm lúc này lắc đầu, mở miệng nói: “Gia, ngài là người tốt từ bị, chính là ngài khoan hồng độ lượng, những người ngu xuẩn không hiểu được!” Lời này, ám chỉ ý tứ hàm

xúc mủi phần.

Quân Kinh Lan nghe vậy, vừa lòng gật đầu, nói: “Bản Thái tử cũng cho là mình tính nết rất tốt. Nhưng thật ra Đông Lăng Thừa tướng thực có chút ý tứ, thể nhưng cảm thấy được chính mình không mặt mũi làm Thừa tướng, nếu như vậy, Đông Lăng hoàng, ngài không có người để chọn Thừa tướng sao? Nếu là không có, bản Thái tử nghĩ đến đề cử vài người! Tỷ như thượng đại nhân, trần đại nhân, lý đại nhân...” Nói xong, ánh mắt theo vài đại thần cánh tay đắc lực của Đông Lăng từng người đảo qua.

Chủ tớ hai người người tung kẻ hứng, liền suốt nửa đêm người hại chết! Hiện nay còn điểm vài vị đại thần, phàm là bị hấn điểm danh, đều bị Hoàng Phủ hiền lấy ánh mắt hoài nghi cùng lạnh lẽo đảo qua, hiển nhiên đã muốn đổi quan hệ của bọn họ cùng Quân Kinh Lan có điều hoài nghi, bằng không Quân Kinh Lan như thế nào liền đề cử bọn họ, ngay cả tên cũng biết rành mạch!

Mà tiểu mằm lại ở trong lòng cười trộm, gia một chiều này dùng đủ độc, ba vị đại nhân chính là trung thần của Hoàng Phủ hiền. Cái này vừa mĩa mai Thừa tướng, lại châm ngòi quan hệ quân thần Đông Lăng!

Mà Đạm Thai Hoàng, nhìn Quân Kinh Lan đều cảm giác trong lòng run sợ! Người nam nhân này, quả thực đáng sợ, tùy tiện nói mấy câu cũng có thể nhắc lên cơn sóng gió động trời. Còn muốn nghĩ chống lại hấn, trời ơi, nếu không yền hội chấm dứt nàng vẫn là lo lắng một chút cuốn gói chạy trốn chết đi?

Cũng may Hoàng Phủ hiền cũng không xuẩn, chính là ngăn ngừa hoài nghi, liền thanh tỉnh lại, hiểu được đây là người nào đó dùng kế châm ngòi. Nhưng lại nhìn ba vị đại thần, tổng cảm giác liền có chỗ thay đổi, xem xét Thừa tướng ánh mắt cũng lãnh liệt vài phần: “Trên quốc yền, khi là không biết thể thống, khuyh hoàng công chúa hay là Bắc Minh Thái tử, ai là người nàng có thể đắc tội? Trẫm chính là chém nàng cũng không đủ, huống chi là gây tay cùng chân, Thừa tướng nếu thật sự cảm thấy không mặt mũi làm thừa tướng, trẫm cũng không miễn cưỡng...”

Nguyên bản thừa tướng đã bị Quân Kinh Lan nói chuyện làm cho mồ hôi lạnh chảy một thân, dưới lời Hoàng Phủ hiền, hoàn toàn thanh tỉnh! nhanh đập đầu mở miệng: “Hoàng Thượng! Cựu thần biết tội, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!”

Đông Lăng những đại thần khác cũng nhanh hỗ trợ cầu tình, Hoàng Phủ hiền cũng thuận sườn núi hạ lư, miễn tội của hấn, chỉ hảo hảo cảnh cáo một phen.

Đại diện hoàn toàn im lặng, chỉ còn lại có Chung Ly hàm rậm rì kêu đau, Hoàng Phủ hiền lại nói tiếp: “Có kẻ cấp ở đại diện đối Đông Tấn công chúa động thủ, trẫm nhất định sẽ bắt được, xin Đông Tấn tam hoàng tử yên tâm!”

Ai cũng biết kẻ cấp chính là Đạm Thai Hoàng, nhưng Hoàng Phủ hiền nói lời này, cũng hiển nhiên là chuẩn bị đem việc này bỏ qua, tùy tiện tìm cá nhân gánh tội thay. Mọi người cũng chỉ là mắt xem mũi, chuyện không liên quan mình. Chung Ly thành suốt nửa năm chặt đứt tay, Chung Ly hàm lại tức giận đến suốt nửa căn nát môi, lại cũng đành phải tạm thời nhịn tức giận, cần nhắc ngày sau tìm cơ hội tái trả thù!”Kia làm phiên Đông Lăng hoàng!”

“Khách khí! vốn cũng là trẫm thất trách!” Hoàng Phủ hiền nói xong, mắt màu vàng có chút băng hàn nhìn Đạm Thai Hoàng, nghiêng răng nói, “Khuyh hoàng công chúa hôm nay cũng bị sợ hãi!” chết tiệt nữ nhân, sẽ tìm nàng sau!

”Thái tử phi của ta, cũng không nhọc Đông Lăng hoàng quan tâm!” Một đạo thanh tuyến vang lên, rồi hướng Đạm Thai Kịch nói, “Mạc Bắc đại hoàng tử, mời người cần phải chuyển cáo Mạc Bắc hoàng, tuy rằng khuyh hoàng công chúa thu đỉnh ước tín vật cùng nhìn thân mình bốn cung, Bốn cung không có chứng cứ, nhưng Bốn cung cũng không nguyện ngậm bồ hòn! Nếu là Mạc Bắc hoàng không muốn đem công chúa gả cho Bốn cung, Bốn cung đem thân hướng Mạc Bắc, ở cửa đại môn quý quốc lần lộn một vạn lần, làm cho người trong thiên hạ cũng biết khuyh hoàng công chúa một vốn một lời bội tình bạc nghĩa với bản thái tử!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch

Lời này vừa nói ra, biểu cảm của mọi người ở đây đều trở nên cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch như giấy, hừ không tích mịch! Sau biểu tình cứng ngắc, mọi người lại bắt đầu từ trên xuống dưới đánh giá vị kia đông đặc, tuyên bố muốn lần lộn một vạn lần Bắc Minh hoàng Thái tử.

Nhìn nhìn, lại nhớ lại một chút Đạm Thai Hoàng hát “Mao sừ” cùng “Đây ền nai“, trong lòng lắc đầu! Bắc Minh hoàng Thái tử đúng là anh tài hiếm có trong thiên hạ, nói là vương giả chi hoàng, thiên hạ chi kiệt cũng không đủ, nhưng thương thức nữ nhân, thật sự mọi người không dám gắt bừa! Thứ cho bọn họ kiến thức nông cạn, thật sự là nghĩ không hiểu Mạc Bắc Tam công chúa, có chỗ nào đáng giá đến không để ý thể diện mà lần lộn một vạn lần cũng muốn cầu thủ!

Mà chánh chủ, lại đối với mọi người hoài nghi ánh mắt thương thức của mình làm như không thấy, nhìn chăm chú vào Đạm Thai Kịch, mắt hẹp dài giống như ngắn lệ lóc ra, biểu đạt sự kiên quyết của mình!

Đạm Thai Kịch ẩn tình nhìn chăm chú, sau đầu không thể không xẹt qua một cái hắc tuyến! Trong lúc nhất thời thật đúng là đoán không ra trong lòng hấn đang suy nghĩ gì, lần lộn một vạn lần? Nhìn hấn cuồng ngạo khi phách, đáng vẻ cao hoa thanh quý, bề ngoài thiên hạ không ai bì nổi, như là người có thể ở trên mặt đất lần lộn sao? Còn một vạn lần?!

Đạm Thai Hoàng khoe miệng cứng ngắc nhìn khôn khiếp vô sỉ, nếu không phải có thể nhìn thấu hấn đáy mắt dấu điểm sát khí, thật đúng là nghĩ hấn thích mình!

“Vương huynh?” Lúc mọi người không nói gì, người nọ lại hướng về phía Đạm Thai Kịch kêu một tiếng!

“Khụ... Khụ khụ...” Đạm Thai Kịch thành công bị tên không biết xấu hổ làm sặc! Vương huynh, gọi ai đó?! nhanh mở miệng, “Thái tử quá khách khí, ý tứ của người, bản điện hạ tất nhiên chuyển đạt! xin yên tâm, chính là kết quả như thế nào, còn chờ phụ vương...”

Lời này còn chưa nói xong, Quân Kinh Lan dĩ nhiên đứng dậy, tay cầm ly rượu, đi nhanh đến chỗ Đạm Thai Kịch. Tới trước hấn, đem ly rượu lấy ra, thanh tuyến mang ý cười: “Thỉnh Vương huynh uống chén này, ở trước mặt nhạc phụ đại nhân, thay bản Thái tử nói vài lời hay!”

Mọi người không nói gì nhìn trời! Đây bắt đầu nhận thân thích!

Đạm Thai Kịch bị sét đánh vẫn không nhúc nhích, sau một lúc lâu nói không ra lời! Quân Kinh Lan, quả thực danh bất hư truyền, nói mấy câu làm cho người không phối hợp hẳn cũng không được! Hắn Bắc Minh Thái tử có thể không biết xấu hổ, lại đây làm thân thích, nhưng cũng là đối Hoàng Nhi quá mức cuồng dại. Nhưng, mình nếu không tiếp ly rượu này, chính là không nhìn được cấp bậc lễ nghĩa, không để cho Bắc Minh mặt mũi! Mà, tiếp ly rượu này, chẳng khác nào mình thừa nhận em rể, thật sự là... Rối rắm!

“Bắc Minh Thái tử, xin hãy tự trọng!” Đạm Thai Hoàng nhanh mở miệng đánh gãy, nếu Vương huynh không đứng vững, thực đem ly rượu này tiếp nhận, làm không tốt hôn sự liền thực thành, từ kỳ của mình cũng tới!

Lời này vừa ra, người nọ cười nhẹ một tiếng, chợt tựa tiểu phi tiểu mở miệng: “Bản Thái tử toàn thân không có nửa điểm sọ lòi, nặng cũng không nặng, công chúa không phải xem qua sao? Không cần bản Thái tử chính mình nhắc nhở?”

“Phốc ——” mọi nơi sứ thần lớn tiếng ho khan, “Tự trọng” nguyên lai là giải thích như vậy ——?!

Nhưng ý tứ trong lời nói cũng nhiều, “Công chúa không phải xem qua sao?” Ấy da, có gian tình! Chẳng lẽ cái gọi là nhìn thân thể hần, là thật? Mọi người nghĩ, lại hưng trí bùng bùng tiếp theo xem cuộc vui, theo đó, Quân Kinh Lan nhìn về phía Đạm Thai Hoàng ánh mắt là thập phần thâm tình!

Nhưng Đạm Thai Hoàng lại có thể rõ ràng thấy trong mắt hần ánh sáng lạnh!

“Vương huynh không chịu đón, là bởi vì bản Thái tử thành ý không đủ?” Quay đầu, nhìn về phía Đạm Thai Kịch, lại mở miệng.

Người trong thiên hạ đều biết, cao ngạo hơn người Bắc Minh Thái tử, chưa bao giờ đối người cúi đầu, càng không mời rượu. Hôm nay thành ý, đã là phá lệ, nếu Đạm Thai Kịch còn ngại thành ý không đủ, thì phải là Đạm Thai Kịch có vấn đề! Vì thế, Mạc Bắc đại hoàng tử điện hạ, cho dù thập phần không nói gì, nhưng vẫn mở miệng: “Thái tử thành ý, bản điện hạ tự nhiên có thể lĩnh hội! Chính là Hoàng Nhi hôn sự, bản điện hạ thật sự không thể làm chủ, cho nên không dám chịu một tiếng ‘Vương huynh’!”

“Vô phương, chỉ cần Vương huynh chính mình thừa nhận bản Thái tử là được!” Không để ý đáp lời, trên mặt ý cười rất là mỉa mai. Thiên hạ này, còn không có người Quân Kinh Lan hần kính không ra rượu.

Cái này tốt lắm, người ta lời nói khẩn thiết thỉnh cầu, cũng không trông cậy vào hôn sự này hiện tại thành, chỉ hy vọng Đạm Thai Kịch có thể nhận thức cùng duy trì hần, nếu không đáp ứng, không phải là rất không đem Bắc Minh xem ở trong mắt? Đạm Thai Kịch khóe mắt hơi hơi run rẩy một chút, dưới ánh mắt thê lương của Đạm Thai Hoàng, đem rượu tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch!” Thái tử thiết tình, bản điện hạ cảm động hết sức!”

Lời này, là nói tôi uống rượu, không có nghĩa là tôi đáp ứng rồi, là bởi vì hành vi của người rất cảm động!

Quân Kinh Lan cũng lơ đãng, cười cười, quay đầu nhìn về phía trên đài cao Hoàng Phủ hiên: “Không biết Đông Lăng hoàng, còn cố ý cùng bản Thái tử tranh thế?”

Vừa hỏi, mọi người ánh mắt liền đều nhìn vào Hoàng Phủ hiên

Để vương trên long ý, khóe môi hơi hơi run rẩy một chút. Nhìn phía dưới dù mọi ánh mắt nhìn chăm chú, còn nghĩ màn biểu diễn cực kỳ bí ẩn của Đạm Thai Hoàng, chính mình nếu nói còn muốn thú nài, tương đương ở trong mắt thiên hạ thừa nhận ánh mắt có vấn đề! Mà Quân Kinh Lan, hẳn hiện nay đã nhìn ra, mình nếu nói còn muốn cùng hần tranh thế, nói không chừng hẳn lập tức sẽ tuyên bố ở cửa hoàng cung của mình lẫn lộn một vạn lần, làm cho người trong thiên hạ biết hần Hoàng Phủ hiên hoành đao đoạt ái, cứ chỉ đáng khinh, còn mơ ước thế từ người khác

Như vậy tổng hợp lại, hần kéo kéo khóe môi, ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: “Quân tử giúp người thỏa nguyện, trăm tự nhiên sẽ không đoạt người!” Về phần tìm nữ nhân kia tính chuyện tái hôn, cơ hội rất hiếm, nhưng không phải không có!

Quân Kinh Lan lúc này vừa lòng gật đầu, mở miệng cười nói: “Kia bản Thái tử liền tạ tạ Đông Lăng hoàng nhện đau bỏ những thứ yêu thích!”

Mà Chung Ly hàm, nhìn một màn này, tâm đã tan vỡ, tựa vào Chung Ly thành, mắt thấy nước mắt kia sẽ rơi, Chung Ly thành lúc này lạnh giọng mở miệng: “Đông Lăng hoàng, sắc trời không còn sớm, Bồn cung trước hết mang hoàng muội trở về!”

Hần lời này vừa ra, mọi người cũng bắt đầu đều cáo từ. Hôm nay trận tiệc tối, thật sự là ba đào mãnh liệt, liên miên pháp phòng, còn bị cái gì ca múa cùng đánh người biến thành cơn cũng chưa ăn hào, rượu cũng không uống hào. Làm sao giống đại yến vui mừng để vương đăng cơ! Nhìn chung toàn cục, duy độc Bắc Minh Thái tử một người ở nơi nào sành ăn, đem chính mình hầu hạ tốt lắm! Bất quá, hôm nay tuy rằng nghe xong khúc ca giết heo, nhưng là nhìn gian tình nhiều vậy, tổng thể mà nói vẫn là có lỗi!

“Sắc trời cũng quá thật không còn sớm, trăm sẽ không lưu các vị! Nếu Đông Lăng có chiêu đãi không chu toàn, xin các vị thông cảm!” Hoàng Phủ hiên thập phần khách khí mở miệng.

Chúng sứ thần nhanh xoay người hành lễ, mở miệng: “Làm sao! Làm sao! Đông Lăng hoàng thật sự là quá khách khí!” Chính là thật sự chiêu đãi không chu toàn, bọn họ cũng không nói gì a! Bởi vì Đông Lăng hoàng hôm nay cũng không hay ho, trước là bị người hãm hại, sau lại tranh vợ lại không thắng, người ta trong lòng chắc đang dày vò, bọn họ như thế nào nhẫn tâm còn tại miệng vết thương xát muối!

Hôm nay hạnh phúc nhất chính là Quân Kinh Lan cùng Đạm Thai Hoàng hai người này! Một người chiếm đất còn đoạt Thái tử phi, một người đánh công chúa, quận chúa không cần phụ trách. Cứ như vậy xem ra, hai người này thật đúng là thích hợp, nhưng bọn hần nếu thực thành một đôi, còn có người tài năng đối với đôi vợ chồng lòng dạ hiểm độc này chiếm được tiện nghi sao? Thực làm người sầu lo!

Mọi người cứ như vậy nghĩ, hoặc bị phẫn, hoặc ưu sầu, hoặc thờ dãi rời đi.

Mà Đạm Thai Hoàng dưới ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng Phủ hiên, đi theo Đạm Thai Kịch, kỳ thật hôm nay, theo Quân Kinh Lan, nàng đại khái đã hiểu được cái gì gọi là người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch! Vui đầu nghĩ xong, vừa nhắc đầu, liền chạm phải một đôi mắt sâu thăm tựa tiểu phi tiểu, lộp bộp một chút, xoay người lôi kéo Đạm Thai Kịch chạy vội mà đi: “Vương huynh, chúng ta nhanh lên trở về đi! Ta muốn đi nhà xí!”

Chỉ cần có thể nhanh lên chạy về, nếu đi nhà xí liền đi nhà xí! Đạm Thai Hoàng đây là lần đầu tiên trong đời cảm nhận được vì sao kêu chó cùng rút giậu! Nam nhân này quá nguy hiểm, có thể tránh vẫn là tốt. Thật sự không được sau khi trở về hãy thu thập hành trang trốn chạy! Không có khả năng một cước đá bay khôn khéo không biết xấu hổ này, nàng liền một cước bay chính mình! Đầu không lại ta bỏ chạy...

Mà phía sau nàng, tuyệt mỹ nam tử hai tay chấp sau lưng, hưng trí nhìn bóng dáng nàng hốt hoảng chạy, là nghĩ muốn sau khi trở về thu thập hành trang chạy lấy người đi! Nghĩ, khóe môi khẽ nhếch, tà tử không hiểu

A, nữ nhân, muốn chạy trốn liền chạy đi. Nếu người có thể thoát được khỏi lòng bàn tay ta!

Amen, bức hôn quả là một nghệ thuật

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thật Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Muốn có một đêm xuân

Đạm Thai Hoàng nói một câu phải đi nhà xí, đánh tan hoài nghi của Đạm Thai Kích đối nàng, hẳn đã nói cô muội muội này hôm nay biểu hiện khác thường, không nghĩ tới trong chốc lát vẫn là lộ nguyên hình!

Đương nhiên, Đạm Thai Hoàng thanh âm cũng không nhỏ, khiến cho không ít nhân sĩ sau nàng liên tiếp lắc đầu! Mạc Bắc Tam công chúa, thật sự là... Ai!

Kéo Đạm Thai Kích một đường trở về tẩm cung, “Phanh!” một tiếng đóng cửa lại, Đạm Thai Hoàng lúc này mới yên tâm! Vỗ vài cái vào ngực, vội vàng hỏi: “Vương huynh, người sẽ không thật sự đem lời Quân Kinh Lan nói cho phụ vương đi?”

Lời này vừa hỏi xong, đối phương ánh mắt yêu mị hoa đào đông lạnh, ở trên người nàng quét thật lâu sau, làm như xem kỹ, mở miệng: “Các người đều đi ra ngoài!”

Trong phòng thị tỳ sừng sốt, trong phút chốc phản ứng lại, xoay người mở miệng: “Dạ!” Lập tức, nối đuôi nhau mà ra.

phòng cũng chỉ còn lại cô Đạm Thai Kích cùng Đạm Thai Hoàng hai người. Đạm Thai Hoàng phía sau ần ần toát ra chút mồ hôi, nhưng vẫn là ngẩng đầu nhìn đối phương, trực giác nói cho nàng, mình bị hoài nghi!

“Người rốt cuộc là ai?” Thanh tuyến phong lưu hoa lệ, lãnh liệt. Nàng hôm nay ở đại điện trình bày và phân tích khác thường liền không cần phải nói, Quân Kinh Lan mỹ nam tử cầu thủ, mà nàng không đồng ý?

Đạm Thai Hoàng kéo kéo khoe môi: “Người nói ta là ai? Bớt trên người Vương muội người, ta đều có!”

” Vương muội trên người không có bớt!” Đạm Thai Kích nói tiếp rất nhanh.

“...” Không có bớt, được rồi, vậy dùng kỹ xảo của người xuyên qua quen dùng, “Ta mất trí nhớ! Chờ ta khi... tỉnh lại ngay trên nhánh cây gần nóc tẩm cung! Nếu người không tin ta là Vương muội, có thể lấy máu nghiệm thân!”

Nhưng Đạm Thai Kích, lại một chút không ngu, rất nhanh bắt được sơ hở: “Người đã mất trí nhớ, như thế nào xác định người là Vương muội ta?”

Ách, Đạm Thai Hoàng đình đầu một giọt mồ hôi lạnh, buồn nôn hê hê nói: “Đó là bởi vì người ta thấy Vương huynh, rất có cảm giác thân thiết! Giống như là thấy người yêu nhiều năm!”

Đạm Thai Kích khoe miệng hơi hơi run rẩy vài cái, không dám hỏi lại! Trên mặt cũng hiện ra vài tia xấu hổ, ánh mắt còn đảo quanh trong chốc lát, như là che dấu cái gì, hoặc là có chuyện đã qua không muốn cho Đạm Thai Hoàng nhớ tới. Bình tĩnh lúc sau, lại nhìn nàng trong chốc lát, mở miệng nói: “Đã quên cũng tốt! Từ trước chuyện tình đều là quá khứ, về sau liền thành thành thật thật, lại gây chuyện, Vương huynh cũng không thể nào cứu được người!”

Nhìn Đạm Thai Kích trên mặt rõ ràng không thích hợp, Đạm Thai Hoàng mở miệng hỏi: “Vương huynh, người có phải là có chuyện gì gạt ta?”

“Không có!” Đạm Thai Kích đáp lời phi thường mau, nhưng cũng chính là rất nhanh, càng làm cho người cảm thấy được trong đó có vấn đề! Lập tức, hẳn nhanh nói tiếp, “Người chỉ phải nhớ kỹ, người là Đạm Thai Hoàng, ta là Đạm Thai Kích, chúng ta vĩnh viễn đều là huynh muội!”

“Ngà!” Cái hiểu cái không gạt đầu, mắt lại ần ần chút chần chờ, có vấn đề a!

“Còn có, nhớ kỹ! Chung Ly thành là phế vật, người chọc giận vài cái Vương huynh đều có thể bảo vệ cho người. Nhưng Quân Kinh Lan cùng Hoàng Phủ hiên, người tốt nhất không cần trêu chọc bọn hắn, gặp phải phiền toái vô cùng!” Đạm Thai Kích mở miệng cảnh cáo.

Đạm Thai Hoàng trượt xuống một cái hắc tuyến, mở miệng nói: “Hai người này có cái gì giống nhau sao?” Chẳng lẽ thật sự không tốt?

“Quân kinh lan một tuổi làm Thái tử, bảy tuổi chấn thiên hạ. Mười một tuổi bình định loạn, mười ba tuổi độc tài vương quyền, mười lăm tuổi suất lĩnh Bắc Minh độc lập, cũng mấy lần đại phá Đông Lăng biên thành. Hắn sớm là nhân vật thần thoại, cũng có đồn đãi... Hắn đã luyện ra vạn kế bắt tử thần binh! Nếu đồn đãi là thật...” Nói xong, mày đã muốn nhin không được nhui lại.

“...!” Đây là người sao?!”Kia Hoàng Phủ hiên...”

“Hai năm trước, nếu không có Đông Lăng thái thượng hoàng ở chiến trường giúp Hoàng Phủ hiên ngăn địch, Đông Lăng sớm bị quân kinh lan lãnh binh tiêu diệt!” Đạm Thai Kích thần nhiên mở miệng.

Chà! hai hàng vẫn là lực lượng ngang nhau! Nuốt một chút nước miếng, thập phần không yên đề nghị: “Không bằng chúng ta về Mạc Bắc đi?” Sớm đi sớm an toàn!

Đạm Thai Kích nhui mày, không hờn giận mở miệng: “Đông Lăng hoàng đăng cơ đại điển mười ngày sau, đó là Đông Lăng quốc yến mười năm một lần, ta và người ỏn thỏa tham dự. Lần này mọi người đều đến, trừ sở quốc: nước Sở Thái tử nhiều bệnh, phải đại hoàng tử tiến đến. Mặt khác các quốc gia đến, phần lớn là thái tử tương lai. Như vậy, chúng ta có thể thất lễ rồi đi trước sao?”

“Ha hã, tốt lắm! Vương huynh, người đi về trước đi! Ta muốn nghỉ ngơi!” Người đi về trước đi, người không thể đi, ta liền tự mình đi! đem Đạm Thai Kích đẩy ra bên ngoài...

Đạm Thai Kịch bị nàng đẩy tới cửa, quay đầu nhìn nàng, cau mày nói: “Hôm nay Quân Kinh Lan tuyên bố muốn lẫn lộn một vạn lần, tất nhiên sẽ truyền vào tai phụ vương, phụ vương cũng sẽ đáp ứng. Tuy rằng ta không biết hẳn có chủ ý gì, nhưng ngươi yên tâm, chỉ cần có Vương huynh, tất bảo vệ ngươi bình yên vô sự!”

“Ừ! Ta đã biết, Vương huynh ngươi đi về trước đi!” Phụ vương đáp ứng, kia tám phần hôn sự muốn thành, Đạm Thai Kịch có thể bảo vệ nàng nhất thời, không bao đảm một đời, vẫn là tự lực cánh sinh! Bất quá Vương huynh nàng nhận thức!

Đạm Thai Kịch xuất môn, thị tỷ liền vào được, Đạm Thai Hoàng lại đem tất cả mọi người đi ra ngoài, chỉ để lại thị tỷ lúc ấy đem mình kéo vào phòng: “Ngươi, nói cho ta biết, trước kia ta cùng Vương huynh quan hệ thế nào?” Nàng cảm thấy được Đạm Thai Kịch lúc ấy phản ứng hết sức kỳ quái, trong đó nhất định có huyền cơ! Đương nhiên đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là nếu trước kia quan hệ thật sự tốt lắm, nói không chừng có thể cô động Đạm Thai Kịch giúp đỡ nàng kháng hôn, nàng có thể không chạy, dù sao chạy trốn chết cũng cần kỹ thuật sống cùng thể lực sống!

“Khụ... Khụ khụ... Thành nhả... Thành nhả không dám nói!” Cái này, thành nhả biểu tình cùng trở nên hết sức khó xử, giống biểu tình Đạm Thai Kịch

“Cho ngươi nói ngươi nói!”

Thành nhả ngẩng đầu nhìn nàng một cái, thấy nàng biểu tình không giống hay nói giỡn, phải kiên trì mở miệng: “Công chúa, đại hoàng tử điện hạ là Mạc Bắc nam tử anh tuấn nhất, ngài... Ngài vẫn không đề ý... Không đề ý luân thường thích hẳn, làm cho hắn đau đầu không thôi. Vương thượng cũng rất là tức giận, cho nên lần này mới đề cho đại hoàng tử mang theo ngài cùng đi, nhiều mỹ nam tử, có lẽ liền...”

Có lẽ liền quyết định buông tha thân đại ca?!

tự trách mình lúc ấy nói câu như là người yêu nhiều năm, hẳn lập tức liền thay đổi sắc mặt! Cái này tốt lắm, đừng nói là quân kinh lan cùng Hoàng Phủ hiên, về sau thấy Đạm Thai Kịch cũng xấu hổ, chớ nói chi là làm cho hắn hổ trợ kháng hôn! Ai! Vẫn là chạy đi...

...

Ban đêm, tâm cung hoàn toàn yên tĩnh.

Trong điện cửa sổ bỗng nhiên mở, sau đó một bóng dáng rón ra rón rén, lưng mang hành trang trở mình đi ra. Ngửa đầu nhìn thoáng qua ánh trăng, chợt nhớ tới lão gia tử nhà mình, nàng xuyên qua, lão gia tử nhất định càng cô độc. Còn có mơ ước trên tay thúc thúc bá bá. Nghĩ, hai tay tạo thành chữ thập, đối với ánh trăng mở miệng: “Nếu thực sự có thần tiên, mời các người phù hộ lão bất tử nhà ta!”

Nói xong, trong mắt lóe ra vài thủy quang. Lập tức, còn nghĩ tình cảnh đau khổ của mình, cúi đầu lắc đầu đáng khinh đi phía trước. Nàng cùng lão gia tử, đều là người đáng thương! Lúc này mới đi chưa được mấy bước. Một đạo ánh sáng chiếu tới trên mặt nàng, giống là phản quang, ngẩng đầu vừa thấy!

Nóc nhà, trải ra một khối ánh trăng, dưới ánh trăng phản xạ ra ánh bạc. Mà phía trên, đang có một người, dưới trời sao cùng ánh trăng nằm nghiêng, thi thoảng có vài cánh hoa đào rơi xuống cảm bao màu bạc của hắn. Thiên địa chỉ huy, giờ phút này đều giống như ngưng tụ một chỗ. Mà trong tay hắn, cầm một mặt gương, áp dụng chiết xạ ánh sáng, bảy trăm hai mươi độ toàn bộ giám thị phòng ở của Đạm Thai Hoàng

Gặp ánh mắt của nàng đảo qua, hắn câu thần cười yếu ớt, hấp dẫn phi thường: “Công chúa buổi tối không ngủ được, nhảy cửa sổ mà ra, nhìn chung quanh, cừ chi đáng khinh. Chớ không phải là nghĩ muốn đến tâm cung bán Thái tử, cùng bán Thái tử một lần *?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ngồi xem cuộc vui

Đạm Thai Hoàng nghiêm mặt nhìn yêu nghiệt trong chốc lát, tự động không nghe lời hắn, vác hành trang trở về. Xem tình huống hôm nay là đi không được!

Lúc này mới vừa quay đầu, một trận kinh phong nổi lên, giống một thời nam châm, đem nàng hút qua! Thân thể bay lên không, muốn phản kháng cũng không thể, bốn phía cảnh trí bay nhanh về phía trước, mà thân thể bị hút không ngừng lui về phía sau! Hai chân sau khi rơi xuống đất, chân kế tiếp xóc nảy, thật vất vả mới đứng vững! Phục hồi tinh thần, nàng đã đến bên cạnh yêu nghiệt! Trong lòng biết mình đánh không lại, đang chuẩn bị há mồm kêu cứu mạng. Quân Kinh Lan lại dương thần cười, cũng đem một tay đặt lên môi, ý bảo nàng chớ có lên tiếng

Lập tức, nhân nhả nói: “Bán Thái tử nguyên là đến xem công chúa diễn, nhưng công chúa nếu đã ra, liền bồi bán Thái tử cùng nhau xem cuộc vui đi!”

Khi nói chuyện, quay đầu trở lại, nhìn chằm chằm mặt gương phản quang, rõ ràng thấy nhất cử nhất động tâm cung của Đạm Thai Hoàng

Đạm Thai Hoàng sững sốt một chút, có chút không rõ, quay đầu vừa thấy. Mọi nơi yên tĩnh không tiếng động, nhưng, một trận tiếng gió qui dị, ngoại viện bỗng nhiên xuất hiện bốn Hắc y nhân! Bọn họ đáng người mạnh mẽ, giống như quý mỹ vật sáng mà vào trong chốc lát, đi đến cửa tâm cung, chuẩn bị đi vào. Hắc y nhân cầm đầu, tay vừa mới đụng tới cánh cửa, liền như là động vào cơ quan gì đó, dẫn đến một trận động tĩnh!

Chợt, trong viện xuất hiện các Hắc y nhân! bốn Hắc y nhân kia cả kinh, rất nhanh liền cùng một đám Hắc y nhân đầu! Cát bay đá chạy, kiếm quang tứ phía, không bao lâu liền kinh động Ngự lâm quân! Kỳ quái chính là, đám Ngự lâm quân chạy đến viện, giống như không có nghe thanh âm từ bên trong truyền tới, thẳng tắp bỏ qua!

Tình cảnh như thế, làm cho Quân Kinh Lan nhíu mày, lập tức thập phần hứng thú quay đầu nhìn Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái, nhân nhân nói: “Xem như vậy, Hoàng Phủ hiên bị người đắc tội cũng không nhẹ!”

Hiển nhiên, Hoàng Phủ hiên là liệu đến đêm nay có người muốn tới giết nàng, cho nên cố ý dặn Ngự lâm quân nghe được cũng không nên vào. Làm cho Quân Kinh Lan cảm thấy kỳ quái chính là, Hoàng Phủ hiên người này xưa nay đem quốc gia ích lợi đặt ở vị trí đệ nhất, nữ nhân này rốt cuộc là đắc tội hắn ra sao, làm cho hắn thà rằng để Mạc Bắc công chúa chết ở hoàng cung mình, cũng muốn giúp đỡ giết nàng!

Đạm Thai Hoàng khoe miệng run rẩy một chút, nàng chính là ngọc tử! Hiển nhiên là đêm nay có người tới giết mình, mà yêu nghiệt cũng là đoán được, vì thế mang theo gương đến nóc nhà quan sát nàng bị người chém giết! Dự đoán được nàng sẽ bị ám sát còn có Hoàng Phủ hiên, cho nên còn lệnh cho Ngự lâm quân đừng cứu nàng!

“Đạm thai kích đối với người thật ra để bụng, còn phải ám vệ thay người coi chừng sân!” Lại là một câu truyền đến, tương đương lời bình nhàn nhả.

Đạm Thai Hoàng không tốn hơi thừa lời, nghiêng răng nói: “Chẳng lẽ các hạ cùng Đông Lăng hoàng, đối bản công chúa quan tâm vậy sao?” Hơn nửa đêm không ngủ được, đến xem diễn, cũng không biết nhân rồi đến vậy!

Lời này vừa ra, Quân Kinh Lan hưng trí, mắt hẹp dài nheo lại, quét nàng liếc mắt một cái, nói: “Gia đối với Thái tử phi của mình quan tâm, không nên sao?”

“...!” Đạm Thai Hoàng quay đầu không nhìn hần, buông tha choviec tranh luận cùng tên không biết xấu hổ! Nhưng dựa theo tình huống này, muốn giết nàng không phải là Hoàng Phủ hiên phái tới, cũng sẽ không là Quân Kinh Lan phái tới, là ai? Đông Tấn, hay là cái kia Khi La quận chúa?

Đang suy nghĩ, một thanh tuyến lại truyền tới: “Công chúa có phải hay không bị ai phát hiện mình đắc tội thật sự nhiều người lắm, cho nên trong lúc nhất thời còn đoán không được là ai muốn động thủ?”

“Người không nói lời nào không ai bảo người là người câm!” Đạm Thai Hoàng hung tợn trừng mắt hần!

Quân Kinh Lan trên mặt ý cười hơi hơi cương một chút, là hần hôm nay thoát nhìn rất thiện lương sao, cho nên nữ nhân này lại bắt đầu không biết sống chết?

Phía dưới Hắc y nhân đánh đánh, đã muốn chậm rãi phân ra cao thấp, kia bốn Hắc y nhân trong lòng biết mình không phải đối thủ, bắt đầu một bên đánh một bên lui về phía sau, xem tình huống là chuẩn bị rút!

“Nếu quor được một người sống, ngày mai, Mạc Bắc có thể tìm hung thủ khởi binh vấn tội!” Tuyệt mỹ nam tử cầm gương, thập phần “Hảo tâm” đề nghị Đạm Thai Hoàng

Đạm Thai Hoàng tự nhiên cũng hiểu được đạo lý này, nhưng nàng không có khinh công, nghĩ muốn ở giữa không trung chặn lại bốn Hắc y nhân căn bản người si nói mộng!

Mà ngay lúc này, bốn Hắc y nhân đang hướng giữa không trung mà nhảy, tư thái khác nhau, lấy tư thế thi triển khinh công mà đi! Mà cùng lúc đó, gương trong tay Quân Kinh Lan bỗng nhiên bay ra, giống như ánh điện xẹt qua, “Phanh!” một tiếng, thập phần tinh chuẩn đánh tới đùi Hắc y nhân thứ ba!

“A!” Một tiếng kêu đau vang lên, lập tức Hắc y nhân ngã xuống đất, bị người phía dưới vây quanh! do không biết gương từ đâu bay tới, mọi nơi nhìn nhìn cũng không phát hiện manh mối, vì thế đối với hư không chấp tay: “Đa tạ anh hùng tương trợ!”

Đạm Thai Hoàng kỳ quái nhìn hần một cái, yêu nghiệt không tốt như vậy, thế nhưng giúp bọn hần bắt người! Mà lúc này, người kia đã thán nhiên ngồi dậy, thập phần nhàn nhã đề ý vật áo, mở miệng nói: “Chạy trốn nhưng lại cũng dám bắt chúc tư thế đuổi người của Tiểu Tinh, nên đánh!”

“...” Nàng chỉ biết! Nhớ lại một chút Hắc y nhân chạy trốn, quả thật rất có điểm giống bộ dáng đuổi người của động vật không biết là sói hay là hổ kia

“Diễn xem xong rồi, chúng ta có phải nên tính sổ sách của chúng ta?” Nghiêng đầu nhìn nàng, ý cười thập phần ôn hòa, mi tâm chu sa còn chậm rãi hiện ra ánh sáng màu hồng, như hoa đào xinh đẹp động lòng người.

Ách... Đạm Thai Hoàng nhanh đem đoạt mệnh thiên châu gỡ xuống, đối với hần ném đi: “Trả lại cho người! Còn có tài bảo của người, ta cũng trả lại cho người!”

Châu quang chột lóe, nam tử dương tay, đem đoạt mệnh thiên châu tiếp được, nhìn trong chớp lát, ghét bỏ nói: “Cho người đeo nửa ngày, trở về không biết phải tẩy trừ bao nhiêu lần!”

“Đó là vì người thích tắm!” Đạm Thai Hoàng không chút do dự đáp!

Quân Kinh Lan ngăn ra, hiển nhiên là lần đầu tiên có người dám phản bác hần. Lấy lại tinh thần, ngược lại nở nụ cười, mắt hiện ra thần thái khác thường, ngón tay ngọc chậm rãi vươn vào cổ tay áo, lấy ra một chuỗi hạt châu ném cho Đạm Thai Hoàng!

Thân thủ tiếp được, vừa thấy, cùng đoạt mệnh thiên châu bộ dạng thập phần tương tự, vừa sờ chỉ biết giá trị xa xỉ!

“Đoạt mệnh thiên châu cần nội lực khổng chế, người không dùng được! Định hồn châu mang ở trên người, ngừng thờ, có thể giúp tim đập đột nhiên dừng, giả chết một canh giờ!” Quân Kinh Lan thập phần hảo tâm mở miệng giải thích.

Đạm Thai Hoàng nhú mày, thập phần phòng bị nhìn hần, thứ tốt vậy cũng bỏ được cho nàng, hần giống như người tốt sao?!

Tiếp theo, thấy người nọ chậm rãi đem đoạt mệnh thiên châu cất kỹ, lại thành thoi thành thoi mở miệng: “Nhớ cho kỹ, trước khi gia ra tay báo thù, người cũng đừng bị đám kia phở vật lừa chết! Đứng vững, mới đáng giá gia tự mình chơi đùa...”

Cho nên hần hiện nay không đối nàng động thủ, là muốn nhìn một chút nàng có thể hay không bị những người khác lừa chết, để phán định nàng có đáng giá để hần ra tay đùa?

“Yên tâm, người chết ta cũng sẽ không chết!” Nam nhân này tính cách, quả thực ác liệt!

Lời này vừa ra, nam tử mắt hẹp dài ánh sáng lạnh chột lóe, nghiêng đầu nhìn nàng. Thật lâu sau.

Đạm Thai Hoàng trong lòng lộp bộp một chút, nhất thời đại ý, đã quên nam nhân này âm tình bất định, còn có thích đem người làm lợn sữa nướng. Ách, nên nói cái gì vẫn hỏi một chút?

Thấy nàng mắt lóe ra vẻ sợ hãi, ánh sáng lạnh trong mắt hần rốt cục bị ý cười đánh tan, miễn cưỡng mở miệng: “Còn biết sợ thì tốt! Chỉ mong mạng của người thật có thể dài như gia.”

Dứt lời, lại nói tiếp, “đáp lễ định hồn châu, người có phải nên nói cho gia, người là dùng biện pháp gì, mới mang theo nhiều đồ vật này nọ từ trong miệng Tiểu Tinh Tinh đào thoát?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Ban tặng băng vệ sinh sophie siêu đàn hồi

Đạm Thai Hoàng nghiêm mặt nhìn yêu nghiệt trong chốc lát, tự động không nghe lời hắn, vác hành trang trở về. Xem tình huống hôm nay là đi không được!

Lúc này mới vừa quay đầu, một trận kinh phong nổi lên, giống một thời nam châm, đem nàng hút qua! Thân thể bay lên không, muốn phản kháng cũng không thể, bốn phía cảnh trí bay nhanh về phía trước, mà thân thể bị hút không ngừng lui về phía sau! Hai chân sau khi rơi xuống đất, chân kẻ tiếp xúc này, thật vất vả mới đứng vững! Phục hồi tinh thần, nàng đã đến bên cạnh yêu nghiệt! Trong lòng biết mình đánh không lại, đang chuẩn bị há mồm kêu cứu mạng, Quân Kinh Lan lại dương thần cười, cũng đem một tay đặt lên môi, ý bảo nàng chớ có lên tiếng.

Lập tức, nhân nhĩ nói: “Bản Thái tử nguyên là đến xem công chúa diễn, nhưng công chúa nếu đã ra, liền bồi bản Thái tử cùng nhau xem cuộc vui đi!”

Khi nói chuyện, quay đầu trở lại, nhìn chằm chằm mặt gương phản quang, rõ ràng thấy nhất cử nhất động tâm cung của Đạm Thai Hoàng.

Đạm Thai Hoàng sùng sốt một chút, có chút không rõ, quay đầu vừa thấy. Mọi nơi yên tĩnh không tiếng động, nhưng, một trận tiếng gió qui dị, ngoại viện bỗng nhiên xuất hiện bốn Hắc y nhân! Bọn họ đáng người mạnh mẽ, giống như quỷ mị vụt sáng mà vào trong chốc lát, đi đến cửa tâm cung, chuẩn bị đi vào. Hắc y nhân cầm đầu, tay vừa mới đặt tới cánh cửa, liền như là động vào cơ quan gì đó, dẫn đến một trận động tĩnh!

Chợt, trong viện xuất hiện các Hắc y nhân! bốn Hắc y nhân kia cả kinh, rất nhanh liền cùng một đám Hắc y nhân đầu! Cát bay đá chạy, kiếm quang tứ phía, không bao lâu liền kinh động Ngự lâm quân! Kỳ quái chính là, đám Ngự lâm quân chạy đến viện, giống như không có nghe thanh âm từ bên trong truyền tới, thẳng tắp bỏ qua!

Tình cảnh như thế, làm cho Quân Kinh Lan nhú mi, lập tức thập phần hứng thú quay đầu nhìn Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái, nhân nhĩ nói: “Xem như vậy, Hoàng Phủ hiền bị người đắc tội cũng không nhẹ!”

Hiển nhiên, Hoàng Phủ hiền là liệu đến đêm nay có người muốn tới giết nàng, cho nên cố ý dẫn Ngự lâm quân nghe được cũng không nên vào. Làm cho Quân Kinh Lan cảm thấy kỳ quái chính là, Hoàng Phủ hiền người này xưa nay đem quốc gia ích lợi đặt ở vị trí đệ nhất, nữ nhân này rốt cuộc là đắc tội hắn ra sao, làm cho hắn thà rằng để Mạc Bắc công chúa chết ở hoàng cung mình, cũng muốn giúp đỡ giết nàng!

Đạm Thai Hoàng khoe miệng run rẩy một chút, nàng chính là ngốc tử! Hiển nhiên là đêm nay có người tới giết mình, mà yêu nghiệt cũng là đoán được, vì thế mang theo gương đến nóc nhà quan sát nàng bị người chém giết! Dự đoán được nàng sẽ bị ám sát còn có Hoàng Phủ hiền, cho nên còn lệnh cho Ngự lâm quân đừng cứu nàng!

“Đạm thai kích đối với người thật ra để bụng, còn phái ám vệ thay người coi chừng sân!” Lại là một câu truyền đến, tương đương lời bình nhân nhĩ.

Đạm Thai Hoàng không tốn hơi thừa lời, nghiêng răng nói: “Chẳng lẽ các hạ cùng Đông Lăng hoàng, đối bản công chúa quan tâm vậy sao?” Hơn nửa đêm không ngủ được, đến xem diễn, cũng không biết nhân rồi đến vậy!

Lời này vừa ra, Quân Kinh Lan hưng trí, mắt hẹp dài nheo lại, quét nàng liếc mắt một cái, nói: “Gia đối với Thái tử phi của mình quan tâm, không nên sao?”

“...!” Đạm Thai Hoàng quay đầu không nhìn hắn, buông tha cho việc tranh luận cùng tên không biết xấu hổ! Nhưng dựa theo tình huống này, muốn giết nàng không phải là Hoàng Phủ hiền phái tới, cũng sẽ không là Quân Kinh Lan phái tới, là ai? Đồng Tẩn, hay là cái kia Khi La quận chúa?

Đang suy nghĩ, một thanh tuyến lại truyền tới: “Công chúa có phải hay không bị ai phát hiện mình đắc tội thật sự nhiều người lắm, cho nên trong lúc nhất thời còn đoán không được là ai muốn động thủ?”

“Người không nói lời nào không ai bảo người là người câm!” Đạm Thai Hoàng hung tợn trừng mắt hắn!

Quân Kinh Lan trên mặt ý cười hơi hơi cương một chút, là hắn hôm nay thoát nhìn rất thiện lương sao, cho nên nữ nhân này lại bắt đầu không biết sống chết?

Phía dưới Hắc y nhân đánh đánh, đã muốn chậm rãi phân ra cao thấp, kia bốn Hắc y nhân trong lòng biết mình không phải đối thủ, bắt đầu một bên đánh một bên lui về phía sau, xem tình huống là chuẩn bị rút!

“Nếu quơ được một người sống, ngày mai, Mạc Bắc có thể tìm hung thủ khởi binh vấn tội!” Tuyệt mỹ nam tử cầm gương, thập phần “Hảo tâm” đề nghị Đạm Thai Hoàng

Đạm Thai Hoàng tự nhiên cũng hiểu được đạo lý này, nhưng nàng không có khinh công, nghĩ muốn ở giữa không trung chặn lại bốn Hắc y nhân căn bản người si nói mộng!

Mà ngay lúc này, bốn Hắc y nhân đang hướng giữa không trung mà nhảy, tư thái khác nhau, lấy tư thế thi triển khinh công mà đi! Mà cùng lúc đó, gương trong tay Quân Kinh Lan bỗng nhiên bay ra, giống như ánh điện xẹt qua, “Phanh!” một tiếng, thập phần tinh chuẩn đánh tới đùi Hắc y nhân thứ ba!

“Á!” Một tiếng kêu đau vang lên, lập tức Hắc y nhân ngã xuống đất, bị người phía dưới vây quanh! do không biết gương từ đâu bay tới, mọi nơi nhìn nhìn cũng không phát hiện manh mối, vì thế đối với hư không chấp tay: “Đa tạ anh hùng tương trợ!”

Đạm Thai Hoàng kỳ quái nhìn hắn một cái, yêu nghiệt không tốt như vậy, thế nhưng giúp bọn hắn bắt người! Mà lúc này, người kia đã thản nhiên ngồi dậy, thập phần nhân nhĩ đề ý vật áo, mở miệng nói: “Chạy trốn nhưng lại cũng dám bắt chước tư thế đuổi người của Tiểu Tinh, nên đánh!”

“...” Nàng chỉ biết! Nhớ lại một chút Hắc y nhân chạy trốn, quả thật rất có điểm giống bộ dáng đuổi người của động vật không biết là sói hay là hổ kia

“Diễn xem xong rồi, chúng ta có phải nên tính sổ sách của chúng ta?” Nghiêng đầu nhìn nàng, ý cười thập phần ôn hòa, mi tâm chu sa còn chậm rãi hiện ra ánh sáng màu hồng, như hoa đào xinh đẹp động lòng người.

Ách... Đạm Thai Hoàng nhanh đem đoạt mệnh thiên châu gỡ xuống, đối với hắn ném đi: “Trả lại cho người! Còn có tài bảo của người, ta cũng trả lại cho người!”

Châu quang chợt lóe, nam tử dương tay, đem đoạt mệnh thiên châu tiếp được, nhìn trong chốc lát, ghét bỏ nói: “Cho người đeo nửa ngày, trở về không biết phải tẩy trừ bao nhiêu lần!”

“Đó là vì người thích tắm!” Đạm Thai Hoàng không chút do dự đáp!

Quân Kinh Lan ngăn ra, hiển nhiên là lần đầu tiên có người dám phản bác hắn. Lấy lại tinh thần, ngược lại nở nụ cười, mắt hiện ra thần thái khác thường, ngón tay ngọc chạm rãi vurun vào cổ tay áo, lấy ra một chuỗi hạt châu ném cho Đạm Thai Hoàng!

Thân thủ tiếp được, vừa thấy, cũng đoạt mệnh thiên châu bộ dạng thập phần tương tự, vừa sờ chỉ biết giá trị xa xỉ!

“Đoạt mệnh thiên châu cần nội lực khổng chế, người không dùng được! Định hồn châu mang ở trên người, ngừng thở, có thể giúp tim đập đột nhiên dừng, giả chết một canh giờ!” Quân Kinh Lan thập phần hào tâm mở miệng giải thích.

Đạm Thai Hoàng nhú mày, thập phần phòng bị nhìn hắn, thứ tốt vậy cũng bỏ được cho nàng, hắn giống như người tốt sao?!

Tiếp theo, thấy người nọ chậm rãi đem đoạt mệnh thiên châu cất kỹ, lại thành thoi thành thoi mở miệng: “Nhớ cho kỹ, trước khi gia ra tay báo thù, người cũng đừng bị đám kia phé vật đùa chết! Đứng vững, mới đáng giá gia tự mình chơi đùa...”

Cho nên hắn hiện nay không đối nàng động thủ, là muốn nhìn một chút nàng có thể hay không bị những người khác đùa chết, để phán định nàng có đáng giá để hắn ra tay đùa?

“Yên tâm, người chết ta cũng sẽ không chết!” Nam nhân này tính cách, quả thực ác liệt!

Lời này vừa ra, nam tử mắt hẹp dài ánh sáng lạnh chợt lóe, nghiêng đầu nhìn nàng. Thật lâu sau.

Đạm Thai Hoàng trong lòng lộp bộp một chút, nhất thời đại ý, đã quên nam nhân này âm tình bất định, còn có thích đem người làm lợn sữa nướng. Ách, nên nói cái gì vẫn hồi một chút?

Thấy nàng mắt lộ ra vẻ sợ hãi, ánh sáng lạnh trong mắt hắn rốt cục bị ý cười đánh tan, miễn cưỡng mở miệng: “Còn biết sợ thì tốt! Chỉ mong mạng của người thật có thể dài như gia.”

Dứt lời, lại nói tiếp, “đáp lễ định hồn châu, người có phải nên nói cho gia, người là dùng biện pháp gì, mới mang theo nhiều đồ vật này nọ từ trong miệng Tiểu Tinh Tinh đào thoát?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thát Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 19: Đi trộm giấy bản trong đêm tối

Trong đầu nghĩ thầm “Xoay người thế nào cũng không tràn”. Quân Kinh Lan khước miệng về ra nụ cười, ý vị càng sâu.

Ám vệ bên cạnh thấy vậy liền cung kính: “Gia! có nên giáo huấn nàng một chút?”. Dám trêu đùa thái tử điện hạ, hắn là muốn chết!!.

Bàn tay lười biếng nâng lên ý không cần thiết, tiện đà bước nhanh về phía trước, đôi môi quyến rũ khẽ động: “Nữ nhân không lương tâm...”. hồi báo định hồn châu cùng áo choàng của hắn như vậy? Tã, vài bộ nguyệt sự... Thái tử gia bỗng nhiên đưa tay sờ sờ cằm, chậm rãi nở nụ cười. Tươi cười thực đậm, tựa như tuyết mùa đông

Ám vệ liếc thấy nụ cười đó nhìn không được rùng mình một cái. Trong trí nhớ của hắn, mỗi lần thái tử điện hạ lộ ra cái bộ dáng tươi cười này, Hắn là sẽ... Có người phải đau khổ a! Nữ nhân kia, tự cầu phúc đi nha ——!!

Đạm Thai Hoàng nhảy vào một gian nhà, chạy như điên hết cả nửa ngày, ngo trước ngo sau xác định không ai đuổi theo mới từ từ thả lỏng. Trên vai là chiếc áo choàng từ sắc tinh xảo, còn thoáng thoáng hương quần tử lan (Một loại cây đẹp và đất nổi tiếng trong truyền thuyết =.=), xem ra cái đồ đại yêu nghiệt kia thích quần tử lan! Thế nhưng nam nhân lại khoác cái áo choàng này, lại có cái vị này, Chậc! Thật đúng là thói quen kinh dị! Đạm Thai Hoàng đưa tay định một chiều xé xuống, nhưng nhìn lại một chút, xem chất lượng cái áo này. Chẹp! Hắn là xa xỉ phẩm, vậy giữ nó đi, nói không chừng lúc nào có cơ hội đổi áo lấy tiền. Là tiền! Là tiền đó nha, khura khura! Nghĩ vậy liền cầm nó cùng bọc quần áo bay ra cửa sổ.

Ám vệ phòng thủ bốn phía lúc này mới chú ý không biết nàng đã xuất hiện từ lúc nào, đang muốn tiến lên hỏi, thân thủ nàng chợt lóe lên cực nhanh phi thân mất hút vào màn đêm một lần khói sau đuôi cũng không để lại. Muốn chặn lại cũng không kịp nữa rồi!

Đám ám vệ đang lúc bối rối, một nam tử thân mặc cẩm bào lam nhạt tức khắc bước vào trong sân.

“Đại hoàng tử điện hạ!” Ám vệ quỳ xuống hành lễ.

Đôi mắt hoa đào yêu mị chăm chú hướng về nơi Đạm Thai Hoàng vừa biến mất một hồi lâu.

Cuối cùng hít sâu một hơi, cất tiếng: “Bí mật theo công chúa, âm thầm tương trợ”. Vốn là thâm vấn thích khách xong quay về xem nha đầu nào đó có hoảng sợ không, lại không nghĩ tới vừa đến nơi đã chứng kiến một màn bỏ chạy của nàng. Tốc độ cực nhanh!

“Điện hạ, không ngăn cản công chúa?”. Ám vệ ngẩng đầu hỏi, công chúa nổi danh là người gây rắc rối, nay lại trốn đi không biết sẽ gặp phải chuyện gì!

“Nàng thích làm gì cứ cho nàng làm. Sự việc rắc rối báo bản cung. Bản cung đến thu thập!”. Lời đã nói hết, trên gương mặt so với nữ tử còn đẹp hơn bảy phần kia hiện ra một vẻ mặt bất đắc dĩ cùng sùng nịnh vô cùng.

Ấm về thăm lác đầu, thảo nào vương thượng nói tính cách công chúa chính là từ sự nuông chiều của đại hoàng tử mà ra.

Đặng Thai Hoàng dọc đường lần mò rồi lại lần mò, tìm góc nào thật u tối, bởi vì chỉ có góc tăm tối đó mới dễ tìm được cơ sở các loài động vật. Sau một hồi quanh quẩn co co, rốt cục cũng phát hiện một cái hang dưới bồng cỏ (búi cỏ bù xù), nơi này là lãnh cung, là nơi duy nhất có thể tìm được thứ nàng muốn.

Thân thủ cực nhanh phi đến bụi cỏ, tiếp tục tìm rồi lại tìm. Sử dụng bộ dáng đào bới hết như chó con tìm xương, đột nhiên Đặng Thai Hoàng cong mắt ánh lên tia cười bí ối, giơ tay lên trời vẫy vẫy một con rắn trong tay bộ dáng mẫn nguyện! Không nghĩ tới trong hoàng cung này còn có thứ tốt như vậy! Mà con rắn nào đó thật vất vả vượt qua thiên nan vạn hiểm, mới từ ngư thiện phòng trốn thoát, trốn đến cái ổ này, không nghĩ tới bị người ta tìm được. Trong lòng ngập tràn thống khổ cùng thương tâm. Xà tổ xà tông à, ta về với người đây!

Bất rắn, tránh né tăng lóp thọt vệ, Đặng Thai Hoàng cuối cùng cũng mò được đến hầm của Hoàng Phủ Hiên. Kì thực nàng cũng không muốn làm gì đâu, tâm địa nàng ấy mà vô cùng thiện lương, chính là cái loại thiện lương nhất ý. Vốn chỉ là muốn bắt con chuột rồi thừa dịp hân đang ngủ sẽ nhét vào trong miệng. (=)] Ôi thật là cá tính). Hân hôm nay thấy chết mà không cứu chính là đại cừu hận của nàng. Nhưng thật là xui xẻo a! Nàng không thấy con chuột nào, kể cả một cái lông, thế nhưng nàng tìm được rắn. vậy ném tới hồ phân của hân, chờ hân đi nhà cầu, ngồi xuống hồ phân... Hắc hắc!

Nghĩ ra kế sách như vậy, nàng vui vẻ suýt cười thành tiếng!

Lần mò trong hầm cung nửa ngày, Bỗng phát hiện thấy thấp thoáng một thân trường bào vàng tóa sáng bức người, Là hân! Đặng Thai Hoàng bị dọa cho hoảng sợ, một cước bay đến thân cây đằng sau ẩn mình. Hoàng Phủ Hiên thế nào giờ này vẫn chưa ngủ bầy đặt lang thang cái gì?

Mất thấy hân đi tới, tiến gần đến 1 gian nhà không lớn không nhỏ, bên trên ghi “Ngự dụng! Ách...Hân đi WC?”

Cần đó chỉ có một tiểu thái giám trên tay cầm cái khay đứng ở cửa, Nàng từ xa neho mắt nhòm tới, trên khay kia đựng gì đó, hình như là giấy bản! Đôi mày của cô nàng nào đó nhíu lại, chậm chậm cúi nhìn con rắn trong tay, lại đưa mắt nhìn cái khay, rồi lại nhìn con rắn, một người một rắn nhìn nhau một hồi, nhìn rồi lại nhìn. Cuối cùng nàng vung tay ném! Vèo! Con rắn nào đó bay trên không trung, uốn thành một đường Parabol cực kì đẹp mắt.

Mà cách cái cây không xa, cảm giác được có cái gì tới gần, một đôi mắt sáng bỗng mở to, quạt vàng vung lên một đường, bạn rắn nào đó bị một cổ kính phong thổi đi, bay vào bụi cỏ. Trong tàng cây, một đôi mắt tím nhạt phóng về phía trước 30 thước, hướng về cô nàng nào đó đang bí ối ẩn nấp trên cây kia.

Đặng Thai Hoàng không hề biết mình bị theo dõi, rón ra rón rén hướng đến nhà vệ sinh của Hoàng Phủ Hiên. Đường lớn trống trải, thỉnh thoảng ngư lâm quân tuần tra đi qua, vất vả vất vả đợi đến sau khi đội ngư lâm thứ hai đi khỏi, nàng hướng về phía bốn hoa nhanh chóng phi qua, thần không biết quỷ không hay, lại lướt qua bốn hoa nữa, mò lại đằng sau tiểu thái giám đang nâng giấy bản kia.

Sau đó lặng lẽ tới gần. Ba thước, hai thước, một thước...

Tiểu thái giám nghe loáng thoáng thấy âm thanh sau lưng, quay lại nhìn, tròng mắt thiếu chút rụng ra, còn chưa kịp nói! Bep! Một đập hôn mê. Khay cầm trên tay rơi xuống đất, giấy bản tung lên trời rồi lại rơi là tả nhè nhẹ hạ cánh xuống đất. Ừm. Gì nhỉ. Nhìn thật là phiêu!!!

Hoàng Phủ Hiên nghe thấy bên ngoài có động, nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Lời vừa hỏi...một lúc...rồi lại một lúc không thấy ai trả lời.

Đặng Thai Hoàng nhanh chóng cầm giấy bản lên, nhìn lại trên mặt đất xác nhận lại lần cuối, Hoàn hảo! không lọt lưới một tờ giấy bản nào cho Hoàng Phủ Hiên, sau đó xoay người bỏ chạy!

Vốn là chuẩn bị hướng Hoàng Phủ Hiên trong WC ném rắn, nhưng là hân vào nhà cầu rồi liền ném không được.. Vậy! Đem toàn bộ giấy bản của hân xử lý! Chờ hân đi WC xong, ngồi trong hố xí ngẩng mặt lên trời hô: “Giấy bản....! Trời ạ! Người nào đưa trộm một tờ giấy bản!”

Ha ha ha.....

Đặng Thai Hoàng vừa cầm đầu chạy vừa tưởng tượng ra cảnh Hoàng Phủ Hiên trong hố xí kêu thảm thiết, cười đến rút gân, cười đến...bí ối.

Lúc nàng chạy thật xa rồi, Hoàng Phủ Hiên cũng dần ý thức được cái gì đó không đúng. Lạnh giọng mở miệng: “Tiểu Huyền Từ?”

Cạnh cửa Tiểu Huyền Từ tiếp đất té xù từ lâu...

“Tiểu Huyền Từ?”. Hô lớn.

Cạnh cửa Tiểu Huyền Từ vẫn tiếp đất té xù từ lâu...

“Tiểu Huyền Từ?” Âm thanh lớn hơn mấy phần!

Đặng Thai Hoàng tựa vào cây đại thụ cách đó không xa, nghe tiếng hô của Hoàng Phủ Hiên không lớn không nhỏ, nàng vỗ đùi cười đến rớt nước mắt, Nhìn đi! Kia! Tên khốn khiếp thấy chết không thêm cứu! Ha ha...Đùa chơi chết người nha!

Mà nàng cũng vì đang lúc quá cao hứng mà không chú ý tới mình đang đứng ở cái cây phía trên còn có một người. Mà cái người này vừa suýt nữa bị con rắn của nàng rơi trúng.

Nàng không chớp mắt chăm chú chờ xem Hoàng Phủ Hiên, trong lúc đó người trên cây cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng!

Hoàng phủ hiên kêu vài tiếng, rốt cục cũng không hề răng. Tám phần mười cũng là sợ người khác nghe được quá mất mặt, cái chuyện hoàng đế đi nhà xí không mang giấy bản quả thực là chuyện “kinh thiên động địa”! Mà phía bên này Đặng Thai Hoàng con người chột đảo vài cái, trong đầu xuất hiện ý tưởng mới! A Hắc hắc! Ân, hiện giờ chẳng phải có nhiều người của các nước khác cũng đến sao, ông đây gọi họ đến cùng vây xem Hoàng Phủ Hiên đi hố xí không mang theo giấy! Cảnh hay phải có người xem cùng. Không phải sao? Ai...nàng nghĩ thật chu toàn mà!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hùng Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Sở Trường Ca- Hoàng tử phong lưu quần áo lụa là

Quyết định chủ ý, liền chuẩn bị chạy lấy người, mà ngay lúc này, trên cây rơi xuống một đồ vật này nọ! Nàng ngựa đầu vừa thấy, một cây quạt cứ như vậy đập trúng gáy của nàng!

Chết tiệt!

Cúi đầu vừa thấy, đây là một cây quạt vàng, xương quạt dùng vàng tạo ra, đẹp để quý giá dị thường. hướng lên trên nhìn, một hồng y nam tử ngồi trên, theo tướng mạo, ước chừng ba mươi tuổi, một đôi mắt hoa đào Tử Sắc, phiếm ra ánh sáng yếu dị nhìn chăm chăm nàng, toàn thân phát ra khí chất tà mị, còn có sức quyến rũ thành thực trên thân nam nhân. Mà dung nhan... cùng Vương huynh cực kỳ tương tự!

Điểm bất đồng, là nam nhân này đôi mắt Tử Sắc, mà Vương huynh dưới khóe mắt có lệ chỉ!

Đạm Thai Hoàng phản ứng đầu tiên là, hay người này là cha nàng cùng đạm thai kích? Bởi vì bảo dưỡng thoả đáng, cho nên thoát nhìn còn thực trẻ? Phi! Không có khả năng, làm sao có thể có cha mặc so với con còn màu mè hơn! Đồ ấu, Vương huynh đều chỉ mặc màu lam nhạt.

Nếu không phải cha, vậy là tốt rồi nói! Cúi đầu, đem cây quạt nhặt lên, không chút do dự ném vào gáy người trên cây!

Hoàng Phủ Dạ không dự đoán được nàng sẽ làm vậy, nhanh phát tay áo, đem cây quạt thu vào trong tay, mới không bị một hậu sinh văn bối đánh trúng gáy! Cười nói: “Người nha đầu kia! Cha nương chưa nói với người kính trọng trưởng bối sao?”

“Nếu trưởng bối già mà không kính, vô duyên vô cớ đánh ta, ta sẽ đối đãi như vậy với trưởng bối!” Đạm Thai Hoàng ngựa đầu ôn hoà đáp lời. Nam nhân này ở trên cây treo đã bao lâu, có thể nào chuyện tốt của mình đều bị hắn nhìn thấy?

Lời này vừa ra, thành công đem Hoàng Phủ Dạ bị sặc! Sờ sờ cái mũi, thật là có chút không biết nói gì! Hiện tại văn bối so với bọn hắn đều cao tay hơn!” Ân, tốt lắm, người nói xem, Hiền nhi là như thế nào đắc tội người?”

Đánh hôn mê thái giám cầm giấy bản, lấy đi giấy bản, đem Hiền nhi vây ở nhà xí. Hắn là như thế đi?

Hiền nhi? Kêu thân thiết như vậy, có thể nào là thân thích? Đạm Thai Hoàng ngựa đầu nhìn hắn, không nói lời nào, ánh mắt có điểm phòng bị.

“Người ngấm lại, bốn vương nếu là muốn giúp hắn, mới vừa rồi đã ra tay, cũng sẽ không đợi đến giờ, người nói có phải không?” Nhìn thấu nàng trong mắt phòng bị, Hoàng Phủ Dạ lắc lắc quạt trên tay, phong lưu cười mở miệng.

Như thế! Bất quá...”Ta tại sao phải nói cho người biết?” Nói xong thu khí lực, đối với cây Hoàng Phủ Dạ ngồi hung hăng đập một cước!

Cây mạnh mẽ lay động vài cái, Hoàng Phủ Dạ không ngồi vững, suýt nữa bị nàng đập ngã xuống!

“Lần sau còn dám lấy đồ vật này nọ đánh đầu của ta, ta cho người xem! Lão nương hiện tại vội vàng tìm các quốc gia sứ thần đến vây xem Hoàng Phủ hiền đi nhà cầu không mang theo giấy, không rồi chơi với người!” Nói xong vài cái bay vọt, biến mất ở màn đêm.

Hoàng Phủ Dạ lại sờ sờ cái mũi, nhìn Đạm Thai Hoàng, trong mắt rất có điểm thâm trầm. Một tiểu nha đầu, tâm kế không nhiều ít, nhưng có cừu oán tất báo lại thập phần rõ ràng, chính mình đánh nàng một chút, nàng một kích không trúng, lại đá cây! Hiện nay đối phó Hiền nhi, chỉ sợ Hiền nhi trước đó đắc tội nàng!

“Vương gia, ngài mới vừa rồi vì cái gì không ngăn cản nàng?” Ám dạ bên trong, hỏi. Vương gia nếu ra tay, Hoàng Thượng sẽ không sẽ bị vây ở nhà xí!

Hoàng Phủ Dạ phục hồi tinh thần lại, lắc lắc cây quạt, không để ý mở miệng: “Hiền nhi cũng không lớn hơn Quân Kinh Lan, nhưng người biết, vì sao hắn thanh danh không bằng Quân Kinh Lan, còn ở trên tay Quân Kinh Lan chịu thiệt?”

“Này...” ám vệ trầm mặc, vấn đề này bọn họ cũng không rõ!

“là bởi vì Hiền nhi từ nhỏ chịu thiệt quá ít, có chuyện gì đều là hoàng huynh xử lý. Xưa nay mọi việc đều thuận lợi, chưa chịu khổ! quân kinh lan bất đồng, một tuổi liền một mình bị bọn người lang sói vây quanh. Những gì hắn trải qua, nhiều hơn so với Hiền nhi gấp trăm lần! Hoàn cảnh bức người lớn dần, cho nên, tâm cùng trí cũng so với Hiền nhi thành thực rất nhiều!” Hoàng Phủ Dạ mở miệng bình luận.

Ám vệ trầm mặc một chút, rốt cục hiểu được: “Cho nên Vương gia là muốn cho Hoàng Thượng ăn chút mệt, cũng tốt...”

“Cũng tốt nhớ lâu!” Hiền nhi trưởng thành không đủ, chính là quá mức tự cao tự đại. Có thể ăn chút mệt không lớn không nhỏ, cũng là một loại tài phú tích lũy!

Ám vệ hiểu ý: “Thuộc hạ hiểu được, thuộc hạ cáo lui!”

“Đứng lại!” Hoàng Phủ Dạ nghiêng đầu, nhìn về phía ám vệ

Ám vệ không rõ: “Vương gia, còn có chuyện gì?”

“Còn có chuyện gì?” Hoàng Phủ Dạ thanh tuyến dẫn theo chút tức giận, “Còn không mau đi cấp Hoàng Thượng giấy bản, người là thật muốn chờ nha đầu kia thông tri các quốc gia mọi người đến vây xem sao? mặt mũi Đông Lăng ở nơi nào?”

Ám vệ toàn thân chấn động! Nhất thời hiểu được, đúng rồi, Vương gia là muốn cho Hoàng Thượng nhớ lâu một chút, cũng không muốn Hoàng Thượng đem mặt mũi mất sạch!”Thuộc hạ hiểu được, thuộc hạ đi!”

...

Đạm Thai Hoàng ở trên đường đánh hôn mê một cung nữ, liền mặc y phục cung nữ giả danh lừa bịp, giả truyền thánh chỉ, nói có chuyện quan trọng tìm sứ thần thương lượng! Nguyên bản còn có người đối thân phận của nàng nghi vấn, nhưng xem nàng thần bí bí, cũng đều tin là có chuyện thập phần cơ mật, tỷ như hai nước trộm liên minh và vân vân...

Vì thế các quốc gia vương công mặc dù có điểm oán hận Hoàng Phủ hiền hơn nửa đêm không cho người hảo hảo ngủ, thương lượng chuyện gì. Nhưng đều nhanh mặc quần áo, chạy đi thương lượng cơ mật!

Đạm Thai Hoàng vẫn chưa thông tri đến sở quốc, rất xa, liền thấy một chúa một hầu đã đi tới, nàng chạy nhanh hướng phía sau cây trốn, nhìn coi. Chỉ thấy phía trước nam tử cầm trên tay quạt ngọc, ý cười bất cần đời. Mày kiếm mất sáng, tuấn mỹ vô trù, toàn thân đều là một cỗ khí phong lưu quần áo lụa là

Phía sau hắn người hầu cúi đầu, lo lắng nói: “Đại hoàng tử điện hạ, hôm nay Đông Lăng quốc yến, ngài cáo ốm không đi, nếu truyền lại Sở quốc, các đại thần vừa muốn hướng Hoàng thượng buộc tội ngài, nói ngài không ra thể thống gì!”

Nam tử nghe vậy, dương thần cười, mặt mày loạn loạn, chẳng hề để ý mở miệng: “Bản điện hạ sống hai mươi năm, đã bị bọn họ buộc tội mười chín năm! Bọn họ thích buộc tội để bọn họ buộc tội đi. Thể thống? Thể thống đều có hai vị hoàng đệ giữ gìn, bọn họ một cái là sở quốc Thái tử, một cái là sở quốc chiến thần. Có bọn họ để bảo toàn danh dự còn chưa đủ sao?”

Nói xong, lại quay đầu, mở miệng: “Kỳ thật mỗi vương tộc đều có một người bại hoại giống bản điện hạ, cũng rất tốt! Nếu luôn giống hai vị hoàng đệ, sẽ không có người làm phụ hoàng tức giận đến giờ chết! Người phải biết rằng, người đã già, không thường tức giận liền dễ dàng tuổi cao trúng gió, bản điện hạ cũng là xuất phát từ một mảnh hiếu tâm!” (em thích lý luận của anh rồi đây)

“...” Người hầu thật sự không biết mình nên nói cái gì! Bệ hạ chính trực tráng niên, mới vừa qua đại thọ bốn mươi, cái gì tuổi cao trúng gió!

Nhưng thật ra Đạm Thai Hoàng, suýt nữa phun cười! Trong ấn tượng, người hoàng gia hẳn là thập phần thâm trầm, thí dụ như Quân Kinh Lan bày mưu nghĩ kế gọi người nhìn không thấu, hoặc là Hoàng Phủ hiền cao ngạo khí phách không để cho xâm phạm uy nghiêm, hoặc vương huynh ông cụ non xinh đẹp Vô Song. Không nghĩ tới hôm nay còn có thể gặp một ngoại tộc! Cẩn rằng, thật vất vả mới không cười ra tiếng.

“Kia, cùng Đông Lăng đàm hỏi...” Người hầu lại tiếp theo mở miệng.

Nam tử nhích mí, cười nhạt nói: “lão đầu kia, truyền ngôi vị hoàng đế không nghĩ đến bản điện hạ, đàm hỏi người đầu tiên đã nghĩ đến ta, nằm mơ đi thôi!”

Người hầu không nói gì! Thừa dịp nói: “Điện hạ, lúc trước không phải chính ngài nói...”

“Sở Trường Ca tính ngang ngược kiêu ngạo, không chịu đỉnh ước. Xin phụ hoàng tuyển người tài đức sáng suốt!” Điện hạ nói những lời này, suýt nữa đem hoàng hậu tức giận đến ngắt xi!

Sở Trường Ca sừng sốt, cầm cây quạt gỗ một chút đầu óc của mình, nói: “Nga? Là thế sao? Ta đã quên!”

Đã quên! Đã quên ngài thường xuyên phi báng Hoàng Thượng như vậy! Người hầu lại không nói gì...

Đạm Thai Hoàng cẩn rằng, lại suýt nữa phun cười ra tiếng. Dự bị chờ bọn hắn đi vào sân, nàng làm bộ vừa mới đến, đến thông tri bọn họ đi tham gia “Cơ mật thương thảo”!

Đột nhiên, Sở Trường Ca lại đi đằng trước vài bước, cước bộ bỗng nhiên dừng lại. Mày kiếm nhìn lại, nhìn cách đó không xa, quát một tiếng: “Ai? Đi ra!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Nữ hán tử đáng khinh nhất thiên hạ

Sở Trường Ca một tiếng quát lạnh, Đạm Thai Hoàng liền biết mình bị phát hiện! Điều chỉnh một chút biểu tình, sau khi ý cười trên mặt không còn rõ ràng, lại không quá đáng khinh, từ sau cây đi ra. Đi đến trước mặt Sở Trường Ca, mở miệng nói: “Sở quốc Sở đại hoàng tử, Ngộ hoàng phái nô tỳ đến thỉnh ngài đi ngự thư phòng, thương thảo chuyện cơ mật quan trọng!”

Sở Trường Ca nhìn nữ tử mặc trang phục cung nữ, chỉ thấy nàng mặt mày như tranh, khéo léo tinh xảo, môi màu anh đào. Tóc dài cặp thắt lưng, eo nhỏ nhắn không vừa một vòng tay, nhưng thật ra là tuyệt mỹ nữ tử! Thấy thế nào cũng không giống cung nữ. Mà đôi mắt linh động còn đảo tới đảo lui, không biết đánh chủ ý gì! Cảm thấy có nghi ngờ, nhưng vẫn là bất động thanh sắc mở miệng: “Trở về phục mệnh đi, nói bản điện hạ tức khắc đi ra!”

Đạm Thai Hoàng không nghĩ tới đơn giản như vậy liền vượt qua một kiếp này, đối phương thậm chí cũng không hỏi mình vì sao tránh ở sau cây nghe lén. Nhưng có thể tránh thoát kiếp nạn, nàng tự nhiên nhanh gạt đầu, xoay người bước đi.

Đội nàng đi một đoạn đường, Sở Trường Ca mới nhú mí, dừng lại một lát, cười đến cảnh xuân sáng lạn, mở miệng phân phó: “Lặng lẽ đi theo nàng, đừng bị phát hiện!” Người trong thiên hạ đều biết hẳn Sở Trường Ca phong lưu quần áo lụa là, chưa bao giờ hỏi đến triều chính, Hoàng Phủ Hiền làm sao có thể hơn nửa đêm tìm hắn thương thảo cơ mật, tuyệt đối có vấn đề!

Người hầu nhìn hắn một cái, nói: “Điện hạ, ngài nếu cảm thấy được nàng có vấn đề, vì sao còn muốn thả nàng đi!”

“Bản điện hạ xưa nay không thích khó xử mỹ nữ! Vô nghĩa nhiều như vậy làm cái gì, cho người đi người phải đi!”, lập tức quơ cây quạt, ngênh ngang vào tầm điện.

Người hầu không nói gì nhìn bóng lưng của hắn, cái gì không thích khó xử mỹ nữ, căn bản là lại nổi lên tâm tư theo đuổi mỹ nhân! Nếu truyền lại Sở quốc làm cho cự thần

biết, vừa muốn... Ai! Dù sao điện hạ đã quen bị buộc tội!

...

Đạm Thai Hoàng từ chỗ Sở Trường Ca đi ra, tính toán một chút, cũng chỉ còn lại có tẩm cung Quân Kinh Lan! Nàng ở cửa tẩm cung do dự thật lâu, vài lần bước đi cũng chưa dám vào, yêu nghiệt rất khôn khéo, đừng biến thành nàng vừa mới mở miệng với hạ nhân hần, đã bị hần nghe ra thanh âm!

Mà đồng thời, cũng nghe thấy được bên trong một trận “Ngao ô ô ô...” tiếng khóc truyền ra, khóe miệng vừa kéo, kia “Tình gia” còn khóc sao?

mặc dù là tiểu mầm cùng cung nhân khuyên nhủ. Nhưng tình gia còn khóc lớn hơn nữa!

Tiếp theo, liền nghe được thanh âm Quân Kinh Lan nhàn nhàn truyền ra: “Khóc đủ chưa?”

“Ngao ô ô ô...” Còn chưa đủ!

“Người cũng không nhỏ, mấy ngày nữa tìm sói cái, sinh vài đứa nhỏ để gia vui đùa một chút!” Lại là một câu truyền đến.

“Ngao ô ô!” Không cần!

“Hoặc là tìm hồ ly cái?”

“Ngao ô!” Vẫn là không cần!

” còn muốn khóc sao?” Miễn cưỡng hỏi.

“Cách... Cách...” Không!

“Ngừng khóc liền bôi thuốc!” Vừa lòng mở miệng.

Đạm Thai Hoàng bên ngoài nghe được da đầu run lên, tuy rằng không biết vì sao sinh con có thể làm cho Tiểu tình không hề làm ầm ĩ. Nhưng nàng lại hiểu được trên đời này thật đúng là không có vấn đề có thể làm khó yêu nghiệt, nàng vẫn là không nên vào tìm phiền toái! Dù sao nàng vừa mới thông tri những người đó cũng đủ Hoàng Phủ Hiến mất mặt!

Nghĩ vậy, xoay người bước đi.

Nàng đi vài bước, nam tử mắt hẹp dài hướng ngoại viện nhìn lướt qua, khóe môi nhếch lên, hứng thú cười.

Tiểu mầm thấy vậy, mở miệng hỏi: “Gia, làm sao vậy? Chính là bên ngoài có người?”

“Ân! Có người. Mỹ nhân!” Thì ra không phải vội tới đưa hần tã?

...

Đạm Thai Hoàng xong việc, trở về tẩm cung ngủ ngon. nửa đêm về sáng, duy độc nàng một người ngủ ngon!

Đạm thai kích nghe ám vệ nói nàng đi ra ngoài làm chuyện tốt, còn chiêu thượng sở quốc hoàng tử, vị kia phong lưu bạc hạnh danh khắp thiên hạ quần áo lụa là, đầu đầu nửa đêm!

Người hầu Sở Trường Ca theo dõi, đi đến nửa đường bị Hắc y nhân chặn lại. Sở đại hoàng tử thất giao cùng mỹ nhân, trần trọc nửa đêm!

Các quốc gia vương công bị cung nữ không biết từ nơi nào, thông truyền cho hạ nhân tin tức, làm cho sửa sang lại y quan, nhanh hướng ngự thư phòng Hoàng Phủ Hiến mà đi, găng co nửa đêm!

Quân kinh lan dù bận vẫn ung dung nghe hạ nhân bẩm báo việc này, nghĩ lúc ấy nữ nhân kia đến ngoại viện mình đứng trong chốc lát, nhất thời hiểu được cái gì. Tâm tình rất tốt chiều có Tiểu Tình tình đến nửa đêm!

Về phần Hoàng Phủ Hiến. Ngồi xổm nhà xí thật lâu sau, cửa chọt có thanh âm truyền đến: “Hoàng Thượng?”

“Chuyện gì?” Nghe một bụng oán khí, mở miệng hỏi. Bên ngoài không giống như người của mình!

“Khụ... Khụ khụ... Dạ Vương điện hạ cho thuộc hạ đến đưa giấy bản!” Ám vệ nghe cười mở miệng, kỳ thật chuyện này thật sự khôi hài a! Nói xong cũng đã đem giấy bản vào, gắt gao cắn răng, nếu cười ra Hoàng Thượng thế nào cũng phải lộ da hần!

Hoàng Phủ Hiến thân thủ tiếp nhận, nghiêm mặt giải quyết xong vấn đề, đi ra.

Nhìn Tiểu Huyền từ ngã xuống đất, còn có khay trên mặt đất. Mở miệng hỏi Hắc y nhân: “Hoàng thúc có nói là ai làm?” Theo trí nhớ hần, chỉ biết hoàng thúc mỗi đêm đều thích ở ngoài ngự thư phòng, ngồi trên một cái cây cách đó không xa đợi đến nửa đêm, bất luận trời mưa tuyết rơi, cái thói quen này cũng không từng sửa đổi! Cho nên có thể phải người tới cứu hần cũng không kỳ quái.

Mà Hoàng Phủ Hiến hỏi xong, trong đầu hiện lên bóng dáng mỹ nữ đáng khinh, bất động thanh sắc, tổn hại thừa lời, trong thiên hạ có thể làm ra loại sự tình này, còn có to gan như vậy, cũng chỉ có thể là nàng!

Hắc y nhân ho khan một tiếng, đáp: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Vương gia cũng không biết! Cô gái kia, không giống người Đông Lăng!”

“Nữ nhân kia có phải bộ dạng rất đẹp?” Lạnh giọng hỏi.

Hắc y nhân nhớ lại một chút Đạm Thai Hoàng ngửa đầu nhìn về phía Vương gia, bày ra dung nhan xinh đẹp, gât gât đầu: Đúng vậy! Rất đẹp!”

“Cử chi thập phần đáng khinh?” Lại là vừa hỏi.

Hắc y nhân khoe miệng vừa kéo, lúc người ta đi nhà cầu, có thể đem giấy bản trộm đi, liền đủ để thấy được nàng đáng khinh đi? Nghĩ, liền tục gật đầu: Đúng vậy! Phi thường đáng khinh!”

“Có chút động tác còn rất giống nam nhân?” Tiếp theo hỏi.

Vì thế, Hắc y nhân lại nghĩ tới nữ nhân kia đắc thủ xong, tựa vào trên cây giống Đại lão gia vỗ đùi cười đến lãn lãn, lại gật đầu: Đúng vậy! rõ ràng chính là nữ hán tử!” Ân, nữ hán tử cái tử này, rất tốt! Hân sao lại nghĩ đến từ chuẩn như vậy? Hân thật sự là rất có sáng ý!

Trong quá trình Hắc y nhân tự kỷ, Hoàng Phủ Hiến trên cơ bản đã xác định lại là chuyện tốt của Đạm Thai Hoàng! Mắt màu vàng tràn đầy sát ý, cũng không quên mở miệng phân phó: “việc hôm nay, không thể nói với ngoại nhân!”

Dạ!” Hắc y nhân trả lời, về mặt bỗng nhiên trở nên hết sức thống khổ mà chần chờ.

Hoàng Phủ Hiến nhìn hân nhú chặt mày, mở miệng hỏi: “Có gì không ổn?”

“Hoàng Thượng... Trước khi thuộc hạ đến, nữ nhân kia đã ăn mặc thành cung nữ, thông tri các quốc gia vương công đến vây xem ngài...” Cho nên tôi không nói với ngoại nhân, ngoại nhân tám phần cũng biết!

Hoàng Phủ Hiến nghe vậy, một ngụm máu tươi nhất thời nảy lên cổ họng, suýt nữa trực tiếp phun ra!

“Hoàng Thượng bảo trọng long thể!” Hắc y nhân nhanh tiến lên giúp đỡ hân.

Hoàng Phủ Hiến ổn định thân mình, hung hăng, nghiêng răng một câu: “Đạm! Thai! Hoàng! Người chờ cho trẫm!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đại đầu heo, ta cùng người giết heo

Hôm nay sáng sớm, dựa theo lệ thường tiếp đãi các quốc gia, ngày thứ hai sau quốc yến, chính là dạo chơi ngự hoa viên.

Nhưng mà, sứ thần ngập mảy cái liền, đối Hoàng Phủ Hiến oán hận! Ngày hôm qua nửa đêm phái cung nữ đưa bọn họ, kết quả chờ bọn hân tới rồi, đối phương nói thiệt nhiều thiệt nhiều, kỳ thật đều là vô nghĩa! Vẫn nói đến bọn họ suýt nữa ngủ, hân mới rốt cục tìm được vài cái trọng điểm, mà trọng điểm đều là chút lông gà vô tội, thương thảo cơ mật cái chó má, hăm hại người thì có! Chính là người ta là hoàng đế lại là chủ nhà, bọn họ cũng khó mà nói cái gì!

Mà các quốc gia sứ thần, ở ngự hoa viên gặp gỡ, liền bắt đầu chào hỏi!

“A! Trần đại nhân, mao sừn! Mao sừn!” Một vẻ mặt tươi cười chào hỏi.

Trần đại nhân vừa thấy, cũng cười hi hi chấp tay: “A! Trương đại nhân, Đây ền nai! Đây ền nai!”

Hai người chào hỏi xong, còn chấp tay tươi cười. lúc sau, bỗng nhiên dừng lại, biểu tình cũng có chút cứng ngắc!

Hai người bọn họ vừa rồi nói gì đó?

Mọi nơi sứ thần cũng đều không chớp mắt nhìn hai người bọn họ, trong lòng tràn đầy khó hiểu. Kỳ thật bọn họ trải qua một buổi tối, đầu óc vẫn là bài hát giết heo kia, hôm nay buổi sáng chào hỏi còn có điểm ngoài ý muốn! quả nhiên là ngoài ý muốn! Đầu là bởi vì ngày hôm qua bị Mạc Bắc công chúa đầu độc!

Hai vị đại nhân biết mình đã bị mất mặt, biểu tình trở nên thập phần đau khổ, trên mặt cười so với khóc còn khó coi hơn, trần đại nhân nói: “A! Đây thật sự là mao sừn a!” Không được, thể diện bọn họ để đâu, khiến mọi người cho là bọn họ đang nói một loại tiếng nước ngoài tất cả mọi người nghe không hiểu

Đúng vậy! Đúng vậy! Đây ền nai đây ền nai nha!” Trương đại nhân một bộ thực hiểu ý, nắm tay trần đại nhân thật sâu gật đầu. Trong lòng rơi lệ đầy mắt!

Các quốc gia sứ thần nghe hai người bọn họ nói tiếng nước ngoài, còn trò chuyện với nhau thật vui, nhất tề quay đầu, nhìn về phía khờ cùng hừ không. Chỉ thấy không trung, trong thoáng chốc có quạ đen thành đàn bay qua. Ai, hai người này cũng không biết có phải bị kích thích choáng váng không...

“Hoàng Thượng giá lâm!” Tiểu thái giám một tiếng hô to, làm cho mọi người yên tĩnh trở lại.

Mà kia hai người còn mao sừn, đây ền nai, cũng rốt cục tìm được lý do không nói tiếng nước ngoài, chạy nhanh ngồi vào vị trí của mình, lau cái trán bởi vì xấu hổ mà toát mồ hôi.

Hoàng Phủ Hiến sắc mặt vẫn là màu đen, gương mặt tuấn mỹ giống như thần Apollo lạnh lẽo. Cũng may nữ nhân kia không đi ra ngoài tuyên truyền mình là không có giấy bản, mà chỉ nói thương thảo cơ mật mới đem mọi người cho đến đến, không làm cho hân mất mặt đến mức tận cùng! Nhưng dù vậy, nàng vẫn không thể tha thứ!

Tới vị trí, mắt màu vàng nhìn mọi người: “Các vị đợi lâu!”

“Đông Lăng hoàng khách khí!” Sứ thần đối việc đêm qua lòng tràn đầy oán hận, tươi cười đáp lời.

Hoàng Phủ Hiến lại quét mắt trong chốc lát, phát hiện Đông Tấn, Bắc Minh cùng sở quốc cũng chưa đến. Mà chết tiết nữ nhân cũng còn chưa tới! Tay áo bào đã hạ thủ rất

nhanh, suy nghĩ đợi nữ nhân kia xuất hiện như thế nào thu thập năng!

Mà ngay tại lúc này, một tiếng ca vui giống như chim sơn ca xa xa truyền đến, ca từ làm cho người ta không đành lòng nghe: “Người là một đại đầu heo, bị bơm bị bơm u! Tôi là một người giết heo, bị bơm bị bơm u!...”

Kỳ thật Đạm Thai Hoàng không có ham muốn gì khác, chính là tâm tình tốt lắm thì thích thích ca hát! Ngày hôm qua đem Hoàng Phủ Hiên kia thấy chết mà không cứu chính thảm vậy, năng có thể mất hứng sao?

Mọi người mí mắt cũng nhin không được nhảy một chút, khóe miệng cũng run rẩy mấy cái, một loại dự cảm điềm xấu nảy lên! Chậm rãi, một bóng dáng lam nhạt, một bóng dáng lửa đỏ tự phương xa đi vào tầm mắt của bọn họ. Mọi người vừa thấy, trong lòng điềm xấu chứng thực, suýt nữa bị phản ôm đầu khóc rống, quả nhiên lại là Mạc Bắc Tam công chúa! Đây chính là khúc ca giết heo chân chính a!

Mà một góc khác của ngự hoa viên, nam tử mặc tử y cũng đang đến. Rất xa nghe thấy tiếng ca của nữ nhân kia, khóe môi không tự giác xả ra một tia ý cười, cước bộ thoảng nhanh mấy phần.

Đạm Thai Kích cũng cảm giác thập phần đau đầu, đem qua chuyện tình liền đủ hần buồn bực, nha đầu kia sáng sớm còn không biết hát cái gì, đại đầu heo cùng giết heo? Mắt thấy sắp đi đến chỗ sứ thần, năng còn hát, đang muốn mở miệng ngăn lại, lại cùng người phía trước nghênh diện gặp lại!

Quân Kinh Lan chấp tay: “Mạc Bắc đại hoàng tử, hạnh ngộ!”

“Bắc Minh Thái tử, hạnh ngộ!” Đạm Thai Kích lúc này đáp lễ.

Mà Đạm Thai Hoàng đang nhìn gặp Quân Kinh Lan nháy mắt, nhất thời cảm miệng! Ánh mắt hướng chân của mình nhìn, tối hôm qua sự kiện tã, hàng này khẳng định sẽ không quên! Quả nhiên, rất nhanh cũng cảm giác được một đạo tựa tiểu phi tiểu, cảm giác áp bách mười phần, xuyên thấu đặt trên người mình.

Các sứ thần lỗ tai được giải cứu, đều cảm động nhìn Quân Kinh Lan kia tao nhã Vô Song. Nói Bắc Minh hoàng Thái tử, chính là trong thiên hạ nổi danh không cho ai thể diện, cho nên vị Thái tử điện hạ, làm phiền ngài hảo hảo nói hai câu, đã kích đã kích Mạc Bắc Tam công chúa, làm cho năng về sau đừng ca hát đi!

Mọi người tha thiết chờ đợi, giống như lấy sóng điện chiếu vào Quân Kinh Lan. Hần nhìn Đạm Thai Hoàng sau một lúc lâu, ngữ trung mang cười: “Mạc Bắc công chúa tiếng ca, thật độc đáo!”

Sứ thần nhất tề thờ dài, Hoàng Phủ Hiên cũng có cùng một cảm giác, kỳ thật tiếng ca của nữ nhân này, hần đời này cũng không muốn nghe thấy lần thứ ba!

“Đó là tự nhiên, bản công chúa tiếng ca trong thiên hạ độc nhất vô nhị!” Đạm Thai Hoàng coi như không có nghe ra hần ngôn ngữ đang trào phúng, ngẩng đầu ưỡn ngực, thập phần tự hào mở miệng, nhìn về phía Quân Kinh Lan, tràn đầy khiêu khích!

Này khiêu khích, làm cho Quân Kinh Lan bên môi ý cười càng sâu một ít, lại mở miệng: ” tiếng ca vậy, quả thật độc nhất vô nhị, bản Thái tử cũng hy vọng có thể thường xuyên nghe được công chúa hát âm thanh của tự nhiên!”

Dứt lời, lại hướng Đạm Thai Kích chấp tay, xoay người liền hướng chỗ ngồi của mình mà đi.

sứ thần mặt biểu tình cứng ngắc, này Bắc Minh hoàng Thái tử không có việc gì đi? Có phải hay không chỉ cần là Mạc Bắc Tam công chúa làm, hần toàn bộ đều có thể bỏ qua lương tâm ca ngợi một phen? ca khúc kinh dị vậy mà là âm thanh của tự nhiên!?

Đừng nói là sứ thần, mà ngay cả Đạm Thai Kích đều mộng một chút, nguyên bản còn cảm thấy được rất là mất mặt, đột nhiên nghe hần vừa nói, đáp lễ đều quên! Hoàng Phủ Hiên lại lấy ánh mắt cực kỳ quý dị nhìn Quân Kinh Lan.

Đạm Thai Hoàng thật ra không có cảm giác, dù sao yêu nghiệt hành xử không theo lẽ thường năng đã quen, năng cho tới bây giờ không đoán được hần suy nghĩ gì, vậy không tiêu phí tinh lực đi đoán! Vì thế, đi theo Đạm Thai Kích, thanh âm không lớn không nhỏ tiếp theo rầm rì: “Người là một đại đầu heo, bị bơm bị bơm u, tôi là một người giết heo...”

Hát hát, vừa nhắc đầu, liền thấy Hoàng Phủ Hiên ánh mắt lạnh lẽo, năng không chút do dự xem thường, hơn nữa cười xấu xa! Tối hôm qua hần không có chết ở nhà xí? Ha ha ha... Này tâm tình tốt, hát lớn hơn nữa!

Năng phản ứng vậy, Hoàng Phủ Hiên tay dưới long bào đã siết chặt hơn!

Mà ngay lúc Đạm Thai Hoàng vui vẻ hát ca...

“Triệu đại nhân ngài làm sao vậy?” đại thần đứng dậy, lo lắng hỏi người trước mặt.

Mà kia triệu đại nhân giờ phút này ôm đầu mình, hai hàng lệ uốn lượn xuống, nhìn thoảng qua Đạm Thai Hoàng, thật sự không thể nói ra mình chịu không nổi ca khúc của năng. Vì thế mở miệng nói: “Trần đại nhân, bản quan không có việc gì, bản quan chính là rất tưởng niệm mẫu thân!”

Trần đại nhân nghe vậy, nghe bên tai toàn đại đầu heo cùng người giết heo, một cổ nhiệt lệ thoát chốc dâng lên: “Triệu đại nhân, nghe người vừa nói như thế, bản quan cũng bỗng nhiên có chút nhớ nhung phụ thân đại nhân!”

“Khụ... Khụ khụ...” Hoàng Phủ Hiên ho khan vài tiếng, mới không có nhiều người hơn gia nhập đội ngũ “nhớ người thân”

Mà ngay tại lúc này, tiểu thái giám cao giọng nói: “Đồng Tán đại hoàng tử, trưởng công chúa đến!”

Lời này vừa ra, Đạm Thai Hoàng tiếng ca chợt dừng, ngược lại cười lạnh, mắt phượng nhếch lên, nhìn về phía ngoại viện. Ngày hôm qua giáo huấn còn không đủ?

Triệu đại nhân cùng trần đại nhân cũng không muốn nhớ cha mẹ, Hoàng Phủ Hiên cũng không trừng Đạm Thai Hoàng, cũng đều nghiêng đầu nhìn người ngoài rừng đào đi vào, Đồng Tán trưởng công chúa tối hôm qua bị đánh thành như vậy, hôm nay còn tham dự yến hội?

Lại giả bất thiện a!

Mà giờ khác này, Đạm Thai Kịch, vòng vo cầm ly rượu, trong mắt sát khí gợn sóng, cười đến phong lưu...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Không có kim sang được tốt

Chung Ly thành mặt lạnh đi phía trước, mà Chung Ly hàm cũng dùng một khối khăn che mặt từ sắc, ngoài khăn là một đôi mắt xéch trần đầy cay nghiệt!

Mà sau Chung Ly Hàm, có một nữ tử mặc y phục cung nữ, trên mặt cũng là mặt mũi bầm dập, xanh một khối tím một khối, điều này làm cho tất cả mọi người có chút nhũn nẩy, không biết Đông Tấn là muốn làm trò gì.

Mấy người tới sau, Chung Ly thành trước mang theo Chung Ly hàm đối Hoàng Phủ hiển hành lễ: “Bồn cung đã tới chậm, xin Đông Lăng hoàng bao dung!”

Hoàng Phủ hiển khước môi lạnh như băng nhếch lên: “Đại hoàng tử là khách nhân, trăm là chủ nhân, đã tới chậm, trăm cũng không thể chất vấn?”

Lời này vừa ra, tứ phía đều trong nháy mắt yên tĩnh. Hoàng Phủ hiển lời này, chính là so với chất vấn còn bén nhọn hơn! Vì thế, mọi người không khỏi nhìn thoáng qua đám người quân kinh lan cùng đạm thái kịch cũng tới chậm, sau khi xem xong, mọi người ánh mắt lại đều nhìn vào vị trí rồng tuếch của Sở quốc!

Hoàng Phủ hiển trong lòng là không hồn giận, đêm qua người ám sát Đạm Thai Hoàng, là từ đâu tới, tự nhiên chạy không khỏi mắt của hắn. Hắn tuy rằng cũng muốn mệnh người đàn bà kia, còn cố ý dặn bọn thị vệ không nên nghĩ cách cứu viện, nhưng cũng không tỏ vẻ hẳn thích có người ở trên địa bàn của hắn hô mưa gọi gió! Nếu Đạm Thai Hoàng đã chết, sổ sách sẽ ghi trên đầu Đông Lăng, hắn cũng không tin Chung Ly thành không biết điểm này!

Chung Ly thành mặt biểu tình cương một chút, cười mấy tiếng, nói: “Đông Lăng hoàng, chúng ta đi muộn là có nguyên nhân!”

Thốt ra lời này, rất xa truyền đến một đạo âm thanh trần đầy không đứng đắn: “Nguyên nhân? Chẳng lẽ giống bản điện hạ ngủ quên sao?”

Dứt lời, hẳn hiện tại đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Lướt tìm buộc tóc, trong tay quạt ngọc phong lưu, bên môi trần đầy ý cười phóng đảng bất cần đời, tuyệt thế mỹ nam tử. Đi đến trước Hoàng Phủ hiển, mở miệng: “Đông Lăng hoàng, Sở Trường Ca ngủ quên, đã tới chậm, xin hãy thứ lỗi!”

Lời này vừa ra, mọi người trong lòng cũng hiện ra hai chữ —— lãng phí! Thì ra hàng này chính là Sở Trường Ca? Đệ nhất thiên hạ ăn chơi trác táng, làm cho người ta xấu hổ khi nhắc tới hoàng tộc, không nghĩ đến liêm sỉ, chẳng nghĩ đến danh dự. một người như vậy, lại có một túi da tốt, không phải lãng phí là cái gì?

“Sở hoàng tử thật ra thẳng thắn thành khẩn! Mời ngồi!” Hoàng Phủ hiển cười mở miệng.

Sở Trường Ca lắc lắc cây quạt, một bên hướng chỗ ngồi của mình đi, một bên nói: “Thẳng thắn thành khẩn có gì không tốt, có thể ngủ chứng minh bản điện hạ thân thể hảo!”

“Phốc...” Vài đại thần phun nước. Đạm Thai Hoàng cũng ôm miệng mình, suýt nữa cười ra tiếng. Sở Trường Ca, tối hôm qua đã cảm thấy thú vị, hôm nay trước mặt nhiều vương công, cũng vẫn là đức hạnh này, thật biết điều!

trạng thái này của nàng, rơi vào trong mắt quân kinh lan, mắt hẹp dài nhìn lướt qua Sở Trường Ca, lại nhìn nhìn Đạm Thai Hoàng, nâng chén mà uống, hứng thú càng đậm.

Sở Trường Ca ngồi xuống, liền nhìn thấy đối diện là Đạm Thai Hoàng! Sừng sốt, Đạm Thai Hoàng lúc này mới nhớ tới ngày hôm qua hai người gặp qua, nhanh cúi đầu, nhưng đã không còn kịp rồi.

Lập tức, Sở Trường Ca tâm tình vô cùng tốt nở nụ cười, ha ha, ngày hôm qua nữ nhân không biết đánh chủ ý xấu gì...

Gặp nụ cười này, Đạm Thai Hoàng buồn bực thờ dài, lại gặp phải một cái phiền toái.

Chung Ly thành bị Sở Trường Ca này chen miệng vào, nguyên bản chuẩn bị một bụng nói, thoáng chốc cũng không biết nên như thế nào ngẩng đầu lên, xấu hổ đứng ở giữa sân

Hoàng Phủ hiển đứng trong chốc lát, coi như lúc này mới nhớ tới Chung Ly thành đến, mở miệng nói: “Không biết Đông Tấn đại hoàng tử...”

“Đông Lăng hoàng, Bồn cung tới chậm, là bởi vì sáng nay xử lý chút sự tình! Đêm qua thị tỳ của hoàng muội, lại bị người đánh, không ít người đều thấy là Mạc Bắc Tam công chúa động thủ. Mà hoàng muội sau khi trở về, bị ngự y điều tra ra hôm qua ở yến hội bị đánh, tay của đối phương thậm chí có độc, nếu không có phát hiện sớm, hoàng muội mặt sẽ phá hủy! Bồn cung một đường kiểm tra, rốt cục công phu không phụ lòng người, tra ra đêm qua đại điện có một cung nữ Đông Lăng, nhìn thấy người động thủ dưới màn sân khấu, cũng là Mạc Bắc Tam công chúa! hoàng muội cùng nàng không oán không cừu, khuyên hoàng công chúa lại hạ độc thủ như vậy, xin Mạc Bắc đại hoàng tử xuất ra một cái giải thích hợp lý, cũng thỉnh Đông Lăng hoàng làm người làm chứng!” Chung Ly thành nói xong, vỗ vỗ tay, một cung nữ lên đây.

Quần áo cách ăn mặc đúng là thị tỳ Đông Lăng, sắc mặt thật rất là trấn định.

Đạm Thai Hoàng chỉ nhìn trong chốc lát, cũng liền kịp phản ứng, cái này căn bản là đối phương tự đạo tự diễn một tuồng kịch! Tối hôm qua Chung Ly hàm là nàng đánh đập đúng vậy, nhưng nàng dụng độc hay không nàng đương nhiên biết? Huống chi nếu thật có độc, vì sao hôm qua ở đại điện không có độc phát? Về phần cái gọi là đánh tỳ nữ Chung Ly hàm, nàng tối hôm qua đi hại Hoàng Phủ hiển, còn có thời gian rồi sao?

“Đông Tấn trưởng công chúa không khỏi cũng quá coi trọng mình, bản công chúa đánh trưởng công chúa, còn đi đánh thị tỳ trưởng công chúa? Chính là một thị tỳ, còn để bản công chúa tự mình động thủ, Đông Tấn đại hoàng tử không biết là quá hoang đường sao?” Đạm Thai Hoàng cười lạnh mở miệng.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người chấp nhận, giáo huấn một thị tỳ mà thôi, chính là Đạm Thai Hoàng trực tiếp cho thị tỳ của mình động thủ, cũng không phải đại sự khó lường, bất quá một cái hạ nhân thôi. Không cần công chúa của một nước người có địa vị cao lại động thủ với người có địa vị thấp. Xem như vậy, vấn đề là ở Đông Tấn

Mà Chung Ly thành sắc mặt không thay đổi, tựa hồ đã sớm liệu đến Đạm Thai Hoàng sẽ nói vậy, hần âm thanh lạnh lùng nói: “Nếu thật là một thị tỳ, Bồn cung tự nhiên cũng không nói cái gì, nhưng thị tỳ này, chính là Đông Tấn Triều Hà quận chúa. Lần này muốn đến thăm Đông Lăng, liền ăn mặc thành cung nữ, trộm đi theo Hàm nhi tới. Mặc Bắc công chúa động thủ, vị tất bởi vì đã biết thân phận chân thật của Triều Hà!”

“Tê!” Mọi người bất giác thật hút một hơi lạnh khí, không nghĩ tới là Triều Hà quận chúa! phụ vương nàng, chính là thân vương Đông Tấn, tính trung căn, cho nên ở trong thiên hạ đức cao vọng trọng, các quốc gia mọi người cấp cho ba phần thể diện, cho nên Triều Hà quận chúa nghiêm khắc nói đến, so với cung phi, công chúa cấp thấp còn tôn quý hơn.

Đạm Thai Hoàng môi đỏ mọng khẽ nhích, không nghĩ tới Đông Tấn bởi vì đối phó nàng, thế nhưng không tiếc đem một quận chúa đều đánh thành như vậy để hãm hại nàng thật đúng là dụng tâm lương khô! Nhưng, nàng Đạm Thai Hoàng là để đối phó sao? Cười lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng..

Lại bị một thanh tuyền của quần áo lụa là đánh gãy: “Đông Tấn đại hoàng tử lòng dạ thật sự làm cho bản điện hạ thấy trơ trẽn, không phải là đem ai đó đánh một chút sao? Bản điện hạ không có việc gì cũng thường xuyên lôi kéo các vương công khoa tay múa chân khoa tay múa chân, thường bị đánh mặt mũi bầm dập, trở về bởi được hai ngày thì tốt rồi, chưa bao giờ tới cửa đòi hỏi. Đông Tấn hoàng tử sao không buông tha? Có phải Đông Tấn không có kim sang được tốt? Không có bản điện hạ có thể đưa người mấy bình!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đúng vậy, ta đánh người

Lời này vừa ra, mọi người muốn cười lại không cười được. sở quốc Sở đại hoàng tử thật đúng là cái kẻ dờ hoi, thường xuyên bị người đánh cho mặt mũi bầm dập, hần cũng có thể không e dè nói ra! Bất quá nói như vậy, Đông Tấn liền không nên so đo mới phải, một quận chúa có thể tôn quý hơn hoàng tử sao? Hơn nữa người ta vẫn là đại hoàng tử của sở quốc!

Chung Ly thành lại bị hần làm cho không biết nói cái gì cho phải! Thật vất vả mới vững vàng, chống lại ánh mắt “Người không nên so đo ” của mọi người, kiên trì nghiêm rằng: “Sở hoàng tử rộng rãi, nhưng bị đánh chính là Triều hà quận chúa, Bồn cung trở về còn muốn hưởng hoàng thức công đạo! Huống chi hoàng muội mặt còn trúng độc!”

Cái này, Hoàng Phủ hiền tâm tình tốt rồi! Tuy nói hần không thích Chung Ly thành, nhưng có người giúp đỡ hần thu thập chết tiệt nữ nhân, cũng là chuyện tốt! Độc hại công chúa, đánh quận chúa, không có một việc là nhỏ, loại này sống chết mặc bây, xem nàng không hay ho cảm giác thật tốt!

Nhưng, hần còn không có cao hứng xong, một thanh âm tựa tiếu phi tiếu liền vang lên: “Thật sự là kỳ quái, như thế nào Đông Tấn trường công chúa trúng độc, tối hôm qua Đông Lăng thái y nhìn không ra sao?”

Lời này vừa ra, Đạm Thai Hoàng kỳ quái nhìn Quân Kinh Lan liếc mắt một cái, mới vừa rồi nàng cũng muốn nói những lời này đem Hoàng Phủ hiền tha xuống nước, bởi vì nói xong, Hoàng Phủ hiền hoặc là phải giúp đỡ nàng nói đêm qua Chung Ly hàm không có trúng độc, bởi vì kia là ngự y của hần chẩn đoán bệnh, có độc cũng chưa chẩn ra, ai tin? Hoặc là, liền cam chịu Chung Ly hàm đêm qua trúng độc, kia chẳng khác nào trước người trong thiên hạ thừa nhận hần là đồng lõa, Chung Ly hàm trúng độc ngự y của hần cũng không giúp đỡ giải!

Nhưng vấn đề là, Quân Kinh Lan vì cái gì phải giúp nói ra? Là muốn giúp nàng, hay là nghĩ muốn tha Hoàng Phủ hiền xuống nước, hần xem nào nhiệt? Dựa theo tính cách ác liệt của nam nhân kia mà nói, chuyện sau chiếm đa số. Quả nhiên, nàng nghĩ như vậy, Quân Kinh Lan tựa tiếu phi tiếu liền quét mắt lại đây, ý tứ xem cuộc vui hàm xúc mui mui phần.

Mọi nơi sứ thần, nhìn về phía Quân Kinh Lan ánh mắt cũng tràn đầy hăm hực, dễ dàng một câu, liền kéo Hoàng Phủ hiền xuống nước, người này, thật sự là sâu không lường được! Bọn họ sau khi trở về nhất định phải làm cho quốc quân hảo hảo phòng bị, tốt nhất dâng sớ cự tuyệt hần đến! Duy độc Sở Trường Ca một người thành thói phe phẩy cây quạt, coi như căn bản là không thấy huyền cơ...

Hoàng Phủ hiền mặt nhất thời đen, mắt thấy mọi người ánh mắt đều đặt tới trên người hần, chờ hần mở miệng! Hần thật muốn hét lớn, nhìn hần làm gì?! Ho nhẹ một tiếng, không tình nguyện nói: “Người tới, truyền ngự y đêm qua chẩn trị cho Đông Tấn trường công chúa!”

Cái này Chung Ly thành mày cũng nhú lại, mục đích của hần là Đạm Thai Hoàng, cũng không phải là Hoàng Phủ hiền! phát triển nư vậy, đừng nói không thu thập được Đạm Thai Hoàng, mà trước phải đối đầu cùng Đông Lăng! Nếu thật sự chọc giận Hoàng Phủ hiền, mình có thể không còn sống về nước không biết chừng, nghĩ, hần lại nhịn không được trừng mắt Quân Kinh Lan xen vào việc của người khác

trùng này, Quân Kinh Lan nhếch mi, nhìn hần. Sau một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, chu sa đỏ búng như máu, rất là xinh đẹp động lòng người. cười này, làm cho Chung Ly thành trong lòng lộp bộp một chút, nhanh dời ánh mắt đi chỗ khác

“Hoàng Thượng, lý ngự y tới rồi!”tiếu thái giám bấm báo.

“Truyền!” Thanh âm băng lạnh mang theo một cỗ lo lắng, như là điềm báo bão táp

Lão ngự y dọc theo đường đi đã nghe nói, hần là thật sự không rõ hần vì sao đen dui vậy, giúp đỡ cứu người không được thưởng, còn gặp phải phiền toái! tới trước Hoàng Phủ hiền, nhanh như chớp đem lời nói cùng oán khí biểu đạt: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, tối hôm qua Đông Tấn công chúa mặt chính là bị thương ngoài da, cự thần lấy tánh mạng đảm bảo, tuyệt đối không có trúng độc, nhất định là có người muốn hãm hại cự thần!”

Dứt lời, hung hăng trừng mắt nhìn Chung Ly thành cùng Chung Ly hàm! Đông Tấn này vong ân phụ nghĩa vô liêm sỉ, không cảm tạ mình coi như xong, còn vu hãm mình là đồng lõa với Mặc Bắc Tam công chúa! Hần hôm nay nếu có thể tránh được một kiếp này, tất báo thù!

“Đông Tấn đại hoàng tử, người xem?” Hoàng Phủ hiền mặt màu vàng nhìn Chung Ly thành, trên mặt mang cười, mắt lại tìm không thấy chút độ ấm, phảng phất rét căm căm, ý tứ cảnh cáo hàm súc.

Chung Ly thành cũng không phải ngu xuẩn, nhanh mở miệng: “Nếu là như vậy, kia có lẽ là hoàng muội sau khi trở về nhiễm độc, nếu như vậy, vậy hiểu lầm Tam công chúa!

Nhưng động thủ đánh người...”

Đạm Thai Hoàng cười lạnh một tiếng: “Chuyện bị trúng độc là giả, không biết còn có mấy chuyện là thật!”

Lời này vừa ra, các quốc gia sứ thần lại thôn thức. Đúng vậy, Đạm Thai Hoàng chuyện lớn nhất, đứng mũi chịu sào chính là độc hại Chung Ly hàm, nhưng chuyện lớn nhất chính là giả, về phần chuyện khác tính chân thật thực sự...

Dứt lời, Đạm Thai Hoàng lại đứng dậy, chung quanh vừa chấp tay: “Bản công chúa xưa nay thanh danh không tốt, nhưng tuyệt đối sẽ không làm mà không dám nhận! Đông Tấn vu hãm bản công chúa dụng độc mưu hại Chung Ly hàm, còn đánh Triệu hà quận chúa! Mà nay hạ độc là giả, chứng nhân còn có vài phần có thể tin, chứng vị đại nhân cũng làm có thể nhìn xem rõ ràng! Xin các vị thay bản công chúa lời nói công đạo, giúp bản công chúa giải oan!”

Nói rất đúng, một chút cũng không giống công chúa không ra thể thống gì trong đồn đại. Thần thái là chính khí nghiêm nghị lại hàm chứa một cổ oán khí, coi như là bị nhiều oan khuất. Vì thế, không ít đại nhân có tinh thần trọng nghĩa, đều lớn tiếng nói: “Đông Tấn đại hoàng tử vẫn là đem chuyện này điều tra lại đi!”

“Một đại nam nhân, đường đường một hoàng tử, thế nhưng suy nghĩ nhiều biện pháp xấu xa để hãm hại một nữ nhân, bản diện hạ thay hẳn xấu hổ!” Sở Trường Ca không coi ai ra gì quay đầu, thấp phẫn nhàn nhàn mở miệng

“Sở Trường Ca, người...” Chung Ly thành tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, người trong thiên hạ đều biết Sở Trường Ca mới là hoàng tộc đáng xấu hổ, hẳn hiện nay thậm chí có mặt thay mình xấu hổ, mình thành cái gì?

Người có thể tưởng tượng cái loại cảm giác phượng hoàng bị quạ đen khinh bỉ sao? Người có thể tưởng tượng cái loại cảm giác rồng bị con giun xem thường sao? Chung Ly thành hiện nay lòng tràn đầy cảm thụ!

Sở Trường Ca nghe vậy, phe phẩy cây quạt tà liếc hẳn một cái: “Như thế nào? Không phục? Khoa tay múa chân khoa tay múa chân?”

Chung Ly thành nhất thời căm giận! Sở Trường Ca tuy rằng thanh danh bất hảo, nhưng thường xuyên mang theo vương công quý tộc chung quanh đánh nhau ẩu đả, võ công tốt, thể trạng cũng không kém, mình là người đọc tứ thư ngũ kinh, chưa bao giờ cùng người động thủ, vì thế cũng sẽ không động thủ, nếu khoa tay múa chân, sẽ mất mặt hoàng tộc!

Mà Chung Ly hàm, giờ phút này không dám tin, thất vọng, ánh mắt đặt trên Quân Kinh Lan. Chính là một câu, một câu, liền đưa âm mưu bọn họ một buổi tối chuẩn bị đánh cho hồn phi phách tán! Bốn năm, nàng gặp qua hẳn nhiều lần, tựa như lúc này đây cũng là vì thấy hẳn mà đến. Trong ấn tượng, hẳn cho tới bây giờ đều là đứng trên đỉnh núi, câu nói đầu tiên có thể xoay thế cục, lật bàn tay liền có thể nghịch sửa Càn Khôn. Nàng vẫn nghĩ đến nam tử này,

Mà một ngày, nàng thấy hẳn trong mắt chiếu ra bóng hình xinh đẹp lấp lư, chiếu ra giai nhân thướt tha. Hẳn rốt cục cũng khẳng khái nói một câu, thậm chí còn tuyên bố lẫn lộn một vạn lần cũng muốn câu thứ, mà người nọ lại không phải mình. Nàng liền rút cuộc che không được tâm đồ kị của mình, mới đưa hoàng huynh cùng đường muội đều cùng nhau kéo tới hoàn cảnh xấu hổ này. Mà, âm mưu của bọn họ, vẫn là thua hẳn ở một câu nói!

“Như thế nào Đông Tấn trưởng công chúa trúng độc, tối hôm qua Đông Lăng thái y nhìn không ra sao?”

Nàng hít một hơi, đang muốn lời nói cái gì, Triệu hà quận chúa lại phát điên chỉ vào Đạm Thai Hoàng: “Bản quận chúa mặc kệ, chính là nàng đánh bản quận chúa! Đường huynh, người nếu là không thể vì bản quận chúa báo thù, bản quận chúa trở về nói cho phụ vương!”

Nói xong, hung hăng trừng mắt Chung Ly thành, là bọn hắn nói chuyện này nhất định có thể thành công, sau khi chuyện thành công nàng chính là Đông Tấn hoàng hậu tương lai! Mà, hiện nay thấy sẽ thua, không làm hoàng hậu cũng không sao cả, nhưng nàng không muốn bị đánh không công?

Này.. lại ồ lên!

Đạm Thai Hoàng cười lạnh một tiếng, xem ra những người này thật đúng là cho nàng dễ khi dễ! Chỉ tự vệ, không phản kích, bọn họ liền lần nữa tiến công! Nghĩ, một phen cầm băng ghế của mình, vài bước đi đến trước mặt Triệu hà quận chúa

Mà Quân Kinh Lan thấy vậy, khóe môi gợi lên một ý cười nghiền ngẫm, ngón tay như ngọc nhẹ nhàng gõ ở trên mặt bàn, trong mắt ý cười nồng đậm, trực giác nói cho hẳn biết, nữ nhân này biểu hiện sẽ vượt qua dự đoán của hắn.

Sở Trường Ca phe phẩy quạt, thần tình bất cần đời ý cười cũng càng phát ra rõ ràng, không chớp mắt nhìn Đạm Thai Hoàng, ân, Mạc Bắc Tam công chúa, cũng đừng cô phụ mình hôm nay giúp nàng nói chuyện a!

Hoàng Phủ hiển mất màu vàng cũng nhìn Đạm Thai Hoàng, nữ nhân này đi liền qua đi, cầm băng ghế làm cái gì? Là muốn hù dọa người ta sao?!

Kỳ thật, trừ bỏ Quân Kinh Lan, tất cả mọi người đều cho là như thế! Ngay Đạm Thai Kích, cũng đều nghĩ Đạm Thai Hoàng cầm băng ghế là qua dọa người!

Nhưng, Đạm Thai Hoàng bỗng nhiên đối với Triệu Hà quận chúa kia mặt đã bị đánh đến nhìn không ra nguyên trạng, cười lạnh một tiếng: “Triệu hà quận chúa, ta đánh người sao?”

Triệu hà nhìn thoáng qua băng ghế trong tay nàng, trong lòng có điểm hoảng, nhưng vẫn là cắn răng mở miệng: “Đúng vậy!”

“Hào!” Tiếng nói vừa dứt, “Phanh!” một thanh âm vang lên, Đạm Thai Hoàng hung hăng cầm ghế phang vào triệu hà quận chúa, lần này đánh xong, nàng lại đem băng ghế nhặt lên, lại là hung hăng đập tiếp!

“A!”, “A!”, “Cứu mạng a! A ——” Triệu hà thất kinh hét chói tai!

Mọi người lúc này mới kịp phản ứng, đi lên ngăn cản, chờ bọn hắn ngăn Đạm Thai Hoàng, Triệu hà đã muốn té trên mặt đất không thể động! Ôm đầu óc của mình, toàn thân run rẩy...

“Đông!” một tiếng, Đạm Thai Hoàng đem băng ghế ném

Bỏ qua mọi người, đập qua, hung hăng một cước dẫm vào mặt triệu hà, lạnh lùng nói: “Người không phải nói ta đánh người sao? Ân! Đúng vậy, ta đánh người! Người nếu muốn bị ta đánh như vậy, ta tại sao có thể không thành toàn tâm ý của người, người nói đúng không?”

Tiểu Hoàng thật có cá tính a, há há

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tình thế thay đổi, vui sướng khi người gặp họa

Mặc dù bình tĩnh cơ trí giống như Quân Kinh Lan, cũng nhịn không được môi khẽ nhếch lên. Chợt, cúi đầu uống rượu, che đi ý cười bên môi. Nữ nhân này, quả thật biết điều! Hành động như vậy, làm cho người ta cảm thấy ngoài ý liệu, nhưng lại có tình có lý

Hoàng Phủ hiển khoe môi lạnh lẽo cương nghị hung hăng run rẩy vài cái, nữ nhân điên! Trên đời này còn có chuyện nàng không dám làm sao? Nói đánh là đánh, còn đem người ta đánh thành bộ dáng kia, không biết còn cứu được không!

Mà một bên Sở Trường Ca, sùng sốt hơn nửa ngày, rốt cục lấy lại tinh thần: “Ha ha ha... Thống khoái!” Nói xong, đứng lên, vỗ tay!

mọi người không nói gì nhìn hần, vui sướng khi người gặp họa càng rõ ràng vậy sao? Tốt xấu người ta cũng là một quận chúa, làm người không thể không nể tình a! Hơn nữa Sở Trường Ca, cũng không biết là thật ngốc hay là giả ngốc, tất cả mọi người ngầm miệng không nói lời nào, chính là không nghĩ giao du với kẻ xấu, hần khen ngược, mang theo nước Sở cùng gây thù hằn, cũng không biết sở hoàng như thế nào phái hần tới, đây không phải là tự tìm phiền toái sao?

“Mạc Bắc công chúa quả thực tính tình mạnh mẽ! Bản điện hạ cảm giác sâu sắc bội phục!” Sở Trường Ca cười xong, còn bổ sung một câu.

Chung Ly thành nguyên bản đã bị Đạm Thai Hoàng làm cho vừa sợ vừa giận, nổi giận trong bụng không có chỗ trút, hiện nay Sở Trường Ca lại công khai vui sướng khi người gặp họa, làm trong lòng hần tức giận bay lên tới đỉnh! không thể tha thứ kẻ đối với mình vui sướng khi người gặp họa! nhanh quay đầu đối với Sở Trường Ca gầm lên: ” Sở đại hoàng tử, Đông Tấn cùng ngươi không oán không cừu, ngươi vì sao như thế?”

Sở Trường Ca như là bị hần rống mộng, sùng sốt một hồi lâu, mới quơ quơ cây quạt, buồn bực nói: “Bản điện hạ chính là xem náo nhiệt, cao hứng liền vỗ tay, có vấn đề?”

“Sở Trường Ca, nước Sở, là muốn cùng Đông Tấn tuyên chiến?” Chung Ly thành hé ra vẻ mặt bị tức không tầm thường, đủ mọi màu sắc

“ Chung Ly thành, ngươi suy nghĩ nhiều, những lời này chính là ý kiến cá nhân của bản điện hạ, cùng sở quốc không có quan hệ gì. Làm người, sức tưởng tượng phong phú là chuyện tốt, nhưng rất phong phú sẽ không tốt!” Chẳng hề để ý phe phái cây quạt, còn đối với Quân Kinh Lan xa xa kính một ly.

Quân Kinh Lan, cùng nhị hoàng đệ chính là nhân vật nổi danh. Hôm nay vừa thấy, quả thực danh bất hư truyền.

Quân Kinh Lan thấy vậy, môi mím hơi nhích, nâng chén cười yếu ớt, xa xa cùng kính.

Chung Ly thành bị hai người này không coi ai ra gì, tức giận đến suýt nữa học máu! Hai người này, hoặc là không đem Đông Tấn để ở trong mắt, hoặc là không để hần Chung Ly thành ở trong mắt, mặc kệ loại nào, đều đủ hần tức phun máu!

Bên kia đập xong, Đạm Thai Hoàng lúc này mới thu chân của mình. Nhìn Triều Hà quận chúa, âm thanh lạnh lùng nói: “Bản công chúa đời này ghét nhất bị oan uổng, ngươi đã nhất định phải nói mình bị ta đánh. Đánh hay không thanh danh ta đều công, kia không động thủ chẳng phải là rất mệt?”

Triều Hà quận chúa nằm trên mặt đất, đã không có thể nói ra một câu, đánh cho khí huyết đều tan một nửa, làm sao còn có khí lực nói chuyện!

Đạm Thai Hoàng dứt lời, lại quay đầu nhìn lựa mông che mặt của Chung Ly hằm, trên mặt lộ ra tươi cười của sói, thoạt nhìn thập phần hòa ái dễ gần, bộ dáng này, đem Chung Ly hằm sợ tới mức rút lui từng bước.

“Đông Tấn trưởng công chúa, nghe nói ta hạ độc hại ngươi? có thể làm cho người hủy dung? Muốn hay không bản công chúa hiện nay cũng thường ngươi một lọ độc dược?” nói như vậy, đến gần Chung Ly hằm từng bước.

Chung Ly hằm nghĩ đối phương mới vừa rồi đánh Triều hà, trong lòng biết nữ nhân này là nói được làm được, chạy vội vài bước, trốn sau Chung Ly thành, cao giọng hét chói tai: “Hoàng huynh, cứu mạng!”

Đạm Thai Hoàng thấy vậy, kinh thường nở nụ cười một tiếng, nhanh trở về chỗ ngồi của mình.

Chung Ly thành thâm hô hút vài hơi khí, đem Sở Trường Ca vút lên chín tầng mây, đối với biểu tình vẫn đang có điểm đại ra của Đạm Thai Kích mở miệng: “Mạc Bắc đại hoàng tử, hiện nay ngươi nhìn thấy đi? Quý quốc công chúa ở trước mọi người, đánh Đông Tấn quận chúa, quả thực vô pháp vô thiên! Nếu là Mạc Bắc không thể cho ta Đông Tấn một cái công đạo, kia liền chờ xung đột vũ trang đi!”

“Đội Đông Tấn binh mã đều ra ngoài, bản điện hạ liền trộm dẫn quân tập kích Đông Tấn hoàng thành, phụ hoàng nhất định sẽ một vốn một lời tán thưởng bản điện hạ! Đông Tấn, ngươi nói đúng không?” Sở Trường Ca thanh âm lại vang lên

Người hầu sau hần, các đồng chí của đồng tiền, các quốc gia sứ thần đờ đẫn, suýt nữa khóc lên! Điện hạ hôm nay làm sao vậy, đưa nước Sở tìm phiền toái! Mạc Bắc Tam công chúa, còn chưa tới mức làm cho điện hạ điên cuồng đi?

Đồng tiền còn chưa nói, Chung Ly thành dưới chân liền lao đảo một chút, suýt nữa ngã! Lại nhìn Sở Trường Ca, đã là giống như nhìn người có thù giết cha!”Sở Trường Ca, ngươi làm vậy, không sợ sở hoàng biết?”

“Ngươi muốn tìm phụ hoàng ta cáo trạng?” Sở Trường Ca cười cười, mặt mày vui vẻ, giống như tâm tình rất tốt, lại nói tiếp, “Cáo đi! Bản điện hạ nhiều năm như vậy đã quen bị cáo trạng, cũng lắm thi là một thắng cảm đoán, phạt bổng lộc nửa năm, không biết viết thư cáo trạng, bản điện hạ còn có thể dạy ngươi viết!”

Lời này vừa ra, các quốc gia sứ thần đang nhìn trời. Người nào không biết vị sở quốc đại hoàng tử từ nhỏ đến lớn chính là gây tai họa, sở hoàng bắt giam hán cảm đoán, hán cũng có thể treo tường đi ra ngoài.

Cứ nghe sở hoàng bị tức hôn mê không biết bao nhiêu lần, rồi lại luyến tiếc giết hán. làm cho hán càng quần áo lụa là không thay đổi, vô pháp vô thiên. Cho nên cái gọi là cáo trạng tám phần là vô dụng, cũng khó trách hán không có sợ hãi, còn muốn hỗ trợ viết thư cáo trạng...!

Nhưng Quân Kinh Lan cười cười, mị mầu lấp lánh. Sở quốc Nhị hoàng tử sở ngọc ly, là danh chấn trong thiên hạ. Sở quốc tam hoàng tử Sở Trường Phong, chính là chiến thần. Mà này Sở Trường Ca, có tiếng xấu, nhưng hôm nay xem ra, lại cùng hai người kia bù trừ.

Chung Ly thành bị tức sau một lúc lâu chưa nói ra một câu, cùng một người phá gia chi tử cãi nhau, có thể chiếm được tiện nghi? Cùng lắm thì phải người ám sát hán là được! Nghĩ, cười lạnh một tiếng: “Cáo trạng? Bồn cung không có nhảm chán như vậy!”

Nói xong, chịu đựng lòng tràn đầy lửa giận, quay đầu nhìn về phía Đạm Thai Kích: “Mạc Bắc đại hoàng tử, hiện nay các người không thể chống chế đi?”

Trầm mặc nửa ngày Đạm Thai Kích, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, nâng mắt nhìn Chung Ly thành, mắt yêu mị hoa đào tràn đầy lãnh ý: “Đồng Tấn đại hoàng tử nói như vậy nửa ngày, cũng mệt mỏi đi? Vậy có phải đến Bồn cung nói?”

Lời này vừa ra, Chung Ly thành cũng là cười lạnh: “Thỉnh giảng!”

“Đêm qua, hoàng muội bị người ám sát, Bồn cung bắt được một Hắc y nhân. Nghiêm hình bức cung nửa đêm, kẻ trộm đã cung khai, Đồng Tấn đại hoàng tử có muốn biết hay không người phía sau là ai?” Đạm Thai Kích nâng mắt nhìn hán, một đôi mắt hoa đào lạnh giá.

Chung Ly thành nhú mày, không có khả năng, đêm qua hán phải đi chính là từ sĩ, nếu thua, ồm thỏa tự sát, quyết không thể nào còn làm cho Đạm Thai Kích thấm vấn ra!..

Hoàng Phủ hiên nghe vậy cũng có chút nhú mày, Chung Ly thành tuy rằng không thông minh, nhưng tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn đến tìm người ám sát có thể cung khai. Chẳng lẽ...

Đạm Thai Hoàng cũng sùng sốt một chút, hôm nay sáng sớm, Vương huynh rõ ràng nói cho nàng từ sĩ kia tự vận, này...?

Duy độc Quân Kinh Lan, cười yếu ớt không nói. Đạm Thai Kích, rốt cuộc không làm cho hán thất vọng.

“Người đâu, đem thích khách dẫn tới!” Đạm Thai Kích thanh âm phong lưu hoa lệ nén giận khì!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Tiếng nói vừa dứt, một gã Hắc y nhân liền bị trời mạng đến. Ở giữa sân quỹ xuống, một bên áp giải hán, một tay kéo cái khăn che mặt hán xuống! Mày rậm mắt to, trên mặt còn có một vết đao, hán hung tợn trừng tứ phía, đang nhìn gặp Chung Ly thành, bỗng nhiên lớn tiếng kêu sợ hãi: “Đại hoàng tử điện hạ, cứu ta, cứu ta!”

Chung Ly thành mộng một chút, người trước mặt này hán căn bản là không biết, cho nên tuyệt đối không có khả năng là người của mình! Chỉ một thoáng hán cũng hiểu được, từ sĩ của mình bị bắt, tám phần đã muốn tự vận, mà Đạm Thai Kích đây là đang lấy một thể thân. Cũng học mình, phải người nói dối!

Nghĩ thông suốt, hán lớn tiếng mở miệng: “Nói bậy, Bồn cung căn bản là không biết người này! Hán ăn nói bừa bãi!”

Mà, hán nói xong, hắc y nhân kia lúc này lộ ra một bộ mặt cực kỳ thất vọng mà không dám tin, nhìn Chung Ly thành: “Đại hoàng tử điện hạ, ngài...”

Nói tới đây, đã không nói nữa, dùng sức cắn răng một cái, gãy đứng dậy, đối với một cây cột vọt qua! Làm ra một bộ vì chủ tử hy sinh!

Chung Ly thành chạy nhanh lớn tiếng mở miệng: “Ngăn hán, ngăn hán lại!” Nếu không ngăn lại, hán nhảy vào Hoàng Hà đều rửa không sạch tội!

Ám vệ mang theo hắc y nhân kia, cũng không có làm cho Chung Ly thành thất vọng, đi nhanh lên đem người kéo lấy!

Lập tức, Đạm Thai Hoàng cười hi hi mở miệng đánh giá: “Này thật đúng là chủ tớ tình thâm a!”

Chủ tớ tình thâm?! Nếu chứng thực những lời này, chẳng khác nào nói cho người trong thiên hạ Hắc y nhân chính là người của mình! Chung Ly thành trừng mắt Đạm Thai Hoàng, trong mắt bắn ra vô số phi đao, ý muốn giết người! Trùng trùng nhìn sau một lúc lâu, lạnh giọng mở miệng: “Xin Mạc Bắc Tam công chúa nói cẩn thận! Đây không phải là ám vệ của bản điện hạ, rõ ràng có người hãm hại!”

“Nói người hãm hại, xin Đồng Tấn đại hoàng tử xuất ra chứng cứ rõ ràng! Chỉ điểm một chút Bồn cung, vì sao Hắc y nhân kia ai cũng không hãm hại, cố tình hãm hại người? Đồng Tấn đại hoàng tử nói chuẩn xác, có phải bản điện hạ cho các người Đồng Tấn một đòn hiểm, vậy người Đồng Tấn phải thích khách ám sát, lại giải thích thế nào? Đồng Tấn quốc thịnh, Mạc Bắc cũng không phải ngồi không, nếu là đại hoàng tử có ý, Bồn cung nguyện tự mình lãnh binh một trận chiến!” Đạm Thai Kích tiếng nói vừa dứt, trong tay cái chén hung hăng đập trên bàn!

Một đập này, toàn bộ nháy mắt yên tĩnh không tiếng động! Đạm Thai Kích nói như vậy, là thật sự nổi giận!

Đạm Thai Hoàng cũng nhin không được lạng lẽ quay đầu nhìn nhìn hán, hán gương mặt xinh đẹp Vô Song tràn đầy lãnh ý, cùng nồng đậm sát khí, không có nửa phần ý tứ nói giỡn! Xem ra, Vương huynh xác định đêm qua người là Đồng Tấn phái tới, chính là không có căn cứ chính xác. Mà cũng quả thật vì mình bị người ám sát, hán mới tức giận. Nghĩ, trong lòng đối hán cảm giác thân cận hơn

Chung Ly thành trong thời gian ngắn yên lặng một chút, hán rất rõ ràng, hôm nay hết thấy đều là hán gây lên, dĩ nhiên mất hết mặt, về nước phụ hoàng không trừng phạt hán

cũng đã là khai ân, càng không cho hấn mang binh vượt qua Nam Hải đến chiến tranh cùng Mạc Bắc! Nếu Đạm Thai Kịch tới thật sự, chịu thiệt nhất định là mình!

Mắt thấy trường hợp phát triển tới rồi nông nổi này, Hoàng Phủ Hiến làm chủ nhà, tự nhiên ra mặt hoà giải: “Tốt lắm! Các vị lần này tiến đến, đều là tới tham gia đăng cơ đại điển của trẫm, không cần nháo đến xung đột vũ trang? Xin hai vị hoàng tử bớt giận, xem như cho trẫm một chút thể diện!”

Hoàng Phủ hiến trên mặt ý cười là thấp phần thân mật, mắt vàng trong con ngươi lại tràn đầy sát ý, hảo hảo một lễ đăng cơ, đều bị chết tiết nữ nhân làm rồi tình rồi mù! Nếu không phải là ở Đông Lăng, mình không thể động thủ, hấn đã sớm phái người đem nàng xé xác! Bởi vì nàng, hấn thành công trở thành hoàng đế có lễ đăng cơ bị thương nhất trong lịch sử

“Nếu Đông Lăng hoàng nói như vậy, bản điện hạ tự nhiên không nói cái gì nữa!” Chung Ly thành lúc này thuận sùn nủi hạ lư.

Đạm Thai Kịch cũng nói chuyện: “Đông Lăng hoàng, không phải Bôn cung không muốn cho ngài mặt mũi, chính là Vương muội xưa nay là báu vật trong lòng phụ vương, hiện giờ tới Đông Lăng bị người ám sát, không vì vương muội báo thù này, Bôn cung trở về không thể hướng phụ vương công đạo!”

Đạm Thai Kịch người này, là phi thường bao che khuyết điểm! Hấn mặc kệ ai đúng ai sai, cũng không trông nom có phải Đạm Thai Hoàng động thủ đánh người, hấn chỉ biết là, có người muốn khi dễ muội muội của hấn, chính là cùng hấn không qua được! Hấn cũng tuyệt đối không từ bỏ ý đồ!

Đạm Thai Hoàng cười cười, nhìn về phía Hoàng Phủ hiến: “Kỳ thật bản công chúa còn muốn hỏi Đông Lăng hoàng một vấn đề, vì sao bản công chúa trong điện xảy ra động tĩnh lớn như vậy, Ngự lâm quân nhưng không có cứu người? Là Đông Lăng Ngự lâm quân vô dụng hay là...”

Nói còn chưa dứt lời, Hoàng Phủ hiến mặt liền tái rồi! Khó trách nữ nhân này không biết sống chết động giấy bản của hấn, là đã biết hấn đem qua cho người thấy chết mà không cứu! Nhưng nữ nhân này tài năng ở trước công chúng nhảy ra, nói Ngự lâm quân mình thấy chết mà không cứu, mình cũng không thể đem chuyện giấy bản bị lấy đi công khai, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: “Đây là Đông Lăng không chu toàn, trẫm chắc chắn hạ lệnh tra rõ, cấp Mạc Bắc một cái công đạo!”

“Kia Đông Lăng hoàng nhất định phải bắt hung phạm a, nếu không nói không chừng hôm nay các quốc gia sứ thần, sẽ nhận lệnh đi thương thảo cơ mật!” Đạm Thai Hoàng tràn ngập ám chỉ hàm xúc cười nói.

Hoàng Phủ hiến vừa mới tái mặt lập tức lại đen, mắt màu vàng nén tức giận nhìn nàng, nghiêng răng nói: “Đa tạ công chúa nhắc nhở!”

Các quốc gia sứ thần nhú mày, chẳng lẽ đem qua cái gọi là “Cơ mật thương thảo”, cùng chuyện này có quan hệ?

“Hừ, Mạc Bắc đại hoàng tử, người phải biết rằng, quý quốc công chúa không chỉ đánh Hàm Nhi, còn đánh Triều Hà thành cái dạng này! hoàng thúc ta, cũng không biết từ bỏ ý đồ, người vẫn là không nên ép người quá đáng!” Chung Ly thành nói xong, chỉ chỉ Triều Hà quận chúa nằm trên mặt đất rầm rì

Thật vất vả mới lại tìm được cảm giác tồn tại Triều Hà suýt nữa khóc lên, nàng đều đau chết! Nơi này tự nhiên không ai lo lắng mang nàng đi trị liệu, cuối cùng lại chú ý tới nàng! Còn sống thực vất vả a!

Hoàng Phủ hiến mới mở miệng nói: “Mang Triều Hà quận chúa đi trị liệu!”

ngự y, nhanh lặc đầu: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, cự thần y thuật không tinh, vẫn là thỉnh đại nhân khác tới xem đi!” Hấn phải cùng Đông Tấn phân rõ giới hạn, không bao giờ... muốn gặp phải phiền toái!

Vì thế, Triều Hà quận chúa đã bị nâng đi xuống. Nhưng nghe nói, các ngự y đều lo lắng rước họa vào thân, đều cự tuyệt trị liệu, làm cho Triều Hà chịu khổ. Đương nhiên, đây là nói sau.

Liên lụy đến phụ vương Triều Hà quận chúa, Đạm Thai Kịch cũng không khỏi không cấp ba phần mặt mũi, đang muốn lui từng bước, lại nghe được một trận thanh tuyến tà tứ truyền đến: ” nghe nói Đông Tấn quốc sư, tìm kiếm thất thái tuyệt liên nhiều năm, bản Thái tử vừa lúc có một cây, không bằng đưa Vương huynh như thế nào?”

Lời này, tự nhiên là đối với Đạm Thai Kịch nói.

Tiếng nói vừa dứt, Chung Ly thành mặt liền trắng! Đông Tấn cảm quyền chính là phụ hoàng, nhưng đối quốc sư Tiểu Vô Ngữ nói gì nghe nấy, mà chuyện Tiểu Vô Ngữ tìm kiếm thất thái tuyệt liên, cũng không phải bí mật gì, các vị hoàng tử cũng đều tranh muốn lấy lòng, lại không nghĩ rằng ở trên tay Quân Kinh Lan! Nếu là gốc thất thái tuyệt liên bị chuyển tặng đến Đạm Thai Kịch, Đạm Thai Kịch giúp cho Tiểu Vô Ngữ một cái nhân tình, nói mình hai câu, mình và vị trí thái tử, liền thất giao!

Nghĩ, hấn nhanh quay đầu, đối với Quân Kinh Lan mở miệng: “Bắc Minh Thái tử, thất thái tuyệt liên chính là trăm năm khó gặp, Bôn cung nguyện ý dùng đại giới đến đổi!”

Quân Kinh Lan lại cười cười, thấp phần nhân nhả đem ly rượu trong tay buông, nhân nhân nói: “Đông Tấn đại hoàng tử ánh mắt không tốt, bản Thái tử lo lắng người trí nhớ cũng sẽ không tốt, cho nên thôi! Vẫn là đưa cho anh vợ tương lai của bản Thái tử đi!”

Lời này vừa ra, Chung Ly thành nhất thời hiểu được! Quân Kinh Lan là nhớ kỹ thù mình trừng mắt nhìn hấn một cái. Quân Kinh Lan nhiều chuyện đưa ra Hàm nhi trúng độc Đông Lăng ngự y vì sao không khám và chữa bệnh, hủy mưu kế hãm hại Đạm Thai Hoàng của mình, mình nhịn không được liền trừng mắt nhìn hấn một cái.

Đột nhiên lại nghĩ tới mình trừng hấn lúc ấy, hấn trên mặt cười lãnh diễm. Thẳng tấp làm cho Chung Ly thành hồi hận nghĩ muốn tát mình hai cái tát tai! Hấn như thế nào đã quên, Bắc Minh hoàng Thái tử chưa bao giờ chịu thiệt, mình trừng hấn không phải tự chui đầu vào rọ sao?

Mà Đạm Thai Kịch cười cười, cũng không chối từ, trong lòng đối em rể cũng tương đương vừa lòng: “bản điện hạ từ chối thì bất kính!” Cũng không tái so đo đối phương một hơi một cái “Vương huynh” cùng “Anh vợ”.

Lập tức, Đạm Thai Kịch nâng chén, Quân Kinh Lan cũng nâng chén, nhìn nhau cười, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Đạm Thai Hoàng nhìn hai người này coi như đã muốn đạt thành một loại hiệp nghị, khóe miệng run rẩy, lại run rẩy! Không được, đêm nay tám phần còn phải trốn, Vương huynh đã đứng ở phía yêu nghiệt!

Mà ngay tại lúc này, Chung Ly hàm lại không thể nhìn được nữa, một phen rút ra chủy thủ, đối với Đạm Thai Hoàng hung hăng đâm qua...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hấn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Người có thể lẩn

Chùy thủ xẹt qua, sát khí xé gió tới!

Đạm Thai Hoàng ngồi ở chỗ của mình, coi như hồn nhiên bất giác, mắt phượng đã có lưu quang hiện lên.

Chung Ly hàm tối gần, Đạm Thai Kích đang muốn ra tay, chén trong tay Đạm Thai Hoàng đã ném ra ngoài! Chén bạch ngọc dưới ánh nắng chiếu rọi, phản xạ ra ánh sáng thần nhiên, vẻ đẹp ôn nhuận, sát ý lại lạnh thấu xương!

“Phanh!” một tiếng!

Chén bạch ngọc đánh vào cổ tay Chung Ly hàm, lực đạo không nặng lại cũng không nhẹ, nòng thờ nhẹ một tiếng, chùy thủ trong tay rơi xuống, một tiếng thanh thúy chột vang vọng!

Nhưng, Chung Ly Hàm trong mắt lại xuất một tia cười kỳ lạ, Đạm Thai Hoàng sắc mặt thay đổi, cũng đã không kịp! Chỉ thấy chùy thủ sau khi rơi xuống đất, Chung Ly hàm trong tay lờ ra ánh sáng ngũ sắc, năm hạt kim châu tự không trung bay về phía Đạm Thai Hoàng!

đồng thời, một bóng dáng màu bạc xẹt qua, mọi người mắt hoa, Quân Kinh Lan cách đó không xa thế nhưng đã đến trước mặt Đạm Thai Hoàng. Hắn vung tay lên, đoạt mệnh thiên châu bị nội lực đẩy ra, phật châu từng hạt tán ra, đón lấy kim châu ngũ sắc kia!

Nhưng mà, hần cách Đạm Thai Hoàng chung quy là quá xa, cho nên đoạt mệnh thiên châu không đỡ được một viên kim châu! Thấy vậy, mọi người hô hấp đều ngưng trệ một chớp mắt, kim châu đánh vào trong cơ thể, sợ là đại la thần tiên cũng cứu không được!

“Xuy!” một tiếng, thanh âm kim châu cắt qua huyết nhục vang lên! Mà kim châu cũng dừng lại rơi xuống trên mặt đất, mặt khác bốn hạt đoạt mệnh thiên châu vây kín bốn hạt kim châu còn lại, vòng vo sau một lúc lâu đều không thể động đậy, rốt cục rơi xuống đất!

“Thái tử, ngươi không sao chứ?” Đạm Thai Kích là người đầu tiên đứng dậy.

Hoàng Phủ hiên cũng nhanh đứng lên. Vung tay lên, thị vệ nhanh tiến lên đem Chung Ly hàm bắt!

Chung Ly hàm bắn ra đồ vật này nọ, là ám khí đứng thứ tư trong bảng ám khí, ngũ sắc kim ly. Thứ này, hoặc là gặp phải ám khí lợi hại hơn nó, hoặc là nhất định phải gặp máu mới có thể dừng!

Mà một viên kim châu không bị đoạt mệnh thiên châu chắn, đứng là Quân Kinh Lan lấy tay cánh tay chắn trước Đạm Thai Hoàng, kim châu sát phá huyết nhục trên cánh tay, mới rốt cục ngừng lại! Cái này mọi người ánh mắt đều lấp lánh, chính là Bắc Minh Thái tử đối Mạc Bắc công chúa thật thâm tình!

Quân Kinh Lan dưới ánh mắt bát quái kéo tay áo bảo, trên cánh tay bạch ngọc, có máu đỏ bùng trào ra, đỏ trắng đối lập, rất là chói mắt. Tiểu mằm ngực cứng lại, chạy nhanh phản phò người đi lấy được cùng băng vải đến.

Đạm Thai Hoàng mộng một chút, dù nàng thông minh, cũng không nghĩ ra yêu nghiệt sẽ chắn ám khí cho nàng, là nàng thần kinh thác loạn làm cho cảm thấy sai lầm, hay là hần nào bị chuột rút?

” bị thương ít nhất, đạt tới hiệu quả tốt nhất, có lời!” Quân Kinh Lan không để ý cười cười, mắt hẹp dài lại đặt trên mặt Đạm Thai Hoàng, tựa tiểu phi tiểu, thoát nhìn tình ý nồng đậm

Mà tiểu mằm cũng đã nhanh bung khay lên đây, Thái tử gia nhàn nhã nghiêng đầu, quét qua khay, lại quét Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái, nói: “Công chúa, bản Thái tử chính là bị thương vì ngươi, vết thương này không phải ngươi nên thay bản Thái tử băng bó sao?”

Đạm Thai Hoàng biểu tình cứng đờ, tuy nói cùng yêu nghiệt có thù riêng, nhưng tốt xấu người ta lần này là giúp mình, giúp đỡ băng bó cũng không phải là không thể được! Nghĩ do dự, đang muốn đi lấy khay gì đó, còn không có dụng tới, kia yêu nghiệt lại bỗng nhiên nở nụ cười. lấy được, tự mình băng bó! Đạm Thai Hoàng mặt tối sầm, bị đùa giỡn! Yêu nghiệt, quả thực tính cách ác liệt tới cực điểm!

Băng bó xong, Đạm Thai Kích xoay người chấp tay, nói: “Đa tạ Bắc Minh Thái tử cứu, đại ân, Mạc Bắc trọn đời không quên!” Hần mới vừa rồi nghĩ đứng dậy đi chắn, nhưng đứng lên, Quân Kinh Lan đoạt mệnh thiên châu đã đến đây, cho nên hần mới không nhúc nhích. Nếu là hần đứng dậy đi cản, dưới năm hạt kim châu, không phải hần chết, chính là Vương muội chết. Mà Quân Kinh Lan bị thương, ân tình, tự nhiên phải thăm tạ!

Quân Kinh Lan không lăm để ý cười cười, nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ hiên, nói: “Bản Thái tử cũng không phải là vì Mạc Bắc, mà vì thay Đông Lăng hoàng giữ gìn trật tự, nếu Mạc Bắc hoàng tử hoặc công chúa chết lúc này, Đông Lăng hoàng liền không thể hướng Mạc Bắc hoàng công đạo! Mà Đông Tấn đại hoàng tử, về nước lúc sau chỉ sợ cũng không thể hướng đông tấn hoàng công đạo! thế nhưng đồ máu, thực kêu bản Thái tử bắt ngờ!”

Lời này vừa ra, Hoàng Phủ hiên mặt lại đen! Quân Kinh Lan, rõ ràng là ra tay giúp nữ nhân kia, rồi lại xả đến trên người của mình, nói đến nói đi, không phải là lại muốn mượn chuyện bị thương hãm hại mình sao?

Đạm Thai Hoàng cũng có chút không nói gì, này yêu nghiệt, không chỉ gọi về dùng bị thương ít nhất đạt tới hiệu quả tốt nhất, còn am hiểu dùng đại giới ít nhất đòi lấy ích lợi lớn nhất! Hôm nay, Mạc Bắc thiếu hần một cái nhân tình to lớn, Đông Tấn cùng Đông Lăng cũng thiếu hần một cái nhân tình không lớn không nhỏ. Chẳng lẽ hần là vì vậy mới ra tay?

Đang nghĩ ngợi, Hoàng Phủ hiên đã muốn ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: “Vậy đa tạ Bắc Minh Thái tử, trăm ôn thỏa thâm tạ!”

Quân Kinh Lan câu thần, cười nói: “Cái gì thâm tạ không bằng tạ ơn, bản Thái tử xưa nay trí nhớ không tốt, việc hôm nay chỉ sợ mai liền quên. Chỉ hy vọng Đông Lăng hoàng có thể xem chuyện bản Thái tử hôm nay vì ngài bị thương, cũng quên một ít chuyện không tốt, thí dụ như việc đêm qua.”

Việc đêm qua?! Các quốc gia sứ thần đều có chút ngốc lảng, Hoàng Phủ hiên, Đạm Thai Kích, Đạm Thai Hoàng ba người này trong lòng lại như gương sáng!

Để vương mắt màu vàng hiện lên vài tia hoang mang, hần vốn tưởng rằng Quân Kinh Lan vừa muốn mượn chuyện bị thương hăm hại hần, lại không nghĩ rằng mục đích là vì làm cho mình quên mất thù đêm qua cùng Đạm Thai Hoàng? Cái này, hần thật sự không hiểu Quân Kinh Lan đánh chủ ý gì, rõ ràng lúc trước còn có thể nhìn ra hần đối nữ nhân này có sát ý, thái độ lại chuyển biến nhanh như vậy!

“Đồng Lãng hoàng?” Thấy hần không lên tiếng, Quân Kinh Lan lại mở miệng nhắc nhở.

Hoàng Phủ hiên nghiêng rằng: “Đó là tự nhiên! trí nhớ trăm, xưa nay cũng không tốt lắm!” So với để Quân Kinh Lan đưa ra điều kiện nào khác, điều kiện này có thể nhận! chết tiết nữ nhân, lần này để lại cho nàng một con ngựa!

Chung Ly hăm không nghĩ tới ám khí không thể giết tình địch, lại làm bị thương người thương, cả người đã muốn choáng váng. Chung Ly thành lại sau một lúc lâu không thể nói ra một câu! Lòng chỉ còn lại có hai chữ, xong rồi, xong rồi! Không nói thất thái tuyệt liên, chuyện hôm nay truyền về Đồng tấn, hần cũng cùng ngồi vị hoàng đế vô duyên!

“Chuyện còn lại, xin mời Đồng Lãng hoàng hỗ trợ xử lý đi, bản Thái tử phải đi về đường thương!” Mục đích đạt tới, Thái tử gia cảm thấy mỹ mãn nữ cười.

Đạm Thai Hoàng thấy hần đối Hoàng Phủ hiên đưa ra điều kiện như vậy, cảm thấy kinh ngạc, người nam nhân này lại giúp nàng một phen, cũng không biết hần trong bụng đánh chủ ý gì!

Những người khác thấy vậy, cũng đều đứng dậy cáo từ.

Đạm Thai Kích mang theo Đạm Thai Hoàng, cùng Quân Kinh Lan đi ra ngoài. Đạm Thai Kích đang muốn nói chuyện, Quân Kinh Lan lại mở miệng trước, ngữ trung mang cười: “Công chúa, không cảm ơn ta sao?”

Đạm Thai Hoàng cũng không biết làm sao, nhìn hần tựa tiểu phi tiểu bí hiểm, nhếch mi cao giọng nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được!”

“Công chúa không nghĩ tới báo đáp bản Thái tử?” Mắt hoa đào vụt sáng, hoa quang lưu chuyển.

Đạm Thai Hoàng khoe miệng vừa kéo, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Chẳng lẽ Thái tử không nghe nói qua một câu, kêu ‘thi ân không cầu báo đáp’?”

Một đoạn đối thoại, Đạm Thai Kích hơi hơi có chút nhú mày, chỉ trích nhìn Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái. Đạm Thai Hoàng thề lưỡi, quay đầu nhìn trời!

Quân Kinh Lan nghe vậy, cũng không tức giận, khẽ cười nói: “Bản Thái tử chỉ nghe qua, tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo!” (nghĩa là có ơn chỉ nhỏ như giọt nước, thì báo đáp phải như sông lớn)

“Kia không biết Thái tử hy vọng bản công chúa báo đáp thế nào?” Đạm Thai Hoàng quay đầu trở lại nhìn hần, nói thế nào cũng là thiếu nhân tình, nếu đối phương yêu cầu không quá phận, nàng đáp ứng được!

“Lấy thân báo đáp thế nào?” húng thú mở miệng. Trực giác nói cho hần biết, đáp án của nữ nhân này sẽ rất bất ngờ.

Quả thực, là cực kì bất ngờ!

Tiếng nói vừa dứt, Đạm Thai Hoàng bỗng nhiên cuồng tiếu: “A ha ha ha... A ha ha ha ha!” Tiếng cười cùng điệu cười kinh điển của Châu Tinh Trì thập phần tương tự!

cười đến tất cả mọi người như lọt vào trong sương mù, không nghĩ được gì, cũng suy nghĩ nửa thần kinh hồng mắt, nàng bỗng nhiên ngậm miệng! Trên mặt ý cười cũng nháy mắt biến mất, dờ dẩn nói, “Người có thể cut!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 28

Quân Kinh Lan đầu tiên là sùng sốt, lập tức, dương thần nở nụ cười. Quả thật là làm cho người ta vắt hết óc cũng vô pháp đoán trước đáp án, hần có thể cut?

Mọi nơi các quốc gia sứ thần, cũng là muốn cười không cười được nhìn bên này, không nghĩ tới đứng đầu thiên hạ mui đại mỹ nam tử Bắc Minh hoàng Thái tử, tình nhân trong mộng của vô số nữ tử, cũng sẽ có thời điểm kinh ngạc trước mặt nữ nhân! Tha thứ bọn họ dùng từ mà tiền nam nhạc hoàng hậu nói, đứng rồi —— “super suất”! Tha thứ bọn họ đối với super suất ghen tị đi, không biết vì cái gì, chỉ cần thấy super suất bị nhục, bọn họ trong lòng đều có loại cảm giác thỏa mãn biến thái!

“Ha ha ha...” Sở Trường Ca lại không e dè nở nụ cười, nói, “Không nghĩ tới cũng sẽ có nữ tử không mua sổ sách của Bắc Minh Thái tử!”

Nụ cười này, Quân Kinh Lan cũng không tức giận, miễn cưỡng quét mắt nhìn hần một cái, nhàn nhàn nói: “Kia Sở đại hoàng tử liền xác định, Hoàng Nhi có thể mua sổ sách của người sao?”

Nói vừa xong, Đạm Thai Hoàng biểu tình nháy mắt trở nên thập phần vận vẹo, như là: nuốt một con ruồi bọ! Hoàng Nhi! Hoàng Nhi?! Có cần gọi ghê tởm vậy không!

Sở Trường Ca nghe vậy, nhìn Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái, ngậm lại tác phong vừa rồi, đánh giá sổ sách của mình nàng cũng không mua, nhưng hần cũng không cảm thấy ngượng ngùng, cười tủm tỉm lắc lắc cây quạt, mở miệng cười nói: “Bản điện hạ sống lâu như vậy, bị cự tuyệt nhiều lần lắm! Bởi vì bản điện hạ bên ngoài thật sự rất không xuất sắc, các cô nương khó có thể thích, nhưng cuối cùng, bản điện hạ lại có thể lấy nhân cách sức quyến rũ chinh phục các nàng. Cho nên khuyên hoàng công chúa không mua sổ sách, bản điện hạ cũng không cảm thấy thập phần khổ sở!”

Sở Trường Ca sau khi thao thao bất tuyệt xong, ở đây các quốc gia sứ thần biểu tình đều trở nên phá lệ cứng ngắc, nếu không ngại thân phận hần, bọn họ thật muốn xông lên

đem tên không biết xấu hổ này đập cho một trận! Hắn bên ngoài thật sự rất không xuất sắc? Kia song song cùng nhiếp chính vương của Nam Tề Mặc Ly cùng làm thiên hạ đệ tam mỹ nam tử, là người nào? Hắn có vẻ ngoài, địa vị, tiền tài, quyền thế, còn có sở hoàng cung chịu, làm sao có thể có nhiều mỹ nhân đối hắn xưa như xưa vịt, còn nhân cách sức quyến rũ? Người này nếu đều có thể có cái gì nhân cách sức quyến rũ, bọn họ có lẽ chính là Không phu tử chuyển thế!

“Sở quốc đại hoàng tử quả nhiên giới về tự an ủi, bản Thái tử xưa nay giữ mình trong sạch, không hiểu lấy lòng nữ tử, làm Hoàng Nhi tức giận cũng là khó tránh khỏi. Điểm này, tự nhiên không bằng thân kinh bách chiến, xuyên qua ngàn bụi hoa không vương một phiến lá Sở hoàng tử!” Khóe môi cong lên, mắt hẹp dài nheo lại, hàn quang lấp lánh.

Cái này, từ phía người đã nghe thấy được mùi thuốc súng! Trước nhìn Quân Kinh Lan giọng điệu mang theo ba phần ý cười bảy phần lãnh liệt, lại nhìn nhìn Sở Trường Ca bị Quân Kinh Lan phen này nói sắc mặt cứng còng, lại nhìn nhìn Đạm Thai Hoàng một bên khóe miệng run rẩy mặt lộ vẻ ghét bỏ. Sau khi xem xong, không hẹn mà cùng nuốt một chút nước miếng, đây là tình tiết tranh giành tình nhân!?

Sở Trường Ca hiện nay tự nhiên là thập phần buồn bực! Xuyên qua ngàn bụi hoa không vương một phiến lá, tuyệt đối không có lợi cho hắn, Quân Kinh Lan, thực chạm đúng từ huyệt! Thôi, bản thái độ làm người rộng rãi, không cùng lòng dạ hiểm độc cãi nhau.

Thấy Sở Trường Ca không nói, Quân Kinh Lan lại quay đầu, nhìn về phía Đạm Thai Kích, ủy khuất chỉ vào Đạm Thai Hoàng tố cáo: “Vương huynh, Hoàng Nhi lại khi dễ ta!” Nói xong, còn “Loăng” đưa cánh tay, làm cho người ta thấy miệng vết thương vừa mới băng bó tốt.

“Phốc —— khụ khụ...” Một bên uống rượu, một bên xem cuộc vui Hoàng Phủ hiền, thành công bị những lời này làm sặc!

Mọi nơi mọi người hoặc ngẩng đầu, hoặc nhìn đất, hoặc ngẹn cười, hoặc khóe miệng run rẩy. Không nghĩ tới Bắc Minh hoàng Thái tử, cũng biết làm nũng! Được rồi, bản kỳ thật cũng không hay ho, lấy thân thay giải nhân căn âm khí, không được báo đáp thì thôi, còn thu hoạch một câu “Người có thể cut”, bản có điểm ưu thương tuyệt vọng cũng là bình thường! Nhưng bản thật sự cảm thấy không quen!

Đạm Thai Hoàng thái dương gân xanh nhảy lên vài cái, yêu nghiệt chết tiệt, đầu óc không bị lừa đã đi? Cái gì gọi là mình khi dễ bản?

Đạm Thai Kích đưa tay quệt mũi, xấu hổ ho khan vài tiếng, nhìn Quân Kinh Lan kia hàm chứa ủy khuất, khóe miệng run rẩy lại run rẩy, này Quân Kinh Lan, rõ ràng so với bản lớn hơn một tuổi được không? Có thể hay không đừng tra tấn bản nữa?!” “Khụ... Hoàng Nhi, người cũng rất không lễ phép! Thái tử xả thân cứu giúp, người có thể nào nói năng lỗ mãng?”

Kỳ thật Quân Kinh Lan không nói, bản cũng phải giáo huấn Hoàng Nhi vài câu, làm vậy, khó tránh khỏi có vẻ bọn họ vong ân phụ nghĩa. Bất luận là xuất phát từ thể diện, hay là xuất phát từ đạo nghĩa, cũng không nên như thế!

Đạm Thai Hoàng nhu thuận gật đầu, lại có chút ghét bỏ nhìn Quân Kinh Lan, giải thích nói: “Thật sự thực xin lỗi, bản công chúa mới vừa rồi đột nhiên tâm tình phiền muộn, mới có thể cứ chỉ khác thường, cũng không có ý khi dễ Bắc Minh Thái tử, xin Bắc Minh Thái tử bỏ qua cho!” Vừa nói một bên tổn hại thừa lời, tên chết tiệt nếu còn dám nói hươu nói vượn, năng lực không khách khí!

“Đột nhiên tâm tình phiền muộn? Là tới nguyệt sự sao?” Quân Kinh Lan sừng sốt, có chút ngây thơ hỏi.

“Khụ...”

“Khụ khụ...”

“Phốc... Ha!”

Từ phía đều là ho khan, cười trộm, phun nước!

Đạm Thai Hoàng một phen lửa giận nháy mắt đốt tới trên mặt, cũng không biết là tức giận hay là xấu hổ, một phen cời giấy, đối với mặt của bản liền ném qua. Chửi ầm lên: “Cut mẹ người đi!”

Giấy trên không trung đi đến một nửa, Quân Kinh Lan bên môi ý cười thoáng động lại một chút, nhưng rất nhanh liền lại khôi phục thái độ bình thường. Mắt thấy giấy thù tiến dần, đưa tay nhẹ nhàng vung lên, giấy liền cùng vài đoá hoa, bị trận gió quất đến một bên! Chợt, bản lại nhìn Đạm Thai Hoàng nói giận, khẽ cười nói: “Công chúa phát tính tình lớn như vậy làm cái gì? Bản Thái tử bất quá là nhớ tới công chúa nợ bản Thái tử một thứ đồ vật này nọ!”

đồ vật này nọ?! Đoạt mệnh thiên châu không phải trả lại cho bản rồi sao?

Bản tiến lên từng bước, khóe môi mỉm cười, nói: “Công chúa, vài bộ nguyệt sự đâu?”

Lời này vừa ra, mọi người thật hút một hơi lạnh khí! Nhìn về phía này ánh mắt hai người thập phần biến hoá kỳ lạ, có vài bộ nguyệt sự? Vật này cũng có thể dùng để làm lễ vật? Có cần thứ vị vậy không?!

Vì thế, Đạm Thai Hoàng nháy mắt nghĩ tới! Chính mình tối hôm qua nói thường bằng vệ sinh cho bản, nữ nhân dùng là vài bộ nguyệt sự, nam nhân dùng là tã. Tên này liền tã, vài nguyệt sự, ngày ngày phân không rõ ràng?!

Cảm tình bản là vì bảo thủ mình chuyện thường bằng vệ sinh Sophie, cố ý chính nàng đây! Nàng đã nói bản như thế nào hào phóng như vậy, bị đùa giỡn cũng không đáp lễ. Cười lạnh một tiếng: “Bắc Minh Thái tử, giống như nhớ lắm đi? Bản công chúa nguyên nói, là tặng người vài bộ nguyệt sự sao? Rõ ràng nam nhân dùng là...”

Nói đến đây, lại bị Quân Kinh Lan đánh gãy: “Àn, công chúa nguyên nói không phải như thế. Công chúa là nói, một ngày không thấy ta, trần trọc, đêm không thể ngủ, nguyên lấy vật bên người thể hiện tương tự...”

Nói còn chưa dứt lời, Đạm Thai Hoàng nhanh cời một chiếc hài khác, rồi hướng mặt của bản quăng qua, sư tử rống: “Phóng con mẹ người rắm!”

“Ha ha ha...” Giấy thù lại không hề trì hoãn đánh người thất bại, rơi xuống trên mặt đất, Quân Kinh Lan tâm tình rất tốt cười lớn xoay người đi rồi, từng bước một, phảng phất ánh nắng như tỏa sáng trên người bản, làm người không dám nhìn gần.

Mọi người nhất thời cảm thấy được mình chỉ số thông minh có điểm không đủ dùng, đối chuyện này nhìn xem như lọt vào trong sương mù.

Mà Đạm Thai Hoàng nhìn bản tao nhã Vô Song, tức giận đến sắc mặt từ tím thành hồng chuyển xanh, khôn khiếp!

Thái tử gia mang theo hạ nhân đi ra rừng đào, tiểu mầm do dự trong chốc lát, thật sự nhịn không được, hỏi một câu: “Gia, lúc ấy ngài rõ ràng có thể không bị thương, vì sao...”

Quần Kinh Lan câu thần cười, lạnh lạnh nói: “Gia không chịu bị thương, chuyện tốt hôm qua nữ nhân kia làm, Hoàng Phủ hiền có thể tha nàng? Hoàng Phủ hiền nếu ra tay, nàng có mười mạng nhỏ cũng không đủ chết!”

“Gia, ngài chứ không phải là... Động tâm?” Tiểu mầm trong lòng sinh ra dự cảm bất hảo.

ấn vệ chỗ tối đột nhiên nhớ tới, đồng bào của mình ngày ấy bị Đạm Thai Hoàng đá lên trời, băng bó hoa cúc tháo chạy, trong lòng cũng có chút dự cảm bất hảo! Gia của ta, ngài cũng đừng coi trọng cạp mẹ kia, cạp mẹ kia so với nghĩa mẫu ngài đều không bỏ...

Lời này vừa ra, Quần Kinh Lan cước bộ dừng một chút, bên môi ý cười cũng liếm hạ.”Tiểu mầm, người hơi nhiều lắm. Có đôi khi biết quá nhiều, chưa chắc là tốt!”

Tiểu mầm nhanh cúi đầu, không dám nói nữa.

Một đường yên tĩnh không tiếng động. Mà đằng trước Quần Kinh Lan, đi tới đi tới, nghĩ lại bộ dạng hung hãn của nữ nhân kia hai lần cời giày ném hất, nhịn không được lại hơi mỉm cười...

Tiểu mầm thấy vậy, đã có chút nhũn mảy. Hít một hơi, Hy vọng gia chính là nhất thời hứng khởi...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thật Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Xách giày, chạy mười vòng hoàng thành

Nhìn tên khốn kiếp kia cút, Đạm Thai Hoàng tức giận còn không có tiêu, đang nghĩ ngợi có nên đuổi theo liều chết với hân, chợt nghe thanh âm phong lưu hoa lệ không hồn gợn của Đạm Thai Kích vang lên: “Còn không đem hài đeo vào, một cô nương, thành ra thể thống gì!”

Nhiều sứ thần ở trong này, Trung Nguyên tập tục cùng Mạc Bắc khác nhau rất lớn, những người này sau khi trở về không biết sẽ nói sao, nha đầu kia!

Đạm Thai Kích giáo huấn, Đạm Thai Hoàng liền ngoan ngoãn nghe xong, đang muốn qua lấy giày. Mà Sở Trường Ca đứng gần giày nàng, cũng đã cười đến thập phần hoa lệ, đưa tay tôn quý, đem giày nhặt lên, ý cười nhàn tản, mặt mày loan loan, bước đi đến trước Đạm Thai Hoàng, đem giày để bên chân nàng, cao giọng nói: “Vì mỹ nhân phục vụ, là vinh hạnh của bản điện hạ!”

Dứt lời, mặt hăm chứa thâm tình nhìn Đạm Thai Hoàng, nhìn như thập phần chân thành.

Mà Đạm Thai Hoàng, khoảng cách gần như vậy nhìn hân tuần mỹ vô song, mình xác nhìn thấu vẻ mặt thâm tình của hân, kỳ thật ánh mắt vô cùng trong sáng. Nhưng dựa vào dung mạo xuất sắc của hân, hơn nữa cử chỉ, thật đúng là có thể mê hoặc người, nếu nàng ngốc một chút, liền thật sự thích hân! Khó trách mới vừa rồi yêu nghiệt nói hân thân kinh bách chiến, xuyên qua ngàn bụi hoa không vương một phiến lá!

Mọi nơi đều hợp thời vang lên tiếng hút không khí, tay nam tử, bất luận ở Trung Nguyên hay là Mạc Bắc, đều là vật tôn quý! Nếu nữ tử có thể được phu quân tự tay vẽ lông mày, cũng đã là quang vinh cung chịu, Sở đại hoàng tử thể nhưng xách giày cho Đạm Thai Hoàng? Xách giày?!

Tùy tùng của Sở Trường Ca, Đồng tiền Đồng hải, cũng thập phần không đành lòng quay đầu đi! Theo điện hạ hai mươi năm, quả thật biết hân vì người đẹp vĩnh viễn vui lòng lấy lòng, hôm nay cư nhiên xách giày cho người ta! Này Mạc Bắc Tam công chúa cũng không xinh đẹp bằng điện hạ, cũng không có đặc biệt! Thật sự là không hiểu!

“Thịnh tình Đại hoàng tử, khuyển hoàng công chúa không tiếp nhận một chút sao?” Một đạo băng lạnh lẽo lạnh truyền đến, đúng là Hoàng Phủ hiền.

Mặt khác chư quốc sứ thần vừa nghe, cũng đều gật đầu. Này Sở Trường Ca đều tự tay xách giày cho nàng, lần này mười phần là thật tâm, nếu là thật tâm, cũng là đáng giá tiếp nhận!

Đạm Thai Kích nghe vậy nhũn mảy, Sở Trường Ca là ai, người bên ngoài không rõ ràng lắm, hân còn có thể không rõ? Trước khi tới Đông Lăng, người này đã bị mình liệt vào diện “Không thể để cho Hoàng Nhi tiếp xúc”. mở miệng nói: “Đạ tạ Sở đại hoàng tử, hoàng Nhi mau chút!” Lời này, chính là muốn chạy lấy người.

Đạm Thai Hoàng gật đầu, kỳ thật nàng cũng không muốn cùng hoa hoa công tử ở chỗ này diễn trò, đang muốn đeo giày, lại nghe được Sở Trường Ca cười nói: “Bản điện hạ một mảnh thiết tình, đại hoàng tử làm gì cự tuyệt vạn dặm xa xôi như vậy!” nụ cười này của hân, nguyên bản thập phần anh tuấn, tăng thêm lực hấp dẫn vài phần xấu xa

Mỗi nữ khố miệng vừa kéo, vì sao lời này nghe như là thổ lộ cùng Vương huy nh (chị này cũng có máu hủ, khừ khừ).

Xem Đạm Thai Hoàng khố miệng run rẩy, Sở Trường Ca lại tiếp theo thâm tình chân thành nói: “Công chúa phải làm thế nào mới có thể nhìn ra bản điện hạ hết sức chân thành chỉ tâm!”

“Hết sức chân thành chỉ tâm?” Đạm Thai Hoàng khố mắt lại rút một chút, nhìn hàng này ra vẻ thâm tình, tròn mắt – xoay động, thập phần ác liệt nâng lên chân đeo tất thói quơ quơ, “Nếu đại hoàng tử hết sức chân thành, liền đeo hài cho bản công chúa thế nào?”

Lời này vừa ra, Sở Trường Ca sắc mặt liền cứng đờ. Nhìn thoáng qua Đạm Thai Hoàng quơ chân, thật lâu không thể cử động.

Mà mọi nơi các sứ thần nhìn, đó là muốn cười lại không cười được, này Sở Trường Ca nếu không đeo giày, đã nói lên hân là hư tình giả ý, nếu đeo giày, ngày mai hân sẽ trở thành trò cười khắp thiên hạ! Mạc Bắc Tam công chúa thực ra đề khó!

Sở Trường Ca do dự thật lâu, vừa nhắc đầu, thấy Đạm Thai Hoàng trong mắt treu tức, rốt cục hiểu được mình bị đùa giỡn! Nhưng hân cũng lo lắng, ngược lại hưng trí càng đậm. Cười nói: “Đeo giày, tự nhiên chỉ có thể đeo cho nương tử, nếu công chúa nguyện ý gả cho, bản điện hạ nguyện ý cống hiến sức lực!”

Lời này nếu là người khác nói ra, khó tránh khỏi cảm thấy là lui bước, nhưng kêu Sở Trường Ca dùng ngữ điệu thâm tình chân thành nói ra, lại làm cho người cảm thấy được hợp tình hợp lý, tình nghĩa rất nặng!

Đạm Thai Hoàng cũng không nói ra, một cước xỏ giày, thân thể hơi hơi về phía trước, lại gần Sở Trường Ca, chợt, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được mở miệng: “Sở hoàng tử điện hạ, chiều này của ngươi, với bốn cô nương vô dụng, ngươi vẫn là tỉnh tỉnh đi!”

Nói xong, xoay người đi theo Đạm Thai Kích chạy lấy người! Phấn thâm tình, giả tình thánh, không thú vị!

Sở Trường Ca ở tại chỗ sừng sốt thật lâu, thẳng đến sứ thần cũng giống như xem xiếc khi, cẩn thận mỗi bước quan sát hần nửa ngày, hần mới rốt cục phục hồi tinh thần lại!”Ha ha ha...”

Một trận cười khê, tâm tình rất tốt!

Đồng tiền không nói gì nhìn bóng lưng của hần, điện hạ chó không phải là bị kích thích choáng váng?”Điện hạ, ta xem Mạc Bắc Tam công chúa không phải người thiện lương, ngài vẫn là tránh đi!” Ngay cả Bắc Minh Thái tử cũng dám ném giày, hần cũng không muốn phủ đại hoàng tử thu nhận khủng bố nữ nhân, hơn nữa điện hạ cũng không có võ công cao như Bắc Minh Thái tử, nói không chính xác ngày nào đó thực bị nữ nhân kia đem giày ném đến mặt!

Sở Trường Ca quơ quơ cây quạt: “Không phải thiện lương mới phá lệ có ý tứ, ngươi thấy gia khi nào thì trước mặt nữ nhân chịu thiệt chưa?” Nói xong, quơ cây quạt, một đường đối với các cung nữ cầu thần cười xấu xa, hướng tâm cung mà đi. Lưu lại một trận tiếng thét chói tai của nữ nhân...

Khuyên nhủ thất bại đồng tiền đồng hải đứng ở phía sau hần lắc đầu, lắc đầu. Xem ra điện hạ lần này là quyết tâm..

...

Đạm Thai Kích ở trong điện, một đạo thanh tuyến hoa lệ tảo nhả hàm chứa ba phần tức giận truyền ra: “Ngươi nha đầu kia, hôm nay thật sự không ra thể thống gì, ở trước mặt mọi người cời giày, giống bộ dáng gì nữa?”

Nhìn ca ca như ông cụ non, cau mày răn dạy, Đạm Thai Hoàng cột nhả nói: “Vương huynh, không phải là cời giày sao? Ấy dô, nếu không có ai nguyện thú ta, còn có vương huynh dưỡng ta cả đời mà?” Ân, tìm lão ca làm nũng cảm giác cũng không tệ lắm!

Lời này thành công đem Đạm Thai Kích ngừng lại, bị nàng làm cho tức cũng không được, cười cũng không được. Sau một lúc lâu sau, rốt cục hít một hơi: “Ngươi nha đầu kia, xem ra thật sự là bị ta chiều hư! Nào có Vương huynh nuôi ngươi cả đời, đều mười sáu tuổi, còn không hiểu chuyện!”

Nhìn hần tuy rằng còn giáo huấn, nhưng tức giận đã muốn tiêu, Đạm Thai Hoàng móng vuốt cũng đã vói lên hoa quế cao, một bên bỏ vào miệng, một bên mồm miệng không rõ nói: “Cho nên a, nếu không ai giống Vương huynh đối đãi tốt với ta, ta sẽ không gả!” Đạm Thai Kích đối xử với nàng đúng là tốt

Xem nàng ăn, Đạm Thai Kích lại không có cách! Nhìn nàng trong chốc lát, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Nếu thật sự không ai giống Vương huynh cung chiều ngươi, Vương huynh liền nuôi ngươi cả đời!” Thốt ra lời này, trong lòng hần cũng có chút cảm thụ khác thường.

“Kia, đâu có ha! Xem đức hạnh của ta, cũng không có người muốn!” nói xong, vụn điểm tâm đều phun ra

Xem bộ dáng bất nhả của nàng, Đạm Thai Kích lại muốn răn dạy, mà ngay tại lúc này, một Hắc y nhân vào, xoay người, quỳ xuống đất. Thập phần bình tĩnh nói: “Đại hoàng tử, một chén trà nhỏ trước, Bắc Minh Thái tử sai người nói. Nói Sở Trường Ca hỗ trợ xách giày tính cái gì, chỉ cần công chúa nguyện ý gả cho, hần nguyện ý mang theo giày công chúa chạy quanh hoàng thành mười vòng!”

“Phốc ——” Đạm Thai Hoàng phun điểm tâm lên mặt hần

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thật Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Hắc y nhân trên mặt dính điểm tâm, lau không được, không lau cũng không được, trong lòng còn có chút buồn nôn. Biểu tình cứng ngắc vẫn không nhúc nhích.

Đạm Thai Hoàng nhanh đứng dậy, cũng không thèm nhìn lấy một cái khăn tiến lên, một bên xoay người lau cho hần một bên mở miệng: “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi, ta không chú ý!” Rất không bình tĩnh, về sau nhất định phải học được thói quen xử sự bình thân của yêu nghiệt!

Hắc y nhân nhìn khăn trên mặt múa may, dờ dẩn. Gian nan nói: “Công chúa, đó là khăn lau!”

“Hả?...”

Đạm Thai Kích vui mừng gật đầu, tuy rằng nha đầu kia không cẩn thận dùng khăn lau, nhưng ít ra cũng biết biểu đạt xin lỗi, so với ngang ngược trước đây đã khá nhiều!

thị vệ tiến vào thông báo: “Điện hạ, người hầu Bắc Minh Thái tử cầu kiến!”

“Thỉnh!” Đạm Thai Kích lúc này gật đầu.

Hắc y nhân trên mặt dính điểm tâm, cũng bị khăn lau an ủi mặt, nghe vậy ưu thương đứng dậy, yên lặng xuất môn. Cúi đầu, tương đương xấu hổ khi gặp người, có công chúa ở đây, hần không bao giờ... muốn vào thông truyền!

Tiểu mâm, đầy mặt tươi cười tiến vào, hai tay dâng hòm: “Chúng ta là phụng mệnh Thái tử điện hạ, đến đưa thất thái tuyệt liên!”

Đạm Thai Kịch lúc này đưa tay, ý nhận lấy: “Xin công công sau khi trở về, báo cho Bắc Minh Thái tử, Bản cung ỏn thỏa thâm tạ!”

Tiểu mầm gật đầu cười nói: “Điện hạ nói, chúng ta nhất định vì ngài đưa!” Nói xong, cặp mắt dài nhỏ, nhìn về phía Đạm Thai Hoàng đang chế tạo cảm giác không tồn tại, mở miệng nói: “Khuyên hoàng công chúa, Thái tử điện hạ còn có một câu cho nô tài truyền cho ngài! Nói là tình gia thương thế đã tốt, tình gia cũng phi thường tưởng niệm ngài, Thái tử gia rảnh rồi sẽ mang theo tình gia đến, xin công chúa chuẩn bị sẵn sàng

Lời này vừa ra, Đạm Thai Hoàng mặt liền xanh! Lần trước nàng chạy thoát Tiểu Tinh, Tiểu Tinh rằng nanh có độc có thể cắn chết người tám phần ghi hận nàng đến chết, yêu nghiệt chết tiết còn muốn mang theo nó đến? tiếp cái gì, căn bản là uy hiếp! Nghĩ, nàng ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bản công chúa nơi này thập phần đơn sơ, sợ không thể chiều đãi hai vị khách quý!”

Tiểu mầm cũng tựa hồ đã sớm dự đoán được nàng sẽ nói vậy, không để ý nói: “Thái tử gia nói, ngài ném hài đi, đương nhiên phải hoàn trả!”

Dứt lời, xoay người đối với Đạm Thai Kịch hành lễ nói: “Đại hoàng tử điện hạ, nô tài liền cáo lui trước!”

Đạm Thai Kịch gật đầu: “Thỉnh!” Vung tay lên, ý báo hạ nhân đưa hần đi ra ngoài. Bỗng nhiên cảm thấy được đầu có điểm phát mộng, dựa theo câu nói sau cùng của Tiểu mầm, quân kinh lan là muốn trả thù hoàng Nhi lúc ấy ném hài, nhưng mang theo sủng vật lại đây gặp hoàng Nhi, xem như trả thù sao?

Đạm Thai Hoàng tổn hơi thừa lời! Mẹ kiếp, hài ném đến trên mặt hần, hần mang theo sủng vật tới cửa trả thù! từ yêu nghiệt thật đúng là không chịu ăn một chút mệt.

Nghe phía sau mình thanh âm nghiêng rặng, Đạm Thai Kịch quay đầu: “Hoàng nhi, người cũng biết lời của hần ý gì?”

“Không biết!” Nói xong đi nhanh hướng tẩm cung, quay về tẩm điện của mình.

Nàng muốn đi chuẩn bị bữa chuột, hạc đỉnh hồng, cơ quan, dây thừng một loạt đạo cụ có thể ám toán động vật không biết là sói hay là hồ ly!

Vừa mới đi ra cửa điện, thị tỷ thành nhĩ đã tới rồi, nhanh đi đến trước mặt, mở miệng nói: “Công chúa, Đông Lăng trưởng công chúa Hoàng Phủ linh huyền tới viện, nói là cửu ngưỡng đại danh, muốn gặp ngài! Nô tỳ nói ngài không ở, nàng thế nhưng mang người xâm nhập tẩm cung ngài, nói ở bên trong chờ ngài!”

Đạm Thai Hoàng nhủ mảy, nàng là đặc tội Đông Lăng hoàng cùng Đông Tần, Đông Lăng công chúa đi lên xem nào nhiệt gì? Không nghĩ ra cũng không muốn nghĩ nữa, gật đầu: “Đi thôi, trở về! Đúng rồi, Đông Lăng trưởng công chúa cùng Hoàng Phủ hiền là quan hệ như thế nào?”

“Là bảo muội song sinh với Đông Lăng hoàng! Công chúa, ngài như thế nào ngay cả cái này cũng không biết?” Thành nhĩ đáp, trên mặt ngây thơ lại hiện ra nghi hoặc.

Đạm Thai Hoàng bình tĩnh nói: “Ta mất trí nhớ!” Lời này giọng điệu thập phần bình thản, sắc mặt nửa điểm không thay đổi, như là nói hôm nay ăn gì...

Thành nhĩ nhìn nàng tiêu sái mà đồ dẫn, có người mất trí nhớ có thể bình tĩnh thành như vậy?

Trở lại cửa tẩm cung của mình, nhìn ngoài cửa có dấu chân, có vào, cũng có đi ra ngoài, mở miệng hỏi: “Hoàng Phủ linh huyền đi rồi?”

thị vệ đáp: “Hồi bẩm công chúa, nàng đi vào một lát liền bước đi!”

Thành nhĩ gãi đầu, có điểm không nghĩ ra. Không phải muốn thấy công chúa sao? Như thế nào tới rồi lập tức đi?

Đạm Thai Hoàng cười lạnh một tiếng, đại khái đã muốn hiểu được Hoàng Phủ linh huyền tới làm gì, đi nhanh bước vào tẩm cung, dưới ánh mắt hoang mang của Thành Nhĩ, ở bên trong phòng một trận tìm kiếm! Cuối cùng, ánh mắt rốt cục rơi xuống trên giường, mà kia đệm chăn cũng không phụ kì vọng lay động!

Thành nhĩ hoảng sợ, nhanh che trước Đạm Thai Hoàng: “Công chúa, ngài đi ra ngoài trước, trên giường có cái gì!”

Đạm Thai Hoàng mặt không chút thay đổi đem nàng đẩy ra, vài cái đi nhanh tới bên giường, dương tay vung lên, lại nhanh lui về phía sau từng bước!

Hơn mười con bò cạp, theo đệm chăn từ trên giường rớt xuống! Chúng nó sau khi rơi xuống đất, quơ cái càng, làm người đáy lòng phát run. Nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện chúng nó động tác có điểm bất bình thường, Đạm Thai Hoàng cũng sáng suốt phát hiện chúng nó nguyên bản đuôi thiếu một nửa!

“A ——! Người tới a! Mau tới! Công chúa ngài đi ra ngoài trước!” Thành nhĩ cao giọng hét chói tai!

thị vệ bay nhanh tiến vào, nhìn bộ cạp đầy đất, cũng lấp bấp kinh hãi!

Đạm Thai Hoàng lại chính là thần nhiên mở miệng phân phó: “Đem mấy thứ này đều vứt ra ngoài, trên giường gì đó toàn bộ đổi, phòng phủ lưu hoàng phần tiêu độc!”

“A? lưu hoàng phần? Đây chẳng phải là cả phòng đều là hương lưu hoàng? Kia ngài buổi tối như thế nào ngủ?” Thành nhĩ nhủ mảy hỏi.

“Ta đêm nay không ngủ!” Có người có thể hướng giường ném bộ cạp, nàng có thể ngủ được sao? Nói xong, đã muốn bước ra

Thành nhĩ ở sau lưng nàng, suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên hiểu được: “Công chúa, này nhất định là Hoàng Phủ linh huyền làm, chúng ta đi tìm đại hoàng tử tìm bọn họ nói rõ lý lẽ đi!” Nói xong liền nói giận đứng đứng đi ra ngoài.

Đạm Thai Hoàng thần vận thất lung, thập phần nhân nhĩ đến bàn trong viện ngồi, nhìn nàng nói: “Người có chứng cứ gì chứng minh là nàng làm?”

“Này phòng ở chỉ có nàng dẫn người tiến vào quá...” Thành nhĩ nói xong cũng trầm mặc, nàng là người Mạc Bắc, nhưng cũng biết người Trung Nguyên trong lòng thâm sâu, không nhân chứng cùng vật chứng, căn bản không thể chỉ chứng!” “Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy buông tha nàng?”

“Nàng cũng không muốn mạng của ta, chỗ độc nhất của bộ cạp là cái đuôi, nhưng nếu cái đuôi đã bị trừ đi, liền bất quá là nghĩ muốn dọa ta, nếu không nàng cũng sẽ không ngốc đến tự mình đến!” Chính là đối phương cùng nàng chưa quen biết, vì sao tìm phiền toái đổ lên đầu nàng? Nàng cũng không nghĩ Hoàng Phủ hiền uất ức đến làm cho muội muội của mình giúp hần báo thù!

Nhưng thành nhĩ còn có chút khó chịu:” công chúa, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy nuốt xuống khẩu ác khí này sao?”

“Người cảm thấy được ta như là người nuốt tức giận sao?” Đạm Thai Hoàng sờ sờ cằm, một đôi mắt gian tà nhìn cửa đại điện, chỗ đứng quần của thủ vệ, bỗng nhiên đáng khinh nở nụ cười...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hùng Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

“Kia công chúa, ngài tỉnh...” Trong án tượng công chúa gặp chuyện như vậy, bình thường đều là tìm đại hoàng tử điện hạ khóc lóc kể lể, làm cho đại hoàng tử hỗ trợ báo thù, hôm nay lại không khóc không nháo còn bình tĩnh, thực khiến người không quen.

Đạm Thai Hoàng trộm cười, mở miệng phân phó nói: “Truyền lời ra ngoài, nói bản công chúa trong điện phát hiện bạo cạp, bản công chúa bị dọa đến bệnh, nằm trên giường không dậy nổi!”

“Ách... vì cái gì?” Thành nhĩ lắc đầu, thực buồn bực nhìn nàng.

” còn không đơn giản sao? làm cho nàng cho là mình giáo huấn thành công. Như vậy nàng không cho rằng tối hôm nay ta sẽ tìm nàng báo thù, cũng liền không phòng bị! Cũng có thể làm cho các quốc gia cũng biết bản công chúa bệnh nặng, xuất phát từ lễ tiết, bọn họ là nhất định sẽ đến tặng lễ tán gẫu biểu lộ thân thiết! Hơn nữa lễ vật Đông Lăng tất nhiên phá lệ rất nặng.” Bởi vì nàng là ở chỗ này gặp chuyện không may. Không phải không nghĩ tới học yêu nghiệt kia giả bộ bệnh, hãm hại Hoàng Phủ hiên một chút, nhưng dù sao nàng không thật sự gặp chuyện không may, chính là bị dọa, cũng không có khả năng giả bộ bệnh như yêu nghiệt kia. Nếu như bị ngự y chẩn đoán bệnh ra, ngược lại không đẹp, vẫn là quên đi!

Thành nhĩ rút khóe miệng, lo lắng nói: “Công chúa, kia nếu các quốc gia sứ thần buổi tối muốn vào xem ngài?”

“Người nói ta sợ tới mức bệnh, ai đều không muốn gặp!” Đạm Thai Hoàng không sao cả phát phát tay. Lập tức, ngửa đầu nhìn nhìn sắc trời, trời chiều như máu, ánh nắng chiều trái, giống như một khối mẩn sần kháu. Sau hoàng hôn, chính là buổi tối, hắc hắc... Buổi tối, có chuyện hay!

Thành nhĩ gật đầu, lại hỏi: “Kia công chúa, chúng ta cần thông báo cho đại hoàng tử điện hạ sao?”

“Ân, đi nói cho hoàng huynh, chuẩn bị tốt xe ngựa, chúng ta muốn dẫn thiếp nhiều lễ vật về nhà!” Đạm Thai Hoàng còn thật sự gật đầu.

“...”!

...

Ban đêm

Đạm Thai Hoàng rón ra rón rén nhảy ra cửa sổ, lần này vẫn là cẩn thận một chút, để người của Vương huynh phát hiện lại giáo huấn nàng, nói không chừng cũng bởi vì mình lần trước gây chuyện, lần này sẽ không cho đi ra ngoài. Cho nên liền treo tường đi ra ngoài. Hiện nay còn ẩn ẩn có chút đau đầu, bởi vì dựa theo kế sách đi thu thập Hoàng Phủ linh huyền, dễ dàng liên lụy người! Nếu có người quyền cao chức trọng lại thích hợp với tới hỗ trợ thì tốt rồi.

Đang nghĩ ngợi,tới người quyền cao chức trọng sẽ đưa tới cửa.

Mặt khác của tường viện...

“Điện hạ, ngài chậm một chút, nô tài bả vai đều sắp gãy!” Đồng tiền đồng hài bị phản lên tiếng.

Sở Trường Ca dẫm trên bả vai hần leo tường, quay đầu lại nhìn hần một cái, khinh bỉ nói: “Uổng cho người ngày thường ăn nhiều một chút, hiện tại tốt lắm đi, leo cái tường cũng muốn bản điện hạ vát vát!”

Đồng tiền trầm mặc... Điện hạ, ngài đứng ở trên vai ta leo tường kêu vát vát, ta đây bị người đạp bả vai tính cái gì?

Đạm Thai Hoàng nghe ngoài tường viện hai người nói, ngửa đầu, cách tường, vừa lúc nhìn thấy Sở Trường Ca, đại để hiểu được ngoài tường chuyện gì xảy ra. Sở Trường Ca hơn nửa đêm không ngủ được, đến leo tường của nàng làm cái gì?

“Điện hạ, ngài muốn gặp Mạc Bắc công chúa, làm cho người ta thông báo một tiếng là đến nơi, làm gì khổ như thế!” Đồng tiền ai oán hỏi.

Chợt, Sở Trường Ca phong lưu quần áo lụa là thanh tuyến hỗn loạn nồng đậm bắt đầu truyền vào: “Người cũng không phải không phát hiện, đạm thai kích phòng bản điện hạ như phòng sói, sai người thông truyền có thể tiến vào mới là lạ! May mắn bản điện hạ này hai mươi năm luyện liền một thân leo tường thật là bản lĩnh. ngoài tường không nghe thấy, trong tường giai nhân cười. Cho nên có được nụ cười giai nhân, đương nhiên là phải treo tường tiến vào mới có thể nghe được rõ ràng!”

Đồng tiền lại không nói gì. Điện hạ, ngài mỗi lần leo tường đều là đạp bả vai nô tài được không? Ngài có thể có cái gì bản lĩnh leo tường! Còn có kia phá thơ, bệ hạ nói qua ngài bao nhiêu lần, không có tài hoa thì đừng làm loạn!

Vì thế, Đạm Thai Hoàng đại khái liền nghe rõ bọn họ chủ tớ hai người là muốn làm chi, xem ra vẫn là nàng hôm nay không hợp làm về ta đây, Sở Trường Ca nhiều năm qua đối với tán gái rất tự tin, cho nên hần hiện nay tức giận phần đầu, phải bày ra vô địch sức quyến rũ, trước leo tường đã! Nếu đưa lên cửa, vậy giúp nàng báo thù đi, vừa mới còn đang suy nghĩ có hàng chất lượng hỗ trợ thì tốt rồi, còn đưa lên cửa!

Nghĩ vậy, chung quanh vừa thấy, nàng mới trở mình ra tới cửa sổ vừa lúc có một cây gậy! đi nhanh qua lấy lại đây.

Mặt đất một mảnh sâu thẳm tối đen, chỉ có ánh trăng chiếu vào đầu tường, nàng đứng ở trong tường, Sở Trường Ca gian nan trở mình trên tường, đang muốn nhảy xuống, liền

suýt nữa bị một gậy đánh!

Dưới ánh trăng, một con cạp mẹ lấy trường côn mà đứng góc tường, sắc mặt hung ác, tư thái bất nhả, biểu tình dữ tợn, bên môi còn có một tia cười tràn ngập tính kế. Sở Trường Ca nuốt một chút nước miếng, nhìn nàng kia cười, bỗng nhiên có điểm hối hận, cả người cứng ngắc ở đầu tường!

“Sở hoàng tử, ngài này hơn nửa đêm, treo tường mà đến, có gì phải làm sao?” Đạm Thai Hoàng hung tợn nhìn hắn.

Sở Trường Ca nhìn nàng hung ác, lại xem xét tay nàng còn có cái gậy, chỉ đầy trời bậy bạ nói: “Hôm nay ánh trăng rất đẹp, bản điện hạ nghĩ muốn đi đến đầu tường xem rõ ràng!”

“Ân, ngắm trăng muốn tới sân ta xem!” Đạm Thai Hoàng hiểu ý gậy đầu, xoay người bước đi, “Vương huynh cho ta một con chó, ta đi bắt nó đến...”

“Chờ... Từ từ!” Hắn Sở Trường Ca lớn như vậy, chuyện gì đều đã làm, nhưng là bị chó đuổi, chuyện mất mặt vậy vẫn là quên đi!

Đạm Thai Hoàng khiêng gậy gác quay đầu lại: “Không ngắm trăng?”

Sở Trường Ca nhận mệnh thở dài, phe phẩy cây quạt lắc đầu cười khê: “Không nhìn! Không biết công chúa có chuyện gì cần Sở mỗ cống hiến sức lực?” Xem nàng kia đầy mặt tính kế, chỉ biết là có việc muốn tìm mình hỗ trợ!

Hắn ở trên đầu tư thế oai hùng hiển ngang múa quạt, phía dưới đồng tiền đã muốn khiêng không được, thờ nhẹ một tiếng, chân lão đảo, quăng ngã!

Vì thế một giây đồng hồ trước còn cách tường, trước mặt Đạm Thai Hoàng lắc cây quạt tiêu sái, sau nhất thời không thấy!”Phanh” một thanh âm vang lên, ngoài tường một trận mắng: “Đồ vô dụng!”

Đồng tiền ở trong lòng kêu rên, ta là người hầu, cũng không phải cây thang...

Đạm Thai Hoàng nghen cười, lưu loát treo tường đi ra ngoài! Nhảy xuống đất, bên cạnh đứng là người vừa mới đứng lên. Tuy là bị quăng ngã, vị này quần áo lụa là Sở hoàng tử, vẫn là đáng vẻ phong lưu. Gặp Đạm Thai Hoàng đi ra, mặt mày rạng rỡ, cười nói: “Rốt cục nhìn thấy công chúa!”

Đạm Thai Hoàng lại lười cùng hắn vô nghĩa, một phen kéo tay áo hắn, xoay người bước đi: ” Hoàng Phủ linh huyền tẩm cung ở nơi nào?”

“Phía trước quẹo trái, đi qua 3 phòng ở, quẹo phải, đi qua bảy phòng ở, lại đi phía trước bảy trăm thước!” Sở Trường Ca lưu loát đáp lời, phụ hoàng là làm cho hắn đến cùng Hoàng Phủ linh huyền đàm hỏi, cho nên hắn đã sớm nghe rõ ràng chỗ ở đối phương, sau đó mặc kệ đi đến chỗ nào, đều đối tẩm cung kia đường vòng ba trăm thước, kiên quyết không đi qua!

Mà ngay tại lúc này, Đạm Thai Hoàng đã muốn kéo hắn tới rồi. Trong điện ngọn đèn dầu lơ mờ, xem ra bên trong người còn chưa ngủ. Nàng xem Sở Trường Ca liếc mắt một cái, thờ dài một tiếng, sau đó bay nhanh lên tường, ở trên đầu ngoắc, ý bảo đối phương đi lên...

Đồng tiền bị phản đứng qua đi, làm đệm lưng cho Sở Trường Ca. Sở Trường Ca lên nóc nhà, hắn cũng đi theo. Mấy năm nay điện hạ phạm sai lầm bị giam lại, cho nên mỗi lần leo tường hắn đều là công thần, cho nên nhiều ... năm có bản lĩnh leo tường không phải điện hạ, mà là hắn!

Đạm Thai Hoàng đi đến nóc nhà, đại khái xác định vị trí, vạch hai khối mái ngói, sau đó xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Sở Trường Ca nói: “Nước tiểu!”

Hoàng Phủ linh huyền, lấy bộ cạp hù dọa nàng, nàng mượn nước tiểu nóng mới ra lò tưới nàng! Đi WC tìm nước tiểu rất ghê tởm, cho nên trực tiếp tìm người đến! Nguyên bản cảm thấy được mặc kệ mang nam nhân nào đến, đều sẽ liên lụy người ta, nhưng Sở Trường Ca là một ngoại tộc, thân phận của hắn cao quý, có ai không sợ, chuyện này hắn đến làm tốt nhất, cũng chỉ có hắn dám làm, quan trọng nhất làm xong cũng không ai có thể đem hắn thế nào!

“Cái gì?” Sở Trường Ca chỉ vào nóc nhà, nhìn bóng Đạm Thai Hoàng, không dám tin mở miệng hỏi. Nàng bảo hắn ở chỗ này đi tiểu? Một nữ nhân liền đưa lưng về phía hắn đứng, hắn đứng ở sau lưng nàng đi tiểu?!Đùa gì vậy!

Đạm Thai Hoàng không kiên nhẫn quay đầu, biểu tình âm ngoan, giọng điệu lãnh liệt, tư thái buru hân! Nhìn gương mặt hắn tuấn mỹ vô trù, một tay chống nạnh, lạnh giọng quát: “Ít nói vô nghĩa đi, người tiểu hay là không tiểu?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Sở Trường Ca lặng im. Một giây, hai giây, ba giây. Ánh mắt nhìn nóc nhà, giống như xem qua một hồi xuân hạ thu đông, cuối cùng, cứng ngắc ngẩng đầu nhìn Đạm Thai Hoàng, gian nan nói: “Thật muốn nước tiểu?”

Một bên đồng tiền cũng gian nan nuốt nước miếng, điện hạ nếu thật sự tiểu ... Hắn có nên lo lắng sau khi trở về đối chủ tử!

Mà hắn lời này hỏi ra, dưới ánh trăng mỏng lung, Đạm Thai Hoàng mặt biểu tình càng thêm dữ tợn, nàng thần thái ôn nhu, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp cười nói: “Người cứ nói đi?”

Sở Trường Ca biểu tình cứng ngắc một cái chớp mắt, bỗng nhiên nhắc chân, một cước đá Đồng Tiền một bên tâm tình phức tạp xem tuông, cũng tình chuẩn không có làm trúng mục tiêu là mỏng đối phương, phản phó nói: “Người tiểu!”

Dứt lời, đi đến chỗ Đạm Thai Hoàng, cùng nàng cùng nhau đưa lưng về phía đồng tiền. Nguyên vẹn phát triển tinh thần từ vì đạo!

“Cái gì?” Đồng tiền hai mắt trừng lớn, đầy mặt không dám tin nhìn chủ tử! thần thái, giống như vừa mới bị người yêu bán đứng, lại bị cha mẹ thân sinh chém mấy đao, hai tay

ôm chỗ mộng vừa bị đá, trong mắt rung rung, cho hấn tiểu? Có cần không trọng nghĩa như vậy? Hơn nửa đêm ở trên nóc nhà vách chim nhỏ, thích hợp sao? (hu hu nguyên tác đây ạ)

Đạm Thai Hoàng cũng không nhìn Sở Trường Ca liếc mắt một cái, hàng này đối thủ hạ của mình cũng thật có thể ngoan tuyệt! Nhưng là có người hỗ trợ tiểu là được, chủ thể đi tiểu là ai cũng không trọng yếu, quan trọng là ... Như thế này Hoàng Phủ linh huyền sau khi đi ra, nàng có thể đem trách nhiệm toàn bộ giao cho Sở Trường Ca, ai làm cho hấn hơn nửa đêm không ngủ được đến leo tường nhà nàng!

Xem đồng tiền đầy mặt không cam lòng, Sở Trường Ca lại thập phần vô lương nói: “Người nếu như vậy một chút chuyện nhỏ đều không làm chính là bất trung, trở về nước Sở, bản điện hạ liền cho người đi phụ trách sinh hoạt hàng ngày của phụ hoàng!”

Tiếng nói vừa dứt, đồng tiền nhanh cỏi quẩn! Động tác thập phần thuần thực lưu loát... Phụ trách sinh hoạt của hoàng thượng không phải là làm thái giám sao? So với không chim, hấn vẫn là cần rằng vách chim nhỏ!

Sở Trường Ca cùng Đạm Thai Hoàng đã quay đầu, đưa lưng về phía hấn.

Sau đó, là “Tê ——” thanh âm truyền đến, đồng tiền đỏ mặt, chấp hành nhiệm vụ!

Chẳng được bao lâu, trong điện liền vang lên tiếng thét chói tai!

“Đây là cái gì? Trời mưa sao?”

“Công chúa, nóc nhà giống như dột ...”

“Công chúa biểu tỳ, người cẩn thận chút! A, mưa như thế nào có vị...”

Vừa nghe thanh âm này, Đạm Thai Hoàng nhất thời hiểu được! Đây là thanh âm khi la quận chúa, xem như vậy là nàng bị mình giáo huấn, cho nên mới tới tìm biểu tỳ giúp đỡ báo thù!

“Một đám phế vật, còn chưa cút ra đi xem! Dám ở trên đỉnh đầu ta giương oai, thật sự là buồn cười!” Một tiếng ngang ngược kiêu ngạo truyền ra, tức giận bốc hơi!

Dạ, công chúa!”

Đồng tiền đi tiểu xong, đến trước Sở Trường Ca, mặt mang ngượng ngùng.

Sở Trường Ca nghiêng đầu, nhìn hấn một cái, thờ dãi nói: “Đồng tiền!”

“Ân?” Là muốn thưởng hấn sao? Đúng vậy, hấn vì điện hạ hy sinh trả giá nhiều như vậy, hấn là thưởng cho hấn!

“Quá nhỏ!” Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đánh giá!

Đồng tiền bị phản quay đầu, ngồi xổm cách đó không xa vẽ vòng tròn. Hấn thật vất vả mới vách chim nhỏ, hấn dễ dàng sao? Điện hạ còn ghét bỏ hấn chim nhỏ, ô ô ô...

Đại điện, rất nhanh bị vô số cây đuốc chiếu sáng lên, Ngự lâm quân vây quanh đứng nghiêm chỉnh. Tầm cung cũng mở, một nữ tử đi ra! Một thân hoa phục lưu vân cầm, bên hông ngọc đai bó buộc eo nhỏ nhắn, trên đầu cầm một cây trâm khổng tước

một thân mặc vậy, thực có thể thể hiện ra vị này là công chúa ở Đông Lăng! Đi đến mái hiên, bọn thị vệ nhanh hành lễ, lập tức đem cây đuốc nâng rất cao, chiếu vào “Kê cấp”!

Hoàng Phủ linh huyền ngẩng đầu, một đôi mắt to trừng mắt nóc nhà, nhìn ba bóng người, rống lớn nói: “Đều cấp bản công chúa lẫn xuống!”

Nàng vẫn là tốt, cũng chỉ bị vài giọt nước tiểu đến ướt áo, nhưng là phía sau nàng khi la bị tưới ướt! Trên đỉnh đầu lạch cạch lạch cạch đều là nước tiểu, nàng nghĩ muốn học máu

Đạm Thai Hoàng đem Sở Trường Ca đẩy phía trước, làm cho mặt tuần mỹ của hấn hiện ra, chính mình lại bay nhanh lui vài bước, ẩn vào trong bóng tối. Sở Trường Ca bắt đầu đi thờ dãi, thôi, mình là một nam nhân, cũng nên đấu tranh anh dũng. Phe phẩy cây quạt, đối với phía dưới cao giọng nói: “Công chúa, bản điện hạ không thể đi xuống, xin người cho người mang cây thang đến!”

Nói xong quay đầu lại, mọi nơi vừa thấy, chỉ có Đồng Tiền ngồi chồm hồm ở một bên bị thương vẽ vòng tròn, nóc nhà phía trên một mảnh trống trải! Đạm Thai Hoàng... Người đâu?

Ngay tại lúc hấn tìm kiếm Đạm Thai Hoàng, thân là chủ mưu thêm đầu sỏ gây nên, nàng đã muốn thập phần thành thạo rồi tầm cung 300 thước đi trên đường. Nhặt cánh hoa đào, ngâm nga điệu hát dân gian vui vẻ ở trên đường đi. Đem Sở Trường Ca đẩy lên phía trước, nàng liền bay nhanh mượn mái hiên bên cạnh đại thụ, đem chính mình theo trên nóc nhà bắn ra sân, phui sạch liên hệ mình và chuyện này. Bởi vì đã muốn thu nhiều lễ vật của các sứ thần, làm cho người ta biết nàng kỳ thật không bệnh, nhiều ngượng ngùng!

Về phần Sở Trường Ca...

Này nước tiểu là hấn cho thù hạ của mình làm, cho nên rõ ràng, hấn mới là người chủ sự, mà nàng nhiều lắm là chứng nhân mà thôi! Hấn có thể thoát thân không, liền xem bản lĩnh của hấn. Chuyện này giáo dục chúng ta, không có việc gì nhất định không cần leo tường nhà người, có đôi khi đại giới thật lớn!

Đạm Thai Hoàng một mặt nghĩ cái này rất có ý nghĩa giáo dục, một mặt hướng tầm cung đi, đứng xa xa nhìn tầm cung đang trước đèn đuốc sáng trưng, thành nhả lo lắng đứng ở cửa. Đối phương rất xa vừa thấy nàng, liền chạy vội mà đến: “Công chúa, ngài đã trở lại! Đại hoàng tử điện hạ phái người nơi nơi tìm ngài!”

“Tìm ta làm cái gì?” giờ tỵ, Vương huynh còn chưa ngủ?

Lời này vừa hỏi ra, thành nhả biểu tình nhất thời trở nên thập phần vận vẹo! nói: “Là như vậy, mới vừa rồi Bắc Minh Thái tử mang theo sủng vật muốn tới gặp ngài, đại hoàng tử nói sắc trời đã tối, cho hấn đi về trước. Hấn đã nói ngài nhất định là đi ra ngoài gặp gian phu, không thấy ngài kiên quyết không đi, đại hoàng tử điện hạ thực sinh khí, liền phái người tìm ngài qua đi... Nhưng là ngài thể nhưng thật sự không ở, công chúa, người không phải là thật sự...”

Đi tìm gian phu đi?!

Đạm Thai Hoàng càng nghe sắc mặt càng đen! Này khốn kiếp, sao không thể yên tĩnh một khắc! Gặp gian phu? Hắn cũng có thể nghỉ ra!”Tên khốn kiếp kia ở nơi nào?”

“Ách... Tên khốn kiếp? Ngài là nói Bắc Minh Thái tử sao? Ở tầm... đại hoàng tử...” Chữ Cung chưa nói xong, Đạm Thai Hoàng đã muốn nổi giận đùng đùng chạy về phía tám cung đạm thai kích!

chợt nghe phòng trong Tiểu tỉnh “Ngao ô” truyền đến, hiển nhiên khóc thập phần thương tâm

Tiếp theo, chính là yêu nghiệt kia ủy ủy khuất khuất, ai ai oán oán thanh tuyến truyền ra: “Nàng thế nhưng vì cái kia xấu nam nhân, từ bỏ bản thái tử phong hoa tuyết đại! Vương huynh, chuyện này, ngươi nhất định phải thay bản Thái tử làm chủ!”

Đạm Thai Hoàng tổn hoi thừa lòi, từ phía vừa thấy, góc tường vừa lúc có một khối gỗ! Nhặt lên, đằng đằng sát khí chạy vội đi vào...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Gia nói gia ghen tị ngươi tin không?

Rất xa liền thấy trên gương mặt yêu nghiệt tuyệt mỹ lãnh diễm một mảnh thê ai, mà Tiểu tỉnh ở trong lòng ngực hắn khóc như cha mẹ chết, này một người một sói nguyên vẹn bày ra hình tượng Quân Kinh Lan oán phu bị người vứt bỏ, thập phần sinh động trước mặt mọi người.

Đạm Thai Hoàng lặng lẽ đem khối gỗ trong tay áo ẩn giấu, về mặt tươi cười đi qua.”Vương huynh, ta đã trở về!”

Lúc đó, đạm thai kích không hồn giận quay đầu, nhìn về phía cửa:” hơn nửa đêm, lại chạy đi đâu?” Hắn thật không sợ nàng gây chuyện, chính là sợ nàng bị sở trường ca mê hoặc!

Đạm Thai Hoàng cười tủm tỉm tiến lên, khoe mắt sắc bén theo trên người yêu nghiệt đảo qua, cười ngọt ngào nói: “Bất quá là đi nhà xí mà thôi!”

Tiếng nói vừa dứt, một thanh âm mang theo hoài nghi, trong hoài nghi mang theo không tín nhiệm, trong không tín nhiệm mang theo tối tăm, giống như nghi ngờ thê tử lạnh lạnh truyền đến: “Nhà xí? Nhà xí nào? Vì sao bọn hạ nhân không có tìm được? Như thế nào đi lâu như vậy? Có nhân chứng vật chứng không?”

“Ngao ô! Ngao ô!” Tiểu tỉnh bay nhanh kêu lên hai tiếng, cũng giúp đỡ chủ nhân hỏi. Cần thận vừa nghe, còn có thể nghe thấy tiếng động, đồng tử màu xanh biếc tràn đầy sát ý nhìn Đạm Thai Hoàng —— lừa gạt nó, làm hại nó bị phạt đứng cuối cùng còn đau thất lung, nữ nhân chết tiệt!

Đạm Thai Hoàng bị hắn hỏi cái trán gân xanh bạo phát, quay đầu lộ về mặt cười hung ác, tổn hoi thừa lòi nói: “Mắc mớ gì tới ngươi!” Nam nhân này quả thực đầu óc có tật xấu! Vì làm ô uế nước tắm của hắn, cho tới hôm nay còn không buông tha?! Nàng không tin hàng này là thật đầu óc bị lừa đá muốn chiếm hữu nàng, nếu thực đem nàng chọc giận liền đập hắn một trận, cho hắn biết vì sao bầu trời luôn luôn nhiều sao như vậy! Nghĩ, tay áo đã hạ thủ giặt giặt...

Quân Kinh Lan thấy vậy, mị mâu hẹp dài lơ đãng nhìn thoáng qua tay áo nàng rộng thùng thình, dĩ nhiên nhìn thấy phía dưới tay áo cất giấu vật thể không rõ, khoe mắt dần hiện ra mỉm cười. Chợt, ngón tay ngọc sờ sờ bộ lông Tiểu tỉnh, miễn cưỡng nói: “Bản Thái tử là thay Vương huynh hỏi!”

“Vương huynh, ngươi đối với vấn đề hắn vừa mới hỏi rất ngạc nhiên sao?” Đạm Thai Hoàng nghiêm mặt quay đầu, nhìn đạm thai kích.

Đạm thai kích đưa tay gãi mũi, ho nhẹ vài tiếng, nói: “Không hiểu kỳ!” Nói xong, cũng là đánh giá Quân Kinh Lan từ trên xuống dưới. Nói hắn là thật tâm thích hoàng nhi đi, hoàn toàn tìm không thấy nguyên do; nói là giả đi, này hơn nửa đêm còn chạy tới, có thể nào là đêm khuya tịch tịch khó ngủ? Nhưng bất luận là loại nào, hắn hiện nay có phải cũng không quản được quá rộng, phụ vương còn không có đáp ứng việc hôn nhân này đâu!

Nghĩ, vài bước đi đến chừa vị ngồi xuống, nâng chung trà lên uống. Ấm chỉ Quân Kinh Lan có thể trở về!

Nhưng Quân Kinh Lan lại coi như hoàn toàn không biết mình bị ghét bỏ, ngẩng đầu nhìn Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái, nhân nhân nói: “Vương huynh không hiểu kỳ, bản Thái tử từ mò! Công chúa hôm nay nếu không cho bản Thái tử một cái công đạo, bản Thái tử liền ở trong này không đi!”

“Ngao ô!” Tiểu tỉnh phối hợp! Không cho công đạo, ta cũng không đi!

“Phốc ——” đạm thai kích một miệng nước trà văng lên, phun xong liền bắt đầu kịch liệt ho khan.

Đạm Thai Hoàng tổn hoi thừa lòi, nguyên bản còn đang lo lắng muốn hay không đập hắn, hiện tại không cần lo lắng! Từng bước một đi đến trước Quân Kinh Lan, mở miệng nói: “Thái tử có phải thật tò mò như vậy!”

mị mâu lại lơ đãng nhìn lướt qua tay áo nàng, đầy mắt ý cười càng đậm. Như trước gạt đầu: “Đối với hướng đi của Thái tử phi, bản Thái tử tự nhiên thập phần tò mò!”

“Hào, kia bản công chúa sẽ nói cho ngươi biết!” Vừa nói, một bên hướng trước mặt hắn đi, một bên tìm kiếm thời cơ đánh người có lợi nhất!”Bản công chúa ở ngoài tầm cung đi đường vòng tám trăm thước chỗ nhà xí đi vệ sinh, nhân chứng vật chứng không có, về phần vì sao ngồi chồm hổm lâu như vậy, là bởi vì bản công chúa vừa lúc có một chút ——! Táo bón!”

Vừa dứt lời —— “Phanh!”

Một tiếng vang thật lớn, phảng phất sấm sét!

Mà ghé dựa Quân Kinh Lan mới vừa rồi ngồi, đã muốn tứ phân ngũ liệt! Có thể thấy được người xuống tay ngoan độc thế nào.

“Công chúa, người đây là nghĩ muốn mưu sát chồng?” Mị mầu mỉm cười, bóng người dĩ nhiên ôm Tiểu tinh lập tức nhảy sang một bên. Nữ nhân này, thật đúng là nghiêm túc, nếu hần chậm một bước, thật đúng là cũng bị nòng đập rồi! Còn... Táo bón?

Đạm Thai Hoàng cười lạnh: “Thái tử kiến thức rộng rãi, chẳng lẽ chưa từng nghe qua một cái thành ngữ kêu tiểu lí tàng gỗ?”

Quân Kinh Lan chọn mị, chột chậm rãi câu thần. Tiểu lí tàng gỗ? Không phải tiểu lí tàng đao sao?

“Hoàng nhi, không được vô lễ!” Đạm thai kích mở miệng quát lớn!

Đạm Thai Hoàng đang muốn nói chuyện. Quân Kinh Lan lại bỗng nhiên nói: “Vương huynh, đây là chuyện vợ chồng chúng ta, để chúng ta tự xử lý đi!”

Lời vừa nói ra, Đạm Thai Hoàng gân xanh lại thành công bạo khỏi, không biết xấu hổ, vợ chồng? Ai cùng hần là vợ chồng! Lừa gạt đã muốn bị kích phát đến đỉnh điểm, ần hần đối đạm thai kích ôn nhu mở miệng, “Vương huynh, chúng ta trước đi xử lý chuyện riêng!”

Lập tức, một tiếng hét to: “Quân Kinh Lan, người lần ra đây cho lão nương!”

Nói xong, xoay người liền đi ra ngoài, một trận gió to ở sau lưng nàng tùy ý bay lên, chỉ một thoáng trắng sáng nháy mắt bị mây đen che đầy! Nữ tử như lửa vạt áo bay lên, tư thái này, nếu là trên tay cầm thanh trường kiếm, như đi Hoa Sơn luận kiếm! Xem ra, đây là muốn quyết đấu!

Đạm thai kích nhú mày nhìn bóng dáng nàng, Quân Kinh Lan hoàn thanh cười nói: “Vương huynh yên tâm, hoàng nhi không có việc gì!”

Dứt lời, xoay người hướng ngoài cửa mà đi.

Đi chưa được mấy bước, lại bỗng nhiên nghe thấy phía sau thanh tuyến tao nhã hoa lệ truyền đến: “Bác Minh Thái tử, hoàng nhi tuy rằng hồ nháo, bản tính cũng không xấu. Nếu là có cái gì đắc tội, Bồn cung thay nàng chịu tội. Thái tử nếu là vì cùng Mạc Bắc liên minh, cũng không cần như thế, Bồn cung có thể làm chủ...”

“Vương huynh sao biết, bản Thái tử không phải thật tâm?” Một đạo thanh tuyến chậm rãi vang lên, nhìn không ra hần rốt cuộc là thiệt tình hay là giả ý. Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng chậm rãi đi khỏi.

Mà đạm thai kích, nhìn bóng lưng của hần, thật lâu sau.

Thôi, thôi. Thiệt tình hay là giả ý, hãy để cho hoàng nhi đi xử lý đi, hần có lẽ thật sự lớn tuổi, gần đây bị nha đầu kia huyên não quả thật đau đầu...

...

Ra khỏi tầm điện, tiểu tinh lúc này bắn ra, miệng sói há lớn, ba trăm thước tiến lên, đối với Đạm Thai Hoàng chạy vội mà đi! Mắt màu xanh biếc tràn đầy vui sướng sắp báo thù thành công!

Nhưng mà, cách Đạm Thai Hoàng còn có nửa thước, phía trước hồng y nữ tử đột nhiên quay đầu lại, trong mắt tràn đầy gian kế thực hiện được, chờ tiểu gia hỏa này một kích kia! Cánh tay nâng lên, vung tay lên...

Một vật thể không rõ đối với Tiểu tinh bay tới! Tiểu tinh cảm thấy khinh thường, có cái gì có thể ngăn cản nó, —— “Ngao ô!”

“Ngao ô!”

“Ngao ô ô ô ——!”

“Phanh!” một tiếng, giữa không trung bị thúc rơi xuống đất! ngoài miệng sói là một cái bẫy chuột, hai chân trước trên mặt đất thống khổ, mắt nước mắt lưng tròng đuổi dần đến gần chủ nhân. Trong lòng mắng to, nữ nhân này thật sự là dễ tiện! Ngao ô, vì cái gì còn có mùi máu tươi, chẳng lẽ miệng cao quý đẹp trai tao nhã của nó bị kẹp xuất huyết? Ô ô, nó chảy máu a!

Đạm Thai Hoàng hai tay khoanh lại, khóe môi khinh thường gợi lên, nhìn Tiểu tinh, đáy mắt không tự giác hiện ra đắc ý.

Quân Kinh Lan đi đến trước mặt nó, chậm rãi ngồi xổm người xuống, tay búng bẫy chuột, lạnh lạnh giáo huấn nói: “Nói bao nhiêu lần, không cần khinh địch, ần?”

“Ngao ~ “

Bẫy chuột bị gỡ xuống. Tiểu tinh gian nan đứng dậy, hai chân sau đứng trên mặt đất, chân phải chống nạnh, chân trái níu vạt áo Quân Kinh Lan, hung thần ác sát nhìn Đạm Thai Hoàng! Minh xác nói cho đối phương, tinh gia là có giúp đỡ, một bộ tiêu chuẩn sói ý vào người!

Kết quả, căn bản không ai phản ứng nó! Quân Kinh Lan không nhìn Tiểu tinh, cười nhìn Đạm Thai Hoàng: “Đi gặp sở trường ca?”

Tiểu tinh vừa nghe, không dám tin trừng lớn mắt, ngửa đầu nhìn chủ nhân liếc mắt một cái! Có đúng không trong mắt chủ nhân hoàn toàn không có bóng dáng mình, vì thế lại dùng chân trước kéo kéo vạt áo đối phương: “Ngao ô!” Chủ nhân, nòng khi dễ tôi!

Đạm Thai Hoàng lạnh lùng nói: “Đúng thì thế nào, với người có quan hệ?”

“Tự nhiên có!” Bên môi ý cười càng đậm, trong mắt đã từ từ hiện ra lãnh ý, lạnh như băng tuyết

Lại không nhìn, Tiểu Tinh lại dùng lực xả vạt áo Quân Kinh Lan: “Ngao ô! Ngao ô!” Chủ nhân, nòng khi dễ tôi người không thấy sao?

Đạm Thai Hoàng nhú mày, không rõ ý này.

thanh tuyến lại vang lên, ở trong gió đêm phá lệ rõ ràng: “Nữ nhân, gia nói ghen tị, người tin sao?”

Hớ hớ, Quân tà của ghen tị kia, có coi là tò tình không đây

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hùng Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Bi phần thất cổ?!

Dưới ánh trăng, hân thân hình cao to đón gió mà đứng. Từ y tung bay, dung nhan tuyệt mỹ cười yếu ớt, cực đậm, cực mỹ. chu sa đỏ bừng xinh đẹp, lãnh diễm. Bầu trời trắng sáng, trong phút chốc thất sắc, phải trở thành nền cho hân

Một tiếng giống như tiếng ma vương câu hồn phun ra, trên không trung quanh quẩn, sâu thẳm miên, rung động đến tâm can.

“Nữ nhân, gia nói ghen tị, ngươi tin sao?”

chuyện này, cảnh này, người này. Chỉ nhìn liếc mắt một cái, đều đủ để cho người bình thường cao hứng thần hồn điên đảo, tâm hoa nở phóng, càng làm cho người mơ màng

Nhưng, Đạm Thai Hoàng hiển nhiên không phải sẽ bị sắc đẹp mê hoặc! Nàng xinh đẹp, cũng học hân cười bí hiểm, cười tươi đẹp như hoa đào tháng ba, thanh tuyến cũng bỗng nhiên trở nên ôn nhu: “Nam nhân, hôm nay ta nói táo bón, ngươi tin sao?”

Quân Kinh Lan sắc mặt cứng đờ, tuy rằng sớm biết nữ nhân này trả lời xảy ra ngoài dự liệu của hân, nhưng đáp án, cũng thực làm cho người không biết nói gì.

Nghe đến đó Tiểu tình, nhìn không được lại kéo kéo Quân Kinh Lan, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu, đối phương vẫn là không liếc mắt một cái! Vì thế, nó trong lòng thế lương cùng bị thương rất cực bùng nổ, ôm đầu Quân Kinh Lan, mà bắt đầu khóc lên: “Ngao ô ô ô ô...” Chủ nhân, nàng khi dễ tôi! Ô ô...

Nam tử mắt hẹp dài vẫn đặt trên người Đạm Thai Hoàng, chớp mắt cũng không chớp. Lại bỗng nhiên nói: “Nếu là đem nước mắt dính đến vạt áo, ngươi liền ba tháng không cần ăn đồ ăn vật!”

“Ô ô ô... Cách! Cách...” Tuy rằng ngừng khóc, nhưng nhìn Quân Kinh Lan ánh mắt càng bi phần! Chủ nhân thế nhưng không để cho nó xuất đầu, còn uy hiếp nó, không cho sống!

”thật không tin?” Ngừ khí vẫn là nhất quán, môi phiếm ra ý cười mỏng manh, tràn đầy không chút để ý.

Đạm Thai Hoàng nhìn hân thành thoi thánh thoi, trở mình xem thường, không kiên nhẫn nói: “Ngươi nếu là tin tưởng ta đêm nay táo bón, ta liền tin tưởng lời ngươi nói!”

Nói cách khác, hân vì nàng ghen, cùng nàng hôm nay táo bón đều không thể tin!

Nàng tiếng nói vừa dứt, liền có một trận cười khê vang lên, nguyên bản êm tai như tiên nhạc, lại bởi vì bạn Tiểu tình thấp giọng khóc nức nở, hoàn toàn phá hủy mỹ cảm! Nam tử rất cực không còn nhịn nữa, cúi đầu nói: “Chính mình vô dụng, còn có mặt mũi khóc?”

Tiểu tình nghe vậy, như sấm đánh, suy nghĩ không dám tin rút lui hai bước, vươn móng trước ôm miệng, dùng ba chân còn lại gian nan xoay người chạy!

Đạm Thai Hoàng không nói gì nhìn nó giống như nữ tử bị người thương thương tổn, xoay người bỏ chạy theo tư thế tiêu chuẩn, run rẩy khoe miệng đối Quân Kinh Lan mở miệng: “Ngươi không đuổi theo nó?”

Quân Kinh Lan cũng không quay đầu lại, miễn cưỡng nói: “Đơn giản là trở về khóa cửa khóc lên mấy ngày!”

Tiếng nói vừa dứt, chạy đến một nửa Tiểu tình chân run một chút! Quay đầu lại, phi thường nghiêm túc nhìn Quân Kinh Lan liếc mắt một cái, khó trách gần đây đối nó càng ngày càng không coi trọng, nguyên lai là phương thức rất cũ! Ngươi quá coi thường tình gia...

“Kêu gia ra tới làm cái gì?” thanh tuyến bị gió đêm thổi, thật còn có vài phần ôn nhu

Đúng vậy ta nên hỏi ngươi hơn nửa đêm không ngủ được, lại tới tìm ta phiền toái làm cái gì đi?” Đạm Thai Hoàng trong lời nói tràn đầy mùi thuốc súng! Nguyên bản chính Hoàng Phủ linh huyền, còn thành công đem trách nhiệm giao cho sở trường ca, là chuyện phi thường khiến người cao hứng tâm tình khoái trá, nhưng là tâm tình tốt, đều bị câu “gặp gỡ gian phu” của hân phá hủy!

Nàng tiếng nói vừa dứt, rất xa, còn có Ngự lâm quân đi tới. Đôi mi thanh tú nhíu, bị một đám người thấy nàng cùng Quân Kinh Lan hơn nửa đêm bên ngoài gặp mặt, tám phần liền thật sự biến thành “gặp gỡ gian phu”!

Đang buồn rầu hết sức, y phục Từ Sắc chợt lóe, người trước mặt đã muốn biến mất không thấy. Mà thân thể của hân cũng bị một trận gió cuốn cuộn nổi lên, bay về phía nóc nhà...

Quân Kinh Lan đem áo choàng cởi ra, vung tay lên, áo choàng bạc liền san bằng trải ra ở trên nóc nhà. Ngồi xuống, một chân phóng thẳng, một chân co lại, khuỷu tay đặt ở trên đầu gối, môi mỏng phun ra một câu tiện nói: “Muốn bị bắt gặp hay đến đây!”

Đạm Thai Hoàng cắn răng, tồn hơi thừa lời nói: “Ta thực hối hận vừa mới không giấu mấy khối gỗ nữa!” Dứt lời, ở trên nóc nhà ngồi xuống, cách yêu nghiệt đại khái xa một thước!

Quân Kinh Lan nghe vậy, cũng không tức giận. Khẽ cười một tiếng, mắt hẹp dài nhìn về phía phương xa, đúng là tám cung Hoàng Phủ linh huyền: “Ngươi cùng sở trường ca, là quan hệ như thế nào?”

“Bằng hữu!” giúp nàng, bắt luận là bởi vì sao, đều xem như bằng hữu.

Quân Kinh Lan hiểu ý gât đầu: “Bằng hữu, bằng hữu chính là tha đối phương xuống nước, ở thời điểm gặp nạn chính mình một người chạy trốn...”

Đạm Thai Hoàng thái dương nổi gân xanh, đã muốn lườm hỏi hấn làm sao biết hướng đi của mình và sờ trường ca, quay đầu cắn răng nói: ” đương nhiên, bởi vì bằng hữu chính là dùng để giải quyết phiền toái!”

“Còn có thể hại nhau!” Nhân nhân nói tiếp, mắt ý cười càng đậm, dứt lời. Lại phi thường thần nhiên bình luận một câu, “Ai nếu có thể trở thành bằng hữu công chúa, thật đúng là không hay ho!”

Mổ nữ thâm hô hút một hơi, ngoài cười nhưng trong không cười đánh trả: “Ai gặp Thái tử, cũng là xui mười tám đời, nói không chừng không cần thận còn thiếu dương thọ!”

Lời này vừa ra, ý cười bên môi hấn bỗng nhiên liễm hạ, mắt hẹp dài nhìn về phía khôn cùng hư không. Gương mặt thần nhiên, thần sắc cô lãnh. rất khó nói đó là biểu tình, lại một chút liên động vào đáy lòng, ần ần cảm thấy được tâm phát đau.

Sau một lúc lâu, hấn cười cười. Thần nhiên nói: “Người nói rất đúng!”

Đạm Thai Hoàng rốt cục chiếm thượng phong, nhưng nhìn bộ dáng của hấn, lại cười không nổi! Nàng cảm thấy được chính mình hình như là trong lúc vô ý chạm tới chỗ đau của hấn, ánh mắt chung quanh thoáng nhìn, nói sang chuyện khác nói: “Ta cảm thấy được, người tốt với ta có điểm không bình thường!” Nàng thề, tuyệt đối không phải nàng tự mình đa tình, mà là nàng nhiều ngày quan sát tổng hợp lại được!

Hấn quay đầu, biểu tình bỗng nhiên trở nên treu tức: Đúng vậy, thực không bình thường! Có thể nói, gia cho tới bây giờ sẽ không có đối ai... Đặc biệt như vậy!” Không bình thường, tựa hồ cũng không tính là tốt. Vậy dùng “Đặc biệt” đi!

Đạm Thai Hoàng khoe miệng vừa kéo, đồ dẫn hỏi: “Nguyên nhân?” Ngàn vạn lần đừng nói thích nàng, đánh chết nàng sẽ không tin tưởng! Nhưng là bị một mỹ nam tử thích, quả thật đáng giá đắc ý dào dạt, tâm hoa nở phóng, tự tin kiêu ngạo... Ai dà, nàng rốt cuộc nên cự tuyệt thế nào? Nếu cự tuyệt, yêu nghiệt có thể hay không thẹn quá thành giận, nghĩ muốn chém chết nàng?

Chính trong lòng giao chiến hết sức, lại sau một lúc lâu không có nghe đến câu trả lời của hấn. Quay đầu vừa thấy, đã thấy hấn mắt hẹp dài hàm chứa ý cười, nhìn cây dưới mái hiên, hiển nhiên không quá để ý câu hỏi của nàng. Đạm Thai Hoàng mặt tối sầm, ánh mắt cũng dọc theo tầm mắt của hấn nhìn qua đi! Lập tức, khoe miệng bắt đầu run rẩy...

trên tảng đá một động vật không biết là sói hay là hồ ly, giờ phút này đang dùng lực hướng chạc cây treo dây thừng, xem như vậy là muốn thất cổ! Một bên dùng hai chân trước kéo dây, một bên trộm nhìn Quân Kinh Lan, mặt hết sức nghiêm túc!

Không để cho tình gia xuất đầu, tôi sẽ chết cho người xem!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Muốn ăn hồ Ly nướng, đem đi thiêu vẫn tốt hơn!

Đạm thai hoàng khoe miệng lại run rẩy hơn nửa ngày, thật sự không biết nên nói cái gì!

Mà bạn nhỏ Tiểu tinh hôm nay tâm tự sát phi thường kiên quyết, dây thừng quăng cả buổi không ném đi, nó buồn rầu giữ cái đầu sói, nhanh theo bên cạnh cây hướng lên trên một bước! Sau đó ngồi ở chạc cây, cầm lấy dây thừng, dùng hai chân trước cố sức thất! Một bên thất một bên xem quân kinh lan, phải biểu đạt ý tứ phi thường mình xác!

—— tình gia nói cho người biết, tôi hôm nay không muốn sống!

Đạm thai hoàng nuốt một chút nước miếng, nghe nói có loại sói không thể treo cây, hiển nhiên Tiểu tinh là thuộc loại có thể treo cây! Nhìn trong chốc lát, quay đầu nhìn quân kinh lan liếc mắt một cái: “Người xác định người mặc kệ nó... Tự sát?” Là tự sát đúng vậy đi? Tuy rằng kiếp trước kiếp này cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua có động vật nghĩ quân trong lòng!

Quân kinh lan lại chính là cười, dù bạn vẫn ung dung khoanh hai tay, một đôi mắt hẹp dài không chứa cảm tình nhìn động tác của nó. Nhưng nhìn kỹ, trong mắt của hấn coi như có ngọn lửa nhảy lên, hiển nhiên tâm tình không tốt lắm!

Tiểu tinh rốt cục thất xong dây thừng, lại quay mặt xem xét liếc mắt một cái chủ nhân của mình, xem trong mắt của hấn coi như có điểm mất hứng, trong lòng lo lắng. Nhưng ở trên cây, không thể không làm, thân thể cùng mặt đất tạo góc chín mươi độ, hai chân trước khoát lên dây thừng, chuyển đầu sói nhìn quân kinh lan, biểu tình nghiêm túc —— người còn không để ý tôi, tôi thật sự đi tìm chết!

Không biết vì cái gì, nhìn Tiểu tinh kia tìm cái chết, Đạm Thai Hoàng xưa nay không thích chỗ mồm vào giờ phút này lại tương đương có loại cảm giác chính mình sắp hại mạng người, không.. mạng sói. Ho khan một tiếng, đối quân kinh lan nói: “Người muốn hay không, khụ... Đi cứu nó?”

Nàng lời này vừa ra, quân kinh lan vẫn chưa hưởng ứng. Hấn không chỉ có không nói ngăn Tiểu tinh, ngược lại chậm rãi nhắm lại mắt, chỉ nhắm mắt dưỡng thần, xem bộ dáng là hoàn toàn không nhìn động vật đang nghĩ quân trong lòng!

Tiểu tinh thấy vậy, không dám tin “Ngao ô” một tiếng, lại đem dây thừng hướng trước mặt kéo gần lại mấy phần, đặt ở trên cổ! —— tôi cho người biết, tôi thật sự đi tìm chết, người về sau rốt cuộc nhìn không thấy tôi!

Đạm thai hoàng đang nghĩ ngợi, quân kinh lan thanh tuyến đã muốn chậm rãi vang lên: “Nữ nhân, muốn ăn sói nướng hay là hồ ly rán? Chờ nó thất cổ xong rồi, chúng ta tối nay có thể ăn bữa ăn khuya lãng mạn. Đầu bếp của Bản Thái tử, tay nghề nướng thịt, rất tốt!”

Tiểu tinh nghe vậy, mắt tròn trắng! Bụng hướng lên trời, 4 chân mở ra,... Xem bộ dáng là cấp khí hôn mê!

Mổ nữ không nói gì. Trong lòng ý tưởng đầu tiên, động vật này thực buồn cười! ý tưởng thứ 2, yêu nghiệt thực vô tình!

Nhưng mà, Tiểu tình liền như vậy hôn mê, con giận của quân kinh lan không có tiêu. Lạnh lẽo liếc mắt mỡ tình gia, lạnh lạnh nói: “Xem ra không cần thất cổ liền đã chết, đông ly, trực tiếp mang đi nướng!”

Tiếng nói vừa dứt, Hắc y nhân đứng ở nóc nhà, một chữ dạ còn nghẹn ở nơi cổ họng cũng chưa ra, trên mặt đất Tiểu tình liền một cái cá chép quẩy ngời dậy, bay nhanh lên đến trước chủ nhân, đem thù hận cùng đam thai hoàng tạm thời để qua một bên, nhảy xuống, thân thân chân trước lại duỗi thân thân chân sau co —— tình gia rất mạnh, tình gia thân thể tốt lắm, tình gia còn chưa chết, không cần nướng!

Đông ly khóc môi co rút

Đam thai hoàng không nói gì nhìn trời!

Quân kinh lan thân nhiên nhìn nó: “Hôm nay biết cái đạo lý gì?”

Tình gia về mặt nghiêm túc, suy nghĩ trong chớp lát, vươn chân trước bay nhanh chỉ chỉ dây thừng, lại bay nhanh lắc đầu. —— tôi không bao giờ ... thất cổ nữa!

“Sai! Gia là muốn nói cho ngươi, vĩnh viễn đừng đem mình làm trung tâm. Trên đời này, không có ai không thay đổi. Ngươi muốn chết, chưa từng có người ngăn ngươi! Hiểu được sao?” Quân kinh lan lạnh giọng giáo huấn, sắc mặt lạnh như băng. Đam thai hoàng nghe được ngực cứng lại, đạo lý kia, nàng cũng biết. Vĩnh viễn cũng không đem mình làm trung tâm, ngươi tự cho là mình trọng yếu, nhưng trong lòng người bên ngoài, ngươi chưa chắc thật sự trọng yếu như vậy phải. Nhưng lời này, lại từ người nắm giữ quyền sinh sát trong thiên hạ, lấy biểu tình lạnh lùng nói ra. Là mở mang cho Tình gia, hay là... Trải qua cái gì?

Lấy chỉ số thông minh của Tiểu Tình, tự nhiên là nghe không hiểu triết lý cao thâm này! Nhưng là cuối cùng một câu muốn chết, không ai ngăn nó, nó nghe hiểu! Thút tha thút thít một chút, khóc đi... Chủ nhân cư nhiên nói như vậy, làm sôi thương tâm...

“Ngao ô ô ô...”

Đông ly tự giác về phía sau lui vài bước, biến mất ở màn đêm

Mà quân kinh lan trầm mặc một hồi, lại khôi phục bộ dáng lười nhác không chút để ý. Nghiêng đầu nhìn ánh mắt phức tạp, xem xét đam thai hoàng liếc mắt một cái, không có hảo ý cười nói: “Công chúa nhìn bản Thái tử vậy, là yêu bản Thái tử sao?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi!” Người nam nhân này, căn bản không thể cho hắn sắc mặt hòa nhã, cho hắn liền vênh mặt!

Làm như đã sớm liệu đến nàng không có lời hay gì, quân kinh lan cũng lơ đãng, không chú ý nhìn móng tay, hỏi: “Ngươi mới vừa hỏi gia cái gì?”

“A?” Đam thai hoàng sững sờ một chút.

Khó được thấy nàng có bộ dáng mơ hồ, hắn hảo tâm cười cười, vừa tức người chết không đền mạng nói: “Mới vừa rồi trước lúc Tiểu tình thất cổ, ngươi nguyên là muốn hỏi cái gì? Ngươi chỉ số thông minh như vậy, cũng không biết sở trường ca kia ngu xuẩn như thế nào nghe lời ngươi!”

Đam thai hoàng nghe vậy, mắt trắng trợn trừng, hung tợn tổn hại thừa lời nói: “Miệng chó phun không ra ngà voi! Lão nương là hỏi ngươi, vì sao đối xử với ta Đặc Biệt như thế

“Ngô! Gia ngấm lại...” Nam tử nói xong, chậm rãi nhìn trời, mị mầu chăm chú nhìn sao trời, xem ra hình như tự hỏi.

Sau nửa canh giờ... Vẫn đang suy nghĩ.

Một lúc lâu sau...

Hai canh giờ sau...

Sáng sớm, trăng treo ngọn cây. Gió xuân thán ba quất vào mặt, đam thai hoàng đều suyết nửa bị gió này thổi rơi, hắn còn không nghĩ ra nguyên nhân! Căn cứ không kiên nhẫn mở miệng: “Ngươi rốt cuộc là có bao nhiêu bụng dạ khó lường, nghĩ muốn nửa ngày vậy?”

“Gia nghĩ ra!” Hắn bỗng nhiên mở miệng, như là thật sự tìm được thiên cơ. Sau đó quay đầu nhìn về phía đam thai hoàng, ác liệt cười nói, “Nhưng là gia không nghĩ nói cho ngươi biết, làm sao bây giờ?”

Chết tiệt! Ngồi khô hai canh giờ, lại bị khốn khiếp đùa giỡn!

Đam thai hoàng quyết định thật nhanh, nhanh đứng dậy, hai giấy thù đồng thời bắn ra! Sát khí phá tan cửu tiêu, khiến người lông tơ đứng chông ngược...

Mà, hài của nàng rơi xuống chỗ hắn ngồi là lúc Hắn đã ở ngoài trăm mét, sung sướng tiếng cười tự phương xa truyền đến, kia ở một bên khóc nửa ngày Tiểu tình, hung hăng trừng mắt nhìn liếc đam thai hoàng, sau đó cũng theo hắn đi rồi...

Đam thai hoàng nhìn hắn, thâm hô hút một hơi. Chậm rãi bình tĩnh, mảy chậm rãi nhấn lại. Nàng tổng cảm thấy được, yêu nghiệt, có chuyện xưa, hoặc là... Đau đớn?

Nhưng, mảy rất nhanh nhấn càng chặt hơn! Có chuyện xưa cùng đau đớn, cũng không thể cấu thành lý do hắn trêu chọc mình đi? Này khốn khiếp, chờ cho lão nương

...

Xa xa. Trong Rừng hoa đào, tuyệt mỹ nam tử ôm một vật thể màu bạc, đập nát đóa hoa, chậm rãi đi trước.

Tư thái thân nhiên, giống như sấm vắng xoay bước.

Tiểu mâm chờ ở nơi nào, vừa thấy hắn, bắt đầu dĩ thờ dãi: “Gia, ngài nếu là muốn báo thù, giáo huấn hoặc làm cho người ta giết nàng cũng không sao, làm gì như vậy trêu chọc người ta!” Hiển nhiên cũng là thấy được tình cảnh vừa rồi.

Quân kinh lan sững sờ, chợt, nở nụ cười. Trêu chọc sao? Bất quá là muốn cho nàng cùng hắn ngắm sao một lát thôi. Tay đùa một chút Tiểu tình khóc còn thực thương tâm,

nhân nhân mở miệng: “Tiểu mằm, nàng không tin gia ghen tị. Kỳ thật... Gia cũng không tin!”

Tiểu mằm đương nhiên gật đầu, đó là bình thường, ngài làm sao có thể vì nữ nhân ghen đầu!

Nhưng, rất nhanh lại có thanh âm truyền đến: “Chính là... Gia hình như thật sự ghen tị!”

Gi?!

J) thôi xong, chúc mừng anh chính thức sa vào biển tình, vạn kiếp bất phục aaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hùng Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Trộm giấy bản của hần, nàng vậy còn kể công?!

Tiểu mằm miệng mở lớn có thể nhét trứng chim, Tiểu tinh biểu tình cũng trở nên hết sức khó coi, thương thức của chủ nhân, thực có vấn đề! Làm một con sói trung thành và tận tâm, nó nhất định phải hỗ trợ sửa đúng! Hơn nữa nó thực tin tưởng, nhiệm vụ vĩ đại này, trên đời này trừ bỏ nó tinh gia, không bao giờ... có thể có người hoàn thành! Cho nên nó liền việc nhân đức không nhường ai!

Hần là trước làm như vậy... làm như vậy... Ân!

...

Đạm thai hoàng theo mái hiên trượt xuống, nguyên là nghĩ muốn vào nhà ngủ, nhưng trời đã sáng! Ở trong lòng lại mắng tên khốn kiếp kia nửa ngày sau, rồi cho thành nhả hầu hạ thay quần áo rửa mặt. Sắp sửa tham gia hội thơ Đông Lăng

Hội Thơ sao, tùy tiện sao chép hai câu thơ vấn đề liền giải quyết, nói không chính xác còn giống tiểu thuyết, mọi người đối nàng tràn ngập sùng bái cùng kinh diễm! Cho nên đạm thai hoàng đối với hội thơ chính là một chút đều không lo lắng, tùy ý thành nhả hầu hạ nàng

Đối với gương nhìn sau một lúc lâu, chợt nhớ tới Sở Trường Ca ngày hôm qua bị nàng vứt bỏ ở nóc nhà, nắm lên một khối điểm tâm, vừa ăn một bên hỏi: “Đêm qua trong cung có tin tức gì không?” Tỷ như Sở Trường Ca bị Hoàng Phủ linh huyền lấy đao chém giết...

“Tin tức? A, có! Đêm qua Sở đại hoàng tử ngồi lẩm nhóc nhà công chúa Đông Lăng, còn giống như nháo ra chuyện không lớn không nhỏ. Còn nghe nói Đông Lăng công chúa đối Sở hoàng tử nhất kiến chung tình...”

“Phốc ——!” Đạm thai hoàng lại không khống chế được chính mình phun điểm tâm

Nhất kiến chung tình? Nhất kiến chung tình?! Sở Trường Ca làm cho thù hạ của mình hướng phòng Hoàng Phủ linh huyền đi tiểu, Hoàng Phủ linh huyền còn có thể đối hần nhất kiến chung tình? Là nàng nghe lầm, hay là Hoàng Phủ linh huyền đầu óc —— phá hủy?

“Công chúa, người làm sao vậy!” Thành nhả nhìn gương dính điểm tâm, thật sâu nhíu mày!

“Người xác định Hoàng Phủ linh huyền là nhất kiến chung tình?” Đạm thai hoàng run rẩy khoe miệng xác nhận.

Thành nhả: Đúng vậy thật sự nhất kiến chung tình, ngài muốn đi hỏi Đông Lăng công chúa a! Lòng của nàng, tôi làm sao có thể biết! Chính là nghe nói Sở hoàng tử sau khi trở về không bao lâu, huyền công chúa liền sai người tặng khăn lụa qua. Ở Đông Lăng, nữ tử đưa nam tử khăn lụa, tương đương là tặng vật đính ước, không có sai!”

Đạm thai hoàng một bên thờ dài, một bên lắc đầu. Xem ra Hoàng Phủ linh huyền là bị sắc đẹp mê hoặc, quả nhiên nam nhân bộ dạng suất vẫn là có ưu thế a! Bất quá, nói không chừng mình hôm nay liên can, thật đúng là có thể chính ra một đôi uyên ương!”Kia Sở Trường Ca phản ứng gì?”

“Sở hoàng tử? Nói đến cũng kỳ quái, Sở hoàng tử nếu là không đáp lễ, liền tỏ vẻ vô tình. Nếu là cho mang về khối ngọc bội, liền tỏ vẻ nguyện ý kết thân. Nhưng là hần thể nhưng sai người tìm một khối khăn lụa giống nhau như đúc tặng trở về, nói lễ thượng vãng lai...” Thành nhả nói xong khoe miệng không ngừng run rẩy, đối Sở Trường Ca thấp phẫn không nói gì, cũng không biết hần có phải hay không đầu óc có bệnh!

Đạm thai hoàng lại cười cười, hiểu được. Sở Trường Ca làm như vậy, tỏ vẻ hần không nghĩ muốn đáp ứng. Nhưng Đông Lăng vị công chúa kia đêm qua mình mặc dù không thấy rõ, có thể có Hoàng Phủ hiền là ca ca sinh đôi, tất nhiên cũng là tuyệt sắc mỹ nhân. Mỹ nhân đầu hoài, vị này phong lưu hoàng tử cũng không tính toán cự tuyệt, cho nên cuối cùng liền tặng khăn lụa. Ba phải cái nào cũng được, không cự tuyệt cũng không tiếp thụ, tiến thoái có độ. Quả thật không hổ là cao thủ tán gái số 1!

Thành nhả nói xong, đạm thai hoàng tóc đã vấn xong. Cài một cây cửu vĩ phượng sai, nói: “Công chúa, ngài đêm qua cùng Bắc Minh Thái tử ở trên nóc nhà ngồi một đêm, nghĩ đến đại hoàng tử diện hạ đã biết. Ngài về sau vẫn là chú ý chút đúng mực, nữ tử xem đại hoàng tử đêm qua, coi như tâm tình không tốt lắm!”

Mặc cho muội muội chưa gả, cùng một người nam nhân bên ngoài ngồi cùng nhau một đêm, làm ca ca tâm tình cũng sẽ không hảo! Cho dù vẫn trong tầm mắt mình, nhưng vẫn là khó chịu! Đạm thai hoàng thực hiểu gật đầu: “Vương huynh cũng là quan tâm ta, có thể lý giải!”

Lời này vừa ra, thành nhả há miệng thờ dốc, lại không nói tiếp. Nàng cảm thấy được, đại hoàng tử biểu tình đêm qua, không giống như là chỉ xuất phát từ quan tâm với đối muội muội. Nhưng chuyện này, nàng không dám nói lung tung..

Đạm thai hoàng tự nhiên không biết nàng trong lòng có ý tưởng này, đối với gương xem xét liếc mắt một cái, khoe mắt dư quang nhìn đến một bên áo choàng màu bạc. Đúng là đêm đó yêu nghiệt cho nàng chống lạnh, lạnh lùng câu thần, nháy mắt nghĩ tới sách lược chế ngao yêu nghiệt! Dám đùa giỡn nàng ở trên nóc nhà ngồi nửa đêm!

“Đem áo choàng mang theo, chúng ta đi thôi!” Dứt lời, liền hướng tầm cung Đạm thai Kích mà đi. Hội thơ, tự nhiên là Vương huynh mang nàng đi

Tới cửa, đối phương đã muốn ra cửa, sắc mặt quả nhiên không tốt lắm! Kia dung mạo so với nữ nhân còn muốn đẹp hơn ba phần, đối với đạm thai hoàng nhũ này hừ lạnh một tiếng, thế nhưng tiếp đón cũng chưa làm, liền trực tiếp đi rồi.

Đêm qua không ngủ ngon, nguyên tưởng rằng nha đầu kia biết đúng mực. Nào biết nàng thế nhưng cùng quân kinh lan ở trên nóc nhà ngồi nghiêm chỉnh cả đêm, không biết thế thống! Nhưng chân chính làm cho hân cảm thấy được hậm hực chính là, trong lòng một trận một trận phiền muộn, hoàn toàn không biết vì sao dưng lên!

Vừa thấy hân, đạm thai hoàng chỉ biết sự tình rắc rối! Đang muốn đuổi theo hân, nhận sai cầu xin tha thứ vài câu, lại bỗng nhiên nghe thấy các cung nữ nhẹ giọng nghị luận từ núi già truyền đến...

“Người biết không, đêm qua Hoàng Thượng thay đổi thể chế Ngự lâm quân. Ngự lâm quân thể chế từ Đông Lăng khai quốc tới nay, liền chưa bao giờ đổi, lần này thay đổi bất thường, cũng không biết Hoàng Thượng là nghĩ như thế nào.”

“Nga! Đổi thành cái dạng gì?”

“Kỳ thật cũng không tính là đại biến. Chính là về sau thái giám phục vụ Hoàng Thượng đi nhà xí, đổi thành nhất đẳng mang Đạo thị vệ. Nghe nói vẫn là bốn nhất đẳng thị vệ...”

“Nga! Khó trách hôm qua thấy Dạ vương cùng Dật vương theo thái thượng hoàng trở về, đi ngang qua ngự hoa viên, nói cái gì... Hoàng Thượng gần đây đi ngoài đều gióng trống khua chiêng. Nguyên lai là có chuyện như vậy mà!”

Nghe thế mà, phía trước kia sắc mặt không đối đạm thai kích quay đầu, ánh mắt xem đạm thai hoàng có chút sắc bén! Chính là nàng ngày ấy động giấy bản của Hoàng Phủ hiên gây ra chuyện!

Đạm thai hoàng mừng rỡ thiếu chút nữa cười ra tiếng, làm Hoàng Phủ hiên sợ tới mức! Sợ nàng lại đi trộm giấy bản. Nói đến nàng thật đúng là vĩ nhân, cải biến bộ máy ngự lâm quân Đông Lăng trăm ngàn năm chưa đổi! Ân, xem ra Hoàng Phủ hiên bị nàng chinh, đã muốn thật sâu hiểu được đi ngoài là nhân sinh đại sự, nửa điểm qua loa không được!

“Rất vui về?” Đạm thai kích thanh tuyến mang theo ba phần cảnh cáo cùng bảy phần không hờn giận, hơi nghiêng đầu, mắt yêu mị hoa đào nhũ một chút. Nhìn thấy không xa, một bóng dáng màu vàng, sắc mặt trong nháy mắt xấu hổ... Hoàng Phủ hiên võ công cao cường, khoảng cách vậy, hân là nghe thấy được.

Đạm thai hoàng bởi vì thật là vui, không chú ý tới đạm thai kích ánh mắt không đúng, nhìn được không nói mình rất vui vẻ, đến mức sắc mặt đỏ bừng lác đầu! “Không có, tuy rằng ta và thị vệ Đông Lăng nhất đẳng mang Đạo tìm được một cái công tác tốt, tránh cho bọn họ luyện một thân võ nghệ sau thất nghiệp, lại tạo công ăn việc làm cho cao thủ võ lâm. Đông Lăng hoàng cũng nhất định cảm thấy được ta kẻ công. Nhưng kỳ thật ta vẫn thực khiêm tốn, cho nên cũng không hết sức cao hứng!”

Ha ha ha... Cười chết nàng! Tìm đại nội cao thủ cạnh nhà xí, ha ha ha...

Tiếng nói vừa dứt, liền cảm giác một trận hàn khí lan tràn tới, đạm thai hoàng mí mắt cũng nhảy vài cái.

Chợt, tai nghe được một trận tiếng bước chân. Bên cạnh người xuất hiện một đạo bóng dáng màu vàng, phía sau hân, đi theo một đoàn cung nhân.

Đạm thai hoàng nuốt một chút nước miếng, điềm xấu dự cảm nhất thời bay lên! Nghiêng đầu vừa thấy, ánh sáng mặt trời chiếu rọi, để vương cao quý như băng lạnh lùng nhìn nàng, một đôi mắt màu vàng lạnh kinh người, phượng mị tu mắt, tuấn mỹ giống như thần mặt trời Apollo, nhưng giờ này khắc này, nàng chỉ cảm thấy da đầu run lên lòng bàn chân lạnh cả người!

Hoàng Phủ hiên tâm tình tự nhiên là thập phần tối tăm, nào biết đâu rằng mới vừa đi tới nơi này, chợt nghe vài cung nữ nghị luận, lại nghe chết tiệt nữ nhân không biết xấu hổ một đoạn thao thao bất tuyệt, làm hân nghẹn một hơi ở ngực! Trộm giấy bản, nàng còn kể công?! Còn có, tạo công ăn việc làm là cái gì vậy?

Kỳ thật, so với Hoàng Phủ hiên càng tức giận, là nhóm nhất đẳng mang Đạo thị vệ! Bọn họ võ nghệ cao cường, nếu không ra cung cũng là cao thủ, ai muốn nàng nhiều chuyện tìm loại kỳ quái công tác này cho họ..

Đạm thai kích xấu hổ ho khan một tiếng, chào hỏi: “Thỉnh an Đông Lăng hoàng!”

“Đại hoàng tử không cần đa lễ!” Nói với đạm thai kích, nhưng là ánh mắt giết người vẫn đặt ở đạm thai hoàng, âm thanh lạnh lùng nói, “Tạo công ăn việc làm cho cao thủ Đông Lăng, thật đúng là vất vả công chúa!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

“Không khổ cực, không khổ cực, vì nhân dân phục vụ!” Đạm Thai Hoàng vừa cười lác đầu, một bên xua tay, một bộ thập phần khiêm tốn cẩn thận

Một cái hắc tuyến không phụ sự mong đợi của mọi người hiện ra sau đầu đạm thai kích, nha đầu kia!

Hoàng Phủ hiên quả thực là cũng bị nàng làm tức giận nộ nư cười! Một đôi mắt màu vàng như hai thanh băng dán ở trên người nàng, trong lòng ngọn lửa thiêu đốt, nếu không phải đáp ứng quân kinh lan không hề so đo việc giấy bản, hân phải lấy mạng nữ nhân này! Còn vì nhân dân phục vụ?!

“Hôm nay hội thơ, không biết công chúa có nắm chắc?” Chuyện vừa chuyển, nói lên một sự kiện. Đạm Thai Hoàng không học vẫn không nghề nghiệp, kiêu ngạo ương ngạnh là thiên hạ đều biết, hội thơ, nàng nếu không mất mặt, kia mới thật sự là kỳ quái!

Lời này nhưng thật ra nhắc nhở đạm thai kích, đã nhiều ngày Hoàng nhi biểu hiện quá mức khác thường, làm cho hân đều quên nàng căn bản không hiểu thơ từ ca phú. Đang muốn nói hai câu vì Đạm Thai Hoàng giám bớt xấu hổ, nàng đã tự mở miệng: “Nắm chắc chưa nói tới, chỉ có chút tài mọn kính vì thiên nhân!”

“...”

Kính vi thiên nhân, là tự tin. Chút tài mọn, là khiêm tốn. Nàng là thật không hiểu cách dùng tổ hợp từ ngữ, hay cố ý nói như vậy?

Hoàng Phủ hiên cười, âm thanh lạnh lùng nói: “Kia trầm liền môi mắt mong chờ!”

“Đồng Lăng hoàng, thỉnh!” Đạm thai kích hơi hơi cúi đầu.

Hoàng Phủ hiên gật đầu đi trước, nghiêng đầu nhìn phía sau nội thị giam liếc mắt một cái, nội thị giam lúc này hiểu ý, một cái vẫy tay! Phía sau hân nhóm người liền vòng qua núi già đi trốn nã hai cái cung nữ không có việc gì mà ở chỗ này nói huyền thuyên

Hoàng Phủ hiên đi năm mươi thước, đạm thai kích hai tay để ở sau người, một bên đi phía trước, một bên nói công đạo: “hầu chắc không biết làm thơ, liền không cần làm loạn, chỉ nói thảo nguyên nữ nhân không thông là được

Ngữ trung còn có ý tức giận, nhưng thân thiết cũng thật là rõ ràng.

Đạm Thai Hoàng từng bước gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, cũng cố gắng bày ra hoạt bát đáng yêu, nàng hiện nay là nữ hài tử mười sáu tuổi, vẫn là biểu hiện thanh xuân một ít, đừng làm cho người có nhiều hoài nghi.

Nhưng nàng không biết chính là, thành nhĩ ở sau lưng nàng, nhìn nàng sôi nổi, giống như động kinh, không ngừng lắc đầu thờ dài, sau khi công chúa mất trí nhớ cử chỉ càng ngu ngốc!

Tới cửa sùng dương, đại bộ phận người cũng đã trình diện. Trong cung điện, các quốc gia sứ thần cùng Đồng Lăng các đại thần phân bàn mà ngồi, đẩy chén đổi trà, chuyện trò vui vẻ. Đạm Thai Hoàng cũng mắt sắc thấy được ngày ấy hồng y nam nhân ở trên cây, ngồi cạnh Hoàng Phủ hiên, xem bộ dáng là thân vương tôn sư!

tiểu thái giám mở miệng hô to: “Mạc Bắc đại hoàng tử, Tam công chúa đến!”

Đại diện yên lặng, trong đầu nhớ lại “Mao sừ” cùng “Đầy ền nai” cùng với giết heo ca, các quốc gia sứ thần lại bắt đầu lộ vẻ cười công thức hoá, đối với đạm thai kích chấp tay tỏ vẻ hoan nghênh. Đầu là quan tâm nói: “Công chúa bệnh khỏi sao?”

“Ai, như thế nào trong tâm cung sẽ có bọ cạp? Này tất nhiên là có người nghĩ muốn độc hại công chúa, khuynh hoàng công chúa nên cẩn thận!” Lời này là Nam Tề sứ thần nói, ý tứ châm ngòi hàm xúc cực kỳ rõ ràng.

Đạm Thai Hoàng cười tìm tìm đáp lời: “Nhận được lễ vật các vị đại nhân, bản công chúa cảm thấy cảm động hết sức, cho nên bệnh này cũng không được mà khỏi!” Đêm qua nàng giả bộ bệnh, đi tìm Hoàng Phủ linh huyền phiền toái là lúc, những người này hẳn là đều tặng lễ đi?

Đạm thai kích cũng lúc này mở miệng: “Bổn cung cũng muốn đa tạ các vị đại nhân, hơn nữa Thiên Sơn Tuyết Liên cùng ngàn năm cỏ linh chi của đồng lăng hoàng!”

Lời này vừa ra, mọi nơi mọi người thật hút một hơi lạnh khí! Thiên Sơn Tuyết Liên khắp thiên hạ bất quá có 7 gốc cây, ngàn năm cỏ linh chi lại là thiên hạ chí bảo, , Đồng Lăng hoàng ra tay, quả thực hào phóng! Khó trách Mạc Bắc không có làm khó dễ, cái này nghĩ muốn châm ngòi cũng châm ngòi không được!

Hoàng Phủ hiên sắc mặt đã đen, mở miệng nói: “Hắn là!” Dứt lời, cảnh cáo nhìn Hoàng Phủ linh huyền liếc mắt một cái! Tuy biết nói Đạm Thai Hoàng bị bệnh là giả, nhưng loại tình hình này, Đồng Lăng tổng xuất đi lễ lại không thể không nặng, linh huyền nha đầu kia không có chừng mực!

Hoàng Phủ linh huyền bị trừng, thề lưỡi, nhưng không cảm thấy được mình làm sai, cao ngẩng đầu, thâm tình chân thành nhìn đối diện Sở Trường Ca phe phẩy ngọc cốt phiến

“Khuynh hoàng công chúa, thị tỷ ngài cầm trên tay là áo choàng của Bắc Minh Thái tử đi?” Một đạo âm thanh bén nhọn vang lên, đồ kỵ cùng lửa giận thập phần rõ ràng! Quốc yến ngày đó, Bắc Minh Thái tử trên người mặc chính là áo choàng này, nàng nhớ rõ rãnh mạch!

Lời này vừa ra, mọi người ánh mắt đều nhìn qua đi! Đồ của nam tử hiện tại trên tay nữ tử, xem như cùng trao nhận, nếu thật sự là như thế, chi sợ hai người này đã muốn —— nên làm không nên làm đều làm!

Sở Trường Ca lay động cây quạt cũng dừng một chút, trong mắt một tia bất cần đời, đạm nhìn Đạm Thai Hoàng, đêm qua bị nàng vứt bỏ ở nóc nhà, hẳn tự nhiên là tức giận! Nhưng là sinh khí xong, lại càng cảm thấy được nữ nhân này có ý tứ, không mù quáng, rất giống hắn! Cho nên hưng trí cũng càng đậm. Chính là áo choàng..

Đạm thai kích trên mặt lúc này đen xuống! Quay đầu lại vừa thấy, lúc này mới chú ý tới thành nhĩ trên tay cầm áo choàng! Mày kiếm nhãn lại, trên mặt tràn đầy không hồn giận.

Lại không biết Đạm Thai Hoàng chờ chính là giờ khắc này, nàng nhìn thoáng qua nữ tử mở miệng nói chuyện, tỏ vẻ ngây thơ: “Cái gì, áo choàng là của Bắc Minh Thái tử?

Mọi người một chút, khẽ nhủ mày, nàng không biết?

Đạm Thai Hoàng chịu đựng xúc động muốn cười trộm, lại nói tiếp: “Sự tình là như vậy. Hôm qua, bản công chúa ở hoàng cung thấy một bóng người bị một con chó dữ đuổi theo chạy như bay, nhưng cách quá xa không thấy rõ, mà áo choàng cũng chính là hân vội vàng thoát thân là lúc rơi xuống! Hôm nay lấy tới cũng là vì làm cho mọi người phân biệt một chút, nhìn xem của ai vậy, cũng tốt trả lại cho hắn!” Xem kia khôn khéo còn dám đùa giỡn nàng ở nóc nhà ngồi khô mấy giờ, cái này gọi là báo đáp!

Hoàng Phủ hiên khoe miệng vừa kéo, nhìn nữ nhân này, lần đầu tiên cảm thấy được cũng không chán ghét quá!

Mọi nơi người như bị sấm đánh! Quân kinh lan bị chó đuổi giết? có thể sao? Chính là Mạc Bắc công chúa nói như thế lời thề son sắt, nếu nàng là vì thanh minh mình và quân kinh lan trong lúc đó có làm việc cầu tha, chỉ nói là chính mình nhặt được thì thôi, không cần nói bị chó đuổi?

Các nữ nhân cũng mộng, đây mặt không dám tin! nam thân làm sao có thể sẽ bị chó đuổi? Tuyệt đối không thể!

Mà, Đạm Thai Hoàng nói như vậy thực, cái gọi là không có lừa làm sao có khối...

Chuyện này, không thể toàn bộ tin, cũng phải tin.

“Các ngươi là không phát hiện a, người kia bị chó đuổi, chạy như khi a! Còn chút nữa là ngã gục...” Đạm Thai Hoàng tận tình miêu tả. Cảm thấy kích động, vừa lúc hần hiện nay không ở, nàng nghĩ muốn như thế nào bố trí liền bố trí! Hắc hắc...

Càng nói biểu tình càng kích động, đã muốn dần phát triển trở thành bọt biển văng khắp nơi, hoa chân múa tay vui sướng, liều mạng bơi đen quân kinh lan! Mọi người nghe nghe, là tin tưởng lại không thể tin được. Ngay tại Đạm Thai Hoàng nói đến * chỗ, bỗng nhiên, mọi người biểu tình đều ngưng lại, nhìn về phía cửa bóng dáng kia mặc từ y, chu sa như máu. Nuốt một chút nước miếng, cúi đầu...

Cứng ngắc, dường như không có việc gì uống nước.

Chính là Đạm Thai Hoàng nói rất cao hứng, hồn nhiên bất giác, còn phát huy sức tưởng tượng, đối quân kinh lan lúc ấy “Chạy trời chết” tiến hành chiều sâu phân tích: “nói thật cho các ngươi nghe, bản công chúa lớn như vậy, còn cho tới bây giờ liền chưa từng thấy qua người cao cao tại thượng chạy trời chết như thế! Thật sự nên ban thưởng cho hần, ân —— giải thưởng chạy trời chết của năm!”

Nói xong nói xong, đại điện càng ngày càng im lặng, Đạm Thai Hoàng này mới phát hiện mọi người biểu tình có điểm không đúng. Mà ngay cả Hoàng Phủ hiên, mắt màu vàng đều thẳng ngoắc ngoắc nhìn cửa đại điện. Sở Trường Ca cũng phe phẩy cây quạt, lộ vẻ một tia quần áo lụa là phong lưu nhìn cửa.

“Không biết giải thưởng chạy trời chết của năm, công chúa lấy gì làm phần thưởng?” Một đạo thanh tuyến tự sau lạnh lạnh truyền đến, như tuyết son chong chóng chất nhiều năm, lãnh ý rất nặng.

Nụ cười đề tiện nhất thời cứng ngắc ở mặt mỹ nữ, nuốt một chút nước miếng, bi thức nghiêng đầu sang chỗ khác...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Cửa đại điện, nắng gắt chiếu rọi, tuyệt mỹ nam tử hai tay khoanh lại, môi mòng khê nhếch, ánh mắt sâu kín, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng. Bên chân hần, Tiểu tình trừng mắt nhìn nàng...

Nguyên bản Đạm Thai Hoàng đầy mình con tức báo thù, nhưng là không biết vì cái gì, nhìn hần bí hiểm, trong lòng bỗng nhiên có điểm lo lắng! gượng cười một tiếng, kiên trì nói: “Ha ha, phần thưởng, không...”

Một cái “Không có”, chữ “Có” còn chưa nói ra. Liền nghe được hần nhàn nhàn cười nói: “Giải thưởng chạy trời chết tốt nhất năm, đều không có phần thưởng, công chúa có phải hay không rất keo kiệt?” Kỳ thật hần cũng không có thật sự giận, đêm qua lừa nàng cùng mình ngồi một đêm, chỉ biết nàng trả thù. Hiện nay, đều ở trong dự liệu, chính là bị chó đuổi...

“Ách...” Đạm Thai Hoàng con mắt chung quanh vòng vo chuyển, bỗng nhiên nhìn về phía long ý Hoàng Phủ hiên, linh cơ vừa động, phần thưởng có, cam đoan phần thưởng có thể làm cho Hoàng Phủ hiên cùng yêu nghiệt đều phun máu tươi!” “Phần thưởng, phần thưởng vẫn là có!”

“Nga?” Một chữ, âm cuối rất dài, coi như là ám chỉ, nếu là phần thưởng làm cho hần không hài lòng, Đạm Thai Hoàng kết cục sẽ có điểm thảm thiết.

Đạm Thai Hoàng không nhìn ngử điệu uy hiếp của hần, ngẩng đầu nhìn hướng Hoàng Phủ hiên, mở miệng nói: “Đồng Lăng hoàng, lúc trước ngài nói nguyện ý nghiêng đón bản công chúa làm hậu, không biết lời này còn giữ?”

Hoàng Phủ hiên có chút sững sờ, cùng chuyện này có gì liên hệ? Hơn nữa nữ nhân này ý là muốn gả cho mình? Nàng không muốn sống nữa hay là sống đủ rồi?

Mọi nơi sứ thần cũng đều như lọt vào trong sương mù nhìn mọi thứ như đơn giản, kì thực thành chuyện phức tạp

Mà Quân Kinh Lan nghe vậy, mắt hẹp dài bỗng mị ra vài tia tức giận, ngay cả Tiểu tình đều run lên một chút. Chợt, tức giận lại trôi đi, lãnh mất thấy Hoàng Phủ hiên...

Mất thấy mọi người ánh mắt đều bỏ vào trên người mình, Hoàng Phủ hiên nhũ mày mở miệng: “Tự nhiên là giữ lời!” Nói vừa xong, nhìn nữ nhân kia trên mặt có ý cười gian trá, hần nhất thời có một loại dự cảm điềm xấu!

Đạm Thai Hoàng chiếm được đáp án vừa lòng, cười đến thập phần đáng kinh ngạc quay đầu trở lại, nhìn về phía Quân Kinh Lan: “Bắc Minh Thái tử, này vị trí hoàng hậu Đồng Lăng chính là của bản công chúa! Hiện tại ta lấy nó làm phần thưởng thưởng cho ngươi, chúc ngươi cùng Đồng Lăng hoàng bạch đầu giai lão, sinh quý tử, ách, đúng rồi, sinh quý tử phỏng chừng không thể, nhưng là trăm năm hảo hợp vẫn là rất có thể! Nghi thức trao giải chấm dứt, mọi người vỗ tay!”

Nói còn chưa dứt lời, Hoàng Phủ hiên sắc mặt liền đen! Hần phát hiện mình gần đây thật sự phá lệ không hay ho, chuyện của hần, không phải chuyện của hần, cuối cùng luôn đều phải xả đến trên người hần, là hần lâu lắm không có đi hoàng lăng dâng hương sao?

Quân Kinh Lan sững sờ sau một lúc lâu, mới khó khăn lắm kịp phản ứng. Nữ nhân này, thường vị trí hoàng hậu Đồng Lăng cho hần? Hần thật hy vọng là chính mình nghe lầm!

“Ba! Ba!” thanh âm, ở trong đại điện vang lên, vỗ tay chỉ có Đạm Thai Hoàng một người! Mặt khác sứ thần hoặc che miệng cười trộm, hoặc dờ dẩn ra về bình tĩnh, hoặc ngửa đầu nhìn về phía hư không, nhưng là đầy mắt vui sướng khi người gặp họa đều bại lộ bọn họ trong lòng kích động! Chính là Hoàng Phủ hiên cùng Quân Kinh Lan hai người sắc mặt đều đáng sợ, bọn họ làm sao dám đi theo Đạm Thai Hoàng vỗ tay đầu, phải thực vỗ tay, kia thật sự là —— ngại mệnh dài!

Lúc này, e sợ cho thiên hạ bất loạn Sở Trường ca cũng rốt cục kịp phản ứng, cầm cây quạt vỗ tay, cao giọng cười nói: “Như thế rất tốt, bản điện hạ trước hết chúc mừng Đồng Lăng hoàng cùng Bắc Minh Thái tử! Vương giả đàm hời, thật sự đại lục trước nay chưa có một đoạn giai thoại, nhất định phải hảo hảo chúc mừng, dâng một phần đại lễ!” Khi nói chuyện, một đôi tình mâu vẫn đặt ở Đạm Thai Hoàng, chủ ý này... Hào!

Đồng Lăng các đại thần rốt cục sắc mặt xanh trắng lần lượt thay đổi, Thừa tướng trước hết đứng dậy mở miệng: “Hoàng Thượng, Mạc Bắc công chúa vô lễ! Nhục quân vương, tội nghiêm trị, nếu không thần liền chết ở đại điện!”

Mặt khác các đại thần cũng đều đứng dậy, trong lúc nhất thời đại điện không khí lạnh lẽo, Đông Lăng các đại thần trên mặt đều là lòng đầy căm phẫn! Câu cửa miệng nói “Quần nhục thần tử”, Đạm Thai Hoàng cư nhiên như vậy vũ nhục quần vương, kia chẳng khác nào là muốn mệnh của họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!

“Nhục quần vương, tội nghiêm trị, bọn thần nguyện hộ hoàng uy nghiêm mà chết!” Một trận thanh âm, tràn đầy ngập trời tức giận!

Đạm thai kích sắc mặt cứng lại, biết vậy nên đau đầu, nha đầu kia không biết đúng mực nói ra, hẳn chỉ biết sẽ xảy ra chuyện. Quả nhiên! Nghe, hần cao giọng mở miệng nói: “Đông Lăng bệ hạ, Vương muội từ nhỏ liền thập phần bất hảo, không nhìn được lễ nghi giáo dưỡng, thích nói giỡn, xin Đông Lăng hoàng cùng Bắc Minh Thái tử không cần để trong lòng đi! Sau khi trở về, Bồn cung tất nhiên thượng tấu phụ vương nghiêm trị!”

Đạm Thai Hoàng cũng sững sốt một chút, nàng quả thật không nghĩ tới chính mình chỉ đùa một chút có thể gặp phải cơn sóng gió động trời. Cái này, nàng mới là chân chính ý thức được nàng tới cô đại, sinh sát đều nắm giữ ở quần vương vài lần đắc tội Hoàng Phủ hiên, đều có thể bình yên thoát thân, làm cho trong lòng của nàng hơn vài phần may mắn, cảm thấy được hoàng đế cũng không có gì rất giỏi, hiện nay... Nàng có thể đem lỗi mình vừa mới nói thu hồi sao?

Đạm thai kích này thỉnh Đông Lăng hoàng cùng Bắc Minh Thái tử tha thứ, Quân Kinh Lan liền vài bước đi đến chỗ ngồi của mình ngồi, tư thái mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thập phần tao nhã. Đồng thời cười nhạt nói: “Thái tử phi cùng bản Thái tử chỉ đùa một chút, bản Thái tử tự nhiên sẽ không sinh khí! Bản Thái tử tin tưởng Đông Lăng hoàng cũng sẽ không tức giận.”

Cái này, mọi ánh mắt đã tụ tập đến Hoàng Phủ hiên. Hoàng Phủ hiên đứng là muốn mượn cơ hội này thu thập nữ nhân này, nhưng ở đại điện làm như vậy, chẳng khác nào là theo Mạc Bắc trở mặt, hơn nữa đạm thai kích ý giữ gìn quá mức rõ ràng! Mà Quân Kinh Lan lại nói như vậy, cũng làm cho hần càng thêm khó xử.

Hoàng Phủ hiên trở nên cúi đầu, mở miệng nói: “Hoàng thúc, chuyện này, ngài thấy thế nào?” Phụ hoàng nói qua, nếu có chút khó xử, có thể xin chỉ thị hoàng thúc.

Đạm Thai Hoàng cũng nhìn qua đi, nguyên lai hồng y nam nhân, là hoàng thúc của Hoàng Phủ hiên! Khó trách ngày ấy kêu “Hiên nhi” thân thiết như vậy.

Hoàng Phủ Dạ nghe vậy, phe phẩy cây quạt một chút, dung nhan toát ra một tia tà mị, mắt tím hiện lên yêu dị ánh sáng, làm không ít nam nhân bụng dưới căng thẳng! Thầm nghĩ Hoàng Phủ Dạ không hổ là đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử 10 năm trước, mặc dù đã hơn bốn mươi tuổi, thoát nhìn cũng chỉ hơn ba mươi, phong tư không giảm năm đó.

“Ba!” một tiếng, lưu kim phiến đóng lại. Cười nhìn lại Đạm Thai Hoàng, trong đầu lại thoáng chốc hiện lên bóng dáng làm cho hần bắt không được, coi như nhiều năm trước, cũng có ai cũng tổng là như thế này không muốn sống nói hưu nói vượn, chờ hần đến hỗ trợ cầu tình. Nhưng cụ thể là ai, lại nửa phần ấn tượng đều không có. Trong lòng này lên cảm giác quen thuộc, làm cho hần hạ định luận: “Tiểu hài tử hay nói giỡn thôi, làm gì nghiêm trọng vậy!”

Hoàng Phủ hiên nhú mày, mà một bên Hoàng Phủ dật che môi ho khan một tiếng, cũng mở miệng: “Bồn vương đồng ý hoàng huynh, Nếu là một vui đùa cũng không thể dễ dàng tha thứ, sao biểu hiện Đông Lăng khí lượng?”

Khi nói chuyện, con người hồ phách đặt ở Hoàng Phủ Dạ. Năm đó hoàng huynh uống vong ưu thủy, không hề nhớ rõ trong lòng, hẳn lại còn nhớ rõ. Tiểu cảm... Nha đầu kia không sợ chết, nói hưu nói vượn, cùng nhiều năm trước bọn họ sơ ngộ tiểu cảm, giống nhau như đúc.

Đạm Thai Hoàng lúc này mới chú ý tới ngồi bên Hoàng Phủ Dạ là nam tử áo trắng, hần sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn thân thể không tốt lắm. Hề ra mặt cùng Hoàng Phủ Dạ có chút rất giống, nhìn về phía mình, đó là... Hoài niệm? Nhưng nàng rõ ràng biết, người hần hoài niệm nhất định không phải mình.

Mắt thấy hai vị hoàng thúc đều nói như vậy, Đông Lăng các đại thần lúc này lạnh nhạt, không hề kích động thượng tấu. Hoàng Phủ hiên mặc dù cảm thấy nghi ngờ, nhưng vẫn là theo bậc thang mở miệng: “Hai vị hoàng thúc nói đúng, Mạc Bắc đại hoàng tử cùng công chúa mời ngồi. Chỉ là vui đùa như vậy, không thể nói lại!”

“Đó là tự nhiên, Bồn cung sau khi trở về, nhất định hảo hảo quần giáo Vương muội!” Đạm thai kích dứt lời, cau mày đến vị trí của mình ngồi xuống, cho Đạm Thai Hoàng một cái ánh mắt cảnh cáo!

Hai người ngồi xuống lúc sau, trong điện vắng lặng. Đột nhiên, một đạo thanh tuyến mang theo ý cười mừng rỡ vang lên: “Hôm nay, bản Thái tử vì Mạc Bắc công chúa chuẩn bị một kiện lễ vật!”

Tiếng nói vừa dứt, tiểu mầm liền bung một cái khay đi đến ngay trước, trên khay che một khối vải, Tiểu tinh miện sói cũng bỗng nhiên lộ ra ý cười gian trá đáng khinh, còn không quên vươn hai chân trước ôm miệng sói, một con sói tao nhã quý tộc che miệng cười trộm!

Đạm Thai Hoàng trong lòng động, ngẩng đầu đón ánh mắt không có hảo ý của hần, trong lòng đã hàm hực lại là cảm thán “Quá thế”, chỉ biết yêu nghiệt bị chính mình bố trí lại, vừa kém điểm đem hần an bài thành Đông Lăng hoàng hậu, hần nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ! Nhưng... Là lễ vật gì?

“Không biết là vật gì?” Sờ tường ca tò mò ánh mắt cũng đặt ở khay

Tiểu mầm đem vải vóc nhấc lên, trên bày đặt một cái đĩa tinh xảo, bên trong là chuỗi tiêu. Hiện nay tháng 3, chuỗi tiêu chỉ có ở Hải Nam, mà Hải Nam cách nơi đây đại khái một ngàn hai trăm dặm, không gần cũng không xa lắm. Cho nên lễ vật, không coi là đặc biệt quý trọng.

Nhưng, tiểu mầm lại mở miệng nói: “Đêm qua Thái tử điện hạ nghe nói Mạc Bắc công chúa thân thể không khỏe, đặc biệt mệnh tám trăm thủ hạ, chạy chết hai bảy con ngựa. Mới đem thứ này đưa tới!”

Cái này, mọi người ánh mắt liền tán thưởng. Một ngàn hai trăm dặm, một đêm liền đưa đến, Bắc Minh Thái tử thật thâm tình! Cái gọi là lễ nhẹ tình ý nặng, nói đại khái chính là ý tứ này, nhưng là... Nếu nói là chuỗi tiêu, còn có thể trị “Bệnh”, có thể trị bệnh gì?

Mà các nữ nhân phần lớn bị phần cần khẩn tay, tràn đầy ghen ghét nhìn Đạm Thai Hoàng.

Đạm thai kích sững sốt trong chốc lát, nói: “Hoàng nhi bị kinh hách mà thôi, chuỗi tiêu...” dùng làm gì?

Quân Kinh Lan miễn cưỡng cầu thân, nhìn Đạm Thai Hoàng. Chu sa hiện ra sắc hồng nhạt, ý cười càng phát ra ác liệt, một chữ một chữ nói: “Công chúa đêm qua nói mình dạ dày không khỏe, bản Thái tử biết được, chuỗi tiêu là thánh vật có thể nhuận tràng trị chứng. Táo bón của công chúa!”

Con mẹ nó!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39

Mạc Bắc công chúa có chứng táo bón?

tư mặt vậy, làm cho người ta khó có thể mở miệng, Bắc Minh Thái tử thế nhưng biết? Hơn nữa, hấn cư nhiên không chê?!

“Tiểu măm, mang qua đi đi!” Cười mở miệng phân phó, lại nhìn đậm thai hoàng, ra vẻ thâm tình nói, “Công chúa cần phải sớm đem trị hết bệnh, cũng miễn bản Thái tử ngày đêm lo lắng! Còn có, chỉ cần là lời của công chúa nói, bản Thái tử đều tin. Còn lời bản Thái tử nói, công chúa tin chăng?”

Lời này, người bên ngoài nghe như lọt vào trong sương mù, chỉ cảm thấy Bắc Minh Thái tử nói những lời này, nghe phá lệ thâm tình, về phần ở giữa bao hàm huyền cơ, bọn họ liền không thể biết được. Mà đậm thai hoàng trong lòng rất là hiểu được.

Ngày ấy, nàng nói “Nếu người tin tưởng ta hôm nay táo bón, ta liền tin tưởng người ghen tị.” Hiển nhiên, hấn ý tứ chính là tin nàng táo bón, như vậy nàng cũng có thể tin tưởng hấn ghen. Đậm thai hoàng ở trong lòng oán thầm, nàng tin tưởng hấn ghen tị đối hấn có chỗ tốt gì sao? Thần kinh! (cách bày tỏ của anh cũng đặc biệt quá đi -_-)

Tiểu măm phụng mệnh đem khay phóng tới bản đậm thai hoàng, lại cung kính xoay người hành lễ, lui về bên quân kinh lan

Vì thế, chính là Hoàng Phủ hiên, tất cả mọi người nhìn cái khay, chờ xem đậm thai hoàng là ăn hay là không ăn. Mà biểu tình vội vàng nhất, là Tiểu Tinh, nó miệng sói khe héch, đầu lưỡi đi ra một nửa, trong mắt đều là ý cười...

Đậm thai kích cũng có chút nhú mày, cảm thấy càng đoán không ra quân kinh lan suy nghĩ gì. Nhất thời hồ trợ, nhất thời khó xử, phân không rõ là địch là bạn! Nhưng chuỗi tiêu, hoàng nhi nếu là ăn, chẳng khác nào ở người trong thiên hạ thừa nhận nàng táo bón! Nghĩ, hấn cười cười, thanh tuyến vang vọng đại diện: “Hoàng nhi từ nhỏ liền không thích nôi chuỗi tiêu, vẫn là bản điện hạ ăn đi!”

Hấn tiếng nói vừa dứt, quân kinh lan không phản ứng gì, nhưng thật ra Tiểu tinh một chút theo trên bản nhảy dựng lên, xem ra hết sức kích động, chân trước giơ lên, đối với đậm thai hoàng dựng thẳng ngón giữa! —— khinh bỉ, tình gia chỉ biết người không dám ăn!

Quân kinh lan nhú mày, nhìn Tiểu tinh kia kích động khác thường, mị mầu lờ ra một tia khốn đốn. Chợt, dùng thanh âm chỉ có hấn cùng Tiểu tinh có thể nghe được mở miệng: “Người có phải hay không sau lưng gia làm cái gì?”

Tiểu Tinh đưa lưng về phía hấn hướng tới đậm thai hoàng điên cuồng dựng thẳng ngón giữa, bóng dáng cứng ngắc, lập tức quay đầu, cười đến vẻ mặt nịnh nọt, hai móng vuốt ở sau người, ra vẻ như mèo Tom—— tình gia cái gì cũng chưa làm!

Nhưng quân kinh lan lại cảm thấy được không đúng, khe nhú mày, đang muốn nói ngăn đậm thai hoàng, nàng đã đoạt chuỗi tiêu trong tay đậm thai kích, một phen nhét vào trong miệng! Cũng gắt đầu đánh giá: “Bản công chúa tuy rằng không thích chuỗi tiêu, Bắc Minh Thái tử cũng ngễnh ngãng nghe lầm, nghĩ làm bản công chúa táo bón. Nhưng Thái tử dù sao một mảnh thiệt tình, bản công chúa phải ăn!”

Nhìn Tiểu tinh như vậy, nàng chỉ biết chuỗi tiêu có vấn đề. Chính là Vương huynh nói hấn ăn, đều đưa đến bên môi, tất nhiên không thể đối ý! Nhưng nàng có thể nào liên lụy Vương huynh? Nếu quân kinh lan hôm nay quyết tâm hại nàng, nàng làm bộ không cần thận quảng chuỗi tiêu, hấn cũng có thể lại mang một mầm đến. Cho nên không thể để cho Vương huynh ăn, kia cũng chỉ có thể chính mình ăn.

Mất thấy đậm thai hoàng đã ăn, quân kinh lan muốn nói, cũng không nói ra. Cúi đầu nhìn về mặt nịnh nọt của Tiểu tinh, về mặt thập phần lãnh.

Tình gia ánh mắt nhìn chung quanh, không cùng hấn nhìn

Đậm thai hoàng ăn xong, cũng không cảm thấy được có cái gì khác thường, hồ nghi nhìn quân kinh lan liếc mắt một cái, ách... Có lẽ nàng suy nghĩ nhiều đi! Dù sao kia Tiểu tinh thường xuyên động kinh, nàng cũng biết một phần. Lại không biết, chuyện này kịch tính ở phía sau...

Mà lúc này, Hoàng Phủ hiên làm chủ nhà, mở miệng: “Hôm nay hội thơ, không biết các vị nghĩ lúc này lấy vật gì là chính đề?”

“Bản quan cảm thấy được, lấy vật gì là chính đề, đều cũng không công bình! có chút chủ đề, tự nhiên cũng là có người am hiểu, có người không am hiểu. Cho nên không bằng không chủ đề, ngẫu hứng mà phú!” Lời này, là tây võ sử thần nói

Hấn vừa nói, tất cả mọi người kỳ quái nhìn hấn một cái. Kỳ thật lần này Đông Lăng quốc yến, tây võ nữ hoàng Mộ Dung phúc cũng tới, nhưng cáo ốm chậm chạp chưa từng lộ diện, chỉ phái sử thần đi ra. Mà người tây võ, đó cũng là lần đầu tiên ở bữa tiệc nói chuyện.

Hoàng Phủ hiên hơi trầm ngâm, mở miệng nói: “Tây võ sử thần lời ấy có lý, không biết các vị nghĩ như thế nào?”

“Như thế rất tốt!” Mọi người đồng loạt phụ họa. Trong lòng đang mắng to, khá cái rắm a! Vô đề mới là đề khó khăn nhất

“Một khi đã vậy, liền định như thế, trầm cùng Bắc Minh Thái tử làm giám khảo. Hôm nay đích cuối cùng, là thiên diệp Quan Âm, để công bình, trầm cùng Bắc Minh Thái tử liền không tham gia, các vị thỉnh đi!” Hoàng Phủ hiên lên tiếng, một đôi mắt màu vàng đặt ở đậm thai hoàng, làm thơ, nữ nhân này nếu có thể, đó mới là chuyện lạ!

Quân kinh lan nghe vậy, gắt gắt đầu, cũng không ý kiến. Hẹp dài mị mầu lại nhìn chăm chăm vào đậm thai hoàng, xem nàng nếm qua chuỗi tiêu có gì khác thường. Mà Tiểu Tinh thấy vậy, phi thường mất hứng quơ hai chân trước, chế tạo cảm giác tồn tại cũng che tầm mắt Quân kinh lan. Chủ nhân, không nên nhìn nàng, xem ta đi! Ta so với nàng tốt hơn, ô... Người vì cái gì không nhìn ta...

Thiên diệp Quan Âm, thiên hạ ngọc khí, là vô giá! Làm giải thưởng, Hoàng Phủ hiên đã muốn xem như hào phóng đến mức tận cùng! Các quốc gia sử thần nóng lòng muốn thử, thử này nếu thắng trở về nhà, nửa đời sau không làm quan cũng không lo ăn mặc chi phí! Hơn nữa có lực cạnh tranh Bắc Minh Thái tử cùng Đông Lăng hoàng không tham gia, đậm thai kích xưa nay đối thơ từ ca phú không có hứng thú, ha ha, cơ hội tốt...

“Kìa liền từ bản công chúa tới trước!” Hoàng Phủ linh huyền người thứ nhất đứng lên.

Hoàng Phủ hiền gật đầu, đôi hoàng muội, hẳn vẫn là thập phần tín nhiệm

Đạm thai hoàng không nhìn quân kinh lan, nhìn về phía Hoàng Phủ linh huyền, gật đầu tán thưởng! Đúng là tuyệt sắc mỹ nhân, liễu nguyệt mi, Đan Phượng mâu, môi không điểm mà tươi đẹp, dáng người như liễu đón gió. Khó trách sở trường ca không đánh lòng cự tuyệt, ngó, nếu chính mình không đoán sai, nàng là muốn mượn chuyện này cùng sở trường ca thô lộ đi?

Quả nhiên, Hoàng Phủ linh huyền không có cô phụ kì vọng của nàng, ản tình đưa tình nhìn sở trường ca, mở miệng nói: “Tình đề điểm đăng thăm chúc y, cộng lang trường hành mạc vì kì. Linh lung hầu tử an hồng đậu, Nhập cốt trung tư tri bất tri!”

Giọng nói rơi xuống, hé ra mặt ngọc xấu hổ đến đỏ bừng, nhanh cúi đầu, không nói được một lời vô khăn tay.

Thấy vậy, đạm thai hoàng ở trong lòng không ngừng lắc đầu thở dài, ai, chẳng lẽ gặp tình yêu, đều là ngốc vậy? Nếu có một ngày nàng thích ai cũng muốn đỏ bừng nghiêm mặt vô khăn tay... Nàng vẫn là đi làm diệt tuyệt sư thái đi! Nghĩ muốn cao hứng, bỗng nhiên bụng một trận quay cuồng, còn ản ản tức giận nghĩ muốn phóng xuất..

Tình huống nào! Vì cái gì có một loại giống nàng kiếp trước, đi theo mục từ lãng uống trà giảm béo trà giống nhau? Phá lệ... Nghĩ muốn thái! Trong đầu linh quang chợt lóe, chẳng lẽ là trong chuỗi tiêu hạ đồ vật này ọ? Nghĩ, ánh mắt giết người quăng tới quân kinh lan! Mà đối phương giờ phút này cũng đang nhìn nàng, hẳn môi mòng khẽ mím, thần tế không có ý cười. Nhưng đạm thai hoàng lại tin tưởng hẳn trong lòng nhất định nhạc khai liễu hoa, này khốn khiếp dám hạ thuốc xỏ!

Nàng lần này là thật sự oan uổng quân kinh lan, bởi vì hẳn thật không biết.

Hoàng Phủ linh huyền làm thơ, tất cả mọi người nhanh vỗ tay, mặt lộ vẻ tán thưởng! Cũng không đoạn nói khen ngợi: “Huyền công chúa quả thật là tài nữ!”

Duy độc đạm thai hoàng một người biểu tình thống khổ, nàng có thể đứng dậy nói mình muốn đi nhà xí sao? Chính là nhiều người như vậy đều ở, có thể hay không có điểm không tốt?

Đạm thai kích quay đầu nhìn nàng một cái, thấy nàng thần sắc không đúng, thập phần ân cần hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta...” Nói một chữ đi ra, còn lại thật sự không thể không biết xấu hổ nói, nói phải đi ngoài hay là muốn thái?

Mà quân kinh lan, đại khái đã muốn hiểu được nàng lâm vào quần cảnh. Cúi đầu nhìn Tiểu tinh liếc mắt một cái, bỗng nhiên câu thần, thập phần ôn hòa cười cười, này nguy hiểm, cũng thành công làm cho Tiểu tinh run lên một chút! Kỳ thật, cấp nữ nhân này một chút giáo huấn, hẳn là nguyện ý, miễn cho nàng về sau luôn không biết sống chết bố trí mình, nhưng cũng không có nghĩa là hẳn thích có sói sau lưng hẳn làm cái gì!

tất cả mọi người vỗ tay, quân kinh lan cũng câu thần, duy độc đạm thai hoàng một người biểu tình đau khổ! Cái này căn bản là không để cho Đông Lăng cùng Hoàng Phủ linh huyền mặt mũi! Hoàng Phủ linh huyền nguyên bản liên cực kỳ chán ghét đạm thai hoàng, hiện nay thấy vậy, lại lửa giận ngút trời, nhìn nàng cười lạnh nói: “Khuyh hoàng công chúa biểu tình vậy, là Bồn cung làm không tốt sao? Kìa có thể thỉnh khuyh hoàng công chúa chỉ giáo?”

Đúng vậy a, khuyh hoàng công chúa cũng làm thơ đi!” Mọi nơi sử thần kỳ thật không khác, bọn họ cũng chính là nghĩ muốn tìm náo nhiệt.

Đạm thai hoàng hiện nay nào có tâm tình làm thơ, nàng nguyên bản cho là mình có thể nhịn, nhưng là phát hiện càng ngày càng nhịn không nổi. Mà mọi người hiện nay đều buộc nàng làm thơ, nàng ánh mắt mông lung nhìn cách mình đại khái mười thước chỗ cung nữ trong tay nâng Thanh Đồng lư hương, chỉ thấy lượn lờ khói nhẹ theo lò toát ra, cắn răng gian nan nói: “Nhật chiếu hương lô sinh tử yên...”

Một câu ra, mọi người sợ hãi than! Thơ hay!

Mà ngay tại lúc này, nàng bỗng nhiên theo vị trí của mình nhảy dựng lên, một trận gió hướng cửa đại điện chạy như điên mà đi, biểu tình thập phần vội vàng!

Tới cửa đại điện, đầu bay nhanh đóng cửa, một đôi phượng mâu một trăm tám mươi độ hướng mọi nơi nhìn quét, sắc mặt màu đỏ tím, đồng thời rống ra câu tiếp theo: “Nhật chiếu hương lô sinh tử yên, Điều khán WC tại na biên! WC, WC đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

“Gào khóc gào khóc...” Bạn nhỏ Tiểu tinh thấy vậy, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, cao hứng không chớp mắt! Ha ha, tình gia thực hiện được!

Những người khác nhìn đạm thai hoàng kia tìm WC, là muốn cười lại không dám cười.

Cửa đại điện cung nữ kịp phản ứng, chạy nhanh mang đạm thai hoàng đi WC.

Đạm thai hoàng dọc theo đường đi đến mức sắc mặt màu đỏ tím, rất có loại xúc động ngay tại chỗ giải quyết! Ở trong lòng khuyên nhủ mình, cũng hào hào an ủi tổ tông mười tám đời của Quân Kinh lan, mới không có làm ra hành vi phản đạo đức đi ngoài tại chỗ!

Đội nàng đi xa, người trong điện còn hậm hực nghĩ cách đối thơ. Nhật chiếu hương lô sinh tử yên, Điều khán WC tại na biên. Tuy nói đối trận không tinh tế lắm, nhưng đọc lên cũng còn lưu loát, hơn nữa không thể phủ nhận chính là “Nhật chiếu hương lô sinh tử yên” đích thật là câu hay! câu thơ, nên bình phẩm sao?

Hoàng Phủ hiền ho khan một tiếng, nói: “Bài thơ này còn chưa làm xong, chờ khuyh hoàng công chúa trở về làm đi! Các vị đại nhân trước hết mời!”

Mọi người gật đầu, tiếp tục làm thơ.

Mà đạm thại kích sắc mặt vẫn không tốt lắm xem, hoàng nhi hiện nay đi nhà xí, lần trước nàng động giấy bản của Hoàng Phủ hiên, khó bảo đảm Hoàng Phủ hiên lần này không làm khó dễ nàng! Nghĩ, đang muốn đứng dậy.

Mà đối diện quân kinh lan cũng đã trước đứng lên: “Đồng Lăng hoàng, bản Thái tử trước xin lỗi không tiếp tục được!”

Tiểu tình mắt húng ngửa đầu, chủ nhân, người nghĩ đi làm cái gì? Người phản bội ta đối với người một mảnh thâm tình sao?

“Thái tử làm giám khảo, như thế nào có thể đi?” Có người nhủ mày.

Quân kinh lan cười nói: “Công chúa đi nhà xí, bản Thái tử này làm phu quân, tự nhiên phải tự mình đưa lên giấy bản tán gẫu biểu lộ quan tâm. Giai nhân khó cầu, xin các vị thông cảm!”

Cẩn thận một câu, nói ra kêu người không thể phản bác. Nhưng là đạm thại hoàng đi nhà xí, hẳn một Thái tử còn muốn đích thân đưa giấy bản, cần quan tâm đầy đủ đến phân lượng này sao?

Nhưng Hoàng Phủ hiên mặt đen, nguyên bản hẳn là nghĩ làm cho hạ nhân không đưa giấy cho nữ nhân kia, cũng làm cho nàng hảo hảo cảm nhận một chút đi nhà cầu không mang theo giấy! Không nghĩ tới, lại bị quân kinh lan phá hủy! Thâm hô hút một hơi, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bắc Minh Thái tử, thỉnh đi!”

“Tạ ơn Đồng Lăng hoàng thông cảm!” Hơi hơi chấp tay, xoay người mà đi.

tao nhà Vô Song, làm cho vô số mỹ nhân lại bắt đầu ghen tị đạm thại hoàng. Trước WC hầu hạ giấy bản, vì cái gì Bắc Minh Thái tử thích không phải mình, ô...

Tiểu tình cứ việc phi thường không hài lòng, nhưng cũng đành phải chạy nhanh đuổi kịp.

Đạm thại kích nhìn quân kinh lan, mày càng nhăn càng chặt! Hiên nhiên hoàng nhi là ăn chuối tiêu mới có vấn đề, hiện nay hẳn lại đi đưa giấy bản, người này thật sự là làm người cân nhắc không ra! sớ trường ca ở một bên nhân nhả lay động quạt, tổng cảm thấy được quân kinh lan không hay ho, cho nên hẳn vẫn là không cần đi lên giúp vui, miễn cho trở thành cá trong chậu bị hại!

...

Một người một sói, ở trên đường đi tới.

Đi tới nửa đường, quân kinh lan cúi đầu, nhìn lướt qua vẻ mặt không tình nguyện của Tiểu tình: “Lá gan không nhỏ, rất tốt!”

Tiểu tình run lên!”Rất tốt”? Mỗi lần chủ nhân nói như vậy nói, nó sẽ không hay ho, này... Không thể nào! Chẳng lẽ là chuyện thuốc xổ bị nhìn thấu? Nghĩ chạy nhanh ngửa đầu, ngập nước mắt. Chủ nhân, người ta cái gì đều không có làm, người ta không có thừa dịp bọn hạ nhân không ở, lạng lẽ cho thuốc xổ vào chuối tiêu! Người ta thật sự đều không có...

Quân kinh lan liếc mắt một cái, lạnh lạnh nói: “Còn không nhận sai?”

Ngạch, nhận sai có thể không cần chịu trừng phạt sao? Nghĩ bay nhanh đứng lên, chân trước khoanh lại, đuôi to rũ xuống, thấp đầu sói đối quân kinh lan thật sâu cúi đầu —— chủ nhân, tôi sai lầm rồi!

Kỳ thật nó cũng là vì chủ nhân mới làm như vậy, chủ nhân hoàn toàn không hiểu nó một mảnh trung tâm!

“Thiên Sơn thánh quả, mùi vị không tệ.” Quân kinh lan một bên đi phía trước đi, một bên thân nhiên mở miệng.

Nước miếng chảy, mắt lóe lục quang, tình gia muốn ăn..

“Người năm nay không cần ăn!” Nói xong, đi nhanh về phía trước.

Tình gia bị phần lắc chân...! Hung tợn nhìn quân kinh lan —— chủ nhân, người gặp sắc quên bạn!

”ngọc lưu ly quả người cũng không cần ăn!” Người đằng trước cũng không quay đầu lại mở miệng.

Tiểu tình bay nhanh thu móng vuốt lại, biểu tình nhăn nhó mà nịnh nọt.

Chán ghét, người ta nào có vung móng vuốt...

Đạm thại hoàng ngồi xồm hằm cầu, cả người quả thực hư thoát! Mà cung nữ bọn thái giám cũng không biết là chuyện gì xảy ra, như vậy nửa ngày cũng không đưa giấy cho nàng! Ngồi chồm hồm đến độ rất dễ thiếu máu não, nhủ mày mở miệng: “Người tới!”

Lúc đó, bên ngoài không ai trả lời! Đạm thại hoàng đuôi lông mày nhảy dựng, hiểu được Hoàng Phủ hiên là muốn gây ông đập lưng ông, cũng không cho mình giấy bản. Keo kiệt, nàng nguyên rửa hần đoạn tử tuyệt tôn!

Mà ngay tại lúc này, nàng nghe được một trận tiếng bước chân, không vội không hoãn tới nhà vệ sinh

Chợt, thanh tuyến truyền đến, ngữ trung mang theo ý cười mỏng manh: “Công chúa, cần giấy bản sao?”

“Vô nghĩa!” Nghe thấy thanh âm của hắn nàng liền bốc hỏa! Này tên chết tiệt, hạ thuốc xổ, hiện nay còn bỏ đá xuống giếng!

Nghe thanh âm nàng mùi thuốc súng rất nặng, quân kinh lan cười ra tiếng: “Công chúa, phạm vi năm trăm thước, là một bóng người đều không có! Trừ bỏ bản Thái tử, không ai có thể cứu người!”

“Cho nên?” Đạm thại hoàng nghiêm mặt hỏi, nàng chỉ biết yêu nghiệt không có lòng tốt như vậy! Nhưng hiện nay cũng không có thể tùy tiện đắc tội, chọc giận hắn, nàng liền

thật sự phải ở hẻm cầu ngòi chồm hồm!

“Cho nên... Ân...” khẽ ừ, du dương, mỉa hoặc hàm xúc mườì phần, coi như là tự hỏi. Sau một lúc lâu lúc, mở miệng đề nghị nói, “Công chúa, người nếu là kêu bán Thái tử một tiếng phu quân, gia sẽ đem giấy bán cho người, như thế nào?”

“Gọi em gái người! Cút!” Bất nằng kêu kẻ hại mình tiêu chảy “Hảo phu quân”? Còn không bằng cho nằng một đao tới thống khoái!

Lời này rơi xuống, liền có một trận tiếng cười truyền đến, hiển nhiên tâm tình của hắn vô cùng tốt. Không thể phủ nhận tiếng cười kia cũng là thật sự thấp phần êm tai, nhưng đạm thai hoàng hiện nay chỉ có xúc động đem hàng này một phen 摠 tiến hẻm cầu, làm cho hắn cười trong đó!

Ngay tại lúc nằng căm tức, một cái vật không rõ theo ngoài nhà vệ sinh bay tiến vào. Đạm thai hoàng nhanh tiếp được, tập trung nhìn vào, đúng là giấy bán! Đôi mi thanh tú hơi nhú, hỗn đản này rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Máng hắn ngược lại đem giấy bán vào được, chẳng lẽ: “Quân kinh lan, người có phải hay không đầu óc có bệnh, xem qua ngực y chưa?”

Thái tử gia nghe vậy, ý cười cứng đờ. Quả thật cảm thấy được nữ nhân này thật sự rất có điểm không biết phân biệt!

Thôi, không cùng nằng so đo. Dương thần cười yếu ớt, nói: “Gia chính là thích người tính tình này!”

“Cho nên, ta nếu là thật sự kêu hảo phu quân...” Đạm thai hoàng đờ đẫn biểu tình hỏi.

“Vậy người liền an tâm ngồi chồm hồm ở trong này đi!” Hảo phu quân... Hắn quân kinh lan còn không có sở thích thú vị như vậy!

Vì thế, đạm thai hoàng không nói. Bởi vì căn bản không cần phải nói, hắn đây không phải là đầu óc có bệnh là cái gì? Cũng không biết là vì cái gì không trị liệu! Cầm giấy bán, đang muốn giải quyết, bỗng nhiên bụng lại là một trận quay cuồng, nằng mặt tối sầm, tái nhợt nghiêm mặt cắn răng hỏi: “Quân kinh lan, người rốt cuộc hạ bao nhiêu thuốc xổ cho lão nương?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41

“Gia một chút cũng chưa hạ, vấn đề này, chỉ sợ người phải hỏi Tiểu tình!” Ngoài nhà vệ sinh có tiếng truyền đến.

Lời này thẳng tắp làm Đạm Thai Hoàng mắt tròn trắng, hắn làm hay sùng vật của hắn làm, có cái gì phân biệt sao?

Tiểu tình vừa mới mất Thiên Sơn thánh quả làm đồ ăn vật, tâm tình đúng là buồn bực, nâng đầu soi nhìn bầu trời. Hối thế gian tình gia làm gì, nằng là bởi vì dạ dày quá tốt, tiêu hóa công năng quá mạnh mẽ, cùng tình gia không có liên quan gì! Hừ...

Thấy nằng không lên tiếng, Quân Kinh Lan mắt hẹp dài hướng nằng đảo qua, hỏi: “Công chúa đang suy nghĩ gì?”

Đạm Thai Hoàng hừ lạnh một tiếng, bởi vì hư thoát, làm cho đi đứng đều bần rùn! Nằng cắn răng nói: “Đều nói Bắc Minh Thái tử bày mưu nghĩ kế, không gì không biết, không gì làm không được. Chẳng lẽ đoán không được ta đang suy nghĩ gì?”

Còn có thể nghĩ muốn cái gì, nghĩ muốn chính chết một người một sói, hay là hy vọng vào ông trời, nguyện cúng bảy bảy bốn mươi chín ngày sau bọn họ có thể chết,

“nghĩ như thế nào trả thù bán Thái tử đi?” Ngừ trung có ý cười, tâm tình rất tốt.

Đạm Thai Hoàng hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện, nhưng ý tứ đã muốn biểu lộ!

Quân Kinh Lan lại là cười, trong mắt hưng vị càng đậm. Tự cổ tay áo lấy ra một cái bình sứ, đối với Đạm Thai Hoàng mở miệng: “Xuất hiện đi, gia có giải được!”

Đạm Thai Hoàng trầm mặc một hồi, không nghĩ đề ý tới tên hỗn đản kia! Nhưng không ăn giải được nằng tám phần thật sự chết, kẻ thức thời trang tuấn kiệt! Nghĩ bay nhanh giải quyết xong vấn đề, nhắc quần xuất môn, đi tới cửa chân mềm nhũn, suýt nữa ngã!

“Fuck!” Một tiếng thấp nguyên rủa! Ngẩng đầu nhìn hắn lãnh diễm, thân thủ quá lạnh, “Đưa giải được ra đây!”

Xem nằng một bộ đứng cũng không vững, còn có tái nhợt đến cơ hồ không có khí sắc, Quân Kinh Lan khẽ nhủ mảy, dương tay đem bình sứ ném qua đi, cũng cúi đầu không nhìn tiểu tình liếc mắt một cái!

Tiểu tình đang nghịch móng vuốt, làm bộ không có nhìn đến tầm mắt của người! Khóe mắt dư quang lại trộm nhìn bình sứ trong tay Đạm Thai Hoàng, miệng sói không tự giác lộ ra ý cười...

Đạm Thai Hoàng đem bình sứ mở ra, một viên thuốc màu trắng liền lăn đi ra, đang muốn nuốt vào.

Quân Kinh Lan lại giật mình người được một tia bất thường!”Từ từ!”

Tiểu tình trong lòng lộp bộp một chút, xong đời, lại bị phát hiện! Rõ ràng thuốc này tăng thêm công hiệu thuốc xổ cùng được bách hoa ngọc lộ hoàn bộ dạng giống nhau như đúc, chủ nhân cư nhiên cũng có thể nhìn ra! Thiên Sơn thánh quả đã muốn không có, vì năm nay còn có thể ăn ngọc lưu ly quả, nó vẫn là bỏ chạy đi! Nghĩ, lặng lẽ xoay người, lặng lẽ giờ lên móng vuốt, phối hợp chân, dự bị trộm chạy trốn...

“Làm sao vậy?” Đạm Thai Hoàng kỳ quái nhìn hắn một cái, lại luyến tiếc cho nằng ăn?

Quân Kinh Lan lạnh lạnh nở nụ cười một tiếng, lãnh ý dày đặc: “Tiểu tình, ngươi có phải hay không cấp gia giải thích một chút, này lại là chuyện gì xảy ra?”

Chạy đến một nửa Tiểu tình, xấu hổ cười xoay người. Ra về như tú bà vấy khăn tay kêu khách quan, đối với Quân Kinh Lan ngược ngửa lắc móng, biểu tình thẹn thùng, ai nha, chủ nhân, người ta là sói thôi! Như thế nào giải thích, chán ghét! (-_-)

Cảm thấy rơi lệ đầy mặt! Tuy rằng nó cùng nữ nhân này có cừ oán, nhưng tình gia không phải keo kiệt, cho nên có thể không cùng nàng so đo! Nhưng là nó trên người gánh vác sứ mệnh phá hư quan hệ của chủ nhân cùng nàng, chủ nhân thương thức thật khác người, cho nên nó cũng chỉ có hao tổn tâm cơ trợ giúp bọn họ cừ hận, khiến cho bọn hắn đối lẫn nhau căm thù đến tận xương tủy, như vậy sẽ không sao! vì cái gì luôn vừa ra chiều, chủ nhân biết là nó làm?

“Cho người thời gian nửa chén trà nhỏ, đem giải dược giao ra, nếu không...”

Đang nói còn không có xong, Tiểu tình bay nhanh hướng không trung lúi, thân hình nhanh như chớp! Hai hàng lệ uốn lượn xuống, chủ nhân, người ta biết người muốn nói cái gì, người muốn nói ta nếu chậm, ngọc lưu ly quả cũng không có đúng hay không? Ta đi lấy giải dược, ta thành toàn các người, khiến cho ta một con sói cô độc cả đời đi! Ô ô...

Đạm Thai Hoàng không nói gì nhìn nó, rốt cục nhìn không được hỏi ra vấn đề làm mình lâu ngày khốn đốn: “Tiểu tình, nó là giống cái đi?” Nhìn nó đối Quân Kinh Lan, thật sự rất giống đối tình nhân...

“Là đực!”

“...” Được rồi, nàng thừa nhận Quân Kinh Lan có sức quyến rũ! Không chỉ đối nhân loại nam nữ, đối động vật cũng là đực cái không kị.

Mắt Hẹp dài quét về phía nàng, nhìn viên thuốc.”Ném đi!”

Đạm Thai Hoàng lại cười cười, thấp phần đáng khinh. Đem viên thuốc thả lại cái chai, thu vào trong tay áo. Nàng hiện nay tin chuyện này cùng Quân Kinh Lan không quan hệ, nhưng là Tiểu tình... Nói làm bầm!

Quân Kinh Lan thấy vậy, đại để cũng đoán được nàng muốn làm cái gì, câu thần cười yếu ớt, xem cuộc vui. Đưa tay sờ sờ cằm, hảo tâm khuyên bảo nói: “Kế tiếp hội thơ, công chúa vẫn là không nên đi!”

“Vì cái gì?” Nàng có đi hay không đối hắn có cái gì ảnh hưởng?

“Nếu đi, công chúa tối nay chỉ có nửa cái mệnh, kia bản Thái tử vừa muốn lên nóc nhà xem cuộc vui!” Cười yếu ớt mở miệng, bí hiểm.

Đạm Thai Hoàng khinh thường nói: “Người cho là người là thầy tướng số, chỗ kia còn phong thủy không tốt?”

Bị xem thường, Quân Kinh Lan đầu tiên là sững sờ, chợt nở nụ cười.”Thầy tướng số? Bản Thái tử sẽ không tính thiên mệnh, chỉ có thể biết lòng người!”

Đạm Thai Hoàng nhú mày, đang muốn hỏi lại. Một đạo màu bạc chợt lóe, Tiểu tình đã ngậm một cái bình sứ đã trở lại, đối với Đạm Thai Hoàng vung, sau đó xoay người đem móng đối với nàng!

Mỗi nữ không nói gì nhìn nó liếc mắt một cái, đem giải dược nuốt vào! Dược vừa vào bụng, liền như linh đan diệu dược, bụng lúc này không làm âm ỉ, khí sắc cũng đã khá nhiều. Lúc này cũng không nhìn Quân Kinh Lan liếc mắt một cái, hướng đại điện mà đi, cao giọng nói: “Đơn giản là sợ bản công chúa làm ra thơ hay, khiến cho người khác ganh tỵ! Bản công chúa sau khi trở về không làm thơ thì tốt rồi...”

Quân Kinh Lan nhìn bóng dáng nàng, cười lắc đầu, đi theo. Tính tình thật ra rất quật cường!

Tới đại điện, vừa vặn một cung nữ, bọn thị vệ cùng đi, bụng một cái măm chằm chằm mà đến phía trên, là một kim tòa, mà trên kim tòa, bày đặt một khối ngọc bội, kia ngọc toàn thân xanh biếc, giống như ngàn phiến lá tạo thành, hình thành một cái Quan Âm tọa liên

Các cung nữ xem gặp hai người bọn họ, xoay người hành lễ: “Thỉnh an Bắc Minh Thái tử, Mạc Bắc Tam công chúa!”

Quân Kinh Lan hơi hơi vuốt cằm, bọn họ liền đứng dậy, bụng măm vào đại điện.

Đạm Thai Hoàng lại cả người lại cứng lại rồi! Kinh ngạc tại chỗ, thật lâu nói không ra lời, chính là trong phút chốc đôi mắt liền đỏ. Khối ngọc, cùng khối ngọc kiếp trước nàng từ nhỏ mang theo ở trên cổ giống nhau như đúc, là di vật mẹ lưu cho nàng, nguyên vốn tưởng rằng đời này không bao giờ ... có thể thấy, không nghĩ tới thế nhưng ở trong này?

Bên cạnh tuyệt mỹ nam tử quét nàng liếc mắt một cái, thấy nàng nhìn ngọc mắt lộ ra hoài niệm, mà ngay cả hốc mắt cũng đỏ, nhất thời đoán được cái gì. Hơi hơi một chút, mở miệng trêu đùa: “Công chúa, một khối ngọc bội mà thôi, thế nhưng cho người mơ ước đến xem đồ mất?”

hoài niệm, cứ như vậy bị đứt đoạn, Đạm Thai Hoàng nghiêm mặt coi rẻ: “Người quả thực chính là một con chim gỗ kiến lấm mòm!”

Thần tế ý cười cứng đờ, chỉ biết nữ nhân này không biết phân biệt! Không chút để ý nói: “Một khối ngọc bội thôi, bản Thái tử có thể giúp người đoạt đến!”

“Người mơ đi!” Thẳng hội thơ, có thể được thiên diệp Quan Âm, mặc dù hắn là giám khảo cũng không thể công nhiên làm việc thiên tư.

“Chúng ta đây liền cược một phen! Nếu là bản Thái tử thắng, công chúa gả cho ta, như thế nào?” Câu thần cười xấu xa, không rõ lời của hắn là thật là giả.

Mỗi nữ không nói gì: “Nếu người thua?”

Quân Kinh Lan một bên hướng trong đại điện, một bên làm bầm lâu bầu mở miệng: “Bản Thái tử cùng người đánh đố, còn chưa bao giờ thua! Hôm nay nếu là thật sự bất hạnh thua, kia bản Thái tử gả cho người...”

Bóng dáng bề ngỗ ngạo ngỗ, tao nhã Vô Song.

“...” Đạm Thai Hoàng lại muốn còi gậy! Thua gả cho nàng? Hừ: “Người nếu thua, sẽ đội hi khăn sao?”

Người phía trước cước bộ một chút, miễn cưỡng cười nói: “Đội!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42

Nhìn hán bộ dáng định liệu trước, Đạm Thai Hoàng nhin không được lại có điểm tin, có lẽ hán thật có thể giúp nàng thoát.

Vào đại điện, chúng đại nhân chấp tay chào hỏi, nhìn thoáng qua thần sắc mỉm cười của Quân Kinh Lan. Lại nhìn thoáng qua sắc mặt dịu đi của Đạm Thai Hoàng. Tất cả mọi người hiểu hành vi Bắc Minh Thái tử đưa giấy bản, thật sự thật sâu cảm động Đạm Thai Hoàng, tám phần là muốn thành chuyện tốt.

Vì thế, cao giọng nói: “Bắc Minh Thái tử cùng Mạc Bắc Tam công chúa, thật sự là trời đất tạo nên một đôi a!”

Đúng vậy a, đúng vậy! Có thể nói trai tài gái sắc!” Lại là một người nói tiếp.

Quân Kinh Lan tựa tiểu phi tiểu, không nói.

Đạm Thai Hoàng mặt tối sầm, vì khối ngọc bội, cũng không hé răng.

Một bên sở trường ca lắc lắc ngọc cốt phiến, cả lợ phát phơ mở miệng: “Bản điện hạ cảm thấy được, khuynh hoàng công chúa và bản điện hạ mới là trời đất tạo nên một đôi! Về phần người trời đất tạo một đôi với Bắc Minh Thái tử, cũng không phải là khuynh hoàng công chúa!”

Lời này vừa ra, giữa sân trong nháy mắt yên tĩnh. Hoàng Phủ linh huyền mặt lập tức liền đen!

Quả thật, Đạm Thai Hoàng là kiều ngạo ương ngạnh, sở trường ca là phong lưu quần áo lụa là. Như vậy tính lên, là xứng đôi. Nhưng Bắc Minh Thái tử điểm kinh thiên hạ, không ai có thể xứng với sao?

Hoàng Phủ hiên rất là vui xem náo nhiệt, mắt màu vàng đặt ở sở trường ca, cười nói: “Nguyên nghe tò tường! Không biết Sở hoàng tử nghĩ đến, người xứng đôi với Bắc Minh Thái tử là ai?”

Quân Kinh Lan hẹp dài mũi mũi nhăn lại, một tia ý cười nhìn sở trường ca, chính là chu sa dần dần đỏ, màu như máu!

Sở Trường Ca coi như không có thấy, lắc lắc quạt: “Này còn không đơn giản sao? Người trong thiên hạ đều biết có song hùng. Bắc Minh Thái tử Quân Kinh Lan, quân tử như ngọc. Vô Song tao nhã, điểm kinh thiên hạ! Có đại sở Thái tử Sở Ngọc Ly, công tử như quýnh, tâm như ngọc lưu ly. Kinh điểm tuyệt luân, quan lại kinh hoa!”

Đồng tiền khoe miệng vừa kéo, đại hoàng tử điện hạ bỗng nhiên nói Thái tử làm cái gì?

Đạm Thai Hoàng cũng sững sốt một chút, không nghĩ tới thiên hạ này còn có thể có nhân vật cùng yêu nghiệt nổi danh, tâm như ngọc lưu ly? Tám phần lại là lòng dạ hiểm độc!

Về song hùng, tất cả mọi người là biết đến, cho nên đều an tâm chờ Sở Trường Ca nói tiếp

“Cho nên các vị không biết là, hai người này mới là tuyệt phối sao?” Sở Trường Ca không nhìn chướng ngại, thực nhiệt tâm vì hoàng đệ cùng Quân Kinh Lan dẫn mối.

Đồng tiền ở phía sau hán không ngừng mắt tròn trắng, Thái tử có hoàng huynh như ngài thật sự là không hay ho!

Các vị sự thần bất đầu ho khan, không dám nói lời nào, hai người này thanh danh, địa vị thật ra rất xứng đôi, nhưng là đây là hai nam nhân a!

Quân Kinh Lan hơi hơi câu thần, thật giống như tâm tình tốt lắm, nhẹ giọng cười nói: “Sở Thái tử có đại hoàng tử như vậy làm hoàng huynh, thật sự là tam sinh hữu hạnh! Nếu đại hoàng tử đều nói như vậy, bản Thái tử nếu không ứng với, chẳng phải là không để cho đại sở mặt mũi? Cho nên, bản Thái tử nguyện ý cưới Thái tử Đại Sở làm Thái tử phi, thỉnh đại hoàng tử nhất định đem ý tứ bản Thái tử truyền cho sở hoàng đệ họ, cũng cần phải hướng sở Thái tử tỏ thành ý của bản Thái tử!”

Cái này Sở Trường Ca liền cười không nổi! Nguyên bản hán nói xong là muốn Quân Kinh Lan tức giận đến gào thét, nhưng đối phương lại vừa nói như thế, chờ mình về nước nếu thực đem chuyện này chuyển đạt phụ hoàng, làm cho lão gia hỏa kia biết mình bên ngoài lấy danh dự thái tử nói giỡn, tám phần muốn chặt đứt chân mình!

Ho khan một tiếng, cười khan nói: “Đã dám hỏi, vì sao không phải Bắc Minh Thái tử đến đại sở?”

” Bắc Minh ta còn nói đôi đơn bạc, phụ hoàng cũng chỉ có bản Thái tử 1 đứa con trai. Mà sở quốc: nước Sở có ba vị hoàng tử, tới một người không tổn hại thực lực của một nước! Bản Thái tử sau khi trở về liền chuẩn bị sinh lễ, xin đại hoàng tử nhất định mang về, người chính là bà mai a!” Quân Kinh Lan không mẫn không nhạt nói xong, luôn luôn cười, nhưng đáy mắt không có ý cười.

Bà mai? cho phụ hoàng biết hán là bà mai, không chết cũng phải lột da! Sở đại hoàng tử lần đầu tiên trong đời hiểu được cái gì gọi là mang tảng đá đập chân của mình!” Ha ha ha, đại sự vậy, tự nhiên là người tình tôi nguyện mới tốt, bản điện hạ vẫn là đi về trước hỏi hoàng đệ, Thái tử không cần sốt ruột!”

“Vậy ta đợi tin lành!” Quân Kinh Lan cười cười, vài cái đi nhanh trở về vị trí của mình.

Đạm Thai Hoàng lại một lần mở mang kiến thức, Sở Trường Ca như vậy vũ nhục hán, hán đều có thể chuyển bại thành thắng, ngọc bội kia cũng không vấn đề đi?

“Khuynh hoàng công chúa mới vừa rồi thơ còn chưa làm xong, mời công chúa tiếp tục?” Tây vũ sứ thần chấp tay mở miệng.

Đạm Thai Hoàng mặt xanh, nếu tiếp theo đem thơ làm xong, hội thơ coi như xong

” Thơ của Công chúa, không cần làm lại. Cái gọi là kinh điển, tự nhiên điểm đến là làm, công chúa có hậu chiêu, chúng vị đại nhân liền an tâm chờ xem!” Đối diện, hần hẹp dài nị mâu cười nhìn của nàng, tựa hồ nói cho nàng, trận cục này, nàng nhất định phải thua!

Đạm Thai Hoàng nhìn lại hần, mỗi đồ mọng gọi lên, cũng không phải để ý thắng thua, chỉ cần khỏi ngọc bội thôi

“Kia cũng chỉ còn lại có Sở đại hoàng tử không có làm, Sở đại hoàng tử hay Mạc Bắc đại hoàng tử bình thường không hay làm thơ đi?” Đông Lăng Thừa tướng hơi khinh miệt ánh mắt quét qua đi, Sở Trường Ca như bao cò, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết hần làm không ra thơ

Chính là Sở đại hoàng tử hôm nay giống như không có tự mình hiểu lấy, hần đứng dậy, một đôi tình mâu thâm tình chân thành nhìn Đạm Thai Hoàng, trong mắt tình nghĩa cơ hồ làm người ta chết chìm, nói: “Bản điện hạ hôm nay nên vì khuyên hoàng công chúa phú thơ!”

Hoàng Phủ linh huyền thấy vậy, nguyên bản liền đen mặt, trong phút chốc lại trắng như tờ giấy, cả người đều có điểm ngời không vững

“Phượng hề phượng hề qui cố hương, ngao du từ hải cầu kỳ hoàng! Kì vị ngộ hề... Ngộ hề...” Làm được một nửa Sở hoàng tử điện hạ tắc tị

Đồng tiền thật sâu cảm thán, điện hạ, bệ hạ nói ngài bao nhiêu lần, không biết làm thơ thì không phải làm loạn!

Các vị sứ thần cũng không nói nhìn hần, chậm đợi câu dưới.

Sở Trường Ca ho khan một tiếng, dương thần cười, vẫn như cũ là mặt mày loay loay, tẩn hiển phong lưu, mở miệng nói: “Còn lại vài câu bản điện hạ đã quên, chờ bản điện hạ nhớ tới sẽ làm công chúa nghe!”

Dứt lời, tay áo bảo vung lên, thân nhiên ngồi xuống, ngọc cốt phiến lắc tỳ ý.

“...” Người bình thường gặp chuyện tình xấu hổ như vậy không phải hần là xấu hổ và giận dữ muốn chết sao? Cổ tình Sở Trường Ca còn một bộ rất đặc ý, thực bình thường, thực đương nhiên, làm cho bọn họ những người này thật sâu cảm thấy được chính mình nếu cười nhạo hần, đầu óc của mình mới không bình thường!

Đạm Thai Hoàng cũng có chút muốn cười, nhưng là ghen không hề răng! Sở Trường Ca thật là một kẻ dờ hơi!

“Kia hội thơ, liền dừng ở đây! Chúng vị đại nhân nghĩ đến, câu thơ của ai hay nhất?” Hoàng Phủ hiển thanh tuyên vang lên, mắt màu vàng bất giác hiện lên tia tiểu ý. Thơ của Linh huyền, hôm nay xem như quan áp quần hùng! Đó là Đông Lăng công chúa, Đông Lăng vương tộc!

Chúng vị đại nhân nghị luận, đang muốn nói là Hoàng Phủ linh huyền, mà Quân Kinh Lan lại bỗng nhiên mở miệng: “Đông Lăng hoàng, này giám khảo không phải ta và người hai người sao? Hỏi các vị đại nhân làm cái gì?”

“Kia không biết Bắc Minh Thái tử nghĩ đến...” Hoàng Phủ hiển mày kiếm hơi nhú, mới vừa rồi mọi người chỉ thơ, Quân Kinh Lan không ở, hần như thế nào bình phán?

Quân Kinh Lan mắt hẹp dài theo các đại thần từng cái đảo qua, ánh mắt lạnh lẽo, như là một phen đem lưỡi đao xẹt qua, làm cho mọi người trong lòng run lên, ý sợ hãi hơn ba phần! Lập tức, thanh tuyên chậm rãi vang lên: “Bản Thái tử nghĩ đến, khôi thủ phải là khuyên hoàng công chúa! Nhật chiếu hương lộ sinh tử yên, Điều khán WC tại na biên. Bản Thái tử tài sớ học thiên, tới hiện nay đều không thể đồn ra hai câu sau, cho nên bản Thái tử nguyện ý thừa nhận, khuyên hoàng công chúa, ở phía trên bản Thái tử

Cái này, các quốc gia đích sứ thần hiểu được, Bắc Minh Thái tử đây là rõ ràng thiên vị! Nguyên bản muốn nói phản bác chợt nhớ tới hần mới vừa rồi kia ánh mắt hàn băng, không dám mở miệng.

“Nếu là các vị đại nhân có thể đồn ra câu thơ tiếp theo của khuyên hoàng công chúa, bản Thái tử nguyện dùng hai vạn đại quân, tự mình đưa đại nhân về nước!” Thanh tuyên vài phần sát khí lạnh thấu xương.

Đây là tiêu chuẩn tiền lễ hậu binh! Ý tứ thập phần sáng tỏ, phiên dịch lại đây chính là câu thơ không ai có thể tiếp được, nếu thực sự có người tiếp được đi, đó là tự cho mình so với Bắc Minh Thái tử còn tài hoa hơn. Bắc Minh Thái tử tự mình mang hai vạn đại quân đưa tiền, về phần này hai vạn đại quân là đưa tiền hay là đưa mả!

Cổ nhân có câu, bo bo giữ mình mới là thượng sách, Bắc Minh hiện nay như mặt trời ban trưa, quốc quân tất nhiên sẽ không vì mình mà chống lại hần, hơn nữa còn có thể đắc tội Mạc Bắc, cho nên bọn họ vẫn là bảo trì trăm mặc! Dù sao ai thua ai thắng, kia khối ngọc cũng không phải của mình! Hơn nữa kia Điều khán WC, bọn họ cũng không tiếp được

“Bắc Minh Thái tử lời nói quả đúng!” Tây võ sứ thần mở miệng.

Mạc Bắc tự nhiên là không nói lời nào. Đồng Tẩn sứ thần bởi vì bị trục xuất về nước, không người có thể tỏ thái độ.

Nam Tề sứ thần nghĩ nước mình còn cách biển, đắc tội Quân Kinh Lan, chết ở trên đường tỷ lệ quá lớn! Cho nên mở miệng phù hợp: “Khuyên hoàng công chúa thật có đại tài!”

Sở Trường Ca nguyên bản cũng hy vọng Đạm Thai Hoàng thắng, cho nên cũng không nói chuyện.

tình hình thắng tập đem Đạm Thai Hoàng nhìn xem sững sốt, nàng xem như hiểu được, trừ bỏ là một quân vương quyết định sinh sát, còn là thực lực quyết định hết thảy! Quân Kinh Lan có thực lực ngao thị quần hùng, cho nên cuồng ngao bề nghệ, những người khác trong lòng có bất mãn, cũng chỉ có thể ghen!

Hoàng Phủ hiển khuôn mặt đóng băng, thanh tuyên lạnh như băng vang lên: “Bắc Minh Thái tử nói như vậy, không khỏi không công bằng!”

Quân Kinh Lan không làm để ý cười cười, miễn cưỡng mở miệng: “Kia Đông Lăng hoàng có thể làm tiếp hai câu sau không?”

Lời này vừa ra, Hoàng Phủ hiển thành công ghen hợm! Loại thơ WC này, hần như thế nào đón? Tiếp được cũng mất mặt!

“Nói không chừng Mạc Bắc công chúa chính mình cũng không biết làm tiếp!” Hoàng Phủ linh huyền đứng lên mở miệng.

Đạm Thai Hoàng do dự một chút, cảm thấy được 2 câu tiếp nói ra thật sự mất mặt, vì thế trước vạn chúng chú mục, sai thành nhà đi lấy giấy bút đến. Giấy bút vừa đến, đứng dậy viết, thu bút.”Trình Đông Lăng hoàng đi!”

Tờ giấy tới long án, Hoàng Phủ hiên vừa thấy! Nhất thời ngầy ngẩn cả người, biểu tình mặt than trắng bệch, ả ả còn có dấu hiệu muốn phun! Một phen bóp tay, tờ giấy kia giống như bột phấn tán ra, trở thành vụn bay, hẳn thật sâu cảm thấy được xem bài thơ này thật sự là bản mắt!

Mắt màu vàng nhìn Đạm Thai Hoàng trong chốc lát, nói không rõ cảm thụ trong lòng đối nữ nhân ghê tởm lại kỳ quái này ra sao, cắn răng, mặt âm trầm mở miệng: “Hội thơ này, Mạc Bắc công chúa thắng!”

Mỗ Yến: Muốn đấu với Quân ca, về tu thêm trăm năm nữa đi

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43

“Hoàng huynh!” Hoàng Phủ linh huyền đầy mặt không phục, dung nhan hiển lộ bất mãn! Nếu là thua cho người khác thì thôi, chính là Đạm Thai Hoàng, không chỉ có khi dễ biểu muội, còn mê hoặc sở trường ca, hơn nữa ràng làm ra cái gì điều khán WC, như vậy có thể đoạt giải quán quân, căn bản là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!

Đạm Thai Hoàng dù bận vẫn ung dung nhìn nàng, công chúa cũng không biết là thật ngu hoặc là giả ngu, Hoàng Phủ hiên nói là mình thắng, nàng hiện nay đứng lên phản đối lại có ích lợi gì? Chẳng lẽ để vương ở trước người trong thiên hạ phủ định lời mình sao? Đây không phải là tự sát tại?

Quả nhiên, Hoàng Phủ hiên nghe vậy, tầm mắt phóng trên người nàng, lạnh lùng mở miệng: “Khuyh hoàng công chúa làm câu thơ, ngươi tiếp được đi?” ghê tởm, dù sao đánh chết hán cũng đón không được!

Đồng Lăng cùng Bắc Minh đều là cường quốc, tự nhiên là không úy kỵ Bắc Minh cường quyền, nếu Đồng Lăng hoàng nói như vậy, kia câu thơ chính là thật sự không người đón được. Cho nên nguyên bản còn có chút khó chịu các đại thần cũng nháy mắt bình tĩnh.

“Tôi...” Hoàng Phủ linh huyền trong lòng có một ngàn cái bất mãn, một vạn cái bất mãn! Nhưng câu này nàng phải thừa nhận nàng cũng đón không được.

“Đón không được an vị đi, thân là công chúa, ở đại điện lớn tiếng xôn xao, còn thể thống gì!” Hoàng Phủ hiên lạnh giọng quát lớn!

Hoàng Phủ linh huyền thế mới biết mình kích động, không đem hoàng huynh uy nghiêm đặt ở thứ nhất, quân vương mở miệng đó là thánh chỉ, bất luận đúng sai cũng quả quyết không có sửa miệng, nàng như vậy nhảy dựng lên tương đương là coi rẻ quân uy! Nghĩ nhanh quý xuống: “Thần muội biết sai, thỉnh hoàng huynh thứ tội!”

“Tốt lắm, bất quá một hồi hội thơ thôi. Hoàng thúc quý phủ có một khối Thanh điều hoàn thúy, huyền nha đầu như thế này sai người đến đây đi, sẽ không so với thiên diệp Quan Âm kém!” Hoàng Phủ Dạ mở miệng hoà giải.

Thanh điều hoàn thúy là thiên hạ ngọc khí đứng thứ bảy, so với thiên diệp Quan Âm tự nhiên là tốt hơn nhiều. Mọi người lại bắt giác ở trong lòng cảm thán, Hoàng Phủ gia mọi người là thô hào a, ra tay hào phóng!

Hoàng Phủ linh huyền cúi đầu mở miệng: “Đa Tạ hoàng thúc!”

Mà đạm thai kích ở một bên nhìn Hoàng Phủ Dạ, có chút thất thần. Hoàng thúc... Nguyên bản nên là vương thúc của bọn hán!

thất thần, tự nhiên không có tránh được ánh mắt Đạm Thai Hoàng. Vương huynh, thế nhưng cũng có thất thần? Bất quá này Hoàng Phủ Dạ cùng Vương huynh, bộ dạng quả thật giống!

Đối diện Quân Kinh Lan, cũng chính là cười yếu ớt, đạm thai kích phản ứng hoàn toàn ở trong dự liệu của hán. Lập tức, có chút tối nhìn Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái, hiển nhiên là nhắc nhở đối phương ước hẹn!

Đạm Thai Hoàng tiếp thu đến tầm mắt của hán, ánh mắt tà hữu trôi đi, làm bộ không phát hiện.

Ngay tại lúc này, Hoàng Phủ hiên mở miệng lên tiếng: “Này thiên diệp Quan Âm, đó là của Mạc Bắc công chúa!”

Đang nói một đường, thị tỷ liền bùng khay tới chỗ Đạm Thai Hoàng. Nàng cũng không khách khí, tiếp nhận đến trên cổ, quả nhiên cùng kiếp trước giống nhau như đúc. Ánh mắt cảm kích hướng Quân Kinh Lan quét tới, này khối ngọc đối với nàng mà nói, quá trọng yếu! Bắn vào thơ của nàng Diêu khán WC nghĩ muốn đoạt được thứ nhất, quả thực người si nói mộng, những người khác cũng sẽ không đáp ứng. Mà nay vì giúp nàng, hán cũng đắc tội không ít người, nhân tình này nàng khiêm hạ!

“Chúng vị đại nhân cũng làm mệt mỏi, tan đi!” Hoàng Phủ hiên lạnh giọng mở miệng.

Triều đại Nam Tề sứ thần lại không ngăn chặn lòng hiếu kỳ của mình: “Đồng Lăng hoàng, không biết khuyh hoàng công chúa hai câu sau là cái gì? Có không làm cho ta nghe một chút?”

Hoàng Phủ hiên đang muốn nói, há miệng thờ dốc lại là cảm thấy được khó có thể mở miệng! Cái rắm, câu như vậy, hẳn như thế nào nói ra? Nghĩ âm thanh lạnh lùng nói: “Trăm mệt mỏi, vẫn là thỉnh khuyh hoàng công chúa chính mình nói đi!”

Dứt lời, dẫn đầu rời đi. Hẳn thật sâu cảm thấy được nhìn thơ kia, hẳn thật sự vài ngày cũng không dùng dùng bữa! Dù sao hiện nay trừ bỏ buồn nôn vẫn là buồn nôn!

Mọi nơi người mặc danh kỳ diệu nhìn xem, cũng hiểu được không có ý gì, chuẩn bị tan. Quân Kinh Lan đứng dậy, chậm rãi đi đến chỗ Đạm Thai Hoàng, cười nói: “Công chúa, bản Thái tử thắng!”

Lời này vừa ra, cửa đại điện chân đều vron đi một nửa tất cả mọi người dừng lại, vãn tai nghe lên bát quái! Thắng gì?

“Ta đâu có cuộc với ngươi!” Đạm Thai Hoàng gian cười ra tiếng? Lúc ấy hai người bọn họ nói, chỉ nói tiền đặt cược, nàng căn bản cũng chưa đáp ứng phải cược. Bất quá nói

ngươi có thể cách lão nương xa một chút sao, gần như vậy nhìn mặt của ngươi, lão nương nghĩ muốn lưu máu mũi nha!

Quân Kinh Lan mày kiếm nhú, mắt hẹp dài cũng nị lên, bình tĩnh nhìn Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái, bỗng nhiên nở nụ cười, sớm biết nàng không có thành thật như thế! "Kia làm đáp lễ, công chúa liền nói cho bản Thái tử bài thơ này nửa sau thế nào?"

Hoàng Phủ hiên đã biết, hẳn lại không biết, cảm giác như thế không tốt lắm.

Đạm Thai Hoàng đang muốn nói, khóe mắt dư quang lại bỗng nhiên nhìn tới Tiểu Tĩnh đang đối nàng mắt tròn trắng, còn quay mông, tự nhiên nhớ tới chính mình bị chính ở WC suýt nữa hù thoát, hừ một tiếng: "Bản công chúa không nghĩ nói!"

"Kia bản Thái tử nếu là đoán được, công chúa liền thực hiện lời hứa như thế nào?" Hai tay khoanh lại, môi mông nhích, hưng trí nêu điều kiện.

Thực hiện lời hứa, chính là lúc ấy nói ván bài thua gả cho hắn. Nhưng Đạm Thai Hoàng xác định, chỉ cần Hoàng Phủ hiên không nói, thơ tuyệt đối những người khác có thể đoán được ra, mà lấy quan hệ yêu nghiệt cùng Hoàng Phủ hiên, Hoàng Phủ hiên khẳng định không nói cho hắn biết! Hơn nữa nếu nói là yêu nghiệt thiện tính muốn kết hôn với nàng, đánh chết nàng cũng không tin! Cho nên, Đạm Thai Hoàng thực rõ ràng gật đầu: "Hảo! Ta đáp ứng!"

"Tuyệt không đổi ý?" Chợn mi hỏi.

"Tuyệt không đổi ý!"

"A..." Thái tử gia tâm tình vô cùng tốt xoay người đi rồi, Tiểu tĩnh lại đem mông duyên dáng nhếch lên vội đi theo hắn tiêu sái.

Mà đạm thai kích mày kiếm hơi nhú, quét Đạm Thai Hoàng liếc mắt một cái, lại cảnh cáo: "Về sau cách Quân Kinh Lan xa chút!"

"Đã biết!" Vương huynh không nói, nàng cũng sẽ cách hắn xa một chút, quá nguy hiểm! Nhưng là... Tiểu tĩnh, đợi đó!

...

Đi tới nửa đường, tiểu mào bắt mẫn mở miệng: "Gia, cái kia Mạc Bắc Tam công chúa thật sự hơi quá đáng, dám trêu chọc ngài! Thiên hạ này mỹ nữ dữ dội nhiều, ngài làm gì đòi nàng đẻ bụng thế?"

Đúng vậy a, thiên hạ này mỹ nữ dữ dội nhiều! Nhưng dám trêu chọc gia, còn có thể trêu chọc thành công, nàng là một người duy nhất!" Quân Kinh Lan cười yếu ớt, hơi hơi vuốt cằm nhìn trời, tâm tình rất tốt, nguyên bản tình cảm trong lòng đối nữ nhân kia mông lung, cũng chậm chậm rõ ràng lên.

Tiểu mào không nói gì, gia, ngài đây là tìm ngược, hay là tự ngược đâu? Nghĩ chuyện vừa rồi, hắn hít một hơi, lại hỏi tiếp: "Gia, khuyên hoàng công chúa làm thơ, ngài thật có thể tiếp được đi?"

"Gia không được, nhưng có người nhất định có thể! Nếu là nàng đều không được, thiên hạ này sợ thật không có người có thể tiếp được đi!" Hắn mị mầu trông về phía xa, nhìn về phía xa xối

Tiểu mào theo tầm mắt của hắn vừa thấy, trong lòng máy động, mở miệng nói: "Ngài là nói... Phu nhân?" Phu nhân là nghĩa mẫu của Thái tử điện hạ, ý tưởng cũng là ngạc nhiên cổ quái, nói không chừng thật sự có thể!

Quân Kinh Lan cười cười: "Đúng vậy, chính là nghĩa mẫu! Đi đem hải đồng thanh cho đòi đến, gia truyền tin cho nghĩa mẫu. Nói đến, cũng đã lâu không gặp bọn họ!"

Dứt lời, chậm rãi hồi cung.

Tiểu mào nghe vậy, chạy nhanh hưng phấn sai người đi cho đòi hải đồng thanh, một bên sai người một bên kích động gật lẹ, nói đến, hắn cũng đã lâu không gặp lão chủ tử...

Mà Tiểu Tĩnh thực mất hứng đi theo Quân Kinh Lan: "Ngao ô!" Chủ nhân, ta muốn ăn Thiên Sơn thánh quả!

Quân Kinh Lan không phản ứng.

"Ngao ô! Ngao ô!" Có nghe thấy không, tính gia muốn ăn Thiên Sơn thánh quả!

Quân Kinh Lan vẫn là không phản ứng.

Tính gia nhất thời giận dữ, chạy đến chỗ hắn, cong mông đối với hắn: "Ngao ô!" Không để cho ăn tính gia ăn, tính gia đánh rắm vào ngươi!

Quân Kinh Lan nhìn mông nó trong chốc lát, bỗng nhiên nói: "Ngươi đi ngoài xong, mông lau khô chưa?"

Tiểu Tĩnh vừa nghe, chạy nhanh ôm mông nhảy dựng lên, bay nhanh đến một bên đi kiểm tra! mông không lau khô?! Chờ nó ôm đuôi lay nửa ngày, phát hiện mình kỳ thật lau khô rồi, Quân Kinh Lan đã biến mất. Ngửa mặt lên trời khóc ròng, bị lừa!"Ngao ô ô ô ô..." Chủ nhân, ngươi hại tôi...

...

Đạm Thai Hoàng nhạc vui vẻ đeo ngọc bội, đi theo đạm thai kích hồi cung. Hồi cung, liền đóng cửa lại ở trong phòng ngủ một giấc, thẳng đến hoàng hôn, trong điện bỗng nhiên phát ra một trận tiếng cười, như là quý mị... Tiểu tĩnh, dám cấp lão nương hạ thuốc xổ, lão nương hôm nay cái đùa chết ngươi!

"A ha ha ha... Nga rống rống rống..."

bọn thị vệ không hẹn mà cùng run lên một chút, công chúa cười đến thật là khủng khiếp, nàng muốn làm gì?

Mà xa xa kia kiểm tra mông xong, Tiểu Tĩnh đang lau nước mắt, chợt run lên một cái, phòng bị nhìn mọi nơi... Ai tính kế tính gia?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44

Ban đêm.

có một đạo nhân ảnh xuất hiện. Chỉ một thân mỏng manh áo màu bạc, cao to thần nhiên, giống như xuân phong thảng ba, mang đến một phòng nhân gian xuân sắc. Mệ người, rồi lại không dám khinh nhờn.

Bác Minh Thái tử, vô luận là cầm tú hoa phục bề nghệ hay là y phục đơn giản. Đều là giống nhau tao nhã sáng tỏ, không người có thể đụng!

Tiểu mâm bụng khay, xúc mản hoa đi vào. "Gia, trà đến đây!"

"Ân!" Thần nhiên lên tiếng, ngón tay như ngọc cầm bút, lướt trên tờ giấy trắng thoăn thoắt. Mỗi một bút, đều bị ống tay áo nhẹ nhàng chớp lên, hoặc có từng trận hương vương giả bắt đầu lan trong không trung, ngăn chặn hết thấy màu nhân gian. Thần tiên thái độ, thiên nhân chỉ tư!

Cuối cùng, đầu bút lông cao chuyển, trên giấy trắng tùy ý, giống như trắng nhô lên cao, khí khái tẫn hiên, ngạo nghệ bề nghệ!

tám chữ to: quân đường lưỡng tái, tất ngự Nam Hải!

Bút buông, câu thần cười yếu ớt, đem bút lông sói bút gác lại một bên. Mà tám chữ to, cũng trong tay hấn dấy lên, liệt hỏa tùy ý, chiếu rọi ra kế hoạch lớn. . .

Chợt, Thái tử gia, tâm tình rất tốt mở miệng hỏi: "Đã cảnh cáo Tiểu tình sao?"

"Nô tài đã dựa theo ý của ngài, nói cho tình gia đêm nay không cần xuất môn, nếu là đi ra ngoài có thể gặp bất trắc, nhưng có nghe hay không liền xem tình gia!" Tiểu mâm thập phần tẫn trách đáp lời.

Quân kinh lan gạt đầu, dặn: "Cấp nghĩa mẫu đưa thư, tối nay đưa đến!"

"Thình gia yên tâm, tối nay nhất định có thể đưa đến phu nhân!" Tiểu mâm cao hứng phấn chấn đáp lời, lấy tốc độ hải đông thanh, một đêm tuyệt đối đủ! Nghĩ, tiểu mâm lại lo lắng nói lên một chuyện: "Gia, họ Mộ Dung phức mấy ngày nay vẫn không động tĩnh gì, chẳng lẽ là ngài lần trước sai tình gia chưa được?"

Thái tử gia nghe vậy, lắc đầu cười yếu ớt, ngữ trung tràn đầy không chút để ý: "3 ngày sau, mười lăm trăng tròn, chuyện nên xảy ra tự nhiên sẽ phát sinh!"

Tiểu mâm cái hiểu cái không gạt đầu. Mà ngay tại lúc này, bóng đen chợt lóe, đông ly bỗng nhiên rơi xuống đất, quỳ một gối xuống mở miệng: "Gia, tình gia mới vừa rồi đi ra ngoài!"

"Ân?" Thế nhưng vẫn là đi ra ngoài? Xem ra là đến chỗ người đàn bà kia! Nhưng cũng chính là như thế, mới càng có ý tứ không phải sao? Mối mong gọi lên, mị mầu mỉm cười, miễn cưỡng mở miệng, "Cấp gia thay quần áo đi!"

"Thay quần áo? Gia, đã trễ thế này ngài còn muốn đi đâu?" Tiểu mâm kinh ngạc mở miệng.

Quân kinh lan nghe hấn vừa hỏi, đầu tiên là không nhanh không chậm vận thất lung, tư thái như nước chảy mây trôi hoa lệ tao nhã. Theo sau, thờ dài mở miệng: "Đêm nay gia nếu là không ra đi, ngày mai, chỉ sợ cũng nhật xác tiểu Tình!"

Tiểu mâm hai tròng mắt trừng lớn, không dám tin nhìn hấn: "Gia, ai có bốn sự, có thể gây tổn thương cho được tình gia?"

Mị mầu u thiêm, ý cười hiện ra. "Tự nhiên chỉ có... nữ nhân Gia coi trọng!"

...

"Sở hoàng tử, bản công chúa tay nghề cũng không tệ lắm đi?" Đạm thai hoàng cũng không ngừng đầu lên hỏi.

Sở trường ca tối nay vốn là trèo tường tìm đến đạm thai hoàng khôi phục vấn tội, nhân nàng ngày ấy đem chính mình để tại nóc nhà. Nhưng vừa mới trở mình đi vào, lại bị chụp tới làm đồng lửa, ngã lại hấn thật sự là mệnh khổ! Thôi, cùng giai nhân vi phạm pháp lệnh, cũng là chuyện vui của nhân sinh! Cẩn một hơi gà quay, lúc này gạt đầu tán thưởng: "Hương thơm mà không nồng. Nuốt xuống xong miệng còn lưu dư hương, quả thật bản điện hạ cuộc đời ít thấy!"

Đồng tiền ở sau hai người bọn họ nuốt một chút nước miếng, kỳ thật gà quay cho nhiều loại thuốc bột, cái gì thuốc xổ, cái gì ngựa phần, cái gì cười nửa bước điên, cái gì đoàn tụ tán... Loạn thất bất tạo 1 đồng lớn! Một nửa được là của đạm thai hoàng, tỷ như thuốc xổ cùng đoàn tụ tán. Một nửa được là nàng bức điện hạ giao ra đây, tỷ như nửa bước điên cùng ngựa phần. May mắn điện hạ trên người còn dẫn theo được vật bách hoa ngọc lộ hoàn, bằng không...

Gà quay mùi thơm bay vài dặm, sở trường ca thật sự nhìn không được, hỏi: "Lần này, ngươi lại muốn làm cái gì?"

Đạm thai hoàng cầm gậy gộc ở lửa trại khều vài cái, mở miệng: "Cũng không có gì, chỉ là muốn thử xem cười nửa bước điên, thuốc xổ, ngựa phần, đoàn tụ tán, mệ được các loại được vật hỗn hợp cùng một chỗ, sinh ra phản ứng hoá học gì, nói không chính xác ta còn có thể nghiên cứu ra một loại phương thuốc mới, vì y học làm ra cống hiến!"

"Kia chiếu ngươi nói như vậy, chúng ta có phải hay không không nên ăn giải được?" Sở trường ca mối mong gọi lên, mặt mày loạn loạn, trên đầu ý tứ hàm xúc mười phần. Nếu là thật sự muốn vì y học làm cống hiến, ăn giải được làm cái gì, không phải hấn là lấy thân thí nghiệm sao?

Đạm thai hoàng nhìn hấn một cái, học cổ nhân rung đùi đắc ý mở miệng: "Cũng không phải! Cũng không phải! Thuốc thí nghiệm có thể nào người tới thử, nếu là nháo tai nạn chết người, ta chẳng lẽ không phải tội ác tày trời? Cho nên, chúng ta phải đợi động vật tới thử! Tỷ như chó sói, nếu là bất hạnh bị độc chết, lịch sử y thuật chắc chắn vì nó lưu danh!"

Đám cho nàng ăn thuốc xổ, nên chờ báo đáp trăm lần! Mà nàng tiếng nói vừa dứt, khoe mắt dư quang nhìn thấy mười thước có một tảng đá, có một trận ánh sáng màu xanh biếc hiện lên, hơi lướt qua, đám thai hoàng lại nhìn xem rõ ràng. Chạy nhanh cất cao âm lượng: “Ai nha, này gà quay đích thực ngon a, khắp thiên hạ chỉ có tôi một người biết, Sở hoàng tử hôm nay ăn nhiều một chút, nếu không về sau chỉ sợ cũng không có cơ hội!”

Vừa nói vừa hướng sở trường ca nháy mắt! Sở trường ca là ai? Đây chính là nhân vật không nên thân rùm beng, tự nhiên có thể hiểu ánh mắt của nàng ám chỉ, lớn tiếng mở miệng: “Quả thật, bán điện hạ nhiều năm như vậy, thật không có nếm qua gà quay mĩ vị thế!”

Sau Tảng đá, một con sói vồ đầu bứt tai, rất buồn bực! Chủ nhân nói nó đêm nay không thể ra cửa, chính là thật xa thật xa đã nghe đến mùi gà quay, nó một cái nhìn không được, liền chạy đến! Chính là gà quay dĩ nhiên là đại cừu nhân nướng, nàng khẳng định sẽ không cho mình ăn ... Ô ô... Nếu nó đi ra ngoài ôm đuôi của nàng nhận sai, có hóa giải hiểm khốc lúc trước?

Không được, không được! Tinh gia là có tiết tháo, có thể nào vì một con gà quay bán đứng chính mình!

Chính là.

Muốn ăn! Mắt nước mắt lưng tròng, hai chân trước ghé vào trên tảng đá, nhìn lên liếc mắt một cái! Này không nhìn còn khá, vừa thấy càng muốn ăn!

Ngay tại lúc này, đám thai hoàng đứng dậy, vận thất lung, bỗng nhiên tròng lớn mắt đối với sau sở trường ca gào to: “Ai, đó?”

Sở trường ca cũng giống như kinh ngạc quay đầu lại, xem xét, gì đều không có. Mở miệng đề nghị: “Nếu không chúng ta đi xem?”

“Ừ!” Đám thai hoàng gật đầu, hai người cùng nhau đứng dậy, mang theo đồng tiền hướng phía nam đi. Trên mặt đất còn có hơn phân nửa gà quay!

Cơ hội tốt! Tiểu tinh bay nhanh nhảy lên, như tia chớp vọt tới lửa trại, hai chân trước một kẹp, ôm gà quay trở về sau tảng đá! Ha ha ha... thật sự là thật tốt quá!

Mất sau một trận động tĩnh, đám thai hoàng cùng sở trường ca tự nhiên đều nghe thấy được. Hai người liếc nhau, nở nụ cười một tiếng, trực tiếp đi rồi...

Tiểu tinh ở phía sau đầu ăn xong gà quay, lau miệng, hạnh phúc nằm kềnh trên mặt đất, thích ý nhìn bầu trời. Đột nhiên, đầu choáng váng...

...

Nghe nói đêm đó, sói của Bắc Minh Thái tử điên rồi, vừa nhảy vừa hát vừa cười, làm âm ỉ nửa đêm. Còn giống uống rượu, cước bộ phù phiếm đến cửa tẩm cung Hoàng Phủ linh huyền sói tru một khúc, lại chạy đến cung của Nam Tề sử thần miệng cười ngây ngô nửa canh giờ, còn chạy đến trên tấu chương của Đông Lăng hoàng nhảy một vũ đạo tuyệt đẹp cũng để lại vài cái dấu chân, kết cục là suýt nữa bị Đông Lăng Ngự lâm quân bắn chết!

Cuối cùng, lại chạy vội tới tẩm cung tây võ nữ hoàng, lúc phùng nữ hoàng tắm rửa, nó nhảy dựng lên điên cuồng, rơi vào thùng tắm. Bị vớt lên nháy mắt, lại ị ra một cục phân vào thùng tắm, sau đó hoa lệ té xiù! nữ hoàng trong thùng tắm dưới con thịnh nộ, không nghe mưu thần khuyên bảo, hạ lệnh đem nó nướng!

May Bắc Minh hoàng Thái tử xuất hiện đúng lúc, mới cứu nó kịp. Vẫn chưa đợi tây võ nữ hoàng đồng ý, trực tiếp mang theo đi rồi, sau lại sai người tặng hậu lễ biếu đạt xin lỗi...

Thông qua đêm nay Tiểu tinh hiểu được một cái đạo lý làm sói! —— thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, cũng không có gà quay miễn phí! Nếu có một ngày thật sự gặp “Miễn phí”, nhất định phải trước làm rõ ràng ý đồ đối phương, cân nhắc lợi hại, lo lắng ăn hay là không ăn!

Chính là vì cái gì ăn giải được, nó lại đang tiêu chảy? Ô ô... Bi thương thay đời sói!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Tiểu tinh thống khổ lôi kéo bụng, kéo đến một nửa trong lòng bị phẫn! Bay nhanh chạy đến, đối với quân kinh lan một trận lắc, trong mắt có lệ, chủ nhân, giúp ta hết giận!

Thái tử gia ôn hoà nhìn nó liếc mắt một cái: “Tiêu chảy, bắt quá là bởi vì ngươi dạ dày hảo, hệ tiêu hoá cũng tốt, sao lại đổ cho người ngoài?”

Tiểu tinh miệng ngậm, lúc ấy nữ nhân kia tiêu chảy, chủ nhân hỏi nó làm gì, nó đại khái chính là tỏ vẻ, bởi vì nữ nhân kia hệ tiêu hoá cũng dạ dày hảo. Hiện tại chủ nhân nói như vậy trả lại cho nó, chẳng lẽ đây là phong thủy luân chuyển trong truyền thuyết?

“Ngao ô!” Chủ nhân, ngươi không thương tôi!

“Đưa Đông Lăng công chúa dạ mình cháu, đưa Nam Tề sử thần tử ngọc lưu ly, còn có đưa Đông Lăng hoàng thất thái ngọc lưu ly... Nếu gia cũng không yêu ngươi, tiểu mả, ngươi đi đem vài thứ kia lấy về. Về phần tinh gia, ngày mai là bị người nướng...” Thái tử gia nhân nhả mở miệng.

Tiểu tinh nghe vậy, bay nhanh lùi, chân chó ôm bắp đùi của hắn: “Ngao ô! Ngao ô!” Ai nha, chủ nhân, người ta biết ngươi là yêu nhất ta! Tiền tài bảo vật ngoài thân, đưa đi ra ngoài còn muốn trở về, ta thật mất mặt nha đúng không?

Tiểu mả cũng tiêm cổ họng hoà giải: “tinh gia, gia bảo ngài không ra đi, ngài vẫn là đi ra ngoài, ngài xảy ra chuyện, gia sinh khí cũng là bình thường nha...”

“Ngao ô!” Chủ nhân, tôi hiểu lầm ngươi, nguyên lai ngươi là bởi vì quan tâm tôi mới sinh khí!

Quân kinh lan lại không lên tiếng, bắt Tiểu tinh tại chân của mình, ném tới một bên, bước đi hướng ngoài điện

Tiểu mào chạy nhanh đuổi kịp hỏi: “Gia, ngài đây là...”

thanh tuyền tự tiện phương truyền đến, ngữ trung có cười: “Nguyên bản, gia là không tính toán trông nom chuyện của đạm thai hoàng. Nhưng xem nàng thay gia giáo huấn Tiểu tình, gia sẽ giúp nàng một lần!”

Dứt lời, nhàn tản giẫm chặn tại chỗ, chậm rãi mà ra.

Mà vừa mới tìm được an ủi Tiểu tình, vừa nghe lời này, không dám tin ngửa mặt lên trời, thẳng tắp khóc hôn mê qua đi...

Nghe tiếng khóc Tiểu tình, Thái tử gia hơi hơi cau mày, mỉa hoặc lười nhác. Hắn là không tính toán chỗ mớm vào, nhưng mình cũng cảnh cáo Tiểu tình, nữ nhân kia còn có thể bắt nó dụ đi ra ngoài chính thành như vậy. Cũng đáng giá hắn cứu nàng!

Về phần sói kia không nghe chủ nhân, mà không nên chạy ra cửa bị người thu thập, làm cho nó thương tâm cũng là có ưu đãi!

...

“Đại hoàng tử, người thật là bạn tốt!” Tới cửa tắm cung, đạm thai hoàng rất là vui vẻ vỗ một chút bả vai Sở trường ca!

Sở trường ca đầu tiên bị nàng chụp liền sững sờ, chợt cười cười, nhất phách phong lưu phe phẩy ngọc cốt phiến, giống như ôn nhu mở miệng: “Tài cán vì công chúa cống hiến sức lực, là bản điện hạ vinh hạnh!”

” người đã cảm thấy được như thế vinh hạnh, ta đây sẽ không đặc biệt cảm tạ người! tắm cung tới rồi, ta đi về trước, đại hoàng tử ngủ ngon, nhận thức người thật cao hứng!” Đạm thai hoàng nói xong, liền hướng tắm cung chạy vội mà đi! Không phải nàng không báo ơn, mà là sở trường ca nói xong, liền thích hướng phong hoa tuyết nguyệt nói, nàng đối hắn nói chuyện thật sự mệt!

Sở trường ca sững sờ, không nói gì nhìn nàng qua sông đoạn cầu, thật lâu quay về...

Đồng tiền “Thiết” một tiếng, trở mình một cái xem thường!” Điện hạ, nhìn thấy đi, người ta cần bản đối ngài kính thường!”

“Ba!” một tiếng, sở trường ca một cái lắc đầu của hắn, cười nói, “Nàng nếu là một vốn một lời, bản điện hạ liền ngược lại kính thường!” Dứt lời, lắc cây quạt thành thoi thành thoi hướng tắm cung mình mà đi...

Đồng tiền không nói gì. Điện hạ, ngài đây là bị coi thường đi

...

Đạm thai hoàng mới vừa vào sân, một trận ánh đao liền theo phía bên phải đánh úp lại, sát khí lạnh thấu xương, hàn ý kinh người! sát khí, trừ vô lâm cao thủ không thể có!

Nàng đang muốn đánh lại, một tảng đá hỗn loạn mang theo vô tận nội lực, theo chỗ cao bay tới, đánh vào giữa cổ tay Hắc y nhân!

“Thương!” một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất. Chợt, sợi dây thừng vòng ở thắt lưng đạm thai hoàng, đem nàng hướng trên nóc nhà!

Tiếp theo, liền nghe được một đạo thanh tuyền đáng ghét truyền đến: “Công chúa, bản Thái tử cứ như vậy cột người chơi đùa như thế nào?”

“Cút!” Trên đời lại có tiện nhân như thế! Còn muốn đem nàng làm điều, khôn khiếp!

“Nói giỡn mà thôi, bản Thái tử như thế nào bỏ được đâu!” mở miệng, dây thừng vừa thu lại, tay vung, đem phía dưới Hắc y nhân đánh, vận đủ nội lực, đối với đồng bạn của hắn đánh đi!

Vung lên, phía dưới Hắc y nhân như là bao cát, bị dây thừng trong tay hắn đâm cho trên trời dưới đất bay tứ tung. Dây thừng bởi vì nội lực của hắn, thật dựng thẳng lên, nhưng hắn lại mặt không đổi sắc, y cười như trước!

Đạm thai hoàng ở bên cạnh hắn, nhìn hắn thần nhiên vung dây thừng, trêu chọc vô lâm cao thủ. Trừ bỏ khiếp sợ cũng chỉ còn lại có khiếp sợ, nam nhân này, tu vi rốt cuộc muốn đến loại nào?

Mà ngay tại lúc này, kia thanh thoi thanh thoi vung dây thừng, bỗng nhiên nghiêng đầu, cười xấu xa mở miệng: “Công chúa, bên kia gió lớn, người vẫn là đến trong ngực bản Thái tử an toàn hơn!”

“Ta thật muốn tìm cái tát thôi đem miệng người ngăn chặn!” Quả thực bực mình!

“Ha ha ha...” Một tiếng cười khế, êm tai đến cực điểm

...

Phía nam Kỳ Liên sơn, một mảnh rừng hoa đào, có một tòa nhà trúc. chợt có một con hải đông thanh phá không tới, tự cửa sổ bay vào phòng. Hải đông thanh trên chân có một mảnh màu vàng, đúng là Bắc Minh Thái tử ấn tín!

Giờ phút này đã là nửa đêm...

Mà ngay tại lúc này, một nữ tử thân bộ y, nổi giận đùng đùng xoa thắt lưng! Chợt, một tiếng ĐÔNG sư tử rống vang lên, suýt nữa đem nóc nhà ném đi: “Bách Lý kinh hồng, người thành thật cho ta, người có phải hay không trộm 5 lượng bạc?”

Rời khỏi phòng ốc cách đó không xa trên cây, một nam tử áo trắng ôm kiếm ngấm trắng. Thần nhiên ánh trắng, ở hình dáng tuyệt mỹ tinh xảo của hắn lộ một tầng ngân quang sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng không hề độ ấm, giống như bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì đều không tiến trong mắt của hắn, mà thế gian vạn vật, cũng đều bị hắn ngăn cách ở ba thước!

Thiên hạ này, sợ là tìm không ra một người so với hắn lạnh hơn, càng ngạo nhân. Mà hắn, cũng đang là vô lâm thứ nhất mỹ nam tử, Bách Lý Cẩn Thần! Nhưng giờ phút này,

mặc dù trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo như hấn, nghe mẫu thân đối phụ thân một tiếng chất vấn, mi tâm cũng nhịn không được nhủ lại.

Phụ thân trộm của mẫu thân... 5 lượng bạc?!

Bên cạnh hấn Bách Lý Như Yên hít một hơi, kia xinh đẹp động lòng người, cũng tràn đầy thương xót, một bên lắc đầu, một bên ngửa mặt lên trời mở miệng: “Ài! 5 lượng bạc mà thôi, phụ thân đáng khinh đi trộm sao? Mẫu thân... Từ từ, chẳng lẽ là ca ca ngươi trộm?”

Bách Lý cẩn thận nghe vậy, nhắm mắt dưỡng thần, căn bản mặc kệ...

Bách Lý Như Yên biết miệng, có ca ca thực nhảm chán! Vẫn là lãnh tử hấn thúc thúc... Đáng tiếc hấn lại chạy!

Mà phòng trong, Bách Lý kinh hồng sắc mặt cứng đờ. Ánh mắt say lòng người quét về phía Nam Cung cầm, thân nhiên nói: “Hôm nay, ngươi không phải mua củi gạo dầu muối trở về sao? Ta nếu nhớ không lầm, đó là 5 lượng.”

“Ách...” Nam Cung cầm sùng sốt một chút, xấu hổ cười cười, “Nga ha ha a, ta quên, ngươi có biết, người lớn tuổi, trí nhớ khó tránh khỏi không tốt! Ta biết ngươi là nhất định sẽ không để ý, a ha ha ha... A, đúng rồi, ngươi nhìn cái gì?”

Đình đầu đầy mồ hôi nói sang chuyện khác!

Nữ tử nói chuyện, thoát nhìn mới vừa rồi hơn – ba mươi tuổi, hé ra mặt tinh xảo đẹp vô cùng, đáng người thon dài, cử chỉ đáng khinh. Mà nam tử bị nàng chất vấn, thoát nhìn cũng liền hơn ba mươi. Một thân trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, bất nhiễm thế tục, người như trắng sáng, khiến người lòng say tâm chết.

đôi mắt nhìn trên bàn, thân nhiên nói: “Kinh lan đưa thư tới!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Kinh lan đưa thư? Nam Cung cầm quay đầu vừa thấy, mặt trên liền viết hai câu nói.

“Nhật chiếu hương lô sinh tử yên, Điều khán WC tại na biên. Mong rằng nghĩa mẫu vui lòng chỉ giáo!”

Nam Cung cầm sau khi xem xong, trở mình một cái: “Này tiểu tử, uống công người ta còn nói hấn Bắc Minh Thái tử rung trời, liền một câu thơ cũng muốn đến phiền tôi!”

một phen đoạt bút trong tay Bách Lý kinh hồng, viết ra hạ hai câu: “Phi lưu trực hạ tam đại thi, Nghi tự nhất đại vệ sinh chi

!”

(dịch này: C** bay thẳng xuống ba cục lớn. Hư hư thực thực giấy không mang -_-)

câu hạ xuống, Bách Lý kinh hồng biểu tình lúc này trở nên thập phần vi diệu. Nhìn sau một lúc lâu, chần chờ hỏi: “Giấy vệ sinh là vật gì?”

“A, giấy vệ sinh a chính là... Từ từ!” Nam Cung cầm bỗng nhiên trừng lớn hai tròng mắt, lại đem giấy viết thư nhìn mấy lần, này... Này câu thơ không phải kiếp trước chính cổ dùng sao, như thế nào không ai biết?” Kinh lan có nói câu thơ từ đâu tới đây?”

“Hải đông thanh truyền tin, chỉ có hai câu này.” Cho nên cũng không có ai đến truyền lời

Nam Cung cầm nhất thời cảm giác mình tim đập đều gia tốc, đồng hương, chẳng lẽ là đồng hương? Nghĩ cuống quít đối với cửa hô to: “Thần Nhi, tiến vào!”

Tiếng nói vừa dứt, một trắng một hồng, hai đạo bóng dáng rơi vào phòng, Bách Lý Như Yên cũng theo tiến vào.

Nam Cung cầm cuống quít đem thư quân kinh lan xuống, lại viết hé ra câu: “Sàng tiền minh nguyệt quang, Địa thượng hải lưỡng song!” (Đầu giường trắng sáng rọi, Trên mặt đất giày song song)

Viết xong, đem hai phong thư đều giao cho Bách Lý cẩn thận: “Đây là hồi âm cho kinh lan ca ca, còn có này, làm cho hấn hỏi người đó một câu, có thể tiếp được hai câu này không!” Nếu có thể tiếp được, liền nhất định là đồng hương!

Bách Lý Như Yên kiểm chân vừa thấy, Sàng tiền minh nguyệt quang, Địa thượng hải lưỡng song! Đầu lưỡi duỗi ra: “Mẫu thân, thật đáng khinh...”

Bách Lý cẩn thận khẽ gạt đầu, cái gì cũng không hỏi, xoay người liền đi.

“Thần nhi, nhớ kỹ, phong thư rất trọng yếu!” Nam Cung cầm lại bổ sung một câu!

Người Đi tới cửa cước bộ chậm một chút, hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, thanh tuyến vang lên: “Lo lắng, liền thay đổi người đi.”

Nam Cung cầm khoe miệng vừa kéo, cả giận nói: “Ngươi này tiểu tử, có ngươi cùng nương nói chuyện thế sao?”

Rống xong, quay đầu đối với Bách Lý kinh hồng quát lớn: “Đây đều là ngươi dạy dỗ!” Không nghĩ tới có gien di truyền của nàng, đứa con vẫn là cùng cha của hấn một cái đức hạnh!

Bách Lý kinh hồng không nói gì, lúc trước không phải nàng nói đứa con như vậy... Thực khóc sao? Tuy rằng nhiều năm như vậy, hấn cũng không hỏi qua nàng “Khóc” là gì

Bách Lý như Yên chen vào nói: “Mẫu thân, ca ca đã muốn lớn, không thể gọi tiểu tử, hẳn là kêu đại tử! Úc da!”

Tiếng nói vừa dứt, kiếm quang chợt lóe, giống như nghe hồng xé trời. Một trận bạch quang xẹt qua, nàng vạt áo liền rơi, Bách Lý Như Yên mặt lập tức liền đen, quay đầu trừng mắt ca ca!

Đều không phát hiện hẳn như thế nào rút kiếm, kiếm cũng đã thu vào trong vỏ! Không nói chuyện, cũng không thấy nàng. Xoay người liền đi, lưu lại một bóng lãnh ngạo

Vì thế Nam Cung cảm hiểu được, đánh giá nếu không phải mình là mẹ ruột, trước bị kiếm tước chính là mình! Nói cách khác hẳn đã muốn thực cho mình mặt mũi, nghĩ như vậy mặt càng đen.

“Mẫu thân, ta cũng phải đi!” Như Yên mở miệng, “Lãnh tử hàn thúc thúc lại chạy, ta đi hỏi một chút kinh lan ca ca, có lẽ hẳn biết!”

Lời này vừa ra, Nam Cung cảm ưu thương đỡ trán: “Nói bao nhiêu lần, lãnh tử hàn thúc thúc lớn tuổi, không thích hợp người...”

“Không phải người nói tình yêu có thể vượt qua tuổi sao? Ta đi trước, phụ thân, mẫu thân liền giao cho người!” Dứt lời, chạy đi bỏ chạy!

Nam Cung cảm muốn đi lên ngăn đón, lại bị người phía sau giữ chặt. Quay đầu lại rống giận: “Bách Lý kinh hồng người làm gì?”

Đợi đứa con đi xa, hẳn mới thân nhiên mở miệng: “Sớm đã cảm thấy bọn họ vương bận, bọn họ không ở, nghĩ muốn ở nơi nào làm, chúng ta làm ở nơi đó.”

“...”

“Giấy vệ sinh là vật gì?” Hẳn lại hỏi.

Nam Cung cảm lực chú ý bị dời đi, cảm lấy hẳn cao hứng phấn chấn mở miệng: “Ta không phải đối người đã nói, ta lúc trước là từ mấy ngàn năm sau tới sao? Giấy vệ sinh chính là giấy bản của thời đại ta, cho nên ta hoài nghi, là có đồng hương đến đây! Nói không chính xác hẳn biết trở về. Mà nếu quả không phải, ta không phải kích động, cho nên trước hết để cho bọn nhỏ đi xem!”

Lời này vừa ra, Bách Lý kinh hồng gật đầu tỏ vẻ hiểu được. Mắt lại hiện lên một đạo lưu quang, không cho Nam Cung cảm nhìn thấy...

...

Đông Lăng hoàng cung, trong viện.

Mọi nơi nằm Hắc y nhân, Thái tử gia cầm trong tay dây thừng ném, thân nhiên nằm trên nóc nhà, ngóng nhìn sao trời. Lười biếng nói: “Gia có phải hay không nói, người nếu trở về hội thơ, tối nay tất có họa sát thân!”

“Người sao biết ta đánh không lại những hắc y nhân này?” Đạm thai hoàng mắt liếc thấy hẳn, những hắc y nhân này là võ lâm cao thủ đúng vậy, nàng không bỏ sự học hẳn trêu chọc bọn họ cũng đúng vậy, nhưng không có nghĩa là nàng đánh không lại!

“Bọn họ Đã chết, còn có thể có tiếp theo” thanh tuyến thích ý vang lên.

Đạm thai hoàng nhú mày: “Vậy người làm thế nào biết sẽ có người muốn giết ta? Trở về thơ hội, ta cũng không có...”

Nói đến một nửa, hẳn liền chống nghiêng người đối với nàng, miễn cưỡng cười nói: “Công chúa không có mở ra đại tài, đã có người đối với người đọc thơ tình, còn có người nguyên bản liền không thích người.”

“Người là nói Hoàng Phủ linh huyền?” Sở trường ca đối nàng đọc thơ tình, Hoàng Phủ linh huyền nguyên bản liền không thích nàng, cho nên càng phải nàng đưa vào chỗ chết?

Quần kinh lan không đáp, mị mầu lại ản có ý cười...

“Ta hiện tại bỗng nhiên cũng muốn đem Hoàng Phủ linh huyền đưa vào chỗ chết!” Đạm thai hoàng nửa điểm không che dấu ý đồ giết người phóng hỏa tội ác tày trời, xem ra là nàng lần trước cấp giáo huấn quá nhỏ, đối phương không để ở trong lòng!

Quần kinh lan lại cười khẽ mở miệng: Hoàng Phủ linh huyền một thân, ghét ác như cừu, mặc dù kiêu ngạo ương ngạnh, lại cũng không phải không để ý người! Liền nếu như lúc trước người đánh khi là quận chúa, nàng chỉ dùng bò cạp không độc, liền đủ để chứng minh kỳ tâm không ác, nhưng này lần lại động sát khí!”

Thốt ra lời này, đạm thai hoàng sắc mặt liền đen! Ý tứ của hẳn chính là Hoàng Phủ linh huyền sẽ không vô duyên vô cớ muốn giết người, như vậy sai lầm ngay tại trên người nàng?

Làm như nhìn thấu suy nghĩ, hẳn lại nói: “Người đúng vậy, Hoàng Phủ linh huyền cũng đúng vậy. Kia, vấn đề ở nơi nào?”

“Người là nói có người từ giữa xúi giục?” Đạm thai hoàng nhú mày hỏi, trong đầu lập tức liền hiện lên bóng dáng khi la!

Quần kinh lan gật đầu, nói: “Công chúa, người tuy là gốc chút, nhưng bản Thái tử chút không chê! Bản Thái tử về sau chỉ điểm người, cho người cất cao chỉ số thông minh!”

“Con mẹ người, cút!” Ngoài miệng là mắng, trong lòng đã có định luận. Nàng hiểu được quần kinh lan, đều không phải là là đắc tội không nổi Hoàng Phủ linh huyền, mà là không nên làm cho cá nhân đắc lợi! Hoàng Phủ linh huyền hôm nay phải người giết nàng đại ân là muốn báo, nhưng này người ở phía sau xúi giục, càng phải trả giá đại giới!

Thái tử gia lại bị mắng, nhưng cũng không biết có phải hay không bị mắng thành quen, không những không tức giận, ngược lại cười xấu xa nói: “Cút? Cút công chúa trên giường làm thế nào?”

Dưới ánh trăng có mỹ nhân nằm nghiêng, thật hấp dẫn. Tình cảnh này lời ấy, là phi thường có thể làm cho người xuân tâm nảy mầm, máu sôi trào!

Đạm thai hoàng nhìn hẳn trong chốc lát, biểu tình bỗng nhiên còn thật sự nghiêm túc: “Quần kinh lan!”

“Ân?” Hẹp dài mị mầu nhìn nàng, ý cười trong suốt.

“Ngươi có biết ngươi tối suất, là khi nào sao?” Nói đến đây, không đợi hắn đáp lời, nàng lại cắn răng nói tiếp, ” là lúc không nói lời nào! Nếu ngươi là người cảm, vậy thật sự suất tới cực điểm!”

Dứt lời, nghiêm mặt đi nhanh, ý muốn theo nóc nhà trượt xuống.

nàng mới vừa mới đi tới mái hiên, liền nghe được người nào đó không biết xấu hổ truyền đến: “Công chúa, bản Thái tử không dám rất suất! Rất suất, công chúa không xứng với, tự ti, gia tâm không đành lòng!”

“Cút mẹ ngươi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Mắng xong bước đi, cũng không quay đầu lại!

có tiếng cười khẽ tự sau truyền đến: “Công chúa, ngươi hiện nay trở về, tất nhiên sẽ bị mắng!”

Đạm thai hoàng cước bộ một dừng chút, nghiêm mặt quay đầu trở lại: “Hiện nay trở về bị mắng, đợi lát nữa trở về sẽ bị mắng thảm hại hơn đi?” Nữ hài từ nửa đêm xuất môn, không phải là quay về càng muộn mắng càng thảm sao? Bất quá vài lần xuất môn trước Vương huynh cũng chưa mắng nàng, hôm nay sẽ không trùng hợp như thế đi?

“Công chúa không tin, liền đi xem!” Quân kinh lan ý cười dạt dào mở miệng, mị mầu u thiêm, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng.

Nhìn hán giả trang bí hiểm, đạm thai hoàng một hơi tức giận, xoay người liền đi: “Ta cũng không tin, ngươi liền trừng lớn mắt thấy xem, ta đêm nay trở về có thể bị mắng không!”

Tiếng nói vừa dứt, liền theo nóc nhà trượt đi xuống.

Trên nóc nhà Thái tử gia, khóe mắt dư quang nhìn chính hướng trong viện đạm thai kích, lại nhìn nhìn đạm thai hoàng, thần tế ý cười càng đậm. Thu hồi thở, không làm cho đạm thai kích phát hiện.

“Hoàng nhị, ngươi lại đi đâu?” Một trận giận, giống như sét giữa trời quang!

Mới vừa đi tới cửa tẩm cung đang muốn đẩy cánh cửa đạm thai hoàng, sắc mặt cứng đờ! Trong lòng đem quân kinh lan một trận mắng to, này khôn khiếp, thấy Vương huynh đến đây, không hảo hảo ngăn đón nàng, càng muốn ra về thầy tướng số dường như nói ra rất nhiều, hại nàng nổi giận dưng dưng chạy xuống vừa lúc bị Vương huynh tóm

Quay đầu, nhìn về phía Vương huynh kia so với nữ nhân còn muốn đẹp hơn ba phần, một bên dùng khóe mắt dư quang mưu sát người trên nóc nhà dù bận vẫn ung dung xem cuộc vui, một bên cười mỉa: “Vương huynh, ta chỉ là, chính là đi ra ngoài nhà xí...”

Đạm thai kích từ phía đảo qua, một đôi mắt hoa đào nén giận khí, nhìn thoáng qua Hắc y nhân ngã trên đất, lại thấy nguyên bản người coi chừng dùm sân cũng đều bị người giết. Lại sau một lúc sợ, thanh tuyến cũng cất cao mấy phần: “Xuất môn cũng không cho hạ nhân cùng, thích khách đến, lại càng không biết kêu cứu! Ngươi làm Vương huynh nói ngươi cái gì bây giờ?”

Đạm thai hoàng bị quát lớn một trận phát mộng, khóe mắt dư quang lại nhìn thấy kia yêu nghiệt trở mình thay đổi cái tư thế xem cuộc vui, suýt nữa bị hán làm phun máu! Mắt thấy Vương huynh càng phát ra sinh khí, nàng chạy nhanh pha trò: “Vương huynh, không biết nói ta cái gì, đừng nói đi, ai nha...”

“Còn cợt nhả!” Lại là một tiếng gầm lên, lãnh ý kinh người!

Đạm thai hoàng bị rống run lên, suýt nữa bị dọa đến đi chào theo nghi thức quân đội! Chạy nhanh cúi đầu, thành thành thật thật nhận huấn thị! Trong lòng đem tư yêu nghiệt tổ tông mười tám đời đều an ủi một lần! Nếu nàng sớm một chút trở về, sẽ không vừa lúc gặp Vương huynh, nếu tối nay trở về, Vương huynh thấy Hắc y nhân, chuyện thứ nhất nhất định là nơi nơi tìm nàng, thấy nàng bình an không việc gì rất là may mắn, sẽ không tính toán chuyện nàng chạy ra ngoài

Mà cố tình chết liền xông lên! Đều do cái kia tư yêu nghiệt kích thích nàng.

Nhìn hướng trên nóc nhà vừa thấy, kia khôn khiếp đã muốn không thấy bóng dáng, đạm thai hoàng hung hăng tổn hơi thừa lời...

...

Hôm sau.

Đông Lăng ngự hoa viên, chim bói cá bay, bách hoa đua tiếng.

Một cây cầu hình vòm, nữ tử mặc cung trang vàng, đang tung mồi cho cá. Cá chép cùng nhảy lên, phồn hoa vô cùng. Phía sau nàng thị tỳ cung kính cúi đầu, mở miệng cười nói: “Công chúa, người xem, con cá, đều bị ngài nuôi béo rồi đó!”

Hoàng Phủ linh huyện đuôi lông mày nhích, tươi đẹp bắn ra bốn phía: ” bản công chúa tí mị chán nuôi, chúng nó nếu dám không béo, bản công chúa diệt chúng nó cừu tộc!”

Nàng này tiếng nói vừa dứt, các cung nữ một trận cười trộm: “Công chúa, ngài thực hay nói giỡn!”

Ngay tại lúc này, một nữ tử ngây thơ, theo cầu hình vòm đi qua, vẻ mặt ngạo mạn, một bộ cao ngạo! Đúng là thành nhả không thể nghi ngờ. Mà nàng nhìn thấy Hoàng Phủ linh huyền, cũng như là không phát hiện, bước đi tiếp!

Hoàng Phủ linh huyền nuông chiều từ bé, lại là muội muội song sinh của hoàng đế, mặc dù quốc quân vương thấy nàng, cũng sẽ cười tiếp đón một tiếng, hiện nay thậm chí có cung nữ không đem nàng để ở trong mắt! Nhất thời một cổ con tức liền lên đây, giận quát một tiếng: “Đứng lại! Thấy bản công chúa cũng không hành lễ?”

Thành nhả quay đầu lại nhìn nàng một cái, vẻ mặt khinh mạn, mắt lộ khinh thường: “Công chúa? Công chúa tính cái gì vậy, trong mắt ta, chỉ có Mạc Bắc công chúa!”

Dứt lời, xoay người liền đi. Cảm thấy đã có điểm không yên, phụng lệnh công chúa đi ra diễn trò, nhưng nói như thế có thể hay không quá mức, chính mình bị người loạn côn đánh chết?

“Làm càn! Người tới, cấp bản công chúa đem nàng bắt!” Một tiếng gầm lên!

Hoàng Phủ linh huyền tiếng nói vừa dứt, liền có một tiếng quát lạnh từ phía sau nàng vang lên: “Thị tỷ của đệ muội hoàng, xem ai dám lấy?”

Mà ngay tại lúc này, cách đó không xa, nhất bóng dáng màu vàng, 1 tím, 1 xanh thẫm, giẫm chặn tại chỗ mà đến. Rất xa, liền nhìn thấy trên cầu hình vòm tranh chấp, đi ở phía trước Hoàng Phủ hiện trước dừng lại bước, quân kinh lan cũng dù bận vẫn ung dung dừng lại, xem cuộc vui. Mà đệ muội kích, hơi hơi nhíu mày, có chút lo lắng.

Thanh âm quen thuộc làm cho Hoàng Phủ linh huyền một trận hóa, đem qua không có giết nữ nhân này, hôm nay còn dám xuất hiện ở trước mặt mình! Quay đầu nhìn đệ muội hoàng, nàng quần áo hồng y tung bay, sắc mặt vắng lặng đứng ở đầu cầu, cả người như là nữ thần mặt trời chói chang, tản ra ánh sáng rực rỡ, không thể mạo phạm. Nhìn ánh mắt của mình cũng tràn đầy xơ xác tiêu điều!

Hoàng Phủ linh huyền trên mặt cũng nháy mắt nhiễm thượng sắc mặt giận dữ, âm thanh lạnh lùng nói: “Khuyh hoàng công chúa, thị tỷ vô lễ trước, hôm nay không xử trí nàng, bản công chúa uy nghiêm bị hủy!”

Nàng này tiếng nói vừa dứt, thành nhả lúc này khóc suốt mướt hướng đệ muội hoàng bên người chạy: “Công chúa, ngài không nên nghe Đông Lăng công chúa nói bậy, là nàng cố ý khó xử nô tỳ, nô tỳ đi đến, nàng liền vô cớ mắng to nô tỳ bị ổi, còn nói là có nhiều nô tài, liền có nhiều chủ tử, như thế vũ nhục ngài! Nô tỳ nhất thời tức quá mới cãi lại...”

“Nói bậy! Người dám nói xấu bản công chúa!” Hoàng Phủ linh huyền càng nghe càng phát hỏa, nô tài kia căn bản ăn nói lung tung! Nàng khi nào nói qua vậy?

Đệ muội hoàng nghe vậy cười lạnh: “Bản công chúa không tin nghe được, chỉ tin nhìn đến, thành nhả bị người khi dễ khóc thành như vậy, còn có thể là nàng không sai? Câu cửa miệng nói đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân, người đường đường công chúa, khi dễ một cái hạ nhân, cũng không sợ bị người nhạo báng!”

“Rõ ràng là nha đầu vô lễ trước, thị tỷ của ta có thể làm chứng! Ta Hoàng Phủ linh huyền bị người nhạo báng? Sợ là Mạc Bắc công chúa bị người nhạo báng đi? Chẳng lẽ người lớn như vậy, cũng không biết cái gì gọi là thiên nghe tắc ám, kiểm nghe tắc minh sao?” Hoàng Phủ linh huyền nói châm chọc.

Nàng lời này vừa ra, đệ muội hoàng không không sinh khí, ngược lại nở nụ cười: “Nguyên lai huyền công chúa cũng biết thiên nghe tắc ám, kiểm nghe tắc minh, kia vì sao tới trên người của người, sẽ tin người bên ngoài nói bậy?”

“Người...” Hoàng Phủ linh huyền đôi mi thanh tú hơi nhíu, trầm mặc một hồi mà, nhất thời kịp phản ứng cái gì, “Người là nói, khi la gạt ta? Người có chứng cứ?”

” thị tỷ người có thể chứng minh người không có khó xử thị tỷ của ta, kia ngày đó người dự yến hội, hay không cũng có thể chứng minh bản công chúa trong sạch đâu? Bản công chúa không biết khi la quận chúa đối ngài nói gì đó, chỉ hy vọng công chúa có thể rộng đường ngôn luận, nhiều nghe, nhiều thủ chứng, phán đoán, chớ để bị người khác lợi dụng!” Đệ muội hoàng ý cười dạt dào mở miệng.

Nàng này tiếng nói vừa dứt, cách đó không xa Hoàng Phủ hiện mày kiếm nhíu, tán thưởng. Quân kinh lan khoe môi mỉm cười, không nói một câu. Đệ muội kích lại nhíu nhíu mày, cảm thấy càng phát ra cảm thấy được quý dị, hoàng nhi sẽ có kiến giải như vậy?

Mà Hoàng Phủ linh huyền sững sờ trong chốc lát, thế nhưng nở nụ cười: “Người người này, thật là có thú vị! Hào! Bản công chúa cái này đi thăm dò, nếu người nói là thật, bản công chúa liền vì việc đem quật mình nhận lỗi! Về phần người muốn đem bản công chúa lợi dụng, bản công chúa cũng sẽ không bỏ qua! Nhưng, nếu người nói là giả, kia bản công chúa cũng sẽ không cùng người khách khất!”

Việc Đem qua, tự nhiên là chỉ thích khách!

Đệ muội hoàng cười gạt đầu, lập tức tiến lên từng bước, mở miệng nói: “Huyền công chúa, mặc dù ta nói là sự thật, người cũng không chịu nhận lỗi! Bởi vì người ta nợ ta sổ sách, lập tức trả rõ ràng!” Chịu nhận lỗi? Nàng vẫn là thích có sổ sách tính nhanh!

Hoàng Phủ linh huyền sững sờ, không rõ này ý.

Mà đệ muội hoàng lại bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, chỉ hướng không trung, quát to một tiếng: “Công chúa, xem máy bay!”

Hoàng Phủ linh huyền mờ mịt ngẩng đầu...

Mới vừa ngẩng đầu ——

“Phanh!” một tiếng, nàng bóng dáng màu vàng bị đệ muội hoàng một cước đạp qua!“Phù phù!” cả người bị thúc giục rơi vào trong hồ, bọt nước tung tóe...

“A —— công chúa! Người tới, mau cứu công chúa!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hùng Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

“Tốt lắm, sổ sách tính rõ ràng!” Đạm thai hoàng cảm thấy mỹ mãn thu chân, nhất thời cảm giác thần thanh khí sảng, ánh nắng tươi sáng!

“Hoàng muội!” Cách đó không xa Hoàng Phủ linh huyền thấy vậy, lúc này một tiếng quát lạnh, phi thân tới!

Cầu hình vòm, nước trong, Hoàng Phủ linh huyền nháy mắt bị chìm... nhưng rất nhanh, nàng lại chính mình từ đáy nước di động lên, vẻ mặt tươi cười nhìn đạm thai hoàng! Nàng kỳ thật là biết bơi lội, cho nên cũng không lo ngại! Chính là bụi tóc đã muốn bị nước gội đánh tan, hình tượng hoàn toàn không có.

Hoàng Phủ linh huyền mũi chân điểm nhẹ, vạt áo màu vàng xẹt qua, như long đằng mà đi, rơi vào bờ sông, một tay kéo lấy nàng!

Hai người rời nước,

Sau khi rơi xuống đất, tới trước đạm thai hoàng, Hoàng Phủ linh huyền vừa thấy nàng liền phát hỏa, Hoàng Phủ linh huyền lại nhanh tới, ngăn trở tầm mắt, đi tới trước Hoàng Phủ linh huyền! Đôi mắt nhìn đạm thai hoàng, trong mắt hoặc có ánh sáng: “Người không nghĩ tới đi, bản công chúa biết bơi lội!”

Đạm thai hoàng nghe vậy, không sao cả nhún vai, cười tủm tỉm nói: “Huyền công chúa không phải cũng không nghĩ tới, bản công chúa có võ công sao? Chúng ta huề nhau!”

Hoàng Phủ linh huyền không nghĩ tới nàng có võ công, phái cao thủ ám sát, thất bại mà quay về.

Mà chính mình không nghĩ tới Hoàng Phủ linh huyền biết bơi lội, đem nàng đá giữa sông, cũng không nháo tai nạn chết người.

Như vậy tính lên, đúng là huề nhau!

Lời này vừa ra, Hoàng Phủ linh huyền không chỉ có không sinh khí, còn tiến lên ôm tròn hướng đạm thai hoàng, hết sức kích động mở miệng: “Hảo! Có cá tính, người này bằng hữu, ta Hoàng Phủ linh huyền giao định rồi!”

Đạm thai hoàng nghe vậy, khoe miệng vừa kéo, co giật. Nàng công chúa bị chính mình một cước đá trong hồ đi còn muốn cùng nàng giao bằng hữu, đầu óc không bệnh đi? Câu cửa miệng nói, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, vì mình tinh thần khỏe mạnh, nàng vẫn là cách Hoàng Phủ linh huyền xa một chút hảo! Nghĩ đem tay của mình một chút một chút theo tay nàng rút ra, phi thường khách khí nói: “Bản công chúa cũng không có phúc khí, huyền công chúa vẫn là khác tìm người khác đi!”

Cùng người ám sát mình làm bằng hữu, nàng đạm thai hoàng còn không có ác thú gì vậy! Hơn nữa hàng này hiển nhiên đầu óc có thể có trục...

Hoàng Phủ linh huyền lần đầu hạ mình hàng quý muốn cùng người giao bằng hữu, lại chịu khổ cực tuyệt, trong lòng mấy ngàn mấy trăm cái khó chịu! Nhíu mày nhìn đạm thai hoàng sau một lúc lâu, quay đầu nhìn Hoàng Phủ linh huyền lớn tiếng mở miệng: “Hoàng huynh, nàng không theo ta làm bằng hữu, người nhanh ban thánh chỉ, mệnh lệnh nàng! Bằng không, người thủ nàng làm hậu cũng được, không làm bằng hữu liền làm chị dâu! Bản công chúa tin tưởng, có quốc mẫu tâm tư linh hoạt, dám đảm đương còn thăm mình đại nghĩa, Đông Lăng tất thịnh!”

Nàng lời này vừa ra, Hoàng Phủ linh huyền suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi! Có đạm thai hoàng như vậy tâm tư linh hoạt, cảm tác cảm vị, còn thăm mình đại nghĩa, Đông Lăng tất thịnh? Nếu cảm tác cảm vị, tâm tư linh hoạt, cùng với thăm mình đại nghĩa đều là cấp hãn nhét tất thối cùng trộm đạo giấy bản, kia Đông Lăng đừng nói là tất thịnh, chỉ sợ lập tức sẽ thay đổi triều đại, bởi vì quốc quân mệnh không lâu!

“Linh huyền, không được nói vậy!” Nghĩ nhanh mở miệng quát lớn, ngữ trung hàn ý kinh người.

Một bên quân kinh lan nghe thế mà, cũng nhân nhân nói tiếp: “Huyền công chúa khờ dại, đồng ngôn vô kỵ, nói như vậy không cần để ở trong lòng! Hơn nữa khuynh hoàng công chúa sớm một vốn một lời cùng Thái tử phương tâm ám hứa, thế non hẹn biển, như thế nào có thể làm Đông Lăng quốc mẫu?”

Đạm thai hoàng nguyên bản đã bị Hoàng Phủ linh huyền câu nói kia làm sắc mặt quý dị, hiện nay lại nghe quân kinh lan vừa nói như thế, suýt nữa phun ra một hơi lão huyết! Cẩn rằng một chữ một chút nói: “Bắc Minh Thái tử, bản công chúa đối với người phương tâm ám hứa, thế non hẹn biển khi nào?” Đây thối không biết xấu hổ!

Mà một bên đạm thai kích nghe nghe, sắc mặt cũng chậm chậm yên lặng trầm xuống, thập phần không hồn giận nhìn đạm thai hoàng, một cái cô nương gia, như thế chẳng biết thể thống! Quả thực hồ nháo!

Quân kinh lan nghe này vừa hỏi, đến gần vài bước, đến chỗ đạm thai hoàng nói: “Công chúa, hôm qua trên điện, ta và người về câu thơ thệ ước, chẳng lẽ đã quên?”

“...” Đạm thai hoàng có một cái chớp mắt không nói gì, cẩn rằng nói, “Bắc Minh Thái tử, ngài hay không mới trước đây học tập thành ngữ không đủ, cho nên hiện nay mới lung tung hình dung, thế cho nên dùng từ không lo?”

Bọn họ cá cược có thể xem như thế non hẹn biển sao? Không rõ “Thế non hẹn biển” ý tứ, phiền toái về xem từ điển, đừng con mẹ nó tin khẩu loạn suu!

Quân kinh lan câu thần cười yếu ớt, như xuân phong: “Bản Thái tử tài sơ học thiên, không thâm ý. Nếu không, công chúa ngày mai liền tự mình giáo huấn Thái tử, cũng tốt bản Thái tử tăng trưởng hiểu biết!”

“Cút!” cùng khốn khiếp không biết xấu hổ nhiều lời vài câu, nàng sớm hay muộn bị tức chết!

Nói đến đây, đạm thai kích rốt cục nhìn thấu này cái gọi là “Phương tâm ám hứa, thế non hẹn biển”, bất quá là Bắc Minh Thái tử tự mình đa tình ban ngày phát mộng, vì thế sắc mặt dần dần dịu đi, giả ý quát lớn nói: “Hoàng nhi, không được vô lễ! Cũng thỉnh Bắc Minh Thái tử nói cẩn thận!”

Đạm thai hoàng biết miệng.

Quân kinh lan nhưng cười không nói.

Hoàng Phủ linh huyền còn muốn lên tiếng, vì mình tranh thủ hoàng tẩu: “Hoàng huynh, thần muội cảm thấy được...”

Nói đến một nửa, lại bị Hoàng Phủ linh huyền không kiên nhẫn đánh gãy: “Đù! Người xem nhìn người, thành bộ dáng gì nữa, còn không quay về thay quần áo!” Nữ nhân này phản tài trí là đúng vậy, nhưng là nhớ tới nàng lúc trước sờ tác sờ vì, hẳn thật sự một cảm không thương! Nếu thực theo ý huyền nha đầu thú trở về, đạm thai hoàng có một cô em

chồng làm chỗ dựa, chính mình sẽ thật sự cùng nàng tương kính như tân! Kia còn không bằng cho mình một đao tới thống khoái!

“Hừ!” Họ Hoàng Phủ linh huyền không phục, hoàng huynh không có mặt!

Đi vài bước, lại quay đầu lại nhìn về phía đạm thai hoàng, “Ta cho ngươi biết, mặc kệ ngươi có đồng ý hay không, ngươi này bằng hữu ta đều giao định rồi! Còn có, sớ trường ca là của bản công chúa, ngươi nếu dám đoạt, chính là thân tỳ muội ta cũng không nhận thứ!”

Dứt lời, đi nhanh mà đi!

Lời này vừa ra, Hoàng Phủ hiển sắc mặt liền xanh! Trước công chúng, nàng thế nhưng giăng ra lời như thế, thể diện hoàng gia không còn sót lại chút gì!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48-2

Đạm thai hoàng cũng sững sốt một hồi lâu, không nghĩ tới Hoàng Phủ linh huyền như vậy dám yêu dám hận, nói làm bằng hữu liền nhất định phải làm bằng hữu, thích đó là thích, không chút nào che lấp! phong độ vậy, sợ là ở hiện đại cũng không có bao nhiêu người có thể làm được!

Quân kinh lan nhìn Hoàng Phủ linh huyền cười khê, thần nhiên nói: “Sớ hoàng tử hảo phúc khí!”

“Bác Minh Thái tử thực hám mộ?” Đạm thai hoàng phản xạ có điều kiện nghiêng đầu hỏi.

“Đó là, nếu một ngày kia, công chúa với bản Thái tử nói ra vậy, bản Thái tử chết cũng không tiếc!” Hân ngữ điệu thần nhiên, làm người không rõ lời này thực giả.

Đạm thai hoàng thương hân một cái liếc mắt, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vậy ngươi vẫn là trần ngập tiếc nuôi còn sống đi!”

“Ha ha ha...” Cười to vài tiếng, nụ cười này, thiên hạ vạn vật đều thất sắc. Tiếng cười ngừng, chợt, hai tay khoanh lại, miễn cưỡng mở miệng, “Xem ra công chúa luyện tiếc bản Thái tử chết!”

Cái này đạm thai hoàng là lười nhìn hân, đối với người không biết xấu hổ, nàng tỏ vẻ không thể câu thông, bởi vì có lối suy nghĩ khác người!

Đạm thai kích lạnh lòng quét đạm thai hoàng liếc mắt một cái, lấy cảnh báo! Tiếp theo, mở miệng vì đạm thai hoàng đá người xuống nước giải thích: “Hôm nay hoàng nhi thất lễ, xin Đông Lăng Hoàng Thượng thứ lỗi! Nhưng bản điện hạ tin tưởng, hoàng nhi đều không phải là người không giảng đạo lý!” Tuy là giải thích, nhưng không yếu thế, tiên lễ hậu binh, tỏ vẻ thất lễ là có, nhưng cũng không phải lỗi bọn họ, cho nên Hoàng Phủ hiển muốn mượn giáo huấn Vương muội, cũng là người si nói mộng!

Hoàng Phủ hiển tự nhiên có thể hiểu được hân ám chỉ, hoàng gia thân tình nguyên bản liền đạm mạc, cho nên hân nhất thời thật là có điểm không rõ này đạm thai hoàng có cái gì hảo, làm cho đạm thai kích phải giữ gìn đến nồng nổi thế! Tuy là khó hiểu, nhưng vẫn là gọi lên môi mông, tựa tiểu phi tiểu mở miệng: “Bất quá là tiểu hài tử, linh huyền cùng khuyh hoàng công chúa đều không ngại, trăm sao lại nhiều lời!”

“Kia liền phải tạ ơn Đông Lăng hoàng đại lượng!” Đạm thai kích cười mở miệng.

Hân vừa dứt lời, liền gặp cách đó không xa, một thái giám mang theo một đám cung nữ tự nam điện mà đến, xem trang phục không giống như là Đông Lăng cung nhân. Bọn họ bước nhanh tới, xoay người hành lễ: “Các nô tài bái kiến Đông Lăng Hoàng Thượng, Bắc Minh Thái tử, Mạc Bắc đại hoàng tử, Tam công chúa!”

“Hãy bình thân, các người là?” Hoàng Phủ hiển nhú mày mở miệng, nếu là hân nhớ không lầm, cầm đầu là người bên Mộ Dung phủ

“Hồi Đông Lăng hoàng thượng, nô tài là nội thị bên tây võ nữ hoàng, phụng nữ hoàng bệ hạ mệnh lệnh, thỉnh Bắc Minh Thái tử!” thái giám tiem cổ họng mở miệng.

Vì thế, đạm thai hoàng trong đầu rất nhanh vẽ phác thảo ra một cái lão thái bà, nữ hoàng, đây là nam tôn nữ ti triều đại, phải làm nữ hoàng khẳng định thực không dễ dàng, cho nên nữ hoàng, tám phần cũng là giống Vũ Tắc Thiên năm đó đáng sợ! Hiện nay thỉnh yêu nghiệt đến...

Rất nhanh, nàng lại ở trong lòng tự động bỏ não quân kinh lan vì quốc gia ích lợi, đối một cái lão thái bà bắt đắ dĩ uy thân, đáy lòng một trận thờ dài thờ ngắn, khóe môi cũng chậm rãi lộ ra ý cười đáng khinh, suýt nữa vui sướng khi người gặp họa biểu đạt sung sướng...

Nhưng, nàng hiển nhiên suy nghĩ nhiều.

Quân kinh lan mị mầu nhú, đầu tiên là nhìn thoáng qua mỗ nữ ý cười đáng khinh, lại thần nhiên quét tiểu thái giám liếc mắt một cái, nói: “Tây võ nữ hoàng thịnh tình, bản Thái tử vui vẻ mà hưởng. Chính là hôm nay không khéo, bản Thái tử phải dạo chơi ngự hoa viên, không rảnh!”

“Này...” Kia thái giám sững sốt, hiển nhiên là người hầu nhiều năm như vậy, chưa từng có ai dám như thế không để cho nữ hoàng mặt mũi, mặc dù không đi, cũng tìm cái lý do chuyển nghiệp đi, tỷ như quốc sự bận rộn, tỷ như có chuyện quan trọng, tỷ như thân thể khó chịu. Mà... Phải dạo chơi ngự hoa viên, cho nên không rảnh?

Mà Hoàng Phủ hiển cùng đạm thai kích nhưng trong lòng rất là hiểu được, đêm qua sớ của quân kinh lan say rượu nên đắc tội không ít người, tây võ nữ hoàng bị đắc tội nhiều nhất! cuối cùng, quân kinh lan chung quanh đều tặng lễ tán gẫu biểu xin lỗi, duy độc Mộ Dung phủc nơi đó không có đưa, như là hoàn toàn không nhìn, hiển nhiên là không đem tây võ để vào mắt, Mộ Dung phủc khiến người đến mời, định là lai giả bất thiện, hành động hoàn toàn trong dự kiến!

Mà quân kinh lan giờ phút này nếu là đi, còn có cơ hội hóa giải can qua. Nhưng nếu không đi, thì phải là hoàn toàn cùng tây võ chống lại!

Gặp thái giám chần chờ không nhúc nhích, quân kinh lan mắt lạnh quét qua đi, sát khí tản hiện: “Như thế nào? Bản Thái tử nói không đủ rõ ràng?”

Kia thái giám cũng là cứng rắn, vừa thấy quân kinh lan như thế bừa bãi, nhất thời một hơi đỏ lên, ngẩng đầu lên nói: “Bắc Minh Thái tử, đêm qua sùng vật của ngài làm một

chuyện tốt, chẳng lẽ sẽ không nên cho nữ hoàng một cái công đạo? Nữ hoàng bệ hạ tự mình phái người đến thỉnh, ngài thế nhưng còn không nể tình, không khỏi...”

Lời còn chưa dứt, quân kinh lan trong mắt lệ khí chợt hiện, dương tay áo vung!

Áo dài tung bay, kinh phong như mũi tên!

Này vung lên, thái giám mới vừa rồi còn sinh long hoạt hổ, xảo lười nhất thời giống điều, tự mặt đất bay lên! Ở giữa không trung phi hành mười thước, lại “Phanh!” một tiếng, lấy đường pa-ra-bôn, rơi xuống trên mặt đất, một ngụm máu tươi trào ra! đã là một câu đều cũng không nói ra được!

Giờ phút này, đúng là cuối xuân tháng 3, xuân phong quất vào mặt, mặt trời chói chang nhô lên cao. Hoàng cung nơi cũng là thảm cỏ xanh khắp nơi, bách hoa tươi đẹp, chim bói cá trời lên. cảnh đẹp, tượng trưng cho bừng bừng sinh cơ, bất luận là ai nhìn, đều tâm tình sung sướng. Mà, cũng ngay tại cảnh đẹp như vậy, một người chết, chỉ vì nói nhiều một câu nói...

Mà cung nhân, lúc này đều sợ tới mức lạnh run lên! Bọn họ như thế nào đã quên, Bắc Minh Thái tử tính nết, xưa nay là mặt mũi ai cũng không cấp, không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền... Hôm nay, một kích mà giết, đã là khoan dung!

Nhưng, người đắc tội hẳn đã chết, bọn họ vô tội nên làm cái gì bây giờ a! Đang sợ hãi, lại nghe quân kinh lan thanh âm ba phần ôn hòa mang theo 7 phần lãnh liệt vang lên: “Chính là một cái nội thị, cũng dám một vốn một lời với Thái tử hô to gọi nhỏ! Là bản Thái tử gần đây thoát nhìn nói chuyện quá tốt sao?”

“Nô tài... nô tài biết sai, thỉnh Bắc Minh Thái tử bớt giận!” Mọi người chạy nhanh quỳ xuống, răng nanh phát run, cả người run rẩy giống như lá rụng.

Đạm thai hoàng thấy vậy, bất động thanh sắc nuốt một chút nước miếng, này mới hiểu được yêu nghiệt đối với mình có bao nhiêu khoan dung! Ngẫm lại trước kia chính mình luôn đối với hắn hô to gọi nhỏ, châm chọc khiêu khích, thậm chí nhiều lần ném gậy, tới hiện nay vô ưu vô lự còn sống, thật là một kỳ tích!

Làm chủ nhà Hoàng Phủ hiên, nhìn quân kinh lan không để cho tây vô mặt mũi, mắt thấy mâu thuẫn sắp tới, trong lòng một trận vui sướng, nhưng vẫn là mở miệng hoà giải: “Vài cái hạ nhân thôi, Thái tử làm gì tức giận! Các người còn ở trong này làm gì, còn không mau rút đi!”

Cung nhân nhóm vừa nghe lời này, như nhặt được đại xá, nhanh chạy mất

“Thái tử như thế, chỉ sợ tây vô nữ hoàng...” Đạm thai kích chân chờ mở miệng, nói như thế nào quân kinh lan cũng đã giúp bọn họ vài lần

Quân kinh lan mâu thuẫn lệ khí ẩn hạ, chu sa đỏ tươi như máu cũng dần dần phai nhạt xuống dưới, ánh mắt trạng lơ đãng xẹt qua bụi cỏ, nhàn nhàn mở miệng: “Vương huynh không cần quan tâm, Mộ Dung phúc suất nửa đêm sủng vật của bản Thái tử nướng, tự nhiên cũng phải cho nàng biết chút nặng nhẹ!”

Đêm qua nếu là hắn chậm, Tiểu tinh chỉ sợ cũng không còn. Huống chi, Mộ Dung phúc so sánh với Hoàng Phủ hiên, làm sao còn có thực lực cùng chính mình là địch?

Quân kinh lan lời này vừa ra, vừa mới trốn được bụi cỏ nhìn coi, trong mắt lục quang chợt lóe, miệng sói nhếch, lúc này hạnh phúc nở nụ cười... Quả nhiên tình gia mới là người chủ nhân yêu nhất! Nghĩ lại hung hăng trừng mắt nhìn đạm thai hoàng, cái kia đề tiện nữ nhân, cư nhiên dám độc hại nó, chẳng lẽ không biết nó anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng là động vật quý hiếm, cần trọng điểm bảo hộ sao? Không bảo vệ coi như xong, còn... Nghĩ, thương tâm gạt lệ...

Một bên Hoàng Phủ hiên sắc mặt một trận xấu hổ, đêm qua hắn cũng hạ lệnh làm cho Ngự lâm quân bắn chết sói kia, quân kinh lan lời này, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe ý tứ hàm xúc! Thân là chủ nhân, muốn giết hại sủng vật của khách, nói như thế nào cũng là không có đạo lý, cho nên hắn bảo trì trầm mặc.

Mà đạm thai hoàng cũng bất động thanh sắc nuốt một chút nước miếng, bỗng nhiên bắt đầu lo lắng tánh mạng của mình, làm cho Tiểu tinh nổi điên đầu sỏ gây nên chính là nàng.

Cũng ngay tại lúc này, quân kinh lan bỗng nhiên hướng nàng trước mặt đi vài bước, cười yếu ớt mở miệng: “Công chúa có thể cho biết, báo cho bản Thái tử, mới vừa rồi kia thái giám vừa tới truyền lời, người mặt lộ vẻ ý cười, là nghĩ tới điều gì?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48-3

Thanh tuyến thập phần ôn hòa, ôn hòa đến nỗi đạm thai hoàng trên người lông tơ đều dựng thẳng lên.

Mới vừa rồi nghĩ tới điều gì, nghĩ tới người vì quốc gia ích lợi, thành nam sủng của tây vô nữ hoàng, cũng chính là một lão thái bà sáu mươi tuổi! Đạm thai hoàng do dự trong chốc lát, cảm thấy được không thể nói, nói tám phần cũng phải chết, vì thế bịa chuyện nói: “Bản công chúa vì tây vô nữ hoàng đối Bắc Minh Thái tử ái mộ. cho nên nở nụ cười!”

Đúng vậy sao?” Lời nói kéo dài, hoài nghi ý tứ hàm xúc mười phần, hiển nhiên không tin. Lập tức lại chậm rãi nói, “Công chúa nếu không muốn nói, có muốn bản Thái tử hỗ trợ nói?”

Từng bước ép sát, rốt cục làm cho đạm thai hoàng lửa giận lại vọt lên! Hàng này, cấp chút mặt mũi liền lên mặt! Nghĩ, cắn răng mở miệng: “Ta nói người người này thái độ làm người đáng khinh vậy, người ta cô nương gia trong lòng nghĩ cái gì, mắc mớ gì tới người?”

Nàng rống, quân kinh lan không sinh khí, ngược lại nở nụ cười.

Hoàn hảo, mặc dù thấy hắn động thủ giết người, cũng không sợ hãi. Cũng còn dám đối với hắn hô to gọi nhỏ.

Nhưng thật ra trong bụi cỏ bạn nhỏ Tiểu tinh bình tĩnh không được, bay nhanh thoát ra đi, đối với đạm thai hoàng một trận nhe răng trợn mắt, giờ móng vuốt: “Ngao ô!” Người dám đối với chủ nhân nói chuyện như vậy!

Nề hà nó bộ dạng quá nhỏ, đậm thai hoàng không có ý hơi hơi nhìn bầu trời, căn bản không cúi đầu xem nó, coi rẻ ý tứ hàm xúc mùi phẫn. Tinh gia phi thường buồn bực, một phen lên đến trên người quân kinh lan..

Quân kinh lan lạnh mắt liếc một cái, nghĩ nó mới vừa rồi tránh ở bụi cỏ, ghét bỏ nó bản, một phen ném đi.

Ném đi chẳng được bao lâu, nó lại xông lên.

Lại bị ném đi.

Như thế lặp lại. Thẳng đến Hoàng Phủ hiên, đậm thai kích cùng đậm thai hoàng, đều nghĩ đến nó kiên trì không ngừng, làm không biết mệt, nó rốt cục đi lên vai quân kinh lan, cũng thành công nhìn xuống đậm thai hoàng, sau đó hai móng phóng phía sau, miệng sói cười!

Lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh vuron móng! Khinh bỉ

“...” Đậm thai hoàng không nói gì! Nguyên lai nó giăng co như vậy nửa ngày, chính là vì dựng thẳng móng cho nàng thấy? Cẩn thận nhìn nhìn móng vuốt nó, có bốn ngón, dựng thẳng chính là ngón tay thứ 2

Này thật sự là sói dựng tâm lương khô!

Cái này, lãnh ngạo như Hoàng Phủ hiên, nhìn động vật không biết là sói hay là hồ ly nổi điên, khóe miệng cũng là một trận run rẩy!

Mà ngay tại lúc này, một cái tiểu thái giám hoang mang rối loạn chạy tới, kích động, tới trước bọn họ còn nuốt ngã một cước: “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không tốt! Không tốt! Thái hậu nương nương trúng độc!”

“Cái gì?” Hoàng Phủ hiên cả kinh, lại cao giọng nói, “Người nói rõ ràng, sao lại thế này?”

“Hoàng Thượng, thái hậu trúng độc! Là ngự y chẩn đoán bệnh, còn có... Còn có, thái hậu là ăn điểm tâm Mặc Bắc Tam công chúa sai người đưa đi mới trúng độc!” Tiểu thái giám một hơi nói xong.

Đậm thai hoàng sững sờ: “Ta khi nào thì đưa điểm tâm cấp thái hậu?” Nàng cùng lão thái bà lại không quen, vì sao cấp cho nàng ăn?

“Nhưng tất cả mọi người thấy là cung tỳ thành nhả đưa đi!” Tiểu thái giám lại nói tiếp.

Hoàng Phủ hiên bất chấp nghe tiếp, nhanh hướng phượng tường cung mà đi, cũng lạnh giọng mở miệng phản phó: “Người tới, cho trẫm đem thành nhả bắt tới!”

Dạ!” Ngự lâm quân lĩnh mệnh, nhanh trên đường mà đi.

Đậm thai hoàng đang muốn mở miệng biện giải, đậm thai kích lại đưa tay cản lại, khẽ lắc đầu, ý bảo nàng trước đừng lên tiếng. Lập tức hai tay đặt ở sau người, nâng bước đuổi kịp Hoàng Phủ hiên nên bước, đồng loạt hướng phượng tường cung mà đi..

Quân kinh lan đuổi lông mày hơi nhíu, dừng trong chốc lát, cũng bước đi đi theo bọn họ. Mị mâu hiện lên một tia khốn đốn. Đột nhiên ánh sáng lạnh trong mắt chợt lóe, làm như hiểu được cái gì..

Chẳng lẽ...

...

Mà giờ khắc này, cung tây võ nữ hoàng

“Phanh!” Nghe xong bọn hạ nhân tấu, Mộ Dung phúc một cái tát gior lên, hung hăng chụp tới trên mặt bàn!

Chính là một cái chớp mắt, cái bàn liền từ phân ngũ liệt! Mà vị này tây võ nữ hoàng, mới vừa mười bảy mười tám tuổi, một thân huyền sắc long bào, làm nổi bật hơn vài phần uy nghiêm! Ngưu quan xinh đẹp tuyệt trần như giang nam nữ tử, dịu dàng như Dương Châu nữ tử, mà ánh mắt lại lộ ra cương nghị cùng uy nghiêm, giờ phút này, thanh tuyến cũng bằng hàn kinh người: “Hào người cái quân kinh lan, khinh người quá đáng!”

Nàng một tiếng này quát lớn, phía sau một gã tùy tùng chạy nhanh nâng bước, tiến lên mở miệng: “Nữ hoàng bớt giận, tây võ cùng Đông Lăng một trận chiến sắp tới, không nên đắc tội Bắc Minh!”

“Trẫm đương nhiên biết, cho nên mới không có trực tiếp làm khó dễ, phái người thỉnh hần đến, hần khen ngược, thế nhưng còn trước mặt mọi người giết người của trẫm! Như thế được một tác lại muốn tiến một thước, quả thực khinh người quá đáng!” Mộ Dung phúc tức giận, trong lòng tức giận như là ngọn lửa

Tùy tùng cắn răng, chung quanh nhìn nhìn, xác định đều là người của bọn họ lúc sau, bắm vào bên tai nàng nhẹ giọng mở miệng: “Nữ hoàng, nếu như vậy, ngài không bằng rút cũi dưới đây nôi, trừ bỏ quân kinh lan! Bắc Minh nếu là không có quân kinh lan, tất nhiên biến thành năm bè bảy mảng, đến lúc đó, chúng ta là có thể...”

“Hảo! Người tới, truyền mệnh lệnh...”

...

Phượng tường cung

Cửa cung, cung nữ thái giám chia làm hai hàng đứng vững, hơi hơi cúi đầu, thấp phần kính cẩn mà chỉnh tề, uy nghi!

Mà thái y, mỗi người phăng phát kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên, mặt lộ vẻ lo lắng!

Đậm thai hoàng cũng đang tới cửa.

các ngự y quay đầu đi, vừa thấy Hoàng Phủ hiên, lúc này quỳ xuống mở miệng: “Bọn thần bái kiến Hoàng Thượng!” thanh âm là thập phần chính tề, chính là đầu lại bởi vì xấu hổ hạ thấp!

Hoàng Phủ hiên cũng không xem bọn hắn, càng không có chú ý tới bọn họ thần thái không đúng, đi nhanh bước vào trong điện, một phen xóc sa trường, vào tẩm cung: “Mẫu hậu thể nào?”

Thái y nhanh đứng lên, đi vào, được sau một lúc lâu vẫn là cúi đầu, mắt xem mũi, không dám trả lời.

Đạm thai hoàng, quần kinh lan cùng đạm thai kích xuất phát từ lễ tiết, đều chỉ có thể đứng cửa tẩm điện, cách bức rèm che nhìn trong điện. Chỉ thấy hoàng thái hậu sắc mặt trắng, tóc mai vì loạn, bên giường còn có vết máu, các cung nữ quỳ trên mặt đất chà lau. trúng độc, không giống làm bộ, hơn nữa độc này còn không nhẹ!

Hoàng Phủ hiên nguyên bản liền lòng nóng như lửa đốt! Bay nhanh tiến lên, một phen nắm tay hoàng thái hậu: “Mẫu hậu, ngài thể nào?”

“Ai gia không có việc gì, hoàng nhi chớ lo lắng!” Hoàng thái hậu ho khan mở miệng, nhưng ho này, lại có máu búng lên.

Một bên cung nữ chạy nhanh đem tú khăn đưa lên đến, vừa muốn chà lau. Lại bị Hoàng Phủ hiên một phen tiếp nhận, tự mình hầu hạ hoàng thái hậu. Mà giờ khắc này, hắn mất màu vàng tràn đầy lệ khí, nghiêng đầu nhìn mình thái y: “Trẫm hỏi các người, mẫu hậu đây là có chuyện gì!”

Thái y nhanh tiến lên đáp lời: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, hoàng thái hậu đây là trúng độc, chính là rượu độc cùng mặc trang tán, ba ngày nếu là tìm không thấy giải dược, chi sợ...”

Này lời nói chưa dứt, Hoàng Phủ hiên lúc này lạnh giọng quát lớn: “Vậy người còn thất thần làm gì, còn không chạy nhanh tìm thuốc giải? Chẳng lẽ còn phải trẫm dạy các người?”

“Hoàng Thượng! Bọn thần... Bọn thần...” Thái y nhóm áp ứng, ánh mắt xúc động phần nộ, cổ vũ đồng nghiệp lên tiếng, chính mình cũng không dám mở miệng.

“Thái y lệnh, người nói!” Lại là một tiếng quát lạnh, tức giận bốc hơi, ngữ điệu như là tuyết son quanh năm không thay đổi, làm lạnh cả người!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48-4

Con giận đế vương, bình thường không thể thừa nhận! Thái y sợ tới mức toàn thân run lên, toàn thể quỳ xuống, nhanh dập đầu, thái y lệnh chạy nhanh nói: “Hoàng Thượng, bọn thần vô năng! Rượu độc cùng mặc trang tán đều là kịch độc, nếu tách ra còn có thể cứu, mà hỗn hợp cùng một chỗ, bọn thần... Bọn thần hoàn toàn thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp a!”

Hoàng Phủ hiên nghe vậy, nhất thời giận không kềm được, một cước đối với thái y lệnh đá vào: “Thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp? Dẫn bông lộc, hưởng triều đình cho các người tôn vinh, gặp chuyện lại nói thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp! Thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp? Vậy người nói, trẫm phải dùng người làm gì? Triều đình phải dùng các người làm gì?”

“Hoàng Thượng thứ tội! Hoàng Thượng thứ tội!” Thái y bay nhanh dập đầu, chính là trong chốc lát, kia cái trán liền xanh một khối.

Đạm thai hoàng nghiêng đầu nhìn đạm thai kích liếc mắt một cái, đạm thai kích cũng quay đầu lại, ý bảo nàng an tâm một chút. Nhưng mày kiếm lại hơi hơi nhăn lại, chuyện này, sẽ có chút khó giải quyết...

Mất thấy Hoàng Phủ hiên tức giận càng ngày càng thịnh, hoàng thái hậu nhanh giữ chặt tay hắn, ho khan nói: “Hoàng nhi, người quả trách bọn họ cũng là vô dụng, ngự y cũng không phải thần tiên, còn có thể nghịch mệnh? Khụ... Khụ khụ, tốt lắm, ai gia mệt mỏi, các người lui xuống trước đi đi, làm cho ai gia nghỉ ngơi trong chốc lát!”

Hoàng Phủ hiên chạy nhanh đem hoàng thái hậu giúp đỡ nằm xong, dịch góc chăn, mở miệng trấn an: “Hảo! Hảo! Mẫu hậu, ngài nghỉ ngơi trước, không cần lo lắng, trẫm đến nghĩ biện pháp!”

Thái hậu nằm xong, nhắm mắt lại gật gật đầu, ý bảo hắn đi ra ngoài.

Nhưng lúc này, đạm thai hoàng, đạm thai kích cùng quần kinh lan, nhìn hoàng thái hậu giờ phút này biểu tình, mắt đều lộ ra một tia cô quái! Bị người độc hại, phải là tức giận, vì sao hoàng thái hậu như là bình yên chờ chết? Thậm chí cũng không hỏi thăm hung thủ chính là ai, xử trí không có. Này không khỏi rất quý dị!

Hoàng Phủ hiên đứng dậy, từng bước một hướng ra phía ngoài, sắc mặt lãnh kinh người. Đi tới cửa, một phen xóc sa trường xuất môn. ngự y cũng là theo đi ra, cúi đầu một câu cũng không dám nói.

Toàn bộ trong điện hô hấp đều nghe thấy, hắn mất màu vàng vẫn đặt ở đạm thai hoàng, sát ý mười phần!

Nàng hướng miệng hắn nhét tất thối hắn có thể bắt kẻ, nàng động giây bản hắn cũng có thể không sinh khí! Hiện nay, nàng cũng dám đối mẫu hậu ra tay, quả thực muốn chết! Nghĩ, tay gắt gao nắm rất nhanh, hận không thể đem nàng xé nát!

Đạm thai hoàng bị ánh mắt của hắn nhìn xem trong lòng cả kinh, trong lòng cũng khó chịu, đang muốn mở miệng, thành nhĩ đã bị dẫn tiến vào!

Thành nhĩ bị ép vào đại điện, trên mặt còn có một tia kinh ngạc, vừa thấy đạm thai hoàng, liền nhú mày mở miệng: “Công chúa, đây là...”

“Quý xuống!” Ngự lâm quân đem nàng đi xuống, làm cho nàng vững vàng đương đương quỳ trên mặt đất. Dùng sức thực mạnh, khiến nàng đầu gối hung hăng chàng hướng mặt đất, làm đau, trong đầu cũng rõ ràng vài phần!

Hoàng Phủ hiên trên tay gấn xanh cũng đã muốn bạo khởi, thanh tuyến áp lực bằng bạc tức giận, đi đến chỗ thành nhả, cúi lưng, vươn tay hung hăng nắm bắt cảm của nàng: “Nói, là ai sai sử người cấp thái hậu hạ độc?”

“A? Cấp thái hậu hạ độc? Nô tỳ không có a!” Thành nhả bị hấn nắm mồ hôi lạnh đều xông ra, nhưng vẫn là thanh tĩnh, lớn tiếng mở miệng phản bác.

Đạm thai hoàng nghĩ muốn tiến lên nói chuyện, lại bị đạm thai kích ánh mắt ngừng, nàng thâm hô hút một hơi, cắn chặt răng, nhìn được không hề động.

Mà quân kinh lan, hẹp dài mị mầu nhìn thành nhả, lại nhìn thái hậu thần sắc yên lặng, còn có kia vẻ mặt khó chịu đạm thai hoàng, như có điều suy nghĩ.

Tiểu tình nhân nhả nghịch móng vuốt, nhân loại là sự tình chúng ta không tham dự...

“Không có?” Hoàng Phủ hiên hừ lạnh một tiếng, một tay lấy nàng ném đi trên mặt đất, lại vài bước đi đến trước bàn!

Trên bàn gỗ, Bên trong hộp còn có mấy khối điểm tâm, hấn bùng lên, vài cái bước đi đến chỗ thành nhả!

“Phanh!” một tiếng, hung hăng đem hòm đến trên mặt đất, một tiếng gầm lên, “Vậy người nói cho trẫm, thứ này có phải hay không người đưa tới, nếu có chút một câu không thật, trẫm liền đem người ngư lăng trì!”

Ngư Lăng trì hình phạt tối thượng! Đem người dùng lưới đánh cá bao lại, thượng ba nghìn sáu trăm đao mà không thể chết được, cuối cùng một đao mới có thể thống nhập trái tim! Là muốn làm cho phạm nhân trước khi chết, chịu đủ lăng nhục cùng đau đớn!

con giận lồi đình thẳng tắp đem thành nhả ép tới sắc mặt trắng bệch, nhìn thoáng qua điểm tâm, chạy nhanh gạt đầu: Đúng vậy! Là nô tỳ đưa tới!”

“Cái gì?” Đạm thai hoàng không dám tin kinh hô, thành nhả là thị tỳ của nàng, không có nàng mệnh lệnh, làm sao có thể đưa điểm tâm đến? Chẳng lẽ thành nhả là gian tế? Không, không có khả năng!

“Nói, là ai sai sử người?” Hoàng Phủ hiên nói xong, ánh mắt hăm sát khí đã muốn quét về phía đạm thai hoàng, còn có thể là ai sai sử, trừ bỏ nữ nhân này, còn có thể là ai? Xem ra là chính mình đối nàng nhân từ, nhân từ đến nàng đã muốn có thể gan lớn đến mưu hại mẫu hậu!

Thành nhả nhủ mi, nhớ lại cảnh tượng, mở miệng nói: “Hôm nay chính ngọ, nô tỳ phụng công chúa, diễn trò cấp huyền công chúa xem, sau, liền về tẩm cung! Tiến vào phòng công chúa, liền thấy trên bàn có một hộp, bên cạnh có thư, mặt trên viết, là phân phó nô tỳ đem hộp đồ vật này nọ đưa cho thái hậu, cho nên nô tỳ đưa đến đây!”

“Người là nói, thứ này đặt lên bàn, viết tờ giấy cho người đưa tới, mà không phải công chúa tự mình cho người lấy tới?” Đạm thai kích mở miệng hỏi.

Thành nhả gạt đầu!

Hoàng Phủ hiên nghe ra điểm này không đúng, nhưng cũng không để ý nhiều, hấn chỉ biết là đối với hung thủ có thể mưu hại mẫu hậu, thà rằng giết sai, cũng tuyệt không buông tha! Huống chi vô luận là ai hấn hại, thứ này cũng là thành nhả đưa tới! Nghĩ lạnh giọng mở miệng: “Người tới, đem khuynh hoàng công chúa và tiện tỳ dẫn đi, giao từ Đại Lý tự khám, nghiêm thêm thẩm vấn!”

“Đồng Lăng hoàng...” Đạm thai kích tiến lên từng bước, muốn mở miệng.

Lại bị Hoàng Phủ hiên đánh gãy, hấn mắt màu vàng quét về phía đạm thai kích, âm thanh lạnh lùng nói: “Mạc Bắc đại hoàng tử, trẫm biết người yêu muội sót ruột, nhưng mẫu hậu trúng độc lúc này lại phải tra xét, hoàng thái hậu là mẹ đẻ trẫm, xin đại hoàng tử thông cảm! Mang đi!”

“Từ từ!” Lúc này, quân kinh lan, bỗng nhiên mở miệng, lạnh lạnh nói, “Đồng Lăng hoàng, sự tình còn chưa điều tra rõ sò, liền đem khuynh hoàng công chúa giam giữ, hay không quá mức chút?”

“Nhân chứng vật chứng ở đây tiện tỳ cũng thú nhận bộc trực, chẳng lẽ còn có thể có ân tình khác?” Hoàng Phủ hiên lạnh giọng hỏi lại.

“Một nô tài tính cái gì? Đồng Lăng hoàng vì sao không hỏi xem khuynh hoàng công chúa? Công chúa, chuyện này, là người làm sao?” Quân kinh lan hơi hơi quay đầu, nhìn về phía đạm thai hoàng.

Mà đạm thai hoàng hiện nay dĩ nhiên hiểu được đây là một tràng vu oan hấn hại, lại nhất thời không thể tưởng được chính mình còn đắc tội với ai, khiến cho đối phương hấn hại nàng, cho nên trẫm mặc không nói chuyện. Hiện nay nghe quân kinh lan vừa hỏi, nàng lúc này lắc đầu: “Đồng Lăng thái hậu cùng bản công chúa không oán không cừ, bản công chúa vì sao phải độc hại nàng? Huống chi, độc hại cũng không sao, còn phải thị tỳ bên người đến, là sợ người bên ngoài không biết ta nghĩ mưu hại hoàng thái hậu sao?”

“Công chúa lời ấy có lý! Bản Thái tử cho rằng việc này điểm đáng ngờ thật mạnh, Đồng Lăng hoàng vẫn là không cần vội kết luận!” Quân kinh lan nhân nhân nói xong, lại nói tiếp, “Không bằng Đồng Lăng hoàng liền bán cho bản Thái tử một cái mặt mũi, trước đem thị tỳ bắt giữ, đợi sự tình điều tra rõ hãy định khuynh hoàng công chúa tội. Vừa vặn bản Thái tử cùng đệ nhất thiên hạ công tử Bách Lí cần thần còn có vài phần quan hệ cá nhân, có lẽ...”

Đệ nhất thiên hạ công tử Bách Lí cần thần, cũng là võ lâm thứ nhất mỹ nam tử, một thế hệ thần y. Nếu là hấn ra tay, Đồng Lăng thái hậu có lẽ còn có cứu!

Những lời này hiển nhiên thuyết phục Hoàng Phủ hiên, hung thủ đều là thứ yếu, mẫu hậu an nguy mới là thứ nhất! Vì thế, hấn lúc này chấp tay mở miệng: “Đã như thế, trẫm liền đợi Bắc Minh Thái tử tin lành, hi vọng Thái tử nhất định hỗ trợ tìm được công tử Thần, nếu có thể cứu mẫu hậu, trẫm tất có thâm tạ!”

“Bản Thái tử hứa hẹn, ỷn thỏa hết sức!” Quân kinh lan đáp lễ.

Đạm thai hoàng nhìn hấn một cái, mắt lộ ra cảm kích, nàng hiện nay không thể bỏ tù, bởi vì nàng phải điều tra rõ chuyện này, rửa sạch tội cho mình và thành nhả, đem thành nhả cứu ra. Mà nếu là hai người bọn họ đều đi vào, chỉ sợ cũng đều ra không được.

Thu được ánh mắt của nàng, quân kinh lan thần nhiên nhìn lại, trong mắt có cười, làm như trấn an.

Tiểu tình cúi mặt, không hờn giận nghịch vuốt, chủ nhân lại giúp nữ nhân này, hấn nhất định là đối với mình thay lòng đổi dạ! Hừ, tình gia buổi tối trở về hóa trang đẹp trai, nhất định phải vấn hồi tâm chủ nhân..

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48-5

“Người tới, đem tiện tỳ áp xuống!” Hoàng Phủ hiên quát lạnh!

Ngự lâm quân phi mau vào, đi lại chỉnh tề, nghiêm chỉnh huấn luyện, thân thủ đem thành nhả dần đi, thành nhả nhanh đối với đạm thái hoàng hô to: “Công chúa, thành nhả là oan uổng, công chúa!”

“Yên tâm, vào ngục giam bọn họ hỏi người cái gì, người liền ăn ngay nói thật, đừng cho bọn họ tra tấn, nếu người là trong sạch, bản công chúa nhất định cứu người đi ra!” Đạm thái hoàng lạnh giọng hứa hẹn.

“Dẫn đi!” Hoàng Phủ hiên không kiên nhẫn quát lớn.

Dạ!” Ngự lâm quân kéo thành nhả liền đi. Thành nhả nhìn đạm thái hoàng, gật đầu, bị áp đi ra ngoài.

Sự tình nháo đến một bước này, tự nhiên đã muốn xem như không thể vấn hồi. Đạm thái kích nghiêm mặt chấp tay: “Nếu như vậy, bản điện hạ cùng hoàng muội liền đi về trước, cũng tốt tra chân tướng, đưa Vương muội một cái trong sạch!”

“Thỉnh!” Hoàng Phủ hiên đối đạm thái hoàng lòng tràn đầy oán hận, tự nhiên cũng không có cái gì hoà nhã

Duy nhất quân kinh lan, xem xong trận khói bụi, nhàn nhàn mở miệng: “Bản Thái tử cũng cáo từ!”

“Thái tử thỉnh!” Hoàng Phủ hiên lúc này phát tay, cũng không lưu.

Ba người xuất môn, đi ra ba thước xa, đạm thái kích chấp tay đối với quân kinh lan nói lời cảm tạ: “Vừa mới đa tạ Bắc Minh Thái tử tương trợ!”

Quân kinh lan cau mày, mỉa mai cười: “Vô phương, không quan trọng việc nhỏ mà thôi. Nói sau, đó cũng là vì hôn thê của bản Thái tử?”

Đạm thái hoàng tuyệt đối không thừa nhận chính mình nguyên bản nghĩ muốn háo hão cảm tạ hắn, nhưng nhìn hắn không đứng đắn, nhất thời cũng không có tâm tư cảm ơn, bước đi liền đi...

Đạm thái kích tâm tình nguyên liền trầm trọng, thấy vậy cũng chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, đối với quân kinh lan chấp tay tính nói lời từ biệt, bay nhanh đuổi kịp.

Mà quân kinh lan đứng tại chỗ, hai tay khoanh lại, cười nhìn bóng đạm thái hoàng, miễn cưỡng nói: “Tiểu tình, người nói gia lần này giúp hay không giúp nàng?”

“Ngao ô!” Không giúp!

“Ân, giúp!” cười một tiếng, thân nhiên giậm chân tại chỗ, hồi cung

“Ngao...” Nếu không nghe tình gia, còn hỏi tôi làm cái gì!

...

Đạm thái hoàng dọc theo đường đi đi theo đạm thái kích trở về, trong đầu nhưng vẫn vô ý thức quay về biểu tình Đông Lăng thái hậu lúc ấy. Biểu tình, là nhìn thấu sinh tử, hoàn toàn không có đem tánh mạng của mình để ở trong mắt, trước đó vài ngày ở quốc yến thấy nàng, rõ ràng không có gì luẩn quẩn trong lòng

Sự khác thường tất có nghi vấn, Đông Lăng hoàng thái hậu có lẽ biết cái gì!

Đang nghĩ ngợi, vừa nhắc đầu, phát hiện chạy tới cửa. Mà dọc theo đường đi, đạm thái kích sắc mặt đều bình tĩnh, mắt thấy đã đến, hần lạnh giọng đối với đạm thái hoàng mở miệng phản phó: “Người đi về trước! Chuyện này người không cần lo, Vương huynh đến xử lý!”

Đạm thái hoàng cắn răng, chuyện này nàng là nhất định phải trông nom, thành nhả nha đầu kia đối nàng trung thành và tận tâm, lần trước Hoàng Phủ linh huyền thả bộ cạp ở trong điện, nha đầu kia sợ phải chết còn che ở phía trước, nàng tại sao có thể mặc kệ? nàng cũng không công nhiên cùng đạm thái kích làm trái lại, thuận miệng đáp ứng rồi một câu: “Đã biết!” Dứt lời liền hướng tâm cung đi.

Đạm thái kích xem nàng như vậy, liền biết mình nói nàng không có nghe vào. Khẽ lắc đầu, đối với hư không mở miệng phản phó: “Đi chuẩn bị một chút, việc này nếu là không thể giải, liền hoá tốc đưa công chúa quay về Mạc Bắc!”

Dạ!Đưa công chúa đi, ngài thì sao?” Trong hư không có người cung kính đáp lời, quay về lại nhện không được hỏi một câu.

Đạm thái kích xoa mi tâm, hít một hơi: “Hết thầy hậu quả bản điện hạ tới gánh vác!”

Nói xong, trở về trong viện... Âm vệ khó chịu, lại cuối cùng không có mở miệng

Mà bên này, đạm thái hoàng trở về tâm cung, càng nghĩ càng cảm thấy được Đông Lăng hoàng thái hậu có thể biết những thứ gì, cứ như vậy buông tha sơ hở, nàng không cam lòng! Mắt thấy màn đêm dần dần hạ xuống, nàng cũng rất cực ngồi không yên, dự bị đi Đông Lăng thái hậu nơi đó nhìn xem, có lẽ sẽ tìm được chút manh mối.

Trở mình từ cửa sổ đi ra ngoài, nhanh giấu ở trong bóng tối! Cũng đồng thời, mắt tuệ-sâu sắc phát hiện chung quanh sân, hơn một hơi thờ. từng cái góc, đều coi như ẩn dấu một đôi mắt

Xem như vậy,sân của nàng là bị Hoàng Phủ hiên hạ lệnh theo dõi! Nhưng, thân là truyền nhân cổ võ thế gia thứ nhất, muốn đi ra ngoài, tự nhiên có biện pháp!

Ngồi xổm người xuống, ở góc tường bắt giữ một đồng tăng đá, từng bước từng bước văng ra, sắp hàng tổ hợp, cuối cùng hình thành một cái sao sáu cánh! Sau đó hướng trên mặt đất nằm, nhanh đánh một cái, chính là một cái chớp mắt,

Trong viện cảnh sắc ở nháy mắt biến ảo, nguyên bản một mảnh tối như mực, ngay lập tức biến thành một mảnh biển rộng, nước gọn cuộn cuộn, con thuyền đi xa, còn có hải âu trên mặt biển thượng bay qua. Mọi nơi chỗ tối này bị Hoàng Phủ hiên phái người tới giám thị, đều không dám tin dụi hai mắt của mình, cảm giác mình xem hoa mắt. Mà lúc sau, trong viện hết thấy đều khôi phục bình tĩnh...

Như trước một mảnh tối đen, như trước biến hoá kỳ lạ khó lường

Quả nhiên là nhìn lầm rồi!

Mà đám thái hoàng giờ phút này, đã muốn thành công trốn thoát! Ẩn nấp thân hình đối nàng thực bình thường, ở trận pháp, lại không có mấy người là đối thủ của nàng. Bất quá một cái thủ thuật che mắt, một bữa ăn sáng!

Một đường trốn trốn tránh tránh, ẩn nấp thân hình tránh đi thị vệ, tối nay gió có chút lạnh, cực kỳ giống tâm tình nàng. Bước đi sau một lúc lâu, vừa muốn chuyển biến đi lên phương hướng cung, lại rất xa thấy một đạo bóng dáng màu vàng, hướng mặt đông mà đi!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48-6

Nghĩ nhanh lúc đầu, không có khả năng! Giúp nàng tìm chứng cứ, hần nào có tốt như vậy. Còn có, hần bị Hoàng Phủ hiên đánh lén, cùng nàng có quan hệ gì?

Nghĩ đến, lại không phát hiện phía trên, đang có đầu trộm đuôi cướp., thân thể lộ vẻ một tia mỏng manh ý cười,捏 lại mi mầu, dù bạn vẫn ung dung nhìn nàng. Ân... Tắm rửa? Lần trước nàng xem hần, lần này mình có phải hay không nên xem trở về đâu? Mà vai hần, có một vật thể màu bạc, tròn lớn mắt sói đáng khinh, nhìn phía dưới thùng tắm, kích động đầu lưỡi đều thè ra...

Đạm Thai Hoàng nhắm mắt, hít một hơi, trợn mắt nhìn nhìn thùng tắm nhiệt khí bốc hơi, lại cảm giác một trận mệt mỏi! Thôi, trước tắm rửa, ngủ một giấc, phiền lòng ngày mai nói sau!

Nghĩ, cời vật áo, cầm tú hoa phục như là hoa sen trần ra, từ trên người nàng nhẹ nhàng chảy xuống. Ngoại sam bong ra từng mảng, lộ ra cổ thanh trắng nõn thon dài, tao nhã tươi đẹp...

ngón tay ngọc vờn, thử thử nước ấm, vừa đủ! Nàng cho tới bây giờ không thích ở trong nước có hoa loạn thất bát tao, cho nên nước này cũng là trong suốt thấy đáy.

Nước ấm, liền tiếp theo xin hãy cời áo ra.

Lại là nhẹ nhàng nhất giải, trung y từ đầu vai như ngọc chảy xuống, càng hiện ra đáng người yếu điệu, băng cơ ngọc cốt.

Bạn nhỏ tiểu tình, hưng phấn trừng lớn mắt, kích động nước miếng đều nuốt nửa rớt đi xuống! Người ta cũng không phải là đại sắc lang, người ta là tiểu sắc lang...

Mất thấy nó nước miếng sẽ rơi xuống, Quân Kinh Lan lúc này dùng thanh âm chỉ có bọn họ một người một sói có thể nghe thấy mở miệng: “Còn muốn tiếp tục xem, liền chú ý nước miếng!”

Tiểu tình lúc này kịp phản ứng, cố gắng đem nước miếng hút trở về, chính là nước miếng rất nhanh lại chảy ra, lại hút trở về, kia trong mắt mê đắm càng càng sâu...

Mà cũng ngay tại lúc này, Đạm Thai Hoàng dương tay, đem yếm tú tơ vàng lưu vân mẫu đơn kéo. Cũng xoay người cời ra tiết khô...

cúi đầu, tóc đem trước ngực che khuất, tiểu tình không thấy rõ ràng, phi thường buồn bực, vì thế ở vai Quân Kinh Lan kiễng chân, ghé vào nhìn...

Mà Đạm Thai Hoàng dĩ nhiên cời xong, lui người ra, bước vào thùng tắm.

Nước gọn bên trong, cô gái trước ngực kia hoàn mỹ cùng tươi đẹp, tựa như sơ anh nở rộ, mê người. cánh tay không rành, đùi đẹp lại nhìn một cái không xót gì, hảo một hồi hoạt sắc sinh hương.

Cái này, mặc dù là giữ mình trong sạch như Quân Kinh Lan, hô hấp cũng hơi hơi dồn dập nửa phần. Chạm rãi nhắm mắt lại, ngăn chặn trong lòng kia mặt bất an xao động...

Mà Tiểu tình không ngừng bị phần lắc đầu, ánh mắt bị một ngón tay thon dài che khuất. Vô cùng thống khổ!

Bên tai vang lên thanh âm chủ nhân vô lương: “Gia bồng nhiên đã quên, ngươi là đực. Không thể nhìn... sẽ đau mất hột!”

Chủ nhân, ngươi liền ở trong lòng cho ta là cái đi! Còn có, chủ nhân, ngươi cũng là đực, chẳng lẽ ngươi không sợ đau mất hột sao?

Mà Đạm Thai Hoàng còn không có phát hiện nóc nhà khác thường, bình yên ngâm mình bên trong thùng. Nước trong, đem trên người nàng mỗi một chỗ đều triển lộ không thể nghi ngờ...

Trắng nõn, diễm lệ, mảnh khảnh...

Mà trên nóc nhà Quân Kinh Lan, nhìn trong chốc lát, mi mầu khơi mào, bỗng nhiên cau mày nói: “Ngực tựa hồ nhỏ chút...”

“Ngao ô!” Chủ nhân, tôi không chê nàng ngực nhỏ, làm cho tôi xem xem đi!

Một tiếng “Ngao ô “, Quân Kinh Lan mày kiểem nhủu lại!

Đạm Thai Hoàng cũng là cả kinh, lúc này ôm ngực ngẩng đầu: “Ai?!”

ngiờ đầu, liền thấy trên nóc nhà cái kia yêu nghiệt giết ngàn đao, còn có trong tay hắc tiểu tinh, một trận huyết khí dâng lên, tuyết nữa phun qua đi! Cảm tình Hoàng Phủ hiển muốn giết hấn, hấn chạy đến đây? Còn nhìn lên nàng tắm rửa?!

Hành tích bại lộ, Quân Kinh Lan cũng không giấu. Hơi hơi cười yếu ớt, nhìn Đạm Thai Hoàng, nhìn như một bộ gọn sóng không sợ hãi, Nhưng là tiểu tinh trong tay hấn kia hại hấn bị phát hiện, tuyết nữa bị hấn cắt đứt khí...

Nhìn hấn này nửa điểm tự giác nhận sai đều không có, Đạm Thai Hoàng con tức ở trong lòng phiền giang đảo hải – sông cuộn biển gầm, cuồng chế tức giận, ngiờ đầu cắn răng mở miệng: “Người nhìn thấy?”

“Không thấy toàn bộ...” Đây là lời nói thật, nàng tắm rửa vẫn chưa đứng chống ngực, cho nên không thể thấy, càng làm cho người hướng về chỗ bí ẩn.

“Nhìn nhiều ít?” Đã muốn tổn hơi thừa lời lên.

Hấn khe khẽ thở dài, nhảy xuống, đứng ở trước mặt nàng. Mị mầu lơ đãng đảo qua nàng hai tay che ngực, câu thần cười yếu ớt: “Công chúa, ngực quá nhỏ, nhìn không thấy nhiều ít!”

“Cút mẹ ngươi!” Đạm Thai Hoàng một bên nhảy vào bình phong, không kịp che khuất ngực, tự nhiên lại lộ ra vài xuân sắc...

Cái này buồn bực nửa ngày Tiểu tinh rốt cục nhìn thấy, đầu tiên là kích động vui vẻ, lập tức mi sói vừa nhủu, cũng rất là khinh bỉ nhìn Đạm Thai Hoàng, ngực quá nhỏ! So đo móng vuốt, đếm, dựa theo tiêu chuẩn nghĩa mẫu chủ nhân, này nhiều nhất cũng chính là cup B đi...

“Phanh!” một tiếng!

Ngay cả người cùng sói bị đá ra khỏi phòng, Đạm Thai Hoàng dương tay nhất xả, đem khay ném về phía hấn..

“Ngao ô ——” Tiểu tinh hét thảm một tiếng, bởi vì đang tính cup ABCD, bị đánh trúng!

Quân Kinh Lan nhưng thật ra phong độ, đứng ở cửa, cười nhẹ nói: “Công chúa làm gì sinh khí, bản Thái tử cũng không phải không phụ trách! Nếu đều nhìn, không bằng chúng ta tắm uyên ương dục như thế nào?”

Này tiếng nói vừa dứt, Đạm Thai Hoàng cười tùm tùm tới cửa phòng!

“Tốt! Chúng ta tắm uyên ương dục!” Mới vừa nói, “Oanh!” một thanh âm vang lên, chọt toàn bộ nước trong thùng tắm, đối với kia một người 1 sói hất qua đi!

Vì thế, mới vừa rồi Thái tử gia còn ngọc thụ lâm phong, cứ như vậy bị nước tắm rót một cái lạnh thấu tâm!

Vốn là có thể trốn, nhưng hấn rất biết nàng. Nếu là né, cục tức này nàng sợ là rất dài rất dài một thời gian ngắn cũng không thể tiêu, hiển nhiên đối với mình bất lợi, cho nên không trốn. Chính là bị nước tắm hất, quả thật không được tốt lắm, hấn hiện nay đã muốn cảm giác cả người không khoẻ...

Đạm Thai Hoàng ngoài cười nhưng trong không cười hướng cửa dựa vào, lạnh giọng mở miệng: “Cái gọi là tắm uyên ương, tự nhiên chính là chỉ dùng cùng cái thùng tắm, cùng với nước trong thùng tắm tắm rửa! Đây là chính người đề nghị, Thái tử gia, tắm uyên ương, tắm thích không?” Nàng nếu nhớ không lầm, hàng này là có khiết phích, lần trước một sợi tóc rơi vào thùng tắm, có thể đưa hấn chọc giận, nàng cũng không tin hôm nay bị hất nước tắm, hấn còn không tức chết! Xem này khôn khiếp còn dám nhìn lên nàng tắm rửa!

Thái tử gia còn chưa nói nói, kia Tiểu tinh bị đội hình tượng hoàn toàn không có, cũng đã dẫn đầu tức giận!

Nó bay nhanh nhảy lên, giơ lên chân trước, hung hăng cùng Đạm Thai Hoàng đụng thẳng ngón giữa: “Ngao ô!” Người ngực quá nhỏ, sẽ không thềm nói chuyện!

“Ta giết!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49-1

Đạm Thai Hoàng chạy vội tiến lên, thân thủ đem Tiểu tinh kia không biết sống chết, dám coi rẻ bộ ngực nàng tróc nã cũng lột da lóc xương, trả mối hận trong lòng!

Bạn nhỏ tiểu tinh cũng không phải ngu xuẩn, chớp mắt, xem nàng hùng hổ, lai giả bất thiện, ánh mắt còn nhìn mình lom lom, chỉ tại một cái chớp mắt trong lúc đó, liền hiểu được ý đồ, xoay người, nhanh như chớp —— tháo chạy!

Chạy thật xa, còn không quên quay đầu lại đụng thẳng ngón giữa, cũng đem cái đuôi nhắm ngay Đạm Thai Hoàng, khó chịu lay động: “Ngao ô!”

—— nữ nhân ngực nhỏ chính là tính tình đại phát!

làm cho Đạm Thai Hoàng tuyết nữa tức giận đến ngất đi!

Vì biểu đạt sung sướng, tinh gia còn tiêu sái vươn chân trước hất một chút bộ lông trên trán, triển lộ chính mình anh tuấn tiêu sái! Tiểu tinh còn không có cao hứng xong, liền có một cỗ cường đại kinh phong, thẳng tắp đem nó cả người lông bị gió thổi trúng đứng chống ngược, hai chân trước cố bám mặt đất, thậm chí còn trên mặt đất để lại hai hàng dấu móng tay, lại vẫn không có đào thoát khỏi tay Quân Kinh Lan

“Ngao ô!” Chủ nhân, ngươi làm gì! Không phát hiện tinh gia đang chạy trốn chết sao?

Tuyệt mỹ nam tử ôm đầm nắm tiểu tinh, cũng vươn ngón tay như ngọc, bay nhanh đem nó đuôi đánh một cái nơ con bướm, mặt mày mỉm cười, đem đưa tới trước Đạm Thai Hoàng! Đối với con sói phá hủy nghiệp lớn chiếm ngưỡng xuân sắc của hắn, là nhất định phải giáo huấn! Nàng nghĩ muốn hỗ trợ giáo huấn cũng giống nhau.

Vì thế, Tiểu tinh bị thương cứ như vậy, bị chủ nhân giao cho Đạm Thai Hoàng

Nó hàm chứa nước mắt nhìn lại Quân Kinh Lan: “Ngao ô!” Chủ nhân, ngươi bán sói cầu vinh!

Quân Kinh Lan nhưng cười không nói, mị mầu lãnh ý lại kinh người.

Đạm Thai Hoàng trước nghiêm mặt xem xét liếc mắt một cái Quân Kinh Lan, lại cúi đầu nhìn nó, bỗng nhiên lạnh lẽo cười. Lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai đem nó lật ngược, làm cho bụng nó đối diện nàng, sau đó một trận...

Chỉ một thoáng bộ lông bay tứ tung

“Ngao ô... Ngao ô! Ngao ô...” Tiểu tinh một tiếng hét thảm một tiếng rung trời. lại là chủ nhân đem chính mình giao cho nàng, nó lại không dám lật lọng đi cấn!

Sau một lúc lâu, Đạm Thai Hoàng rốt cục nhỏ lông xong, nhìn tiểu tinh, thường thức thành phẩm!

Mà giờ khắc này, bạn nhỏ tiểu tinh đẹp trai đạt đảo, chỗ kia ra vẻ là ngực, để lại hai cái chỗ trống vòng tròn, lông cũng bị mất...

Tiếp theo, đó là một tiếng nữ tử lạnh lạnh cười thảm: “Ha ha ha... Nguyên lai ngươi nha căn bản không có ngực!” Một con sói cũng dám cười nhạo nàng ngực nhỏ, tìm chết

Quân Kinh Lan thấy vậy, mị mầu nhũ một chút, nhất thời cảm giác lồng ngực của mình cũng một trận lạnh cả người...

Tiểu tinh thương tâm muốn chết, một cước đạp li khai nàng, khóc một phen nước mũi một phen lệ, hai chân trước ôm ngực nhanh trốn, đến một bên dưới tàng cây thương tâm ca hát: “Ngao ô ô gào khóc ngao ô...”

Làn điệu sâu kín, tiết tấu thập phần mãnh liệt!

Tinh gia là đực, có thể có cái gì ngực! Không biết thương thức, ô ô...

Giáo huấn xong tiểu tinh, Đạm Thai Hoàng lạnh lẽo mắt lại quét về phía Quân Kinh Lan, nguyên bản thành nhả khiến cho nàng đủ phiền! Hàng này còn nhìn lên nàng tắm rửa, nhìn không nói, thế nhưng còn dám ghét bỏ nàng ngực nhỏ, quả thực buồn cười! Dương thân cười, lộ ra răng trắng: “Bác Minh Thái tử, ngươi mới vừa nói cái gì tới?”

Thái tử gia nghe vậy, thân nhiên cười yếu ớt, mị mầu lưu chuyển, chợt, có hứng thú nhìn ngực nàng, nhân nhân nói: “Bản Thái tử nói, công chúa ngực nhỏ, nên ta không cần cố sức, nói vậy ta và ngươi lập gia đình, cuộc sống vợ chồng cũng sẽ phi thường hài hòa!”

Đạm Thai Hoàng nghe vậy, nhanh quay đầu lại, phượng mâu đảo, tìm kiếm đồ có thể đem hàng này ném chết! mà đảo qua, ngây ngẩn cả người, băng ghế đi đâu vậy? Đứng rồi, coi như lúc ấy nhảy cửa sổ trở về, không có nhìn đến!

Cũng ngay tại lúc này, nghe được phía sau lười biếng thanh tuyến vang lên: “Công chúa, không cần tìm. Bản Thái tử vào nhà, lo lắng đến có thể thấy cái gì, vì phòng bắt trắc, bàn ghế đều xử lý! Chẳng lẽ công chúa sau khi vào cửa, không phát hiện thiếu cái gì sao?”

Đạm Thai Hoàng sắc mặt tối sầm, nhất thời hiểu được, cũng có một loại ý đồ đưa hắn chém chết! Nhưng, rất nhanh, nàng cũng phát hiện chi tiết!

Nguyên bản ở trong viện, tránh ở mọi nơi, cũng chính là Hoàng Phủ hiên phái người tới giám thị nàng, cũng không thấy! Nàng chung quanh đảo qua, lại nhíu mày nhìn về phía Quân Kinh Lan, ý hỏi... Hắn xử lý?

Quân Kinh Lan hơi hơi chọn mị, thừa nhận.

Chợt, Thái tử gia mong thần gọi lên, thần sắc tối, nhìn nàng, ngữ điệu tràn đầy không đứng đắn: “Tốt lắm, nên nhìn bản Thái tử cũng nhìn, công chúa nước tắm cũng dùng. Kia, công chúa liền không muốn biết bản Thái tử là vì sao mà đến?”

Nói xong, mị mầu mỉm cười, lại đem nàng từ trên xuống dưới đánh giá một phen! Ánh mắt kia, coi như Đạm Thai Hoàng trên người mặc quần áo, căn bản tương đương không có mặc... Kỳ thật sao, là vì ẩn từ nói cho nàng, về phần vừa lúc nhìn một bộ mỹ nhân tắm xong, xem như hắn ý muốn hảo tâm nói một chút hồi báo đi!

Đạm Thai Hoàng nhìn hắn như vậy, trực giác hắn liền nói không nên lời hay, hừ lạnh một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nếu Thái tử nghĩ muốn nói ngươi là vì xem ta tắm rửa mà đến, bản công chúa kẻ từ hôm nay, tức giận phấn đấu cần luyện võ công, vì cầu một ngày kia có thể đem ngươi chôn ở mặt cỏ, cũng tốt dưỡng phi thổ nhượng, vì mùa xuân cây cỏ xanh tươi làm chút cống hiến!”

“Công chúa bỏ được?” Quân Kinh Lan nhíu mi mà cười, nhưng cũng không ảnh hưởng phong thái.

Đạm Thai Hoàng cười lạnh: “Vậy ngươi liền thử xem xem ta có bỏ được hay không!”

Quân Kinh Lan khe khẽ thở dài, nhìn lên sao trời, chỉ nhìn một cách đơn thuần thần sắc tựa hồ rất là cô đơn, nhưng mị mầu ý cười lại bán đứng tâm tình của hắn: “Nguyên bản bản Thái tử là một mảnh thiện tình, nghĩ đến nói cho công chúa, này ẩn từ nên như thế phá giải, nhưng công chúa lại vô tình. Một khi đã như vậy, bản Thái tử hãy đi về trước tắm rửa thay quần áo, lúc sau lo lắng muốn hay không nói cho công chúa đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 49-2

Dứt lời, xoay người liền đi. Trên người lại là vài giọt bọt nước rơi, cả người trạng thái thoát nhìn chặt vật không chịu nổi, nhưng trạng thái này, tới trên người Thái tử gia, vẫn là tao nhã Vô Song mê người..

Đạm thai hoàng nhìn hấn lấy bộ dáng này, trợn mắt, hừ lạnh một tiếng: “Đi thông thả không tiễn! Thái tử điện hạ liền tỏ vẻ, bản công chúa cũng không tin, không có nguoi, ta giải quyết không được vấn đề!”

Lời này vừa ra, hấn tựa hồ đã sớm dự đoán được, cước bộ dừng lại, thân nhiên quay đầu trở lại, ngữ trung có cười: “Công chúa, trông cậy vào nguoi nói câu mềm mỏng, thật khó!”

“Vậy nguoi có nói hay không?” Nàng xem như đem yêu nghiệt tính tình sờ thấu, nguoi càng là đi lên cầu xin tha thứ, hấn càng khinh thường, cổ tình đánh bạo cùng hấn đối nghịch, có lẽ sẽ có hiệu quả không tưởng được!

“Nói! Nhưng bản Thái tử phải trước tắm rửa...”

—— ta là cầu vế thắng phân cách tuyến ——

Cửa điện đóng chặt, cửa sổ mỏng

Khi thì thỉnh thoảng, có tiếng nước truyền ra, leng keng thùng thùng, dụ nhân tâm khó nhận.

Đạm thai hoàng canh giữ ở cửa tấm điện, đi tới đi lui, đi đến đi tới. Cảm thấy nôn nóng... Phi! Nàng một chút cũng không nôn nóng, nàng không chỉ có không nôn nóng, hơn nữa nửa đêm cũng không nghĩ muốn nhìn lên!

Quay đầu lại xem xét, coi như đã muốn xuyên thấu qua vách tường, nhìn thấy kia yêu nghiệt tuyệt mỹ, cơ ngực to lớn, cánh tayhữu lực, còn có bụng... Khụ khụ... Phải thuần khiết, phải thuần khiết!

Thuần khiết thật lâu, bỗng nhiên đáng khinh chung quanh vừa thấy, ách, dù sao không ai, nhìn lên một chút cũng không sao chứ?

Không được! Nếu như bị phát hiện, không chừng cũng bị kia yêu nghiệt cười nhạo!

nói không chừng hấn phát hiện không được đâu?

Liền trong lòng thiên nhân giao chiến, chịu đủ tra tấn cùng dày vò hết sức, trong điện có thanh tuyến, mang theo mộng manh ý cười truyền ra: “Công chúa nếu là nghĩ muốn tiến vào xem, liền vào đi, gia cũng không ngại!”

“Ta đề ý! Sợ đau mắt hột!” Kiên trì khẩu thị tâm phi!

Nàng giọng nói rơi xuống, quân kinh lan cả cười, thân nhiên tựa vào bên cạnh thùng tắm, miễn cưỡng mở miệng: “Công chúa, hoàng thái hậu trúng độc việc, đều không phải là không thể giải, kỳ thật có một giải pháp! Mà giải pháp, Vương huynh chúng ta cũng biết, chỉ là sợ nguoi xử trí theo cảm tính không đáp ứng, cho nên vô ích, cũng không có nói với nguoi!”

“Là Vương huynh của ta, với nguoi không có vấn đề gì, cảm ơn!” Đạm thai hoàng đầu tiên là nghiêm mặt, cùng vạch rõ giới hạn với tên không biết xấu hổ, lại là vừa hỏi, “Biện pháp gì?”

Nàng tiếng nói vừa dứt, phòng trong lại là một trận tiếng vang lên, lúc này đây, động tĩnh còn lớn, làm cho đạm thai hoàng trong lòng lại là một trận nhộn nhạo. Mẹ nó, nói sự tình không thể hảo hảo nói, thế nào cũng phải một bên tâm vừa nói, này nửa đêm, phong cao nguyệt hắc, chẳng lẽ không biết nàng là một nữ nhân bình thường sao?

Đối đạm thai hoàng cùng mình vạch rõ quan hệ, Thái tử gia lựa chọn không nhìn. Chỉ nhân nhân trả lời vấn đề: “Vậy muốn xem công chúa, có bỏ được hay không!” Này nhất ngữ, ám chỉ ý tứ hàm xúc mủi phần, sát khí cũng bất hiển.

Có bỏ được hay không? Đạm thai hoàng sững sốt, chợt, sắc mặt chìm xuống dưới: “Nguoi là nói, giết người diệt khẩu?”

Nàng thừa nhận quân kinh lan nói không sai, nếu là giết thành nhĩ, không có đối chứng, nàng đánh chết không nhận, Hoàng Phủ hiển không có nhân chứng cùng vật chứng, nàng cùng Mạc Bắc có thể theo chuyện này thoát ra. Nhưng...

Nàng không thể!

“Công chúa cũng không ngốc!” Quân kinh lan cúi đầu thờ dài, nghe cửa dần dần an tĩnh lại, thậm chí còn ngay cả hô hấp đều phai nhạt vài phần. Hấn liền cũng trong nháy mắt đã biết ý tưởng của nàng, không muốn!

Đạm thai hoàng kiên quyết lắc đầu: “Ta chỉ ác với người ác, thành nhĩ đối ta trung thành và tận tâm, nếu là hai quân giao chiến, vì quốc gia đại nghĩa ta có thể buông tha nàng. Nhưng chỉ cần vì cá nhân an nguy, đưa nàng vào tử địa, ta làm không được, cũng làm không xong!”

Huống chi, đại điện, trước mắt bao người, nàng chính mồm đối thành nhĩ hứa hẹn, cứu nàng đi ra! Nha đầu kia hiện nay nhất định ở lao lý đầy cỏi lòng chờ mong nàng, nàng là một cây rom cứu mạng! Tình hình như vậy, nàng như thế nào có thể thấy chết mà không cứu được, thậm chí tự tay đưa nàng chịu chết?

Lời này, kêu quân kinh lan tươi sáng một chút, chợt thần tế ý cười càng đậm, quả thực đặc biệt, hoàng tộc, đều xem bọn hạ nhân sinh tử cực đạm, nếu là thay đổi bất cứ người nào, hiện nay biết đơn giản vậy, tất nhiên lập tức đáp ứng, nàng lại... Khó trách mình tổng cảm thấy được nàng bất động!

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa, trên cửa hiện ra nàng yếu điệu dáng người, trong đầu không khỏi dần hiện ra lúc ấy thấy nhân gian xuân sắc. Hảo tâm cười nói: “Nếu là như

vậy, cũng chỉ có thể giải khai bí ẩn! Ở giữa liên lụy đến cung đình cơ mật, một cái không cần thận, đó là bỏ mình, công chúa nghĩ tốt lắm sao?”

“Cũng tổng so với ngồi chờ chết, hoặc giết người bên cạnh bảo mệnh tốt hơn!” Đạm thai hoàng cắn răng mở miệng.

“Tốt lắm!” Lại là một trận tiếng nước vang lên, chợt, hân thanh tuyến cùng tiếng nước mê người mơ màng mà ra, “Đồng Lăng hoàng thái hậu, Đồng Lăng dạ vương! Hai người này, người có cơ hội nhìn thấy, theo bọn họ, người có lẽ có thể được đến thứ người muốn đích!”

“Ân... A!” Đạm thai hoàng đầu tiên là bị thanh âm của hân dụ đẩy lòng rung động, nhộn nhạo xong rồi mới phát hiện người ta đang nói chính sự, nhanh bổ sung, “Nga! Ta đã biết!” Hoàng thái hậu quả nhiên có vấn đề!

Nàng trong nháy mắt thất thần cùng mơ hồ, làm cho nội tâm kia đáng khinh rình * thành công bị quân kinh lan được biết, hân cười nhẹ một tiếng, nhẹ giọng khuyên giải: “Công chúa, không cần khắc chế, nghĩ muốn tiến vào bản Thái tử cũng không ngại! Mổ ta chuyện này khắc chế quá ác, đối thân thể không tốt.”

“Người suy nghĩ nhiều quá! Ta một chút cũng không nghĩ muốn đi vào, cũng không có khắc chế cái gì!” Đạm thai hoàng mạnh miệng, mà nét mặt, hơi hơi nóng lên. Đây từ yêu nghiệt, hơn nửa đêm ở phòng của nàng tắm rửa, chẳng lẽ không đứng dụ nàng đối hân làm cái gì sao

Mà cũng ngay tại lúc này, tường viện, một đạo màu bạc lóe lên! vật thể lỏng xù, ôm nhất kiện áo choàng Tử Sắc, là quần áo chủ nhân tắm rửa xong phải mặc

“Ngao ô ô...” Ngực Của ta! Ngực Của ta! Ô ô...

Đạm thai hoàng khoe miệng vừa kéo, rút mấy lông mà thôi, khóc nửa canh giờ, còn không có khóc xong!

Nó bị thương đi tới cửa, mắt nước mắt lưng tròng nhìn đạm thai hoàng liếc mắt một cái, một trận nhe răng trợn mắt: “Ngao ô...” Đừng tưởng rằng tình gia không biết người nghĩ muốn nhìn lên chủ nhân tắm rửa, người dám xem ta cắn chết người!

Phòng trong có tiếng truyền ra: “Nước mắt cùng nước mũi không rơi đến quần áo đi?”

“Ngao ô!” Không có! thân mình mở cửa...

Đạm thai hoàng nhất thời không khống chế được, bay nhanh quay đầu, mắt lộ ra hung quang, điên cuồng theo khe hở bên trong hướng xem...

Này vừa thấy, chỉ thấy đạm Tử Sắc y bào vung lên, vừa lúc đem khe cửa đổ một cái nghiêm kín! Bên trong cánh cửa ôm quần áo tiểu tinh khinh bị giường mắt xem nàng...

“Phanh!” một tiếng, tiểu tinh đóng cửa lại, đạm thai hoàng đụng cái mũi

Phòng trong, có người ở giáo huấn sói: “Tiểu tinh, làm sói không thể quá nhỏ mọn, nàng muốn nhìn, liền cho nàng nhìn xem! Gia đáng người không tỳ vết nào, cũng không có gì không đẹp!”

“Ngao ô!” Không để cho!

“Nói sau, bị xem cũng không phải người, gia căn bản không ngại!” Lại là nhất ngữ truyền ra.

“Ngao ô ô...” Tôi hận thấu tình yêu, hận thấu người...

Đạm thai hoàng càng nghe khoe miệng càng là run rẩy, hận không thể vượn hai tay đem cái lỗ tai ngăn chặn, thật sự là nghe yêu nghiệt nói nói mấy câu, mọi người phải đoán mệnh vài năm! Mà bị quân kinh lan thương tâm Tiểu tinh, cũng một phen nước mũi một phen lệ khóc chạy ra!

Cửa tắm cung, một trận gió nhẹ lướt qua.

Đạm thai hoàng bị nó khóc, hiện nay cũng không có nhìn lên, hướng trên mặt đất ngồi xuống, nhủu mày suy tư về việc trúng độc cùng hoàng thái hậu, Hoàng Phủ Dạ có thể có liên hệ. Tiểu tinh ngồi bên cạnh, lắc cái đuôi, hai chân trước ôm ngực, giường miệng không ngừng khóc: “Ngao ô ô...” Ngực Của ta, ngực của ta...

Tiếng khóc quá mức thể lương, đạm thai hoàng suy nghĩ bị đánh đoạn, rốt cục không kiên nhẫn nhủu mày, cúi đầu xem nó: “Người có ngực sao?”

“Cách...” Tiểu tinh đánh một cái cách, đầu sói nâng lên nhìn nàng, ngây người trong chớp lát, nhếch miệng một lần nữa khóc: “Ngao ô ngao...” Lòng Của ta! Lòng Của ta

“...” nàng cái gì cũng chưa nói! Người cùng động vật, căn bản không thể câu thông!

Đợi cho trăng sáng treo cao, trong trẻo nhưng lạnh lùng, một người 1 sói cô tịch ngồi ở cửa, hơn nữa sói còn khóc, cảnh tượng như vậy thoạt nhìn rất thể lương!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thật Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49-3: Quá khắc chế chuyện nào đó , đối thân thể không tốt

Đương nhiên, thể lương chỉ là vẻ bề ngoài, Đạm Đài Hoàng giờ phút này cầm trong tay gãy gộc, hung hăng hướng trên mặt đất mà chọc, tính tính thời gian, tên kia đã tắm gội hơn một canh giờ, không chừng da đều xước mất một lớp rồi, vậy mà vẫn chưa xong!

Nàng bị gió thổi khiến một tầng hỗn độn lại nổi lên! Ở dưới bầu trời đầy sao nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng Thái Tử gia cũng tắm gội xong!

“Kèo kẹt!” Một tiếng, cửa mở.

Đạm Đài Hoàng quay đầu lại nhìn, này chính xác hơn là liếc mắt nhìn một cái, lập tức ngậy ngậy cả người!

Đứng ở trước cửa tâm cung, hần mặc áo bào tím, mỉm cười. Da trắng mịn như ngọc (Chỉ nguyên văn là "Bạc quan ngọc đá" nên ta tự ý sửa lại), vạt áo bị gió thổi hơi hơi giờ lên. Ánh trăng chiếu rọi lên trên người hần, khiến hần như một viên dạ minh châu phát sáng trong bầu trời đêm.

Giữa mây còn có một nốt chu sa đỏ chói, khoáng khắc phong tình, ngậm chiếm vạn dặm núi sông.

Cửa xuân phong, cũng như là đem con người trôi trọc trong tầm tay, gió đem vài sợi tóc chưa khô của hần thổi bay, #phuongkimchi*diendanlequydon#phát qua khuôn mặt tuyệt mỹ, khiến cho Quân Khinh Lan có vài phần mị hoặc.

Này tình, cảnh này, người này. Như là một cái chớp mắt, đem toàn bộ tinh hoa đẹp nhất của trời đất gộp hết vào mình vậy, khiến cho người ta có một loại cảm giác hít thở không thông!

Đạm Đài Hoàng còn đứng đó sững sờ, một giây, hai giây, ba giây. Nam nhân này thật đẹp a! Tuy đã gặp qua Quân Khinh Lan không ít lần, nhưng mỗi lần thấy, đều có thể cho nàng tức giận nên không thể quan sát kỹ lưỡng được.

Bỗng nhiên, có tiếng cười vang lên, đánh gãy suy nghĩ của nàng: “Công chúa, xem ngậy người?”

“Không.” Đột nhiên một cổ nhiệt từ cánh mũi trào ra. Đạm Thai Hoàng nhanh ngẩng đầu lên, nhìn về phía không trung, làm máu mũi nghịch lưu, cũng bay nhanh phát tay, “Mau chút! Mau chút! Bản công chúa muốn thay quần áo!” Nhờ đâu thay quần áo sẽ khiến cho vận khí tốt, nói không chừng lúc đi ra ngoài còn có thể gặp được "Hoàng Phủ Dạ"! Cũng có thể hỏi được một số.

“Thay quần áo? Có cần gia hộ một tay không?” Lại là giọng điệu không đứng đắn, khuôn mặt Quân Khinh Lan tràn đầy vui vẻ (Chỉ: anh vô si quá)

Tiếng nói vừa dứt, Đạm Thai Hoàng tức giận, lập tức liền có khối lông xù từ trong tay nàng bắn ra, hung hăng bay thẳng về phía mặt Quân Khinh Lan: “Tóc lẩn!”

“Ngao ô!” Các người nói chuyện thì nói chuyện chứ, sao đem Tinh gia ném đi làm gì?

Quân Khinh Lan định giờ tay bắt lấy Tinh gia nhưng chỉ cách khoảng tầm một gang tay thì Quân Khinh Lan liền bỏ tay xuống, đây là chê Tinh gia do! Tinh gia đáng thương lại một lần nữa bị rơi xuống đất.

Quân Khinh Lan ngửa đầu, ánh trăng chiếu vào người, khuôn mặt hần tinh xảo thần thể đẹp đẽ, cái cổ trắng mịn người xuyên thấu qua y hướng nội. Bộ dáng này, làm cho máu mũi Đạm Thai Hoàng vừa ngưng chảy lại trào ra mãnh liệt.

Mà Thái Tử gia vẫn ngửa mặt lên trời nhìn nhìn canh giờ, dự tính đám long hôn vệ cũng đã sa lưới, nên cũng không nói nhiều với nàng. Trước khi đi, Quân Khinh Lan không quên nhắc nhở một câu: “Công chúa lần sau tắm rửa cần phải để ý một chút, không phải trên đời này nam nhân nào cũng quân tử như gia, thấy mỹ nhân tắm mà trong lòng không loạn!” (Anh quân tử quá ha)

Nói xong còn cười như không cười nhìn thoáng qua ngực Đạm Đài Hoàng. Khiến cho sắc mặt Đạm Đài Hoàng biến đổi, mở miệng châm chọc: “Không biết là trong lòng Bắc Minh thái tử không loạn hay căn bản thái tử không được? ”

Dựa theo nguyên tắc mà nói, nếu các nam nhân bình thường khác nghe thấy những lời này chắc chắn sẽ tức giận. Nhưng Quân Khinh Lan hiển nhiên không phải người bình thường, đôi mắt khẽ híp lại, lại nhìn lướt qua ngực Đạm Đài Hoàng, lười nhắc mở miệng nói: “Nếu ngực công chúa to hơn một chút, thì gia có thể chứng minh cho công chúa thấy gia có được hay không, thậm chí gia còn rất cường đại!” (Ặc ặc)

Tinh gia thấy tốt nhất nó không nên nghị luận về vấn đề này nữa. Mà căn bản ngực Đạm Thai Hoàng quá nhỏ đi, khó có thể khiến người nào đó xúc động nói thẳng toẹt ra như vậy. Lời này vừa nói xong, máu mũi Đạm Thai Hoàng càng thêm mãnh liệt, nhưng lần này là do lần tức giận nên mới chảy! Còn chưa kịp phát hỏa, vậy mà Quân Khinh Lan đã rời đi hơn mười mét rồi! Trước mặt Đạm Thai Hoàng chỉ là chiếc sân không có bóng người, chỉ còn tiếng cười của Quân Khinh Lan vọng lại.

Sân to như vậy, bóng người cao dài cứ như vậy đập gió mà đi, áo tím tung bay, dáng người tuyệt mỹ, thực sự rất giống rồng bay trên bầu trời đêm, người chỉ có ở thể xa xem, không dám khinh nhờn.

Nhưng Đạm Thai Hoàng nhìn như vậy, trừ bỏ tưởng tượng giết chết hần thì vẫn là giết chết hần! Tức giận, bóp mũi ở phía sau Quân Khinh Lan nghiến răng, ông trời đối hần thật không sai, đáng tiếc cho phong thái của hần như vậy, động một tí là tên lòng dạ nhỏ nhen đó sẽ báo thù khiến người không kịp trở tay, haz thật lãng phí! Nếu có ngày tên khốn kiếp này mà rơi vào tay nàng, thì nàng nhất định phải xé rách miệng hần!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thập Hung Hân Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 49-4: Quá khắc chế chuyện nào đó , đối thân thể không tốt (tiếp)

Đạm Thai Hoàng rút ra cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, chuẩn bị về phòng thay quần áo.

Rất xa truyền đến tiếng khóc của hồ ly: “Ngao ô ô.” Chủ nhân, người hôm nay khi để ta!

“Gia là vì giáo dục người, trên tay không có lợi thế, tốt nhất không nên đắc tội với địch nhân. Nếu không hậu quả người không gánh vác nổi!” Thanh âm lười biếng của nam tử truyền đến, có vẻ rất kiên nhẫn dạy dỗ.

“Ngao ô!” Vốn dĩ nữ nhân kia không bắt được ta, là chủ nhân đem ta giao ra đi!

Thái Tử gia lại cười khê, thân nhiên nói: “Còn có một đạo lý, cấp dưới không nên lên tiếng với những việc mà gia làm, người vĩnh viễn không cần thắc mắc, nếu không kết cục sẽ thực rất thảm! Nếu mà người lắm miệng thì đừng mong nhìn thấy ánh sáng!” Quân Khinh Lan tỏ ra thái độ rất đương nhiên, tâm tình rất tốt cười nói.

Hắn đã nói cho nàng mạnh mẽ, còn việc điều tra như thế nào thì phải xem bản lĩnh của nàng rồi.

Nếu Đạm Thai Hoàng võ thể điều tra ra việc này thì có thể chứng minh thực của mình cho hắn xem.....

Tình gia bị giáo dục vẫn bị phần như cũ: “Ngao ô ô.....” Ta khóc, ta khóc.....

—— Ta đây cái gì cũng không được, Tình gia khóc cho các người xem——

Đội một người một thú đi xa, Đạm Thai Hoàng liền thay đổi quần áo, ẩn núp đi ra ngoài. Tuy rằng không biết Quân Khinh Lan sử kìa thủ hạ của Hoàng Phủ Hiến như thế nào, nhưng dự tính của nàng thì một khi yêu nghiệt này đã ra tay, chắc chắn sẽ không để lại hậu họa gì, cho nên Đạm Thai Hoàng yên tâm ra cửa.

Mà đêm nay, trừ bỏ nàng đi điều tra sự tình thì Đạm Thai Kích đang phải chạy trốn sự truy nã của Đông Lăng.

Đêm, hơi lạnh.

Trên đường đi trong cung có cánh hoa đào bay bay, tầng tầng lớp lớp cây cối rậm rạp, còn có mùi hoa thoang thoảng truyền ra, phong cảnh đẹp như vậy nhưng Đạm Thai Hoàng không có tâm trạng để thưởng thức.

Trong cung phần lớn đèn đều được châm hết lên, Hoàng thái hậu trừng độc, bất luận là thật lòng hay giả ý, thì những người này đều phải đi biểu đạt sự quan tâm, cho nên tình hình như vậy cũng không kỳ quái.

Nàng đi vội, ở trên đường tránh thoát ba tốp Ngự lâm quân, bốn nhóm cung nữ thái giám, lúc sau vì không cẩn thận mà gãi chết mấy chi đường đi của lũ kiến, rốt cuộc cũng mạnh dạn đi đường vòng, nhưng từ xa đã thấy một nhóm ngự lâm quân đang đến rất gần!

Quả thật không làm nàng thất vọng. Lúc này, ở phía trên ngọn cây, có một hồng y nam tử chộp mắt, đúng là Đông Lăng Dạ vương, Hoàng Phủ Dạ không thể nghi ngờ!

Nghe dưới tàng cây tiếng bước chân, đôi lông mày của Hoàng Phủ Dạ khẽ nhíu lại.....

Đạm Đài Hoàng đến chỗ dưới tàng cây, đầu tiên là miệng kêu một tiếng: “Dạ vương điện hạ?”

Hoàng Phủ Dạ không để ý tới khiến cho trán Đạm Thai Hoàng nổi gân xanh, nhảy dựng lên: “Hoàng Phủ Dạ?” Nàng tin Hoàng Phủ Dạ là cao thủ, nên chắc chắn biết nàng tới, vậy mà khi nàng gọi tên lại không chịu hé răng, chỉ có hai cái giải thích, một là quá kiêu ngạo, hai là không muốn nói!

Bên trong bóng đêm, nam tử trên cây tà mị khẽ cười! Tiểu nha đầu này cũng quá to gan đi, dám gọi hắn tên họ của hắn! Tuy vậy hắn vẫn không lên tiếng để chờ xem phản ứng kế tiếp của nàng.....

Đạm Đài Hoàng cũng không làm hắn thất vọng! Nhắc chân một đá.....

“Phanh!” Một tiếng, ngọn cây đang đưa một trận.

May mà Hoàng Phủ Dạ có võ công cao cường, nội lực thâm hậu, nếu không thì chắc hắn đã cắm mặt xuống dưới đất rồi! Cái này là giả bộ ngủ không được đây, đôi mắt màu tím chợt mở ra, ánh sáng yêu dị phát ra, môi mỏng khẽ động, Hoàng phủ Dạ phe phẩy chiếc quạt, cười như không cười nói: “Mặc Bắc công chúa tính tình nóng nảy!”

“Tính tình người cũng rất tốt, thích giả bộ ngủ, làm như không nghe thấy ta nói!” Đạm Thai Hoàng mở miệng đáp lại.

Lời này vừa nói ra, Hoàng Phủ Dạ cười cười, rất là tán thưởng nhìn nàng: “Không biết công chúa đêm hôm khuya khoắt, đến thăm ta là vì chuyện gì?”

“Chắc Dạ vương điện hạ cũng biết bản công chúa đến đây là vì...”

Lời nàng nói còn chưa dứt, Hoàng Phủ Dạ đã cướp luôn: “Chỉ là một cung nữ nho nhỏ thôi, công chúa thông minh như vậy, chẳng lẽ không thể nghĩ ra được kẻ sách? Cần gì phải mất công như vậy? Hơn nữa, nếu không tra ra được thực hư sự việc, thì ngay cả tính mạng của công chúa sợ cũng không giữ nổi!” Nói xong, chính hắn cũng là sững sờ rằng mình đang lo chuyện bao đồng, đây cũng không phải là phong cách của hắn.

“Mạng của thị tù cũng là mạng người, nếu Dạ vương điện hạ biết điều gì thì xin hãy nói cho ta!” Đạm Thai hoàng biết, đối với vương thân quý tộc mà nói, tính mạng của một nô tì không có gì quan trọng cả, nên chắc chắn bọn họ dù biết cũng không đứng ra bảo hộ, vậy nên nàng phải ra tay cầu xin sự giúp đỡ từ Hoàng Phủ Dạ.

Gió lạnh thổi đến, khuôn mặt của Đạm Thai Hoàng vẫn lộ ra vẻ cương quyết muốn biết rõ sự tình.

Nhìn nàng như vậy, Hoàng Phủ Dạ chợt hoảng hốt, bởi vì chưa ai vì nô tì của mình mà đến cả tính mạng cũng không cần. Trầm mặc một lát, âm thanh của Hoàng Phủ Dạ mới chậm rãi vang lên: “Công chúa hỏi sai người rồi, bốn vương hoàn toàn không biết gì cả!” Chuyện này, hắn sớm đã đoán được, nhưng không thể nói.

“Vương gia!” Đạm Đài Hoàng nhíu mày ngẩng đầu, không muốn từ bỏ.

Nhưng Hoàng Phủ Dạ đã nhắm mắt lại, dựa vào trên cây, không hề mở miệng.

Xem bộ dáng này, là hỏi cũng vô ích. Đạm Thai Hoàng buồn rầu xoay người rời đi, làm ra một bộ dạng chuẩn bị hỏi tẩm cung, đi được tầm mười mét thì nàng liền rẽ vào một lối, nấp ở sau một gốc cây cổ thụ!

Trốn rồi trong chốc lát, rốt cuộc nghe thấy trên cây Hoàng Phủ khẽ bấm mở miệng: “Hoàng huynh, tại sao phải làm khổ những người trẻ tuổi như vậy.....”

Đạm Thai Hoàng nghe vậy, hô hấp cứng lại, ngưng đập một lát! Hoàng huynh? Hoàng huynh của Đông Lăng Dạ vương, đó là..... Thái thượng hoàng? Thái thượng hoàng hạ độc chính mình thế mình, rồi giả họa cho người chưa từng gặp mặt là nàng... Đây chẳng phải quá biến thái đi? Mọi người thường nói các nam nhân bình thường mà trở người quyền quý, có tiền thường mong lão bà của mình chết đi, chẳng lẽ thời cổ đại, từ hoàng đế biến thành Thái thượng hoàng, cũng có hi vọng như vậy?

Hơn nữa, hơn nữa giáng họa ai không giáng liền đổ luôn lên đầu nàng? Chẳng lẽ có ẩn tình trong đó? Đạm Thai Hoàng khẽ cắn môi mỏng, lặng lẽ lui về phía sau vài bước, ẩn mình vào bên trong bóng đêm.....

Khi không còn thấy bóng dáng của Đạm Thai Hoàng nữa, chợt có người mở miệng: “Vương gia, ngài biết rõ nàng chưa đi.”

“Đúng vậy, biết rõ nàng chưa đi!” Chính vì biết rõ nàng núp ở sau gốc cây cổ thụ nên mới cố tình làm bầm, không biết vì cái gì mà Hoàng Phủ Dạ lại muốn giúp Đạm Thai Hoàng, hoặc là hẳn tưởng bang kỳ thật không phải nàng, hẳn luôn cảm thấy Đạm Thai Hoàng rất giống một người mà hẳn đã quên đi. Nhưng rốt cuộc..... Nhưng rốt cuộc người đó là ai?(Chỉ: ai đọc tiền của bản cung hoàng thượng cut chắc chắn sẽ biết Hoàng phủ Dạ đã quên mất ai)

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thật Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49-5: Quá khắc chế chuyện nào đó , đổi thân thể không tốt (tiếp)

Edit: phuongkimchi

Đạm Thai Hoàng nghỉ hoặc trở về, nàng nghĩ chính mình đã lí giải sai, điều Hoàng Phủ Dạ nói ra chưa chắc là sự thật, chắc vị Đông Lăng thái thượng hoàng này có vấn đề về thần kinh mới làm ra những việc mà người thường không thể lí giải được!

Đi được một lúc sau, Đạm Thai Hoàng liền nghe thấy cuộc đối thoại của giọng điệu quen thuộc truyền đến.

“Điện hạ, Hoàng Thượng đã truyền thứ mật lần thứ ba thúc giục ngài mau cầu thân với Đông Lăng triều, ngài nhanh nhanh cầu thân đi, sao bây giờ ngài vẫn còn...à” Đồng tiền* buồn bực mở miệng.

(* là người hầu nam)

Tiếp theo, liền nghe được giọng nói của Hoàng tử phong lưu, ăn chơi chác táng- Sở Trường Ca truyền đến: “Liên hôn sao, vì sao nhất định phải bỏn điện hạ? Thất hoàng muội chả phải chưa có hôn sự sao, đem thất hoàng muội gả cho Hoàng Phủ Hiền là được rồi, ta hay thất hoàng muội liên hôn đều chả giống nhau sao?”

“Điện hạ, thất công chúa thuần khiết, thiện lương như vậy, ngài lại nhẫn tâm đem nàng đưa tới liên hôn sao?” Đồng tiền vô ngữ mở miệng! Thất công chúa từ nhỏ đã lưu lạc bên ngoài, ở trong núi mà lớn lên, cho nên so với các công chúa khác thì thất công chúa vô cùng thiện lương. Thế nhưng Đại hoàng tử lại muốn đưa nàng liên hôn, số thất công chúa thật khổ khi có một hoàng huynh như vậy!

Sở Trường Ca nghe vậy, mặt xuống sắc, mở miệng nói: “Chả lẽ bỏn điện hạ không thuần khiết, lương thiện? Để cho ta đi liên hôn, ngươi nhẫn tâm sao?”

Đồng tiền mặc đơ mặt. Điện hạ, người xác định những từ thuần khiết, lương thiện là để hình dung người?

Đạm Đài Hoàng nghe thấy vậy liền giật giật khoe miệng, Sở Trường Ca người thấy người thật tốt đẹp a! Thuần khiết thiện lương. Đạm Thai Hoàng không biết làm gì ngoài ngẩng đầu nhìn trời!

Đồng tiền từ bỏ khuyên giải, nhận mệnh cầm miệng, bên tai Sở Trường Ca cũng rốt cuộc thanh tĩnh, ngẩng đầu phe phẩy quạt, vừa vận thấy được Đạm Thai Hoàng cách đó không xa! Trong lòng đại biến, “Bang!” Một tiếng, thu hồi ngọc phiến trong tay, đi nhanh đến chỗ Đạm Thai Hoàng: “Khuyh hoàng công chúa đã lâu không gặp!”

Đạm Đài Hoàng hiện nay đúng là không có tâm tình cùng vị Sở hoàng tử phong lưu ăn chơi trác táng, thuần khiết thiện lương này, vì thế, hoa hoa lệ lệ làm lơ hẳn, vui đầu tiên thẳng phía trước mà đi, được vài bước bỗng nhiên ngừng đầu, mắt liền đảo quanh nhìn thấy một toàn nhà có biển viết chữ thượng, trong đầu điện chợt lóe! Tự! Đúng rồi, kia tờ giấy kia có khả năng sẽ có manh mối với chữ thượng!

Nhưng mà hiện tại Thành Nhã đang bị giam trong ngục, nàng đi hỏi như thế nào?

Đang hấp hực, bên tai lại truyền đến thanh âm ôn ào của Sở Trường Ca: “Công chúa, buổi tối hôm nay ta và người có thể ở trong cung gặp mặt, thật sự là có duyên!”

Đạm Đài Hoàng rốt cuộc không kiên nhẫn quay đầu: “Sở hoàng tử, chẳng lẽ ngươi không biết hiện tại ta bị tình nghi là giết người sao? Nếu ngươi không muốn bị liên lụy thì tránh xa ta một chút!”

Sở Trường Ca nghe vậy, mắt cong cong, môi liền nở nụ cười: “ cái đó có tính là gì? Ở ta Sở Quốc hoàng thành, phạm chuyện gì xảy ra, phụ hoàng sẽ nghĩ đến bỏn điện hạ đầu tiên, quanh năm suốt tháng đều là ta bị tình nghi! Nay, hôm trước Tần Quốc công thế tử cười ngửa, chẳng may bị ngã gãy hết xương, phụ hoàng lập tức viết thư hỏi có phải ta làm hay không. Nguyên nhân là vì lúc trước ta và hắn đánh nhau!”

Đạm Đài Hoàng cứ nghĩ là mình không nghe hắn nói, nhưng được những lời này, vẫn rất đồng tình quay đầu: “Ngươi ở Đông Lăng, cách Sở quốc rất xa, chuyện này làm sao mà có quan hệ với ngươi? Ngươi phụ hoàng thật là.....”

“Đúng vậy! phụ hoàng ta thật là anh minh, bỏn điện hạ đi Đông Lăng rất sớm, tước khi đi đã bố trí người ở Tần vương phủ lập tức động tay chân!” Sở Trường Ca nhướn mày mà cười, rất là đắc ý.

“.....” nàng cái gì cũng chưa nói.

Trợn trắng mắt, ném hẳn xuống, đi nhanh về phía trước.

Sở Trường Ca như là cục tẩy đường, lèo đèo đi sau nàng: “Công chúa muốn đi chỗ nào? Có cần bỏn điện hạ hỗ trợ không? Bất luận muốn đi nơi nào, bỏn điện hạ đều có thể đi cùng nga.....”

Đạm Đài Hoàng bước chân một dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía hắn: “Nơi nào đều được?” Thiên lao cũng có thể?

“Nơi nào đều được!” Sở Trường Ca vui sướng trong lòng!

—— ta là tuyến phân cách ——

Hoàng cung thiên lao, rất nhiều Ngự lâm quân vây quanh, khí lạnh tỏa ra.

Bên cạnh thiên lao có một cây đại thụ rất to, nhánh cây rậm rạp, có mấy bóng dáng đánh khinh vụt qua trèo lên cây, không ai khác là ba người Đạm Thai Hoàng, Sở Trường Ca và Đồng tiền.

Mà giờ phút này, sở hoàng tử điện hạ chính chán ghét gấp quạt: “Đồng tiền, chậm một chút sái, sặc chết bốn điện hạ rồi.”

Đồng tiền thấy chính mình cùng đại hoàng tử rất nguy hiểm, ra sức rắc mê dược, vậy mà lại bị ghét bỏ, trong lòng thống khổ, bi phẫn, bất mãn, không có cách nào để dùng ngôn ngữ biểu đạt! Điện hạ, vì cái gì mỗi lần ngài lấy lòng mỹ nhân, xui xẻo đều là ta?

Đạm Đài Hoàng không lên tiếng nhìn hán, chẳng lẽ đây là chủ ý của hán? Nhiều như vậy Ngự lâm quân như vậy, rắc mê dược thì hôn mê dược bao lâu?

Nhưng, sự tình kì quái đã xảy ra! Một trận gió đi qua, đem số thuốc bột thổi tan, mà bất quá chỉ là một lọ mê dược, thế nhưng lại làm hơn hai trăm cấm vệ quân hôn mê! Đạm Đài Hoàng nuốt một chút nước miếng, bay nhanh đến, không màng nam nữ, duỗi tay sờ loạn trên người Sở Trường Ca sờ loạn.

“Công chúa, người đây là.” Nhìn cánh tay trên ngực mình làm loạn, Sở Trường Ca ngây ngốc một chút, tuy nói hán tướng luôn muốn được giải nhân không sai, nhưng năng làm vậy không phải là tiền triển quá nhanh!

Ách, Đạm Thai Hoàng rốt cuộc ý thức được đối phương là nam, nhanh thu hồi tay của mình lại, xấu hổ dò hỏi: “Còn mê dược như vậy không? Mau đưa cho ta mấy bình.”

Thì ra là muốn mê dược!

Sở Trường Ca tự mình đa tình, lúc sau cảm thấy tiếc nuối, mở miệng thở dài: “Trở về, bốn điện hạ bảo người đưa mấy bình đi qua! Mau xuống đi, một lúc nữa sẽ có thêm ngự lâm quân đấy!” Lời vừa, dẫn đầu rơi xuống đất, còn suýt nữa trượt ngã cả người.

Đồng tiền yên lặng vỗ trán, có chủ từ như vậy thật mất mặt! Đờ vỗ chán xong hán cũng nhảy xuống. Mà Đạm Đài Hoàng cũng vậy.

Tất cả đều rơi xuống đất.

Cửa lớn thiên lao bị khoá, Đạm Đài Hoàng nhìn lướt đám ngự lâm quân ở dưới đất, dựa theo tình tiết bên trong phim truyền hình, chìa khóa hẳn là ở trên người của thủ lĩnh ngự lâm quân!

Nghĩ xong thân mình liền ngồi xuống, sờ sờ trên người ngự lâm quân ngất ở gần cửa nhất, không tìm được chìa khóa, lại hướng tới từng ngự lâm quân đảo qua, tiếp tục lục soát, tám phần đến một chết! Ngáng đầu nhìn hướng Sở Trường Ca: “Người đoán, chìa khóa ở trên người ai trong số bọn họ?”

Sở Trường Ca đem ngọc cốt phiến thu lại, duỗi tay ở trên áo chính mình đảo đảo, móc ra một chiếc chìa khóa đẹp đẽ, chìa khóa thoát nhìn thập phần tinh xảo, song trên mặt có vô số rãnh, thoát nhìn ẩn chứa vô số huyền cơ. Dương tay ném nó cho Đạm Thai Hoàng, cùng với bộ dạng miễn cưỡng: “Đây là bốn điện hạ trộm được ở Tầng Bảo các của phụ hoàng, trong thiên hạ này khôn có khoá nào mà nó không mở được, người trước thử xem!”

Chìa khoá vạn năng? Đạm Thai Hoàng (nguyên văn là Đạm Thai Khích, ta nghĩ tác giả bị sai nên sửa lại) nửa tin nửa ngờ cầm lên mở khoá.

“Cạch!” Một tiếng, thế nhưng lại mở được thật!

Sở Trường Ca cầm cây quạt cười nhạt: “Thế nào, bốn điện hạ không lừa người chứ?”

Đạm Thai Hoàng chạy nhanh đem chìa khóa đem chìa khoá nắm chặt trong tay, thứ tốt như thế, tới tay khẳng định không thể trả lại! Dù sao nàng và Sở Trường Ca cũng là hảo huynh đệ, năng tin tưởng hán là nhất định sẽ không để ý!

Đi nhanh vào ngục giam. Một trận đáng sợ đập vào mắt, bên trong thiên lao đều là mùi máu tươi, trên vách tường treo các loại hình cụ, trong nỗi còn có than than đang cháy đỏ.

Cảnh tượng như vậy, làm Đạm Đài Hoàng khẽ nhíu mày, từng bước đi sâu vào trong ngục, bước chân thật nhẹ. Bởi vì là thiên lao của Hoàng cung, giam giữ đều là phạm nhân bí mật, cho nên người không nhiều lắm, hơn nữa trên cơ bản đều ngu rồi, cho nên cũng nghe không thấy tiếng nàng dẫm chân.

Sở Trường Ca đi theo phía sau nàng, tay vẫn phe phẩy quạt, duy trì bộ dáng cả lo phát phơ. Hôm nay cũng biết được sự việc, kỳ thật Sở Trường Ca vẫn cảm thấy kì quái, đơn giản chỉ là một nô tỳ thôi, có đáng giá để cho Đạm Thai Hoàng liêu minh như vậy không?

Đạm Thai Hoàng vừa đi vừa xem, rốt cuộc thấy được một hình bóng quen thuộc ở nhà giam cuối cùng! Chạy vội đến mở cửa ra.

Mà Thành Nhã giờ phút này chính ôm đầu gối ở trong góc, lần đầu tiên đến ngục giam, quá mức sợ hãi, căn bản không ngủ được! Quần áo tù không còn giữ được vẻ trắng tinh như ban đầu nữa mà đã dần chuyển sang màu đen. Nghe thấy tiếng bước chân, nàng hơi hơi ngẩng đầu, trên mặt lộ rõ một mảnh xanh tím, thấy trước cửa là Đạm Thai Hoàng, Thành Nhã chợt trừng lớn hai tròng mắt, cả kinh, nhanh đứng dậy đối chạy lại chỗ nàng (ĐTH), lại không dám lớn tiếng, nhỏ giọng nói: “Công chúa! Sao người lại tới đây?”

Đạm Thai Hoàng thấy Thành Nhã một thân đầy vết thương, nhíu mày mở miệng hỏi: “Người làm sao vậy? Bọn tra tấn người sao?”

“Án!” Thành nhã gạt đầu, nước mắt liền chảy ra, “Bọn họ càng muốn nô tỳ thừa nhận là người sai nô tỳ hạ độc Hoàng thái hậu Đông Lăng, nô tỳ không nhận, bọn họ liền tra tấn! Nhưng là nô tỳ. Nô tỳ cái gì đều không có nói, công chúa người yên tâm, cho dù bọn họ đánh chết nô tỳ, nô tỳ cũng là sẽ không vu oan, hãm hại người!”

Đạm Thai Hoàng thấy Thành Nhã kiên quyết, đáy lòng đau xót, hốc mắt cũng đỏ lên. Vươn tay, ôm chặt nàng, cắn môi mở miệng: “Ta tới đây là không sai!”

Đúng vậy! Nàng tới đây không có sai, cũng không cứu lầm!

Thành Nhã bị bắt vào nhà tù, thậm chí Đạm Thai Hoàng cũng không biết rõ mình có thể cứu được nàng hay không, cho dù như vậy thế nhưng Thành Nhã vẫn luôn đứng về phía nàng, không vì chịu cực hình mà quay lại vụ không nàng. Đây chính là một phần tình nghĩa, như thế nào không đáng để nàng cứu chứ?

Trong thiên hạ này, nếu có một phần tình cảm, không liên quan đến lợi ích, tính kế, thậm chí không cần báo đáp, liền nguyện ý xả thân ứng cứu nàng, như thế nào không đáng để trân trọng?

Nàng ôm Thành Nhã vào lòng, vì trong lòng ủy khuất quá lớn nên đã kích Thành Nhã phát ra, đầu đặt trên vai Đạm Thai Hoàng rồi gào khóc thật lớn: “Công chúa, Thành Nhã không có hạ độc Đông Lăng Thái Hậu, Thành Nhã thật sự không có, công chúa người phải tin tưởng nô tỳ!”

“Ta tin người! Nếu ta không tin người, thì chắc chắn ta sẽ không tới!” Đạm Đài Hoàng vỗ vỗ vai, trấn an cảm xúc của nàng. Trong mắt lại hiện ra sát ý, nhóm người dám tra tấn Thành, hừ thật sự muốn chết mà!

Thành nhã vừa nghe nàng nói, liền lau hai mắt đầm lệ, rồi vui vẻ cười, nắm tay nàng: “Công chúa, công chúa! Người tin tưởng Thành Nhã là đủ rồi! Chỉ cần người tin tưởng Thành Nhã trong sạch, cho dù Thành Nhã có chết cũng không hối tiếc!”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Sở Trường Ca đột nhiên chấn động, không ngờ nô tỳ này lại trung thành và tình nghĩa như vậy, khó trách Đạm Đài Hoàng muốn tới cứu!

“Đừng nói những lời ngốc nghếch đó! Có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho người phải chết! Ta tới là muốn hỏi người, hôm nay tờ giấy phòng trong kia, người còn giữ không?” Đạm Thai Hoàng sửa lại hỗn độn trên người nàng, mở miệng dò hỏi.

Thành Nhã chạy nhanh, từ cổ tay áo lấy ra một thứ: “Ồ chỗ này! Nô tỳ giữ trên người, cái đó những người giữ ngục khá tốt, cũng chưa từng soát người, cho nên nó vẫn còn ở trên người nô tỳ!”

Đạm Đài Hoàng tiếp nhận, nhìn lướt qua, rồi để vào trong tay áo.....

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng động ở bên ngoài thiên lao!

“A! Bồn điện hạ quên mất, giờ Tý (chỉ là từ 12h đêm đến 2h sáng hôm sau) là giờ ngự lâm quân phụ trách thiên lao sẽ thay ca đêm!” Sở Trường Ca hấp hực một trận, cầm cây quạt gỗ vào đầu mình.

Đạm Đài Hoàng cũng đau đầu một trận, xem ra là lần này chạy trốn không kịp.....

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thật Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50-1: Đạm Đài Hoàng, người dám ra hồng hạnh xuất tường*

*ngoại tình, cảm sừng

Edit: phuongkimchi

Đạm Thai Hoàng hướng ra ngoài cửa, trong lòng biết tình huống không ổn! Vội quay đầu lại, thâm tình nhìn Sở Trường Ca, bị thương nói: “Sở hoàng tử, phải làm thế nào bây giờ. Nếu để bọn người đó biết đêm nay ta lên gặp%% Thành Nhã, bọn họ nhất định sẽ nói bản công chúa là tới là để thực hiện ta đồ xấu! Đến lúc đó, cho dù ta nhảy vào Hoàng Hà sợ rửa cũng không sạch!”

Sở Trường Ca chần chờ một lúc lâu, nhìn về mặt hốt hoảng của Đạm Đài Hoàng, đành mở miệng đề nghị: “Nếu vậy cứ nói là bản hoàng tử tới tra án, bèn ép người đi theo!”

“Không! Cái này không thể được, như vậy chúng ta hai người đều sẽ bị nghi oan, bản công chúa như thế nào mà không biết xấu hổ kéo người xuống nước! Hơn nữa, cả hai chúng ta đều sẽ bị bắt, án tử này sẽ không có ai tra xét!” Bộ dạng Đạm Thai Hoàng rất là rối rắm, vậy nên không ngừng buồn bã lắc đầu, một bộ bộ dáng vô hạn lừa tình.

Đồng tiền cũng rất sợ hãi, kéo kéo tay áo Sở Trường Ca: “Điện hạ, ngài nghĩ ra chủ ý a!”

Sở Trường Ca nhìn Đạm Đài Hoàng trong chốc lát, thở thật dài, rốt cuộc mở miệng: “Nếu không bồn điện hạ cùng đồng tiền đi ra ngoài đánh lạc hướng bọn họ, công chúa tranh thủ lúc hỗn loạn thì chạy đi!” Hắn nghĩ nếu nghe thấy vậy, mỹ nhân nhất định thập phần cảm động, nguyện cùng hắn đồng sinh cộng tử! Sở hoàng tử điện hạ cứ như vậy mà tưởng tượng!

“Cái gì?!” Đồng tiền không dám tin tưởng trừng lớn mắt, điện hạ không phải trước nay chết vẫn giữ đạo công tử bất cần đời việc người khác thì không nhúng tay sao? Hôm nay như thế nào mà lại vì nghĩa xả thân?##truyện được đăng trực tiếp trên %/# Nhưng, xem bộ dáng trọng tình trọng vừa rồi của khuyển hoàng công chúa vậy chắc nàng là nhất định sẽ không đáp ứng đi?

Ai ngờ, chủ tớ họ này người đều suy nghĩ quá nhiều!

Chỉ thấy tiếng nói Sở Trường Ca tiếng vừa dứt, Đạm Thai Hoàng chỉ có chút chấn động, trong mắt nổi lên một tia sáng! Kích động tiến lên, chân thành nắm hấn tay, rồi lau lau những giọt nước mắt nước mắt không tồn tại: “Sở hoàng tử, người thật sự là quá vĩ đại! Vậy người hãy chờ đại ân, bản công chúa suốt đời không quên! Nhanh lên, nhanh lên..... Các người chạy nhanh đi ra ngoài dẫn dắt rồi bọn họ đi đi!”

Chờ chính là những lời này của người! Vì thế, Sở hoàng tử ăn chơi phong lưu trác táng, cứ như vậy bị người ta lừa.+*mọi người hãy đến với +* Sở Trường Ca không nói gì, nhìn cánh tay Đạm Thai Hoàng vừa nắm, trong lòng khẽ nhúc nhích, rốt cùng đồng ý gật đầu, nói: “Hoa mẫu đơn dù chết, thành quý cũng phong lưu! Đồng tiền, đi thôi!”

Tiếng nói vừa dứt, tùy ý xoay người, nhân nhã huy ngọc cốt phiến, mang theo đồng tiền ra cửa.

Đạm Thai Hoàng chạy nhanh quay đầu lại gạt đầu với thành nhã, chạy nhanh theo hướng khác! Với thân phận và cá tính của Sở Trường Ca, chính là vừa đi thì bị đám kia Ngự

lâm quân bắt, Hoàng Phủ Hiến cũng sẽ không khó hấn.

Mà thành nhà giương nửa miệng, treo về mặt chưa khô nước mắt, đầu đầy hắc tuyến đứng tại chỗ nhìn bóng dáng công chúa nhà mình, này cũng quá lạ đi! Sở hoàng tử không biết là ngốc thật hay là giả ngốc nữa!

Đoàn người chạy nhanh ra khỏi ngục giam, Đạm Thai Hoàng cẩn thận giấu ở hai người bọn họ phía sau một gốc cây lớn. Vừa đến cửa, liền thấy mấy sóng Ngự lâm quân giờ cây đuốc, theo bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc chạy đi:

“Người tới! Bắt thích khách! Mau, bắt lấy thích khách, có người cướp ngục...”

Vì mãi đuổi theo thích khách nên không ai để ý đến nhóm người Đạm Thai Hoàng.

Đạm Đài Hoàng cùng Sở Trường Ca liếc nhau, trong lòng hơi kinh ngạc, chẳng lẽ còn có thích khách? Bắt quá mặc kệ là dạng gì, bọn họ họ chạy trước rồi hẵng nói!

Thừa dịp sóng Ngự lâm quân tiếp theo còn chưa tới, bọn họ chạy đi thật nhanh, ở trong rừng cây chỉ thấy mấy cái bóng chạy như bay, rốt cuộc thành công thoát ra khỏi đoạn đường nguy hiểm!

Đạm Thai Hoàng chạy đi lên tiếp được khí, dựa vào một thân cây, vỗ vỗ ngực, mở miệng cảm thán: “Bản công chúa nhân phẩm thật sự là quá tốt, vào nhà tù mà cũng có thích khách đồng thời lên vào hoàng cung, tạo cơ hội tốt cho ta đào tẩu!”

“Bổn điện hạ cho rằng, là chính mình trọng tình trọng nghĩa, cảm động trời xanh vì thế ông trời mới cho thích khách để cứu chúng ta!” Sở Trường Ca lập tức mở miệng đánh gãy lời của Đạm Thai Hoàng!

Đạm Thai Hoàng cười gượng hai tiếng, kỳ thật nàng đối với hành vi vừa rồi của chính mình vẫn là có một chút ngượng ngùng, nghiêng đầu nhìn nhìn khuôn mặt tuần mĩ của Sở Trường Ca, cười nói: “Sở hoàng tử đại nhân đại nghĩa, lần này ân tình, bản công chúa tất nhiên sẽ không quên! Bản công chúa còn có chuyện quan trọng nên ta đi về trước!”

Dứt lời, liền xoay người đi. Đây chẳng phải là qua cầu rút ván không chút ngượng ngùng!

Sở Trường Ca nhìn phía sau lưng nàng sững sờ, cũng không biết là thói quen hay hàng vi của nàng như vậy, sau một lúc lâu không nói chuyện, đành bắt đầu đi nở nụ cười.

“Điện hạ, người nói xem sao lại trùng hợp như vậy, thích khách lúc nào không xuất hiện mà xuất hiện đúng lúc này?” Đồng tiền hoang mang gãi đầu.

Sở Trường Ca mi mắt cong cong, câu môi cười, thanh thoi huy vài cái quạt, âm thanh phong lưu chậm rãi vang lên: “Đúng vậy, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, thích khách chọn đúng thời điểm để náo loạn hoàng cung, hơn nữa còn từ đông nam tây bắc, phân hướng mà chạy, dẫn dắt đám ngự lâm quân rời xa thiên lao phụ cận.”

“Ách. Ngài là nói, có người cố tình giúp chúng ta?” Đồng tiền rốt tròn tròn mắt, phản ứng lại.

Sở Trường Ca thân nhiên cười nhạt, đánh giá: “Người tuy ngu ngốc nhưng không phải là hết thuốc chữa!”

Đồng tiền âm thầm thở dài, trong đầu vẫn có một đồng rối tinh.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Thật Hung Hãn Thái Tử Phi Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.